

Pážata **magické říše**

Dětská science fiction

(od 12 let)

Václav Semerád

© 2019

Autobus

Pážata

magické říše

Václav Semerád

Dětská science fiction (od 12 let)
(Artefakty 10)

© 2019 Václav Semerád

Titul: Pážata

Podtitul: magické říše

Skupina: Artefakty 10

Žánr: Dětská science fiction (od 12 let)

Autor: Václav Semerád

Nakladatelství: Autobus

ISBN: 978-80-7612-217-8

Veškeré připomínky jsou vítané:

vsemerad@volny.cz

Tuto knihu můžete pozměnit náhradou jmen hlavního hrdiny a hrdinky jmény podle libosti. Programy pro tento bonus jsou na <http://sw.gurroa.cz> v generátoru e-knih EPUB pro čtečky i při přímém (online) čtení. Dejte hrdinovi (hrdince) své jméno!

Sdílená literatura

www.romanyzdarma.cz + www.sw.gurroa.cz

Tento pokus o sdílenou literaturu rozesílejte, prosím, dál. Pokud usoudíte, že napsaný text je natolik zajímavý a čtivý, že jste ochotni ohodnotit ho finančně, pošlete autorovi na číslo konta

1479600028/3030

dobrovolný příspěvek (do dvaceti korun). Jde o nový směr šíření literatury bez mezičlánků a dalších nákladů, který se časem může stát přijatelný autorům i čtenářům.

Trojlístek

Katce toho odpoledne nic nešlo. Domácí úkol, který dnes mimořádně dostali, se jí zdál příliš těžký. Sice něco »vypotila«, prozatím jen nanečisto na kus papíru, ale sama s tím spokojená nebyla. Na tohle jí úča nejspíš řekne »máš to odbyté, za tři!« a doma bude výslech. Ale jak to zařídit, aby to vypadalo lépe?

Zazvonění mobilu znamenalo přece jen vytržení. A navíc to byl kamarád Martin, ten naštěstí umí zvednout náladu.

„Nejdeš ven?“ volal jí vyčkávavě.

„Jo, půjdu,“ slíbila. „Už máš úkol?“

„Že váháš!“ odvětil.

No jo, Martinovi to vždycky šlo lépe, ten už to má jistě načisto v sešitě, i když možná trochu naškrábané. Prostě je to kocour, ví to o něm každý. Jenže krasopis nerozhoduje a obsah má Mart'a jistě dokonalý.

„Tak na mě počkejte!“ požádala ho. Nepochybovala, že je s ním před domem i Kryštof.

Dvojčata Kryštof s Martinem chodila vždy spolu. Byla to taková miniparta, jejich maminka jim říkala »demoliční četa« a otec »nadkritické množství«, což, jak se Kát'a dozvěděla, byl nějaký termín z oboru atomových bomb. Na ty dva to docela sedělo.

„Budem za barákem!“ řekl ještě Martin a zrušil hovor.

„Mamí!“ zahalekala směrem do obývacího pokoje. „Jdu ven!“

„Úkoly máš?“ ozvala se maminčina odpověď.

„Zatím nanečisto, ještě to chci učesat,“ ohlásila. „Až si to trochu víc promyslím, napíšu to načisto.“

„Hlavně na to nezapomeň!“ starala se mamka.

Kát'a rychle shodila školní šaty, vyměnila je za starou mikinu a rychle se soukala do kalhot. Nejraději by tak chodila i do školy, jenže mamka byla v tomto směru přísná. Ven si může

i ve starých džínách a v mikině s děravým loktem, ale do školy musí chodit »pořádně«. Protesty nemají smysl a nepřijímají se.

„Jak tam budeš dlouho?“ vyhlédla mamka z obýváku.

„Tak do večere,“ odhadla to Kát'a jako vždy.

„Bereš si mobil?“ zeptala se ještě mamka pro jistotu.

„Ne, nechci ho rozbít!“ odvětila. Mobil není kam dát, aby přežil šplhání po stromech a skalách a bez mobilu je nikdo nemůže z »objevitelské výpravy« předčasně odvolat. Kluci jistě taky nechají mobil doma. Ke svolání party je fajn, ale venku by jen překážel.

„Na lince v kuchyni máš svačinu, nenech ji doma. A nedělejte venku alotria!“ napomenula ji mamka.

Ke svačině byl rozkrojený rohlík, uvnitř namazaný máslem a s plátkem... nejspíš šunky.

Zase šunka? pomyslela si Kát'a, ale dál neztrácela čas a mikroténový sáček si nacpala do kapsy. Teď se tím nebude zdržovat, kluci čekají.

Seběhla rychle po schodech. Výtah právě jel kamsi do horních pater, než by na něj čekala, bude dole pěšky rychleji. V přízemí se dočkala potvrzení svého odhadu. Doběhla dolů ve stejné chvíli, kdy dolů dojelo protizávaží. Světélko na dveřích výtahu zhaslo, ale Kát'a už byla dole, ušetřila tím nejméně dvě minuty. Zadní vchod ani nezkoušela, byl jistě jako vždy zamčený. Musí oběhnout panelák, snad kluky napadne, aby jí šli naproti.

Srazila se s nimi na dolním konci paneláku. Nečekali na ni vzadu, včas jim došlo, že setkání urychlí, když jí půjdou naproti. Kluci už byli také oblečení na ven, oba měli kraťasy a lehké bundičky. Martin měl jako vždycky modrou čepici a Kryštof zelenou, údajně aby je jejich mamka rozeznala na dálku.

„Kam se jde?“ zeptala se jich.

„Jdeme na Everest zakopávat poklad,“ sdělil jí Martin.

„Jaký poklad?“ chtěla vysvětlení.

„Připravili jsme něco,“ chlubil se Kryštof lahvičkou od dětské výživy, do které doma uložili kus novin, pár knoflíků a dokonce jednu pravou korunu.

„Až to někdo za sto let vykopá, ať vidí, čím se v naší době platilo,“ komentoval to zasvěceně Kryštof, když lahvičku pečlivě uzavíral originálním uzávěrem »Hamé«.

Martin držel v ruce dětskou motyčku a Kryštof malý rýč. Na pískoviště by se to hodilo, ale Kát'a měla tušení, že to do písku zakopávat nebudou. Mysleli to nějak příliš vážně a to se jí líbilo.

„Tak jdeme, ne?“ pobídla je. „Ať jsme do večere doma, nebo bude mít mamka řeči!“

Dalšího pobízení ani vysvětlování nebylo třeba, parta věděla, kam půjde a všichni tři se otočili směrem k silnici.

Na »Everest« dorazili za chvíli, nebylo to daleko.

Ta skalka snad ani neměla jméno, ale v dětských očích se nazývala různě. »Everest«, »Mont Blanc«, »Annapurna«, někdy aspoň »Sněžka«. Z vrcholku bylo vidět v dálce sídliště na okraji městečka, blíž byla už jen pole, lesík a kus silnice do hor. Ale nahoru žádná pěšinka nevedla a muselo se poctivě šplhat po mastných čedičových kamenech. Snad to byla kdysi součást nějaké sopky, čedič tomu odpovídal.

Vyšplhali nahoru jako veverky. Kluci to měli těžší, nesli »poklad« a náradí, ale Kateřině nic z toho nesvěřili. Je to přece holka a oni jsou džentlmeni. Kateřině to podle situace někdy vadilo, jindy ne. Teď jí to například nevadilo. Přece jen než vyšplhali nahoru, dýchali jako tři parní lokomotivy.

„Co kdybysme nechali poklad tady?“ navrhl Kryštof.

„Řekli jsme »zakopat«, tak zakopat,“ namítl brácha. „Tady se kopat nedá!“

„Zejména ne dětským náradím,“ souhlasila Kát'a. „Na pískovišti by to šlo jistě líp, ale tady do skály si neškrtněš.“

„Nemusíme to zakopávat,“ bránil svůj nápad Kryštof. „Může to být jako »vrcholová kniha«, ne? Ta leží na každém pořádném kopci a zapisují se do ní všichni, kdo tam vylezli.“

„Vrcholová kniha musí být kniha, nebo aspoň sešitek,“ vrtěl hlavou Martin. „Můžeš nějaký koupit, ale dáme ho sem až příště. Poklad zkrátka zakopeme dole pod skalou.“

Cesta dolů se zdá vždycky snadnější než výstup nahoru, ale ve skutečnosti to tak nemusí být, zejména když čedič nepříjemně klouže. Kryštof se trochu podsmekl a koleno se mu hned zalilo krví. Čedič vypadá jako hladký, ale když po něm přejetete holým kolenem, odřete se skoro stejně jako na jiném kamení.

Konečně byli dole. Ne úplně, protože úplně dole vedla silnice, ale ve výši prvního patra nad asfaltem byla skalní římsa. Trojlístek po ní opatrně přešel stranou, kde skála ustupovala od silnice. Tady už byla hlína, kam by se dal »poklad« zakopat.

Martin si ale postavil hlavu a že musí jít ještě dál.

„Tady to vyorá traktor,“ tvrdil.

„Blázníš?“ zaťukal si Kryštof na čelo. „Kde by se tady na tomhle kousku otočil?“

Měl jistě pravdu, ale Martin trval na svém, že poklad musí zakopat dál od silnice.

Štěstí jim ale přálo a našli místočko, které vypadalo jako ideální. Přístup traktorů k němu chránil mohutný dub, stojící v blízkosti skály, tak dva metry od jejího úpatí. Byla tu hlína, kopat tu snad půjde.

„Tady to zakopeme!“ řekl Martin tónem nepřipouštějícím odmlouvání. Tak nějak rozhodl o umístění pokladu věhlasný pirát kapitán Flint. Námořníci, co tam s ním nesli truhličku zlaťáků, se neodvážili ani ceknout. Nebylo jim to ale nic platné, kapitán Flint se k lodi vrátil sám a kostry námořníků posloužily jako směrovky k pokladu. Přece by si to Robert Louis Stevenson v knize »Ostrov pokladů« nevymýšlel!

Martin se obrátil čelem ke svahu a začal motyčkou kopat. Zdálo se mu, že směrem do svahu je hlína jaksi měkčí či co... Kryštof zprvu jen přihlížel, ale když se Martinovi podařilo nakypřit dost hlíny, zavrčel, aby ho už brácha pustil k dílu. Martin mu vyhověl a Kryštof začal hloubit rýčem šikmo do svahu díru. Kát'a zatím opatrovala »poklad«, neb oba kluci potřebovali volné ruce, takže tu vzácnost svěřili do péče kamarádky.

Hlína byla opravdu měkká a motyčka i rýč se do ní s chutí zakusovaly. Kluci se střídali a stranou se zvětšoval kopeček odházené hlíny.

„Už by to snad stačilo, ne?“ začal reptat Kryštof.

Zdálo se mu, že je jáma ve svahu už dost hluboká. Je to až příliš velká čest pro jednu sklenici od výživy »Hamé«!

„Ještě kousek!“ odvětil Martin a zase začal kopat.

„Tak si to odhazuj sám!“ vzepřel se Kryštof, zrovna když na něho vyšla řada.

„Srabe!“ zavrčel Martin a převzal od brášky rýč.

Jenže v té chvíli rýč o cosi zazvonil.

„Hele, jsme na skále!“ komentoval to Martin. Samotného ho to potěšilo, neboť už byli oba udýchaní a pomyšlení, že se bude dřít sám, mu elánu nepřidávalo.

„No vidíš, dyť jsem ti to říkal!“ připomněl se Kryštof.

Martin však nemohl jen tak přiznat bráchovi, že měl pravdu a že další práce už je zbytečná.

„Ještě to trochu začistím,“ řekl, aby měl poslední slovo a poslední kus práce byl jeho dílem.

Začal rýčem odškrabávat skálu, jenže se náhle sehnul a strčil hlavu do jámy.

„Týývole!“ řekl a ohlédl se na bráchu. „To není skála!“

„Co by to mělo být?“ načuřil se Kryštof.

„To je... to je... okované dřevo!“ řekl Martin.

„Poklad! A pravý!“ dodal, aby to bylo oběma jasné.

Okované dřevo

Kryštof se ovšem také hned hrnul, aby to viděl na vlastní oči a Káťa zalitovala, že už se tam nevejde. Ale snad ji kluci k tomu pustí, nebudou tam přece čučet věčně.

Martin odhrabal ještě trochu hlíny, aby odhalil spodní okraj té věci, ale na spodní okraj vůbec nenarazil. Teď už ale bylo jasné, že to není nic přírodního. Ten předmět vypadal jako hodně staré dřevo, pobité na okrajích železnými pláty. Držely je na tom dřevě buď nýty nebo hřebíky, jediné, co bylo jasné, bylo že to je zcela jistě umělý lidský výtvar.

Nejasné naopak bylo, kde se tu v té hlíně vzal? Jako by to byl opravdu nějaký starý poklad! Kdo ho sem ale uložil? Někjaký kupec, nebo někdo z okolí? Pět kilometrů odtud stál starý hrad, či přesněji ruina hradu. Kluci i Káťa už na něm byli, ale byl trochu daleko a nestálo to za cestu. Bylo tam jen pár zdí a uprostřed zbytky ohniště, pochopitelně ne z doby, kdy hrad vévodil okolí, ale od trampů, kteří si tam jezdili do příhodného prostředí opéci pár buřtů a zazpívat o Bílé paní na hradě Okoři. Tam by se kluci ani Káťa pokladu nedivili. Ale tady to bylo od hradu přece jen daleko. Kdyby poklad schovával hradní pán, našel by si spoustu bližších skrýší. A nemusel by ani vraždit všechny, kdo o pokladu věděli, jako to bylo zvykem u pirátů, zejména když byl kapitánem starý ukrutný Flint, postrach všech moří.

A teprve teď se oba kluci s obnovenou vervou pustili do kopání, hrabání a odklizení hlíny. Jenže jak se dostávali hlouběji, objevily se jim na ruku puchýře, neboť na dětském náradí se už podepsala povětrnost, lak na rukojetích oprýskal a ty byly drsné.

„Týýbrďo, tohle je fuška na rok!“ ulevil si Kryštof, když zase odpadl. „To do večere nestihneme!“

„Káťo, podívej se kolem, jestli nenajdeš něco, čím by se ta jáma dala do zítřka zamaskovat!“ pověřil Martin Káťu úkolem.

Káťa opatrně odložila sklenici »Hamé« s »pokladem«, začala šmejdít po okolí a zakrátko přitáhla starou pneumatiku.

„Spadla jsi z jahody naznak?“ pokáral ji Kryštof. „Tím chceš něco zakrývat?“

„Ale vejde se to tam,“ hájila Káťa svůj nález. „Navrch dám něco jiného. Kus odsud je stará skládka, tam se toho najde!“

Zatímco hledala něco na zamaskování jámy, odhrabali kluci další kus toho dřeva. Jenže se ukazovalo, že je to příliš velké na truhličku, v jaké ukládali poklady piráti na ostrovech. Kdyby to byla truhla, už by ji dva silní chlapi těžko unesli, zejména kdyby byla plná zlata. Zlato je totiž těžký kov a takhle velká truhla, plná zlata, by musela vážit... kdo ví, možná i metrák! A to už jeden člověk těžko unese, natož aby to na úpatí skal zahrabával. I když na druhou stranu, kdo by tady něco zahrabával, nedělal by to s dětským náradím, vhodným tak na pískoviště.

„A je to vůbec truhla?“ napadlo najednou Kryštofa. Podezření bylo na místě. Truhla by snad měla nahoře něco jako víko. Tohle dřevo nahoře končilo rovně, ani nebylo shora pobité železem.

„Hele!“ napadlo něco Martina.

Ukázalo se, co mohli očekávat hned od začátku, že to dřevo je nacucané vodou, díky tomu změklo a špička rýče se do něj snadno zaboří. A kování bylo už také zrezivělé. Když Martin pod železný plát narval motyčku a trochu zapáchil, zrezivělé železo puklo a jeho okraje se rozšklebily do stran.

„Mám nápad!“ řekl Martin. „Vykopat to bude fuška na rok, ale když dřevo i plechy jen odlámeme, dostaneme se dovnitř, ani to nemusíme vykopávat.“

„Jako kasaři do kasy!“ dodala Káťa, neboť si nedávno četla Čapkovy povídky o kasařích.

Nápad byl jistě dobrý, jenže když se Martin pokusil odlomit další kus zrezivělého kování, ozvalo se slabé křupnutí a motyčka se ulomila. Na těžkou práci a neurvalé zacházení nebyla stavěná.

„A jsme v prdeli!“ komentoval to Kryštof sprostě.

„Nechci slyšet ty řeči doma!“ povzdychl si i Martin.

„A co?“ omlouvala to Káťa. „Když to nevydrželo, byl to asi nějaký zmetek!“

Tak to obvykle komentoval její táta, když mu něco pod rukama křuplo a rozlomilo se. Naposledy, když u toho Káťa byla, to byl hrneček na kávu.

„Co se dá dělat!“ řekl Kryštof. „Máš něco na zakrytí té jámy, Káťo?“

„Počkej, už to skoro mám!“ zarazil oba Martin.

Posadil se tak, aby se oběma nohama opřel o dolní okraj dřeva a rukama začal cloumat jeho horním okrajem. Staré dřevo, nacucané vodou, začalo povolovat a kovové pláty na něm už byly dávno zrezivělé. Ozvalo se krátké zaprašnění. Znělo spíš kovově než dřevěně, ale Martinovi zůstal v ruce kus dřeva. Martin vyložený kus odhodil za sebe a rukou nedočkavě vjel do tmavého otvoru.

„Je tam něco?“ zeptali se ho současně Kryštof s Káťou.

„Nic,“ řekl zklamaně Martin. „Prázdno. Mám dojem, že to vůbec není truhla s pokladem.“

„Co je to tedy?“ dorážel na něho Kryštof.

„Dveře do sklípku,“ řekl Martin zklamaně.

Bylo by to zklamání, kdyby Káťu něco nenapadlo.

„Hele, kluci, nezdá se mi to,“ řekla zamyšleně. „Jaké dveře do sklípku? Ukažte mi někoho, kdo si udělá sklípek tak daleko od stavení! Vždyť tady široko daleko nikdo nebydlí! A navíc zahází vchod hlinou! To není logické!“

„Podle holčičí logiky možná,“ řekl Kryštof. „Jenže když si k tomu přidáš, jak se ty dveře skoro rozpadají, vyjde ti, že jsou nepochybně hodně staré. Kdo ví, jestli tu v době před Třicetiletou válkou nestála celá osada? V dějepise se píše, že tehdy víc vesnic zmizelo a už je nikdo neobnovil. Tady kolem mohlo být hnedle několik chalup a sklípek patřil k jedné z nich. Ale pořád je to jen sklípek ve skále!“

„Kdyby to opravdu pocházelo z Třicetileté války, byl by to zajímavý archeologický nález,“ řekl Martin.

„Nehledě na práci se zahazováním vchodu hlínou,“ přidala Kát'a. „Jako kdyby chtěl, aby se na ten sklípek hned nepřišlo.“

„Tu hlínu sem mohl časem navát vítr,“ namítl Kryštof. „Nebo se sem svezla shora ze skály.“

„Ale v každém případě to vypadá, že ten sklípek není z naší doby,“ pokračovala Kát'a. „A co když to byl fakt nějaký úkryt cenností? Zajímalo by mě, co je uvnitř.“

„Nemáme baterku,“ namítl Kryštof. „Teď bych to jen něčím zaházel, ani to nemusí být hlína, stačí nalámané větve. Zítra je sobota, přijdeme hned ráno, přineseme si baterku a nějaké náradí. Možná bysme si mohli od táty vypůjčit pilku.“

„No, nevím, nevím,“ nezdálo se Martinovi. „Tátovu pilku? To těžko! Táta nám ho nepůjčí.“

„Můžeme si ji půjčit bez ptaní,“ upřesňoval Kryštof.

„To zase smrdí výpraskem!“ řekl Martin.

Kátě to nic neříkalo, doma výprasky nedostávala. Neměla rodiče tak staromódní. Ale někdy si říkala, že by raději snesla pár na zadek, než dlouhý výslech spojený s vyčítáním a tvrzením, co z ní bude, když...

„Hele, kluci, máte odvahu půjčovat si něco bez ptaní, ale bojíte se vlézt do tmavého sklepa?“

To neměla říkat. Jestli kluci něco nesnášeli, pak to, aby je holka nařkla ze zbabělosti.

„Jestli tam chceme vlézt, musíme tu díru rozšířit,“ obrátil se Martin k částečně odkrytým dveřím.

Opět se vzepřel a zalomcoval dalším prknem. Bylo volnější než první, možná bylo méně okované, ale vylomil je rychleji než to horní. Otvor ve dveřích se tím zdvojnásobil a to už by stačilo, aby tam pohodlně vlezli.

„Teď jde o to, jak je tam hluboko,“ uvažoval Martin. „Já si sklípek ve skále představuji jako poměrně nízkou jeskyni, tam můžeme vlézt bez problémů. Horší by bylo, kdyby to byl příklop nějaké studně. Nechtělo by se mi žbluňknout v pěti metrech do vody. A ještě horší by bylo, kdyby tam voda nebyla.“

„Mám v kapse provázek,“ nabídl Kryštof. „Když konec něčím zatěžkám, uvidíme, kam dosáhne.“

Dohodnuto – uděláno. Provázek byl asi dva metry dlouhý, větší hloubka by beztak znamenala studnu a tím konec výzkumů. Na konec provázku Kryštof přivázal železnou matku, kterou rovněž vyhrabal z kapsy. Jako zátěž postačila, víc nepotřebovali. Martin pustil Kryštofa ke dveřím, aby mohl spustit improvizovanou olovnici do tmy za dveře. Kryštof jako autor nápadu a navíc majitel olovnice vhodil opatrně konec provázku se železnou matkou na konci do tmavého otvoru vylomeného ve dveřích.

Kdyby šel okolo nějaký archeolog, sprdl by všechny na dvě doby jako mazák bažanty na vojně. Takovéto nálezy si vyžadují profesionální přístup bez hrubé síly, jakou na vzácné historické dveře kluci uplatnili. Jenže silnice byla níž a navíc schovaná za terénní vlnkou, vidět sem nebylo. A kdo by sem chodil, když tady nikdy nic zajímavého nebylo?

„Myslím, že matka dopadla na dno,“ řekl povzbudivě Kryštof a rychle vytahoval »olovnici« ven. „A je to sotva metr a půl! Ale na dně je nějaké blátíčko, vidíte?“

Matka byla trochu od bláta, ale nemohlo ho tam být mnoho, to by byla zmazaná víc.

„Tak tam vlezeme!“ rozhodl Martin. „Jdu první!“

„Já druhý!“ ohlásil rychle Kryštof, čímž na Kát'u zbývalo třetí a tím i poslední pořadí.

Martin se otočil na břicho a vsunul nohy do otvoru. Pak se zlomil v pase a šátral nohama po dně, ale byl ještě příliš vysoko. Nedalo se nic dělat, musel dál. Spouštěl se opatrně, pořád nevěděl, jak hluboko by dopadl, kdyby se pustil.

Konečně jednou botou nahmatal dno. Odhodlal se a opatrně seskočil. Když botou zašoupal, rychle zjistil, že je tu opravdu kluzko, ale není to tak zlé.

„Je to dobrý, můžete sem vlézt taky!“ povzbudil bratra a kamarádku.

Kryštof se nenechal pobízet.

„Hele, nemohl bys mi dole udělat kozu?“ napadlo ho malé zlepšení.

„Klidně,“ řekl Martin. „Mé-é-é-é!“

„Tak jsem to nemyslel,“ zaškaredil se Kryštof na bráchu.

„Tak jsi to řekl,“ připomněl mu Martin, ale dál si vtípky nedělal a ochotně si do jemného bláta klekl. Pomoc bráchovi stála za zablácená kolena. Kryštof tím pádem vlezl do sklípku mnohem rychleji než bratr a oba pak povzbuzovali Kát'u, ať to také zkusí.

„Co dokážete vy, dokážu taky,“ řekla hrdě Kát'a a za okamžik stáli všichni tři hned za polozasypanými dveřmi, do kterých se vlámali »jako kasaři do trezoru«, jak řekla Kát'a.

„Je tu ale tma,“ přiznala Kateřina.

„Chceš posvítit?“ nabídl jí Martin. „Mám přece mobil!“

„Ty s sebou taháš mobil?“ podivila se Kát'a. „Nebojíš se o něj? Já ho nechávám doma, abych s ním někde nekřápla!“

„Nosím ho v pouzdru na krku pod košilí,“ řekl Martin. „Tam se mu nic nestane. A teď se nám hodí! Můžeme to tu taky vyfotit bleskem!“

Vytáhl pouzdro na tkaničce zpod košile, rozepnul na něm zajišťovací pásek a vytáhl mobil.

„Zkus aplikaci »lampička«, pobídl ho Kryštof.

Zapnutí mobilu bylo otázkou dotyku, ale Martin nemohl hned nalézt žádanou aplikaci.

„Dej to sem!“ vytrhl mu Kryštof mobil z ruky. Nalezení aplikace mu trvalo jen krátce, ale pak se blesk fotoaparátu rozsvítil naplno a osvětlil celý sklípek.

„Páni!“ vydechl Kryštof. „Ještě jedny dveře!“

Sklípek opravdu nebyl velký a byl prázdný, jenže na konci měl další dřevěné, železem pobité dveře, v mnohem lepším stavu než ty vodou dávno zpuchřelé venkovní.

„Tohle nebude obyčejný sklípek!“ zvažněla Kateřina.

Dodala si odvahy a sáhla na druhé dveře. Měly na sobě těžkou železnou, mnohem méně zrezivělou kliku, než byly železné pásy na prvních dveřích.

Katka kliku stiskla. Ozvalo se cvaknutí a když za dveře zatáhla, se strašlivým skřípěním se pomalu otevřely. Skřípot znamenal, že panty jsou suché, proto druhé dveře vypadaly zachovaleji než ty venkovní.

„Klucí, ono to tam pokračuje!“ vydechla napjatě.

Kamenné schody

Kryštof si rychle pospíšil, aby s mobilem posvítil, co je za druhými dveřmi. A při pohledu dál jen údivem hvízdal.

Za dveřmi byla chodba, jenže ne vodorovná. Byly v ní staré kamenné schody a vedly vzhůru. Sklípek byl tedy jen vchodem do větších podzemních prostor. A když se někdo namáhal tesat do kamene schody, nešlo mu jistě o sklípek na zásoby potravin.

„Jdi napřed a sviť!“ pobídla Katka Kryštofa a strčila ho vpřed.

Kryštof s mobilem místo baterky v ruce opatrně stoupal po strmých schodech a Martin s Katkou ho stejně opatrně následovali. První schody byly suché a drsné, ale další byly kluzké, neboť na nich ležela vrstva hlíny. Náhle se nad nimi ozvaly tlumené pleskavé zvuky a když tam Kryštof namířil světlo z mobilu, spatřili nad sebou něco se u stropu míhat.

„Netopýři!“ zašeptal Martin.

„Fuj!“ otrásla se Katka. „Ještě aby mi některý vlétl do vlasů! To bych se smíchy neudržela!“

„Jsou to jen netopýři,“ uklidňoval ji Kryštof. „Tím pádem ale víme, po čem šlapeme!“

„Hovínka těch netopýřů!“ vyjekla Katka. „Fůůůj! Nesnáším netopýry!“

„Ale to je divné,“ zpozorněl Martin. „Nechápete to? Co tu mají co dělat? Dveřmi, co jsme přišli, se sem dostat nemohli!“

„Je tu nejspíš někde ještě jiný vchod,“ logicky z toho usuzoval Kryštof. „Možná menší, jen nějaká větračka.“

Schodů bylo jen deset, ale byly trochu vyšší než na co byli žáci zvyklí. Ve škole ani v paneláku nejsou tak vysoké stupně. Vystoupali zhruba do dvou metrů, odkud přehlédli další kus chodby. Na konci byly – další dveře.

„Na deseti metrech troje dveře?“ podivil se Martin. „Trochu velký přepych, nemyslíte?“

Bylo to divné, ale bylo tomu tak. Majitel »sklípku« byl asi rozhazovačný. Přinejmenším prostřední dveře byly zbytečné.

Opatrně došli k těm třetím a tentokrát na ně jako první sáhl Kryštof. Otevřely se stejně skřípavě jako ty prostřední a když za ně posvítíl, všichni tři ztuhli jako špalky.

Za třetími dveřmi byla větší místnost a světlo Kryštofova mobilu osvítilo u pravé stěny velký stůl, nad ním na stěně visely nějaké poličky, ale to nebylo nic proti tomu, že u stolu stálo vysoké křeslo a v něm seděla – černá postava.

Mnoho nechybělo a dali by se všichni tři na panický útěk. Ta černá postava vypadala zlověstně, příšerně! Seděla v křesle, jako by spala, hlavu složenou na stole přes ruce a nehýbala se.

Trojlístek objevitelů se nedal na útěk, neboť ztuhl jako tři špalky. Ale to bylo jen dobře, protože po chvilce zjistili, že se v komnatě nic nehýbe, ani ta postava polo sedící polo ležící na stole. A když se nic nedělo, dodali si všichni tři odvalu. Nejenže se nedali na útěk, ale Kryštof opatrně udělal další krok k té postavě.

Ani se nehnula.

Kryštof udělal další krok a Martin s Katkou také postoupili, aby nebyli zas tak moc vzadu.

Světlo mobilu padlo na rozčuchané šedé vlasy postavy. Ale ani to světlo nepřinutilo postavu vzhlednout. Seděla dál jako socha a tři návštěvníků si nevšímala.

„Haló! Spíte?“ oslovil ji Kryštof polohlasem.

Nic, žádná odpověď.

„Nepotřebujete s něčím pomoci?“ probudil se v Kryštofovi smysl pro pomáhání starším lidem. Ale černou postavu ani to nepřimělo vzhlednout a podívat se, kdo ji ruší.

„Asi spí,“ řekla Katka.

Kryštof se pomalu otočil a přejel světlem mobilu po místnosti.

V rohu za stolem se skřínkami bylo něco jako ohniště, nebo spíš krb. Nad hromádkou šedivého popela visel malý zčernalý kotlík a stranou leželo ještě několik suchých polen. Podél zadní stěny leželo zřejmě lůžko. Bylo pokryté šedými kůžemi, jinak se v tak slabém světle nedalo nic víc rozeznat. Před další stěnou stály dvě starodávné skříně – ale to bylo všechno, co v komnatě bylo. Stěna s dveřmi, kterými přišli, byla bez nábytku.

„Ježkovy zraky!“ vydechl ohromeně Martin.

„Co je?“ obrátil se na něho nechápavě Kryštof. Ani Katka nelypala, že by chápala důvod Martinova ohromení.

„Žádný druhý východ tu není!“ řekl Martin.

Všichni tři se rychle rozhlédli, Kryštof znovu přejel světlem po celé místnosti, ale žádné další dveře tu nebyly. Leda... leda by druhý východ byl skrz ty dvě skříně na levé stěně ode dveří.

V té chvíli se stalo něco strašného.

Otevřené dveře se za nimi daly nepozorovaně do pohybu, až se náhle s třeskem zavřely. Až ten otřes způsobil, že se postava v křesle pohnula. Znenadání se rozsypala jako... jako co? Nic to nepřipomínalo, ale černý oděv se najednou propadl, šedivé vlasy strhl s sebou – a na stole na hromádce kostí ležela – lidská lebka.

Byli zavření v podzemní kobce s mrtvolou!

Kdo by na jejich místě nezačal ječet hrůzou, musel by mít opravdu železné nervy, což se u školáků prostě nedá očekávat. Ječet začala Kateřina, kluci se k ní přidali. A také se všichni tři vrhli ke dveřím, jenže najednou nemohli u pevně zaklapnutých dveří najít kliku a nemohli se dostat ven. Kryštofovi přitom zhasl mobil a ve tmě to bylo ještě horší. Ječeli všichni jako tovární sirény, dokud se ječením neunavili.

Pak postupně umkli. Nejprve Kateřina, začala s jekotem první a také jako první skončila. Hned po ní zmlkli i kluci, bylo jim trapné kvílet, když je holka zticha, i když to ticho nebylo díky její odvaze, ale díky tomu, že už prostě dál nemohla.

„Sakra, kde máš ten mobil?“ rozkřikl se nakonec Martin na bratra. „Proč jsi ho zhasl?“

„Upadl mi,“ odvětil plačtivě Kryštof.

„Všichni na kolena a hledat!“ řekl Martin. „Hlavně ho někdo nerozšlápněte!“

Bylo to jediné rozumné řešení a všichni tři proto ihned klesli na kolena a začali kolem sebe po zemi opatrně šátrat.

Konečně Martin zajásal.

„Mám ho! Je vyhráno!“

Hláška z Cimrmanna však nikoho nerozesmála. Naštěstí se opět rozsvítilo spásné světélko. Martin je zamířil na dveře a až teď viděli, že z této strany – kliku vůbec nemají.

„Sakra, jak se otevírají?“ ztratil Kryštof trpělivost.

Na první pohled to nebylo zřejmé. Naštěstí se tím pozornost dětského trojlístku soustředila na dveře a neměla čas nervovat se mrtvolou v křesle.

„Hele, není to nakonec tohle?“ ukázala Katka na kolečko uprostřed dveří, takový prstýnek. Prostrčila jím prst a zatáhla. Cvaklo to a dveře se daly opatrně otevřít.

„Zevnitř se otevírají tímhle!“ řekla vítězoslavně.

Oba kluci se plnou silou opřeli do dveří, rozrazili je a byli by se rozběhli ozlomkrk dolů po schodech, kdyby je Kateřina znenadání nezastavila.

„Hele, Martine,“ obrátila se na kamaráda, „nemohl bys posvítit na tu... no víš přece... na ty kosti na stole? Kdo to asi byl? A jak se sem dostal, když sem jiný vchod nevede?“

Úplně klidným hlasem to sice neřekla, třásl se jí, ale oba kluky to vzpamatovalo a uklidnilo.

„Záhada zamčené komnaty!“ vydechl Martin.

„A taky mě zajímá, kudy se sem dostávají netopýři,“ dodala Katka ještě. „Nějaký vchod sem přece musí vést! Ať mi nikdo netvrdí, že tady žijou už sto let, nebo ještě dýl!“

Při těch slovech otrnulo všem třem. Záhada byla náhle přednější než strach. Navíc, ta mrtvola nikoho nehonila, ležela pořád stejně. Nebyla úplně nehybná, stačil slabý náraz vzduchu od zabouchnutých dveří, aby se ve vteřině sesypala na podlahu, ale nevypadala nebezpečně.

„Mám dojem, že bych měl těm netopýřům poděkovat,“ řekl Martin zničeno nic. „A vy taky!“

„Símtě, zaco?“ obrátil se na něho Kryštof.

„Za mobil,“ řekl Martin. „Kdyby tu na podlaze nebyla vrstvička jejich hovínek, měl by prasklou obrazovku a byli bysme tu potmě s mrtvolou!“

„Fuůůj!“ došlo Kateřině, od čeho má umatlané ruce. Měli je zmazané všichni tři, jak potmě šátrali po podlaze a hledali mobil. Kateřina vytáhla z kapsy kapesník a začala si zmazané ruce štítivě otírat. Kluci s tím nedělali cavyky, prostě si je otřeli do kalhot.

Pozornost trojlístku se však opět obrátila k mrtvole u stolu, teď už trochu rozsypané. Část kostí s lebkou ležela na stole, část na podlaze, něco zůstalo v křesle a zteřelý černý hábit se to marně snažil udržet pohromadě.

„Nebyla to nějaká ženská?“ ukázala opatrně Katka na chumáč dlouhých šedivých vlasů, ležících teď na podlaze.

„Dřív nosili dlouhé vlasy i chlapi,“ namítl Martin.

Ani z hábitu se to zjistit nedalo. Trhal se jako pavučina, vůbec nedržel pohromadě. Lékař by pohlaví s jistotou určil podle pánve, jenže školáci nebyli odborníci a navíc by nejprve museli kosti ze starých hadrů dostat. Ale to teď nebylo důležité.

„Hele, kluci, pod tou lebkou je nějaká kniha!“ všimla si první Kateřina. „A tady je nějaký brk, jakými se dřív psalo. Co

když ta osoba právě do té knihy něco psala?“

Brk byl skutečně seříznutý a jeho konec černý, asi od inkoustu. Na stole ostatně ležela jakási malá nádobka, podle všeho kalamář, ale jestli v ní byl původně inkoust, pak zcela jistě už dávno vyschl. Martin se první odhodlal a pokusil se vytáhnout knihu zpod kostí, které na ní ležely.

„Počkej!“ zarazil ho Kryštof. „Nejdřív vyfoť, jak to vypadalo původně! Dost na tom, že jsme tu kostru už doted’ dost poničili!“

„Nejprve bych musel zhasnout »lampičku«,“ namítl Martin.

„Půjč mi to, já to zvládnou!“ nabídl se ochotně Kryštof.

Lampička zhasla a podzemní místnost se opět ponořila do tmy. Blýskl fotoblesk, jednou, dvakrát, po třetí, ale pak Kryštof opět rozsvítil »lampičku«.

„Teď to zkus, budu ti svítit!“ pobídl bratra.

Martin měl tím pádem volné obě ruce. Opatrně vystrčil knihu zpod kostí a zdvihl ji. Byla těžká, staré knihy bývají větší a těžší než dnešní. Pergamen je jednak těžší než papír a tahle měla navíc okované desky. Bylo vidět, že je to hodně stará kniha.

„Je plná prachu!“ řekl Martin.

„Opatrně s tím!“ nabádala ho Kateřina. „Zkus ten prach jen jemně sfouknout!“

Martin se otočil s knihou stranou a foukl. Prach usazený na rozevřené stránce odlétl v kotoučích stranou a objevila se starodávná písmena. Zápis skončil velkou kaňkou, pisateli zřejmě ukápl inkoust.

„Počkej, to je asi nějakým švabachem, nebo co je to za divné znaky!“

„To není švabach,“ řekla Kateřina. „Táta má doma jednu knížku tištěnou švabachem. Tohle je gotické, ručně malované písmo. Počkej, netřes tou knihou!“

1 České gotické písmo bylo starší než německý kurent, zvaný též švabach.

Zadávala se na podivné písmo a pak se to pokusila číst.

„Prosjm snazsnje, kdo tuto knihu nalezne: uschowegte gi od lidu sprosteaho, atj nepadne do rukou nehodnieh...“

„A kaňka na konec,“ dodala.

„Ty tyhle klikyháky čteš?“ podivil se Martin.

„Dá se to číst,“ přikývla Kát'a. „Je to dokonce česky, i když nějakou starou češtinou. Podle té kaňky se mi zdá, že to ta osoba napsala těsně předtím než zemřela. Prosí toho, kdo tu knihu najde – tedy nás tři – abychom ji uschovali, aby »nepadla do nehodných rukou«. Kluci, co s tím uděláme?“

„Podle zákona bysme měli všeho nechat a utíkat to ohlásit archeologům,“ řekl Martin. „Jen oni mají oprávnění zachraňovat tak starodávné věci.“

„Jenže co když právě ti archeologové nejsou hodní, aby jim ta kniha padla do rukou?“ namítla Kateřina. „Raději bych splnila prosbu toho mrtvého a knihu uschovala.“

„Kdo ale může rozhodnout, jestli jsou právě archeologové hodní?“ nadhodil Kryštof. „My to určitě nebudeme!“

„Nejprv bych se do té knihy podívala,“ řekla Kateřina. „Radši doma na světle. Pojd'me, odneseme si ji domů! Vrátit ji můžeme přece i později!“

„Nebude to podle zákona,“ varoval ji Martin. „Dokonce bych řekl, že je to proti zákonům!“

„Ty je znáš?“ obrátila se na něho.

„Neznám, ale neznalost zákona neomlouvá!“

„Klucí...“ udělala Kát'a prosebný kukuč. „Zejtra je sobota! V sobotu ani v neděli archeologové zaručeně neúřadují. Pojd'me tu knihu prozkoumat doma!“

„No...“ ustupoval Martin, „snad se nic nestane, když si ji do pondělka vypůjčíme!“

„Ale na ten vchod bych dala nejen tu pneumatiku, ale ještě něco navíc, aby to nikdo neobjevil,“ připomněla jim Káťa.

Martin sklapl knihu. Kryštof osvětlil otevřené dveře a trojlístek školáků se vydal na zpáteční cestu.

Nutno přiznat, že měli všichni tři zážitků nad hlavu a raději se už nezdržovali. Sestoupili po kluzkých schodech dolů, kozu tentokrát udělal Kryštof, nejprve vystrčili ven Katku, pak jí podali knihu, načež vylezl Martin, podal ruce Kryštofovi a pomohl mu vylézt.

Konečně byli všichni venku.

„Teď ještě zakrýt vchod!“ starala se Kateřina.

Sama držela pevně knihu a netrpělivě kluky pobízela. Kluci na vchod navalili pneumatiku a na ni nějaké špinavé staré hadry, donesené z nedaleké skládky, kterou objevila Káťa. Teď se to podobalo další černé skládce, ale vchod už vidět nebyl.

„A teď domů!“ řekla Kateřina. „Motejte se kolem mě, aby nikdo neviděl, co nesu!“

Cesta zpátky k sídlišti však proběhla klidně. V pátek večer se mezi sídlištěm a »Everestem« nikdo nepohybuje. Co by tu kdo dělal?

„Zítřka se na to podíváme všichni,“ řekl Martin.

„Ale já se na to podívám už dneska,“ řekla Kateřina.

„Umím to přece číst!“

Kluci jí to uznali a doprovodili ji až do vchodu.

Nikdo je přitom neviděl.

Knih

Kluci měli nevýhodu. Kateřina už měla úkoly hotové aspoň nanečisto, její rodiče to věděli, takže měla od nich pokoj. Zavřela se v pokojíčku, na svůj pracovní stůl rozložila učebnice a mezi ně rozevřela starou knihu, ukořistěnou ve skalním obydlí. Doma ji pečlivě otřela od prachu a chystala se ji prohlížet.

„Bude večere!“ vytrhl ji za dveřmi hlas její maminky.

Sklapla knihu aniž by ji začala číst, sešoupla ji do otevřené zásuvky psacího stolu, pak se otočila a rychle vyšla z pokojíčku. Pro jistotu zamířila nejprve do koupelny. Hned po návratu zvenku si ruce od netopýřího nadělení pečlivě vydrhla mýdlem, ale teď si je radši ještě jednou důkladně umyla, aby na nich nic neměla.

„Cože tak poctivě s tím mytím?“ podivil se tatínek.

„Ále...“ řekla Kát'a, „Venku jsem si v trávě dneska nechťic sáhla do takového psího... trusu... Už jsem si ruce myla hned jak jsem přišla, ale jistota je jistota...“

„Nejlepší by bylo, kdyby sis do »psího kvítku« sáhla každý den,“ komentoval to táta. „Tak pečlivě by sis ale měla ruce mýt i bez toho.“

Kát'a mlčela. Dala otci příležitost k moralizování, ale dál to odmítala rozpitvávat. Večeři spořádala rychlostí blesku a hned se zvedla, že musí přepsat úkol z papírku nanečisto do domácího sešitu načisto.

„To by sis mohla klidně nechat na zítra,“ krotila její nadšení máma. „Zítra je taky den a ráno bývá moudřejší...“

„Tak já už jdu!“ řekla Kát'a.

„Počkej!“ zarazil ji otec. „Musíme si ještě něco říct.“

„Vocode?“ zeptala se netrpělivě.

„Jde o to, že zítra budeš doma sama,“ řekl otec.

„Vy někam jdete?“ zbystrila pozornost Katka.

„Jo, jdeme,“ řekl otec. „Chystám se na soukromou slavnost. Máme dvacet let od maturity a dohodli jsme se, že si na setkání všichni přivedeme manžely, manželky, zkrátka partnery. Nikdo ale nemůže zaručit, kdy setkání skončí. To víš, jistě bude o čem povídat, dlouho jsme se neviděli. Proto jsme se dohodli děti tam nebrat. Oběd bude zítra dřív a maminka ti rovnou připraví večeři, kdybychom se tam zdrželi do večera. Doufám, že budeš rozumná a nebudeš dělat žádné vylomeniny. Jsi už dost velká, abychom ti mohli věřit. Jasný?“

„Jasný!“ souhlasila vesele.

To se přece nestává často, aby měla takovou volnost!

„Ale to ti povídám, žádná alotria!“ přidala se maminka.

„Copak jsem někdy něco dělala?“ ohradila se Kát'a.

„Zatím ne,“ připustila mamka.

„Tak já už jdu!“ oznamovala rodičům netrpělivě.

„Poslyš, co ten spěch?“ pozastavil se nad tím táta. „Co za tím vězí?“

Katka pochopila, že to s nedočkavostí přehnal. Ještě aby se rodiče zajímali o to, co za tím doopravdy je! Ale včas ji napadl spásný nápad.

„Půjčila jsem si zajímavou knížku,“ přiznala bez obav, že by druh knížky rodiče zajímal. „Chci si ještě před spaním číst!“

Rodiče na sebe jen trochu mrkli. Knižka! Nebylo by to přece poprvé, Kát'a si četla ráda. A kdo si doma čte knížky, nemá čas zlobit.

„Tak jdi, ale v osm bude večerka!“ řekl otec.

„Nastavím si na mobilu budík,“ slíbila Kát'a.

A když rodiče neměli jiný návrh, otočila se a hbitě vypadla z kuchyně.

Nejprve nastavila na mobilu zvonění. Jednak to mámě a tátovi slíbila, ale hlavně, do zazvonění bude mít klid na knihu.

Pak se ale nedá nic dělat, půjde spát. Nemá smysl riskovat, že ji rodiče načapají. A raději se hned převlékla do pyžama, aby se tím nemusela zdržovat pak. Opatrně vylovila starou knihu z šuplíku psacího stolu a rozložila si ji mezi učebnice. Stolní lampička na její osvětlení bohatě stačila, takže zhasla hlavní světlo.

Kniha měla okované tvrdé desky, aby se nekroutily rohy. Když ji Katka otřela, bylo vidět, že povrch desek je z pravé kůže. Vypadala jako skutečná vzácnost a každý archeolog by nešťastně spínal rukama, kdyby ji viděl v ruce školáků. Ale to teď naštěstí nehrozilo. Katka opatrně otevřela desky a snažila se přečíst titulní list knihy. Byla tu jakási malůvka, byly na ní nějaké obludy, to se prý ve středověku do knih malovalo.

»Leksikon kauzel« četla opatrně.

A sakra! řekla si Katka. Tohle někde viděla! Ve starém filmu o čarodějnicích a kniha tam měla roli velice důležitého předmětu.

Opatrně obrátila list. Další stránka byla prázdná, ale na další byl text červeně orámovaný, asi hodně důležitý.

»List zawedjenj!« stálo nahoře zlatým písmem, přičemž první písmeno »L« bylo velké a vymalované.

»Słowa nastawagucie nutno prosłowiti hlasem silniem!« stálo pod tím. Ale proč? pomyslela si nerozhodně. Asi to nějaký smysl má, jinak by to nebylo tak zvládnuté.

Nadechla se a četla dál, tentokrát nahlas. Ne sice »hlasem silným«, ale přece jen trochu hlasitěji. Soustředila se natolik na čtení těch starodávných písmenek, že ani příliš nevnímala smysl.

Jenže když dočetla, stalo se něco neočekávaného. Kniha se rozzářila modrým svitem, jako kdyby ji osvítily modré světelné diody, jenže to světlo vznikalo přímo ve vzduchu kolem ní.

A pak zaslechla nějaký kovově znějící hlas. Vznikal přímo v její hlavě, protože v pokojíčku bylo pořád ticho jako v kostele.

»Vítej, čarodějko!«

Kateřinu tyto jevy opravdu vyděsily, ale nebylo divu. Ta kniha opravdu nebyla normální. Kdyby to bylo něco moderního, mohla by předpokládat, že do ní někdo vmontoval pár elektronických udělatek a efektů. Jenže tohle nebylo nic moderního, vykopali to ze starodávného podzemního sídla, moderní výmysly tam neměly co pohledávat! A přitom to vypadalo docela věrohodně. Teda – za tak potrhlého předpokladu, že ta kniha je skutečně čarodějná, umí pracovat s magií a chová se, jako kdyby to všechno vycházelo jen z ní a ne z dálky. Jenže to bylo podle Kateřiny pravděpodobné jako Mart'an policejné přihlášený v Praze a pózující před fotoaparáty davů na Václaváku.

Katka skočila šípkou do postýlky, plavně zajela pod peřinu, přikryla si i hlavu a chvíli vyčkávala, co se bude dít.

Nic se ale nedělo a Katka se po chvilce odvážíla vyhlédnout zpod peřiny. Kniha pořád ještě ležela na stole, ale pořád se nad ní vznášel ten modravý, světélkující opar. Ještě to neskončilo, došlo Kateřině. Ale co se tam děje teď?

Vystrčila opatrně ruku zpod peřiny a až teď se doopravdy vyděsila. Její ruka světélkovala stejně modravou září, jako kniha na stole. Možná trochu slabší, ale protože sem k postýlce světlo její stolní lampy nedosahovalo, bylo to znát. Kniha přitom svítila víc, takže to navzdory světlu stolní lampy bylo víc vidět.

Tady se něco děje, došlo jí. Ale co? A není to nebezpečné?

Zatím se ale nedělo nic krom toho, že kniha a Kateřininy ruce trochu modře světlkovaly. Něco jako Eliášův oheň, napadlo ji. Ale Eliášův oheň to nebude, ten nebývá v budovách, ale venku a obvykle za nějaké bouře. Venku už se sice stmívalo, ale to bylo dané večerem, počasí bylo krásné a obloha čistá. Pro Eliášův oheň nebyly podmínky ani venku, natož uvnitř.

Najednou se ozvalo kohoutí kokrhání. Nebyl to skutečný kohout, bylo to nastavené zvonění budíku. Čas spát. Teď sem ale přijde máma a spatří na stole svítící knihu...

Kateřina vyskočila z postele a běžela k psacímu stolu. Nejprve típla zvonění budíku, pak sklapla knihu a rychle ji uložila do šuplíku. Kniha šuplík namodrale osvětlila, bylo to strašidelnější než na stole. Kateřina hbitě zavřela šuplík, bez zbytečného zdržování zhasla lampičku, vrátila se do postele a opět vklouzla pod peřinu. Teď přijde jako vždycky mamka přát jí dobrou noc, nesmí vidět její ruce!

Stihla to právě včas. Dveře do jejího pokojíku se otevřely, vešla mamka a skutečně jí popřála dobrou noc. Pak zase odešla, také jako vždy. Kontrola tedy dopadla dobře.

Kateřina opatrně vytáhla ruce zpod peřiny. Ve tmě svítily tak silně, že by se od nich dalo číst. Vlastně nesvítily její ruce, ale vzduch kolem nich a to bylo ještě strašidelnější než kdyby měla ruce natřené nějakou svítící barvou.

Přetáhla si peřinu přes hlavu. Její ruce svítily i pod peřinou.

To je fakt ke zbláznění, pomyslela si.

Vystrčila zase hlavu ven a ruce nechala zakryté. V pokoji teď byla tma jako v pytli.

Tohle nevyřeším, došlo jí. Takže to nechám na ráno. Ráno je moudřejší večera. Když to do rána nepřestane, bude průšvih. Ale snad to přestane...

A s tou myšlenkou usnula...

Když se Katka ráno vzbudila, první, nač si vzpomněla, byla ta divná kniha. Vyskočila a honem doběhla otevřít šuplík.

Starodávná kniha tam ležela, takže se jí to všechno nezdálo. Ale nezářila, ani její ruce nesvětélkovaly. Průšvih se tedy nekoná. Pokud mezitím nevznikne nějaký další.

Katka se rychle vytratila do koupelny, oblékla se a oblečená jakoby nic přišla do kuchyně. Rodiče tu ještě nebyli a hodiny ukazovaly teprve šest ráno. Katka uvažovala, jestli nebude lepší vrátit se do pokojíčku a podívat se na knihu, ale to si rozmyslela. Kdyby ji mamka přišla budit a načapala ji s čarodějnou knihou, byl by průšvih natotata. Uvažovala, jestli si nemá udělat snídani sama, když do kuchyně přišla mamka. Byla ještě tak jak vstala s postele a na dcerku se podívala udiveně.

„Cože tak brzo, čечetko?“

„Už jsem vyspalá,“ ohlásila Katka mámě. „Koukám, kde by se tu povalovalo něco na zub.“

„Hned bude snídane,“ ujistila ji mamka. „Bude lepší, když budeme snídat společně, snad to ještě chvíli vydržíš.“

„Ale jó, když už vstáváte,“ protáhla Katka. „Tak si jdu ještě chvilku číst, jo?“

„Klidně jdi, já tě zavolám,“ slíbila jí mamka.

Katka tedy odešla do svého pokojíku, ale neodvážila se vzít knihu na stůl. Vymyslela to ale jinak. Sáhla do své knihovničky, vytáhla namátkou jednu knihu a položila si ji na postel. Teprve potom otevřela šuplík a vytáhla těžkou starou knihu. Také si ji přinesla na postel a pak obě knihy naaranžovala tak, aby mohla kdykoliv tu starou šoupnout pod peřinu. Měla by pak na peřině jen neškodnou beletrii a nebudilo by to pozornost. A kdyby se mamka podívovala, co dělá knížka na posteli, mohla by tvrdit, že si z ní po ránu ještě četla, než vstala. Otázku špíny na staré knize prozatím neřešila, na to bude čas později, pokud vůbec...

Otevřela knihu na úvodní stránce a ještě jednou, tentokrát za denního světla, si prohlížela obrázek. Byly tam nějaké příšerky zobrazující nejspíš peklo, aspoň si to myslela. Zblízka na denním světle vypadaly jako nestvůrně velké žáby. Pro srovnání bylo u nich pár lidských postaviček, ale ty žáby byly skoro tak velké jako lidé! A navíc – měly ocas! A žádný proutek, ohon jako mají krokodýli! Když jsou žabky ještě pulci, mají pochopitelně ocásek, ale ten jim upadne, než dorostou. Vzpomněla si na tátovu knihu o středověkém malířství, kde viděla něco podobného od malíře Hieronyma Bosche. Také tam byly žáby s ohonem...

Otočila list na »List zavedjenj«. A najednou věděla, co to znamená. List zavádění neboli zsvěcení. A když přečetla, co tam bylo, kniha ji oslovila: »Vítej čarodějko!« Znamená to, že z ní ta kniha udělala čarodějnici? Až ji zamrazilo, když si vzpomněla na kostru ve skalním domě. Udělalo se jí špatně od žaludku. Nechci být také taková, zaúpěla v duchu. Ale když se podívala na své ruce, které večer svítily jako nějaká neónová reklama, trochu se uklidnila. Její ruce vypadaly úplně normálně. Snad to přece jen nebude tak horké.

Další list byl opět volný. Jako kdyby byly v knize popsány jen liché listy. Napravo byl jakýsi seznam a Katka udiveně četla, co v tom seznamu je.

»Choroby lidie«... »choroby zwierzat«... »choroby obilie, kwjetuow a stromuow«... »stworzenie kowuow a kamene«...

To snad ne, pomyslela si Katka. To by byla opravdu magie!

U jednotlivých položek byla čísla a ukázalo se, že jsou to normální čísla stránek. Katka rozevřela knihu uprostřed a podle čísel našla kapitolu »Stworzenie kowuow a kamene«...

A začala číst...

Kamarádi

V sobotu směla Katka ven i dopoledne, jen jí mamka kladla na srdce, že se musí vrátit k obědu a ten bude dřív než obvykle, možná už před polednem.

„Beru si s sebou mobil, mami,“ ujistila ji Katka. A nastavila si hned »buzení« na jedenáctou, aby se nezapomněla včas vrátit.

„Kromě toho mi můžeš zavolat, kdyby něco...“ navrhla.

Mamka se tím spokojila a Katka vyběhla ven. Ještě sbíhala po schodech a už stiskla Martinovu volací ikonku.

„Kluci, pojd'te ven za barák, uvidíte něco, co jste zaručeně nikdy v životě neviděli!“ slíbila jim.

„Takhle brzy?“ divil se Martin. „My teprve snídáme!“

„Tak to do sebe naházejte a fofrem za barák!“ pobídla je. „Na sedačku!“ upřesnila.

Pod vlivem jejího důrazného tónu snad Martin pochopil, že mají oba začít opravdu spěchat. Katka na ně netrpělivě čekala za barákem a nemohla se jich dočkat.

Konečně je zahlédla, jak vycházejí zadním vchodem přímo za barák. Měli to jednodušší, v jejich vchodu se zadní dveře nikdy přes den nezamykaly a nemuseli panelák obíhat jako Katka.

„Hojky!“ zahalekali na ni ještě z dálky.

„Hoj!“ odvětila jim. „Pojd'te sem a posaďte se, něco vám předvedu!“ vybídla je, aby vylezli na nízku skalku a posadili se vedle ní na ležící kmen stromu. Ležel tu již od stavby a nikdo se ho nechystal odklidit, takže dětem sloužil jako lavička a proto mu říkali »sedačka«.

„Tak ukáž!“ vybídl ji Martin, sotva dosedl vedle ní.

„Hoříme netrpělivostí!“ dodal Kryštof, když dosedl na opačné straně kmene, takže měla kluky po obou svých rukách.

„Jistě jste nezapomněli, co jsme si včera společně donesli,“ začala Katka pěkně zeširoka. „Je to zajímavější než čekáte.“

„Ty už jsi tu knihu celou přečetla?“ rýpnul si Martin.

„Na to je moc těžká,“ řekla dvojsmyslně. Byla to pravda na váhu i na složitost čtení starodávných textů. Ale nenechala se od kluků rozházet. Počkala až se oba pohodlně usadili a pak začala tajemným hlasem.

„Přidrže se radši pevně ať nespádnete a koukejte se!“ řekla a natáhla před sebe pravou ruku dlaní nahoru. „Noxyfpu groš!“

V té chvíli oba kluci ztuhli jako dva kusy dřeva.

Nad Katčinou rukou cosi zavířilo. Nerozeznali, co to vlastně bylo, ostatně to hned zmizelo, ale na Kateřinině dlani najednou ležela – stará stříbrná mince.

„Viděli jste to?“ zeptala se jich.

Pravda, s povislou bradou nemohli ani odpovědět. Konečně se aspoň Martin trochu vzpamatoval.

„Co to, proboha, bylo?“

„Čáry,“ řekla Katka. „Tak aby bylo jasno, našli jsme spolu skrýš nějakého čaroděje nebo čarodějnice. Ta kniha, kterou jsme si půjčili, je čarodějna a je plná pravých kouzel. Jedno jste právě viděli. Chcete to zopakovat?“

„Se ví!“ dychtil hned Kryštof.

„To snad nejní možný!“ lamentoval Martin.

Katka opět natáhla ruku, pronesla vážně zaklínadlo a na její dlani se objevil druhý stříbrný peníz.

„Símtě, jak to děláš?“ vyzvídal hned Martin.

„Jednoduše,“ řekla. „Prostě čaruji. Zkuste si to taky. Dejte ruku jako já a opakujte po mně: »noxyfpu groš«!“

Nad její dlani už potřetí zavířilo cosi podobného malému prachovému tornádu a objevil se třetí peníz.

„Noxyfpu groš!“ opakoval po ní Martin a hned nato i Kryštof.

Jenže se nestalo vůbec nic. Ani prachové tornádko, ale ani peníz. Oba kluci jen zklamaně vzdychli.

„Aha!“ došlo Kateřině. „Chybí vám zasvěcení.“

„Cože nám chybí?“ dotírali na ni.

„Zasvěcení,“ opakovala. „Musíte se zkrátka té knize pěkně představit, jinak vás neuzná za hodné její pozornosti.“

Kluci na ni koukali opravdu jako telata na nová vrata.

„Zasvěcení?“ opakoval po ní pomalu Kryštof.

„Přesněji »zawedjenj«. Víte co?“ rozhodla Káťa. „Dnes po obědě naši odjedou a budu doma sama. Přijďte k nám po obědě a ukážu vám všechno přímo u té knihy. Možná i to zasvěcení... i když já jsem to měla jednodušší, protože pak byla noc.“

„Je v tom nějaký rozdíl? Den nebo noc...“ nechápal Kryštof.

„Rozdíl v tom je,“ přikývla. „A velký! Nesmí vám vadit, že budete po zasvěcení nějakou dobu světélkovat.“

„A ty jsi... taky světélkovala?“ zeptal se Martin.

„Taky,“ přikývla. „Mohla bych si pod peřinou klíďo číst bez lampičky. Nejvíc mi svítily ruce, ale do rána to všechno přestalo. Bát se toho nemusíte.“

„Ukaž nám to ještě jednou!“ požádal ji Martin a oba, Martin i Kryštof se sklonili až k její dlani.

Katka jim vyhověla a zakrátko držela v ruce čtvrtou minci.

„Poslyš, víš aspoň, že ti přitom trochu světélkovala dlaň?“ obrátil se Martin na kamarádku.

„Nevím,“ přiznala. „Ale nedivím se tomu. Je to možné.“

„A co přitom na ruce cítíš?“ chtěl vědět Martin.

„Nic,“ odvětila. „Trochu to lechtá, ale jinak nic. Pak v dlani najednou cítím další minci. To je všechno.“

„A co je to vlastně za mince?“ staral se Martin.

„V knize se jim říká »groš«,“ ujistila ho. „Možná to budou Pražské groše, jak se o nich učí v dějepise.“²

2 Mýlila se. Byly to římské groše z přelomu letopočtu. Za třicet takových stříbrných grošů prý zradil Jidáš Krista...

„A co s nimi děláš?“ zeptal se Kryštof.

„Nic,“ přiznala. „Schovávám si je, ale nevím, k čemu by mi byly. Vsadím své boty, že dneska už dávno neplatí.“

„Neplatí,“ souhlasil Martin. „Ale Pražské groše kdysi razili ze stříbra. Možná jsou opravdu stříbrné. Pak by se daly nabídnout do klenotnictví nebo do nějaké numismatické prodejny.“

„A potřebujeme to?“ zeptala se ho. „Nepotřebujeme. Tak se je nesnaž prodávat. Ještě by to na nás upozornilo archeology. Ani nevím, jestli se takové mince běžně prodávají. Tyhle čtyři si teď vezměte, každý dva... já jich mám doma víc, ale opravdu nevím, co s nimi. Líbí se mi, jak se lesknou, vypadají jako nové.“

„To možná jsou,“ řekl Martin zamyšleně.

„Čerstvě vyčarované,“ souhlasila.

„Nejen to,“ řekl Martin. „Umíš ještě něco?“

„Umím,“ přikývla. „Ale třeba byste pak nejedli.“

„Něco eklhaft?“ vyzvídal Kryštof.

„Ani ne,“ řekla. „Ale co, posuďte sami. Noxyfpu koláč!“

Na dlani se jí objevil veliký makový, jemně pocukrovaný koláč. Sotva se jí na dlaň vešel. Podala ho Martinovi, pak stejným kouzlem vyčarovala druhý a podala i Kryštofovi.

„Ochutnejte!“ pobídla je. „Já už jsem jeden snědla. A další si nedám, nemohla bych pak obědvat a našim by to bylo divné.“

Kluci se do té pochoutky zahryzli jako dva vlci a jedli, až jim za ušima lupalo.

„Chutnalo?“ zeptala se jich, když oba koláče zmizely.

„A jak!“ řekl ještě plnou pusou Martin.

„Řekla bych, že čarodějové hladem netrpěli,“ kývla hlavou Katka. „Hele, kluci, jak jsem řekla, naši dnes odpoledne odjedou. Přijďte k nám, budeme to zkoumat společně. Teď bych to mohla zkoumat jen sama a to mi věřte, nevydržela jsem čekat, musela jsem vám to ukázat. Ale řekla bych, že tohle tajemství stojí za to zachovat. Jste pro?“

„Takže to nechceš předat archeologům?“ došlo Martinovi.

„Nechci,“ řekla pevně. „Ta mrtvá nás přece snažně prosila, abychom knihu uschovali, aby se nedostala do rukou nehodným lidem. A nezlobte se, jakmile to archeologové dají na veřejnost, určitě by se toho ti nehodní zmocnili.“

„No jo, ale kam ji chceš v paneláku schovat?“ namítl Kryštof. „Nakrátko do svého pokojíku, ale tam to jistě rodiče objeví!“

„Já se po nich podívám,“ řekla Katka. „V té knize je taková kapitola, jmenuje se »Skregsze wszelikie« neboli kapitola právě o skrejších všeho druhu. Víte co? Já teď půjdu dom a podívám se, co je v té kapitole. Vy půjdete taky dom a do oběda vymyslíte, co uděláme s tím skalním obydlím. Myslím, že je špatné nechávat tam mrtvolu jen tak. A po obědě přijdete k nám. Nikdo nás rušit nebude, jednak to lépe projednáme, jednak vás zkusím představit knize, abyste na mě jen tak nekoukali. Tedy – »zasvětit« do jejího tajemství. Máte něco proti tomu?“

Pochopitelně neměli, takže se hned poté rozešli.

Až by to bylo podezřelé – kdyby je někdo sledoval.

Naštěstí si jich nikdo nevšímal...

Rodiče se sice trochu podivili, když se dcera vrátila tak nezvykle brzy, ale protože se chystali odjet kamsi daleko, ani po tom nepátrali. Katka jim jen přes rameno sdělila, že si jde číst, což byla ostatně pravda, a zmizela ve svém království, tedy pokojíku.

Rychle naaranžovala psací stůl, aby mohla knihu kdykoliv překrýt školními sešity, otevřela a nalistovala kapitolu o skrýších všeho druhu. Jenže dlouho nečetla, opět uložila knihu do šuplíku, kde byla trochu bezpečnější. Rodičům oznámila, že si zapomněla něco do školy a musí se rychle optat kluků, ti to budou vědět.

„Za chvíli bude oběd,“ varovala ji mamka.

„To stihnu,“ řekla Katka a rychle vyběhla z domu.

Kdyby se za ní dívali, asi by jim bylo divné, že neběžela za kamarády do vedlejšího vchodu, ale rozběhla se ostrým poklusem po silnici do hor... Když se vrátila, zbývalo do oběda pár minut. Mamka jí požádala prostřít stůl, ubrus, talíře a příbory a připravit tři sklenice šťávy.

„Tátovi taky?“ podivila se. „Je snad sobota?!“

„Táta bude řídit, takže žádné pivo!“ řekla mamka.

„No jo, vlastně...“ mrzela se Katka, že ji to nenapadlo. Ale mamka už přinášela mísy a všichni se pustili do časného oběda.

„Tak – a jedeme!“ řekl táta, když statečně dopil šťávu místo obvyklého piva. „A doma bude pořádek, jasné?“

„Jasné!“ postavila se Katka do pozoru.

Ale bylo jí jasné, že i sousedovi kluci Martin s Kryštofem sledují nedočkavě jejich auto, kdy už konečně odjede.

Byli už připravení na mejdan.

Čarodějný mejdan!

Dědictví

Sotva auto s Kateřinými rodiči zmizelo za rohem, ozvalo se na dveře nedočkávané klepání.

„Máme přece zvonek!“ napomenula Katka kluky, když jim otvírala dveře.

„Ten by rušil sousedy,“ mínil Kryštof.

„Pozveš nás do svého budoáru?“ zeptal se vážněji Martin.

„Kam jinam?“ pokrčila rameny. „Jak jsme se dohodli, ne?“

Následovali ji opatrně, skoro by našlapovali po špičkách, aby v domě nikdo nic neslyšel. Katka už měla pro ně ve svém pokojíku připravené židle vypůjčené z obýváku. Pokojík měla uklizený, postel vzorně ustlanou a stůl úplně prázdný.

„Nejprve pokec,“ rozhodla. „Pohodlně se u mě posaďte, ať mi nevynesete spaní, a poslouchejte.“

Kluci v mžiku nasedli na židle a napjatě čekali.

„Takže bod číslo jedna,“ začala Katka, jako kdyby o nic nešlo. „Skrýš pro knihu. Řekla bych, že prozatím bude u mě, mě přece jen rodiče tolik nekontrolují jako vás.“

„Jak můžeš vědět, jestli nás naši kontrolují?“ zaškaredil se na ni trochu Kryštof.

„Zrovna dneska vás sprdli za nepořádek ve vašem pokoji,“ řekla. „No nedivte se, jsem přece čarodějnice!“

Kluci zůstali s otevřenou pusou. Zejména protože to byla čistá pravda, neboť museli doma zbytek dopoledne uklízet.

„Pokračujeme,“ nenechala je vzpamatovat. „Starost o dům ve skále hodíte za hlavu, to už jsem zajistila.“

„Jak, prosím tě?“ vybuchl i Martin.

„Byla jsem tam ještě před obědem a překryla jsem vchod hlínou i s trávou,“ ujistila je. „Budete mít asi problém najít, kde to bylo, ale hlavní je, že to nenajde nikdo jiný.“

„Jak jsi to...“ začal Kryštof, ale hned se sám zarazil. Hloupá otázka, když je kamarádka čarodějnice!

„Dozvěděla jsem se to z kapitoly o skrejších v Lexikonu,“ uklidnila zvědavost obou. „Napadlo mě hned to vyzkoušet a to si pište, že je to dokonalá skrejš!“

Kluky ani nenapadlo pochybovat. Jestli nějaké pochybnosti měli, rychle je raději spolkli. Správně tušili, že by byli za velké pitomce. Katku je lepší neprovokovat.

„Takže bod tři, kniha,“ pokračovala klidně Katka. „Podbod – zasvěcení. Pánové, teď se musíte oba trochu přemoci, já vám jen trochu pomohu.“

Otočila se, otevřela šuplík, vytáhla těžkou knihu – kluci si všimli, jak ji dočista vypulírovala – a otevřela ji na druhé stránce, na »List zavedjenj«.

„Tohle musíte každý, jeden po druhém, nahlas přečíst. Já se jen budu dívat, jestli to čtete správně a zastavím vás, kdybyste to četli blbě,“ vysvětlovala jim jako kdyby byla jejich o hodně starší brácha. „Jasný? Kdo jde první?“

Klukům se pochopitelně nechtělo. Ne že by je to nelákalo, ale přece... čarodějnictví má v Čechách příchut' pekla a zmínky o světélkování vzdáleně připomínaly radioaktivitu. O té sice nic nevěděli, jen to, že přitom něco světélkuje, ale teď se jim to určitě vynořilo z paměti.

„Střihneme si!“ navrhl ulehčeně Kryštof, neboť s bratrem v těchto soubojích obvykle vyhrával. Tahle metoda hodně závisí na psychologii hráčů a Kryštof v ní byl podle všeho lepší.

„Tak jo,“ přistoupil na to jeho bratr, i když si byl vědom, že to brácha jako vždy vyhraje. Asi se mu trochu přičilo přihlásit se dobrovolně a radši by to ponechal na osudu.

Kluci si tedy střihli, že vítěz půjde první. Kupodivu vyhrál Martin, i když se spíš zdálo, že Kryštof výjimečně úmyslně prohrál, aby nemusel jít první. Vítězství nevypadalo věrohodně,

ale Martin je přijal s ulehčením a Kryštof s ještě větším. Katka usadila Martina na své místo k psacímu stolu, rozložila před něho knihu a sama se k němu naklonila zprava, Kryštof zaujal místo po bratrově levici.

„Tak začni a čti to nahlas, není to žádná sranda,“ vybědla kamaráda vážně.

Martin tedy s malou dušičkou začal. Katka s Kryštofem sledovali částečně text, jestli se Mart'a od něho neodchyluje, částečně také Martina, neboť oba zajímalo předem avizované světélkování. Celou dobu se však nic nedělo. Martin se zpočátku zdrhával, ale brzy si zvykl na zvláštnosti starého textu a dočetl to skoro plynule.

Jakmile ale dočetl, bliklo to a Martinovy ruce začaly modravě světélkovat, přesně tak, jak to Katka předpovídala. Navíc se Martinovi rozježily do všech stran vlasy a vůbec se neohýbaly pod vlivem přitažlivosti zemské, jak by asi měly a jako tomu bylo ještě před chvilkou. Kryštof při pohledu na bratra vyprskl smíchy.

„Vypadáš jako odkvetlá pampeliška,“ poškleboval se mu.

„O tom jsi mi neřekla!“ obrátil se Martin vyčítavě na Katku.

„Na sobě jsem si toho ani nevšimla,“ přiznala. „Měla jsem spoustu jiných starostí. Je to ale možný. Jak se cítíš?“

„Jde to,“ pokrčil rameny. „To »Vítej, čaroději« jsi říkala ty? Znělo to nějak divně, jako kdyby to říkal někdo úplně jiný!“

Kryštof okamžitě ztuhl. Nic takového přece neslyšel! Jenže Katka se tvářila, jako by to patřilo k věci.

„Já to včera taky slyšela,“ přikývla nenuceně. „To ale u mě v pokoji nikdo nebyl, jen ta kniha. Nejspíš to bylo od ní.“

„Jůůů, mluvící kniha!“ řekl nábožně Martin.

„Já nic neslyšel,“ přispěchal se svým postřehem Kryštof.

„Já teď taky ne,“ souhlasila Katka. „To asi slyší jen ten, kdo právě dočetl »List zawedjenj«. Takže kniha uznala Martina jako dalšího čaroděje. Měl by sis to vyzkoušet.“

„Jak, vyzkoušet, prosím tě?“ vyhrkl Kryštof.

„Jednoduše,“ řekla Katka. „Zvedni ruku a opakuj po mně: »noxyfpu koláč!«“

V té chvíli jí opět nad dlaní zakroužil ten podivný prachový vír a najednou držela v ruce stejný koláč jako dopoledne. Podala ho bezmyšlenkovitě Kryštofovi, ale napjatě sledovala Martina.

„Noxyfpu koláč!“ přál si Martin.

Nad jeho modře svítící dlaní také zavířil prašný vír a pak se objevil stejný koláč.

„Funguje to!“ vykřikl Martin nadšeně. „Jsem taky čaroděj!“

„Já to chci taky!“ řekl Kryštof. Jak se tomu zprvu vyhýbal, tak po tom najednou zatoužil. Kupodivu mu nevadilo, že bratrovy ruce modravě svítí jako nasvícené nějakým reflektorem a že má hlavu jako odkvetlá pampeliška.

„Tak se vyměňte!“ pobídla je Katka.

Kluci se rychle vyměnili. Kryštof přitom vrazil koláč Kátě a ta ho položila na kraj stolu, zatímco Martin se do svého koláče zakousl, jako kdyby nebyli právě po obědě. Kniha pořád modravě světlovala jako Martinovy ruce, ale Katka si toho nevšimla, ukázala Kryštofovi počátek textu a Kryštof začal nedočkavě číst.

Jenže v té chvíli sebou list knihy prudce šklubl a otočil se o stránku dál. Kryštof udiveně zmlkl.

„Co je to?“ podíval se nerozhodně na Katku.

„Nevím,“ odvětila neurčitě.

Otočila list zpátky a přidržela ho prsty. Zdálo se jí přitom, že jí něco – asi nějaká elektřina – jemně bodá do prstů, ale tak snadno se vzdát nechtěla.

„Zkus to znovu,“ pobídla kamaráda.

Jenže po prvních dvou slovech sebou list opět prudce škulbl, vytrhl se Katce zpod ruky a v mžiku byl zase o stránku dál, takže Kryštof nemohl číst.

„Počkej, pusť mě k tomu!“ odstrčila Katka netrpělivě Kryštofa od knihy a sama se zadívala, co je tu napsané.

„Heleďte se!“ ukázala nahoru na další stránku. Kniha pořád modravě světélkovala, ale bylo vidět, že písmena na pergamenu jsou černá jako uhel. Jen jedna věta na horním okraji listu slabě krvavě rudě žhnula.

„Je to jasné,“ obrátila se Katka na kamarády.

„Co je jasné?“ vyhrkl Kryštof.

„Kniha tě nechce!“ dodala Kát'a. „Jsi přebytečný.“

Kryštofovi okamžitě povisly koutky úst a bylo mu do breku.

A přitom si to zavinil sám! Samozřejmě předem uhodl, jak bude Martin »stříhat« a sám si zvolil, jak to dopadne! Jenže teď je Martin čaroděj a on, Kryštof, ne. Kniha ho nechce! Takovou prohru si snad ani nezasloužil!

„Takže...“ polykal slzičky... „Takže nebudu jako vy?“

„To jsem neřekla!“ opravila ho Katka. „Podívej se, tady je to jasně napsané. »W gedden den enem gedden nowic muozse bjtj. W gedno nowolunie dwa nowice uwietam a w gedden gar enem pro truoch nowicuow miesto gest!«“ četla rudě světélkující nápis.

Viděla, jak oba nechápavě koukají, takže to raději přeložila:

„To znamená: v jeden den může být jen jeden nový čaroděj, v jednom měsíci jen dva a v jednom roce nanejvýš tři. Kniha má asi nějaká omezení, nemůže mít čarodějů podle libosti. Já i Martin jsme to četli v jiný den, ale ty bys byl dneska už druhý a v tomto měsíci třetí. A jak si můžeš sám přečíst, kniha to nedovolí.“

„Takže až zítra?“ došlo Kryštofovi, i když jen zčásti.

„Zítřka bys byl třetí v měsíci,“ řekla Katka. „Třetí můžeš být jen v roce. Musíš počkat až do příštího měsíce.“

„No a zatím budeme chodit všude spolu,“ přisadil si Martin. „O nic zajímavého nepřijdeš.“

„Jenže ty budeš čarovat a já ne?“ vztekal se Kryštof.

„Smůla, brácho!“ řekl Martin. „Osud rozhodl. A taky kámen – papír – nůžky. Nestěžuj si, je to spravedlivé!“

Kryštof zmlkl. Věděl nejlépe, jak je to spravedlivé! I kdyby to měl být trest, přivolal si ho na svou hlavu sám. Kdyby »střihání« schválně neprohrál, ale vyhrál, byl by tím postiženým Martin.

Ale to už jsou jen »kdyby-chyby«.

„Nebud' smutný,“ litovala ho Katka. „Beztak se to musíme nejprve naučit. Vždyť ani já toho moc neumím. Možná – vlastně určitě – jsem toho z nás tři přečetla nejvíc, ale tahle kniha má pět set hustě popsaných stran a než je přečteme a vyzkoušíme, co je pro nás zajímavé a co ne, to ještě uteče vody! Můžeš se to přece učit s námi, jen si to hned neodzkoušíš, ale za měsíc už tě kniha nevyhodí a budeme na tom všichni stejně.“

„A prvního je už příští týden!“ připomněl bráchovi Martin.

„Ve středu,“ upřesnila to Katka. „To jsou už jen tři dny, to bys měl vydržet, nemyslíš?“

„Táta občas říká: »to vydržím i pod vodou!«“ dodal Martin.

„Osud je ale osud, s tím nic nenaděláme!“

Kryštofovi nezbylo než obrnit se trpělivostí.

Pohnojil si to přece sám!

»Čarodějný mejdan« tedy pokračoval dál.

Katka měla před sebou rozevřenou světélkující knihu, četla z ní nahlas a kluci se jí dívali přes ramena. Světélkování zřejmě nevadilo ani knize, ani Martinovi. Kdykoliv vyslovila nebo přečetla nějaké kouzlo, většinou se hned provedlo, takže se jim

stranou na stole postupně hromadily všelijaké předměty. A nebyly to koláče, mince a podobné drobnosti. Rytířský meč byl delší než stůl, takže na obou stranách přečnival. K jejich štěstí měla některá kouzla povinný dodatek v podobě určení, kde se má citovaná věc objevit. Drobné věci se Kátě objevovaly na dlani, ale když ji schválně nenatáhla, objevily se před ní na stole. Mohla dokončit určením místa objevení, obvykle slovíčkem »sem« a ukázáním prstem. Některé věci se ovšem před ní objevily i když prstem neukázala. Ještě že některé předměty určení místa výslovně vyžadovaly. Určitě by si nevěděli rady, kdyby před nimi znenadání stála na stole kráva. Když se však na stole objevil i »pelny piwa sud« a několik jiných předmětů vytlačil, takže spadly vedle stolu na zem, Katčina trpělivost přetekla.

„Takhle by nás to za chvíli zavalilo,“ řekla. „A taky nevím, co s těmi věcmi. Nepotřebujeme je a není už kam je dát.“

Vrátila se na obsah a chvíli ho studovala.

„Tohle bude ono!“ řekla a honem přelistovala na označenou stránku. Byla hned před kapitolou »Noxyfpu« neboli »Kouzelné vytváření« a znamenala pravý opak.

„Musíme se dotknout předmětu prstem a použít zaklínadlo: »Utagalij«. Předmět pak zmizí.“

Dotkla se sudu a řekla: „Utagalij!“ Sud zmizel.

Sáhla na velký korbek před sebou a řekla: „Utagalij!“

Korbek zmizel i s vínem, kterého byl plný.

„Tos nemusela,“ hudroval Kryštof. „Ani jsme to neochutnali!“

„Mělo to být pivo a víno,“ opáčila. „Pravé pivo, pravé víno, chápeš? Alkohol je metla lidstva!“

„Pro jednou by se snad z toho nestřílelo!“ brblal Kryštof.

„Nevím, nevím,“ vrtěla hlavou Katka. „Ale umím si velice dobře představit ožralého čaroděje! To by byla chodící katastrofa! Hele, kluci, rozum do hrsti a neriskovat! Ani doma ne!“

„No jo, ale co když si na tu věc, která má zmizet, sáhnout prostě nemůžeme?“ staral se Martin. „Co s tím?“

„Pak máme použít »kérto«,“ přečetla Katka z knihy.

„Ale co je to »kérto«?“ ptal se Martin dál.

Katka to nevěděla a hledání co je to »kérto« trvalo dlouho. Mezitím se stala drobnost – Kniha i Martinovy ruce zhasly. Současně Martinovi zplihly vlasy, přestal se podobat odkvetlé pampelišce a byl zase jako dřív. Ono to asi mělo něco společného s elektřinou, i když to nebyl Eliášův oheň.

„No vida!“ podíval se Martin na své ruce. „Už jsem se bál, že půjdu domů a budu svítit jako měsíček.“

Kateřina to ale sotva zaznamenala. Hledala ve zhasnuté knize stejně jako ve světélkující. Co hledala, nebylo v obsahu, ale pak si všimla položky »list wjecjew«, což byl vlastně rejstřík. Tam pojem »kérto« našla a na označené stránce opravdu bylo nepříliš dlouhé ukazovátko.

„To je přece... kouzelná hůlka!“ pochopil Martin.

Byl tam i popis, jak ji získat, protože se nedala vytvořit tak snadno jako příkazem »noxyfpu«. Nebylo to však tak těžké, aby to nezvládli i začátečníci a Katka i Martin zakrátko drželi v rukou své »kouzelné hůlky kéro«.

Byla to opravdu užitečná pomůcka a s ní mohl být čaroděj opravdu nebezpečný. Příkaz »utagalij« neboli »zmiz« totiž mohl pomocí ukazovátko nasměrovat na libovolný předmět v dohledu.

„Nechápu, jak mohli ve středověku upalovat čarodějnice, které mají v ruce »kérto«!“ řekl Kryštof. „Vždyť by mohly takový dav lidí zlikvidovat jedna dvě!“

„Možná to bude tím, že neupalovali právě čarodějnice, ale nevinné ženské, které z čarodějnictví jen obvinili,“ odpověděl mu klidně Martin. „Pravý čaroděj ani čarodějnice by se podle mě jen tak upálit nenechali.“

„Bude to ještě trochu jinak,“ řekla Katka. „Tady je napsané, že příkaz »utagalij« nemá vliv na živé tvory. Lidem by neměl být nebezpečný, takže by čarodějnice před upálením nezachránil.“

„Je ale otázka, jak dopadne motocyklista, pod kterým zmizí ve stokilometrové rychlosti motocykl,“ uvažoval Kryštof. „A to ani nemluví o letadlech!“

„Ani souboj čaroděje s rytířem by nebyl rovnocenný,“ mínil Martin. „Čaroděj by rytíře odzbrojil, sám by si vzal dlouhý meč... a rytíři by s holýma rukama nezbylo nic než potupný útěk.“

Bohužel, pro Kryštofa »kérto« nebylo. Každý čaroděj si je má vytvořit sám a pak také »poslouchá« jen jeho.

„To nic, zatím se jen dívej, brzy budeš mít svoje,“ utěšovala Kryštofa Katka, když viděla, jak kamarád jen bezmocně zatíná pěsti.

Kryštofovi nic jiného ani nezbývalo, ale málo platné, mrzelo ho to. Mrzet se ale mohl jen na sebe. Sám přece »pomohl osudu«, když před sebe přistrčil Martina. A nejhorší bylo, že to věděl jen on sám a když ho kamarádi litovali, musel to snášet jakoby nic.

Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá.

Jedno z velkých překvapení na trojlístek čekalo, když Katka opět cosi hledala v rejstříku »list wjecjew«. Hledala něco jiného, ale upoutala ji položka »list czarodjeguow«, kterou sama správně přeložila jako »seznam čarodějů«. A protože ji to zaujalo, řekla si, že se tam podívá.

„Ježkovy zraky!“ vyhrkla najednou.

„Co je?“ zeptal se Kryštof.

„My už jsme tu zapsaní!“ řekla. „Na konci seznamu všech čarodějů!“

Ukázala to klukům. Zapsaná tam byla ale jen ona a Martin. Pochopitelně, Kryštof tam ještě být nemůže.

Ale současně se jim objasnila další dosavadní záhada.

Bezprostředně před Katkou byla v »seznamu čarodějů« jakási »Barbara Niková«. Tak se zřejmě jmenovala čarodějnice, jejíž kosti objevili v podzemním úkrytu.

„Měli bychom se o ni postarat,“ řekla Katka vážně. „Když jsme se vlastně stali jejími dědici,“ dodala.

Kluci se neodvážili odporovat.

Pohřeb

Vyučování čarodějnictví pokračovalo jako po másle.

Katka četla v knize, občas něco vyzkoušela nahlas, ale pak obvykle vytvořené předměty likvidovala. Jen Kryštof ji přemluvil, aby si mohl vzít na památku rytířský meč.

„Má to dvě menší nevýhody,“ řekla opatrně. „Jednak těžko někomu vysvětlíš, odkud ho máš. Víím, meče pro šermíře se dnes dělají na zakázku, ale jsou drahé i když jsou jen ze dřeva, natož železné. Za druhé, tohle není meč pro šermíře, ale pravý rytířský meč do války. Jen si sáhni, jak je ostrý! Meče pro šermíře jsou úmyslně tupé, aby neublížily, souboje na meče jsou jen hrané, pro pobavení diváků. Pravý meč bude děsná výjimka. První odborník na tebe udeří, kdes to vzal a k čemu to máš!“

Kryštof si ale nedal říci a trval na svém.

„Nechci s ním chodit po ulicích,“ řekl. „Ale můžeme si ten meč pověsit na stěnu v našem pokoji, vid', Mart'o! Takovou věc jen tak někdo nemá!“

„A rodiče na vás udeří s dotazem, odkud to máte,“ věštila chmurně Katka. „Ba ne, kluci, my čarodějové se od ostatních lidí nesmíme odlišovat, jinak si umím velice plasticky představit »hon na čaroděje a čarodějnice«!“

„Tak aspoň na pár dní!“ smlouval Kryštof.

„No, pár dní snad projde...“ přidal se k bratrovi Martin.

„Jak chcete, kluci, ale následky budete žehlit vy dva, mě do toho tahat nebudete, i kdyby vás na mučidla natahovali, jasné?“ dala se umluvit, ale trvala na své výhradě.

Kluci to samozřejmě slíbili a meč tedy příkazem »utagalij« nezničili. O kus dál ale Katka objevila kouzlo, které je zaujalo. Mělo sice ve svém popisu hned několik varování, ale všichni se shodli, že by mohlo být i přesto užitečné. Byla to vlastně dvojice protichůdných příkazů a používala se zásadně s hůlkou »kérto«.

Bez ní to ani nešlo. Zato se daly podle popisu používat na cokoliv a s otočenou hůlkou »kérto« i na sebe a poskytovalo to spoustu netušených možností.

»Suhuigar« znamenal »zmenšuj«. Zmenšil by vybrané věci »devátým dílem«, z člověka by udělal loutku loutkového divadla. Bylo však u toho varování, že se příkaz nesmí použít na tutéž věc dvakrát. Podle popisu by došlo ke zmenšení v poměru jedna ku jedenaosmdesáti, ale takové zmenšení »zabige zziwau zwjerz agi czlowieka«. Pozor s tím, je to nebezpečné!

Opačný příkaz »bolyrow« vybranou věc naopak devětkrát zvětší. Z člověka by udělal obra, který se nevejde do žádného domu ani do katedrály. Bylo by to možné jen ve volném prostoru, ale Káťa hned řekla, že to nepřipadá v úvahu. Šlo to snad ještě ve středověku, dnes je všude plno lidí. Někdo by je natočil a kdyby to rozšířil rychlostí internetu, byl by to konec jejich anonymity. Osmdesátinásobné zvětšení, tedy zvětšení dvakrát po sobě, bylo stejně nebezpečné, jako dvojitě zmenšení. Takového obra by asi neunesly jeho vlastní kosti.

Příkaz »bolyrow« byl podle jejího mínění použitelný jen k vracení zmenšených věcí do původní velikosti. Dohromady ale mohou být tato dvě kouzla velice zajímavá.

„Kdo se zmenší do velikosti kočky, dostane se i tam, kam se dostane kočka. Tedy prakticky všude,“ pochvalovala si.

Vyzkoušeli si to oba sami na sobě. A opravdu, když běhali po podlaze, schovávali se za skříněmi i za odpadkovým košem, zkoušeli šplhat na koš i na Kateřininu postel, byla to velká legrace. Pochopitelně zmenšili i Kryštofa, aby se necítil ošizený. Tomu se to rovněž zalíbilo, jen litoval, že je závislý na kamarádech a nemůže se zmenšovat sám.

„Ale to vám povídám, kluci, na veřejnosti je pro nás tohle kouzlo zakázané víc než co jiného!“ kladla jim na srdce, když se pak všichni tři zvětšili do normální velikosti.

Odpoledne jim uteklo jako nic. Najednou se Martinovi ozval v kapse mobil. Volal ho táta, že už na kluky čekají s večerí, aby se páni kluci sebrali a mazali domů.

„Jo, už jdeme!“ slíbil Martin.

Tím nastal konec mejdanu. Katka kluky ještě vyprovodila dolů na chodbu u vchodových dveří, kde se teprve rozloučili.

„Kdy se zase tak krásně sejdeme?“ vzdychl si Martin ještě.

„Neboj se, něco se najde,“ ujisti'ovala ho Katka.

Kryštof nesl těžký rytířský meč, ke kterému jim Katka přidala pěkně zdobenou pochvu, aby se o něj nepořezali. Kryštof už si nadšeně maloval, jak si meč pověsí do pokojíčku.

Jenže to nešlo tak hladce.

Přímo před domem kluky obstoupila parta Kádárovců. Bylo jich pět a byli větší. Dva sice ještě chodili do školy, ale letos ji měli skončit, tři byli ještě starší a všichni měli pověst rváčů.

Klukům bylo okamžitě jasné, že je zle.

„Čo to nésietě?“ obořil se nejstarší Imre na Kryštofa.

„Do toho vám nic není!“ řekl srdnatě Martin.

„Nieje to pre vás priveľa ťažké? Dajte to sem!“ řekl Imre.

Vytrhl Kryštofovi meč z ruky a všech pět Kádárovců se dalo s řehotem na útěk. Imre v čele bandy nesl ukořistěný meč vítězně nad hlavou, ostatní se s řevem hnali za ním.

Martin sáhl do kapsy u košile a vytáhl kouzelnou hůlku.

„Martine, ne!“ vykřikla Katka, která právě vyběhla ze vchodu.

„Ty jim chceš ten meč nechat?“ otočil se k ní Martin.

„Nenechám,“ ujistila ho. „Ale tys chtěl něco udělat jim, to nesmíš! Počkej, nech to na mně!“

Také vytáhla hůlku a namířila ji za prchající bandou.

„Utagalij pochva! Utagalij meč!“ vykřikla rychle, ale tak tiše, že ji slyšeli jen Martin s Kryštofem.

Imre najednou držel v ruce nabroušený meč bez pochvy. Půl vteřiny poté zmizel i meč, jenže to už si Imre držel pořezanou ruku, kvílel bolestí i strachem, neboť si nedokázal vysvětlit, co se vlastně stalo. Jak mu mohl snadno získaný lup tak záhadně zmizet z rukou a ještě ho pořezat.

„Mažte domů!“ nařídila Katka klukům. „Ti pitomci si to zatím nedovedou vysvětlit, ale mohli by si domyslet, že to souvisí s námi. Buďme rádi, že to dopadlo takhle! A pro příště – nikdy nenosit vyčarované věci venku! Ten meč si přece můžeš, Martine, vyčarovat až doma! A teď padáme, než ty grázly napadne rozbít nám úsměvy!“

„Já bych je...“ vyhrkl Martin, ale Katka ho nenechala dořici, co by vlastně chtěla.

„Chtěl jsi je zmenšit, přiznej se!“ udeřila na něho. „Jenže to by vyvolalo takový poprask, že by všechno prasklo! Buď rád, že se spokojili s mečem, víš přece, že tihle sígři dokáží zmlátit, koho chtějí! Kluci, my musíme na veřejnosti působit normálně! Žádné provokace!“

Poslední věty dořekla velice prosebným tónem.

„Vlastně máš pravdu,“ vydechl si Martin. „Takže pro dnešek »hojky« a sejdeme se zítra, platí?“

„Platí!“ řekla Katka, aby si to ještě nerozmysleli.

Vzápětí kluci zapadli do svého vchodu a Katka zmizela ve svém. Pro dnešek to snad prošlo.

Uvidíme příště!

Večer Katka snědla studenou večeři od maminky a zavřela se ve svém pokojíčku. Toho večera přišla na kolosální nápad.

Ukázala svou hůlkou »kérto« na knihu a opatrně vyslovila příkaz »suhuigar«.

Knihy se zmenšila na velikost srovnatelnou s mobilem.

Káťu zajímalo, jestli z ní půjde v této velikosti číst, ale brzy zjistila, že by na to potřebovala moc silnou lupu, nebo ještě lépe malý mikroskop. Raději použila opačný příkaz »bolyrow«. Kniha se zvětšila do původní velikosti a bylo zřejmé, že to její kouzelné schopnosti neporušilo. Tím mohla Katka pokládat problém »kam s ní« prakticky za vyřešený. Schovávat velkou knihu je problém, ale u malé knížky, menší než jiné, to žádný problém nebude.

Hned ji ale napadlo, že by kluci, když je vyřešený problém s úschovou knihy jejím zmenšením, mohli knihu požadovat pro sebe. Nu což, bude to spravedlivé. Společně ji objevili, společně ji budou využívat. Budou se o její využití střídat.

Raději se hned pustila do hledání, co by příště mohli použít při setkání s Kádárovcí. Věděla o nich, že už zmlátili více děcek, kradou za bílého dne dětem mobily a prodávají je do bazaru na náměstí »U Krejbicha«, odkud si je rodiče musí zpátky vykoupit. Nikomu nepomohlo oznámení krádeže nebo dokonce loupeže na Policii. Policie vždy podobné případy »pro nedostatek důkazů« odložila. Rodiče sice v hospodě na majitele bazaru nadávali jako špačci, ale mobily si museli vykupovat.

„Koupil jsem to za poctivý peníze a zadarmo nikomu nic dávat nebudu!“ trval na svém Krejbich. A když mu někdo řekl, že kšeftuje s kradenými mobily, jen úlisně odvětil:

„Dokažte to!“

Jen jednou se ve věci Kádárovců mohla Policie přetřhnout. To když večer přepadli jakéhosi chlapa, který se nedal a kluky, i když jich bylo pět na jednoho, zmlátil na jednu hromadu. Musel to být nějaký dobrý zápasník, ale tím hůř by to pro něho skončilo, kdyby ho Policie dopadla. Prý to bylo i v televizi, jak »neznámý násilník bezdůvodně zmlátil pět dětí«! K jeho velkému štěstí ho v té tmě ani jeden z kluků nepoznal, takže to brzy »vyšumělo«.

To, že se na sídlišti na kraji města vyskytuje chlap, schopný grázliky citelně zmlátit, je trochu přibrzdilo. Na dospělé si raději netroufali, ale menší školáci si před nimi pořad nebyli jistí.

Katka proto hledala, co by se dalo příště proti Kádárovcům použít, aby to bylo dostatečně účinné a přitom aby to nevypadalo nepřirozeně. Uvažovala, že je lepší nechat se trošku okrást a třeba i maličko zmlátit, než užít kouzlo a vyvolat »hon na čarodějnice«, ve kterém by dopadli jako sedláci u Chlumce.

Po chvílce hledání našla hned několik způsobů sebeobrany, ale vybírala si jen ty, které se jí zdály nejméně nápadné.

Nejvíc se jí zamlouvala kouzla »plešigó« a »fršizdi«. První se projevovalo krátkodobou ztrátou vědomí. Zasažené zvíře nebo osoba ztuhne a i když ztratí rovnováhu a upadne, nic si nezlomí. Tak zůstane aspoň minutu, než se probere. Druhé kouzlo vyvolá po celém těle nesnesitelné svědění. Také toto kouzlo trvá jen asi minutu, ale po tu dobu není zasažený tvor schopný žádné akce kromě intenzivního drbání po celém těle. Likvidace útočícího psa pak vypadá úplně přirozeně. Zvíře se zastaví a začne se drbat... Je to účinné a umožňuje to dostat se včas do bezpečí. Obě kouzla mají navíc výhodnou vlastnost: jejich působení se dá prodloužit. Každé další užití kouzla na tutéž osobu i zvíře trvá dvojnásobek předešlého.

Katka si oddychla. Nebudou se muset Kádárovců ani jiných násilníků bát. A důležité je, že k těmto kouzlům není nutná hůlka. Jen ukázat prstem. Při obraně proti napadení zblízka je to výhoda.

Musí to zítra sdělit klukům. A budou muset vymyslet něco s tím pohřbem. Něco, aby se nemuseli obrátit na oficiální místa, protože by okamžitě vznikl další, těžko řešitelný problém.

Jak ale pohřbívat bez pohřební služby?

Něco musí vymyslet.

V neděli se trojlístek sešel, jako obvykle, za panelákem »na sedačce«. Kluci tam byli dřív a Katka si sedla mezi ně.

„Takže zahájíme pokec,“ řekla. „Bod číslo jedna, skrýš pro knihu. Zkusila jsem na ni příkazy »suhuigar« a »bolyrow«. Kniha se zmenší na velikost mobilu a dá se schovat kdekoliv. Navrhují, že se o ni budeme střídat, detaily si musíme ještě dohodnout.“

Kluci se na sebe podívali a bylo jasné, že budou souhlasit.

„Druhý bod, Kádárovcí,“ pokračovala Kateřina. „Našla jsem dvě vhodná kouzla. Dají se poslat dotykem, ukázáním i hůlkou, trvají krátce, ale to se dá libovolně prodlužovat, přičemž každé prodloužení je delší. Zapamatujte si je oba. Nejprve »fršizdi«. Kdybych to na vás poslala, budete se drbat jako kdybyste spadli do mraveniště. Je to podle mě vynikající obrana proti psům, ale když to sešlete na Imre Kádára, bude se i on drbat jako čokl.“

Vyzkoušet to ovšem nemohli, to by mohli leda na sobě a to se nikomu nechtělo.

„Tak druhé kouzlo, tvrdší,“ přešla Kát'a na popis dalšího. „Jmenuje se »plešigó« a způsobí krátkodobé omdlení. Je to horší, protože dotyčný padne k zemi, ale kdyby vás chtěl někdo zmlátit, klidně to použijte. Na internetu jsem si k tomu našla, že se takhle projevuje epilepsie a na tu se to dá klidně svést. A ještě bych jim přivolala sanitku, jen ať se to rozmázne. Mimochodem, ta nemoc je důvodem k odebrání řidičáku a když to použijete na dospělého grázla, přijde o něj.“

„Skoro bych se tě začal bát,“ podotkl tiše Martin.

„Jo, dobrá připomínka,“ chytila se toho Kateřina. „Měli bysme si opravdu slavnostně slíbit, že žádné kouzlo nepoužijeme proti lidem jako útok. Sebeobrana je něco jiného, ale jen v případech, že nás někdo nebo něco napadne. Jste pro?“

„Já jistě,“ okamžitě souhlasil Martin.

„Ale co kdyby někdo, třeba Kádárovci, před námi mlátili někoho jiného?“ namítl Kryštof. „Máme se jen dívat?“

„To asi ne,“ zarazila se Kateřina. „Obrana slabších by se měla chápat stejně jako sebeobrana. Souhlasíte? Tak ruce na to!“

Položila si ruku na koleno a oba ji z každé strany připláclí svými pravičkami, aby to bylo stvrzené.

„No a poslední bod ode mne,“ pokračovala Kateřina. „Pohřeb paní Barbary Nikové, to byla ta čarodějnice v podzemním domě. Když říkám »čarodějnice«, není to urážka, jsem přece to samé. Musíme to vymyslet, aby to bylo důstojné, ale bez zveřejnění.“

„Faráři mají zpovědní tajemství,“ navrhl Kryštof.

„Faráři taky nesmí zneužívat děti a internet je dneska plný takových případů!“ namítla Kateřina. „Já bych jim nevěřila.“

„Takže myslíš, vystrojit jí nějaký soukromý pohřeb?“ optal se opatrně Martin.

„Tak nějak,“ přikývla.

„Jenže to bude proti zákonům!“ varoval ji Martin.

„Tak at’!“ odsekla. „Ostatně, ukaž mi zákon, pojednávající o čarování. Prý takové dřív byly, ale požadovaly pro chycené čarodějnice i čaroděje bez milosti upálení.“

„Když já tomu pořád nemůžu uvěřit!“ posteskl si Martin. „Myslel jsem si, že už jsem z takové víry vyrostl. A teď najednou – jsem čaroděj! To přece nemůže být pravda!“

„Zvedni ruku!“ poručila mu Kateřina a sama udělala totéž.

Martin ji jako ve snách napodobil.

„A teď řekni: noxyfpu koláč!“

V okamžiku měla na ruce další koláč a aniž by se ho ptala, vrazila ho do ruky Kryštofovi.

„No jo,“ vzdychl si Martin. „Noxyfpu koláč!“

Samozřejmě měl ihned v ruce další koláč. Kateřina si vzápětí přála třetí a tak všichni tři mlčky seděli a jedli.

„Já o tom nepochybuji,“ řekl plnou pusou Martin. „Jen tomu pořád nemůžu uvěřit. Není už přece středověk! Kosmonauti chodí po Měsíci, kolem Země obíhají vědecké stanice s lidmi, ale my dva... a popozejtří už tři, tady čarujeme?“

„Jo, taky jsem o tom pochybovala,“ přiznala Kát'a. „Jenže věřím víc vlastním očím než učebnicím, které tvrdí, že čarování není možné. Když už jsme se mockrát přesvědčili, že to možné je, nezbyvá než to nějak vložit mezi skutečné jevy. Podívej se, přejít bosou nohou po rozžhaveném uhlí a nespálit se bylo přece také vyloučené. A jogíni to dělají. Dokonce před kamerami, které by se neměly nechat ovlivnit nějakou halucinací. Takže to jde. Prý už to lidé dokonce vědecky vysvětlili. Zkus tedy vědecky vysvětlit čarování. Chápu, že to nebude snadné, nemáme na to vzdělání. Takže musíš nejprve nastudovat, co o tom říká věda, a až potom, jak to do ní přijatelně zařadit.“

„Na to ale známe opravdu velice málo,“ namítl Martin.

„Takže studuj, čaroději, studuj vědu!“ pobídla ho. „Až o ní budeš vědět víc, možná na to přijdeš. Máš přece proti ostatním vědcům nebetyčnou výhodu – umíš čarovat, přinejmenším aspoň trochu, takže nabeton víš, že je to reálné a nenecháš se už odradit pochybovači. Stačí víc věřit vlastním očím než autoritám.“

„Jo, jenže to bude těžko letos.“

„Kdo si počká, ten se dočká,“ řekla.

Při té příležitosti si dohodli výměnu. Budou se ve využívání knihy střídat, jak navrhla Kateřina. Navrhovala měnit si knihu každé odpoledne, ale praktičtější Martin měl pozměňovací návrh. Podle něho by mělo stačit, když se budou střídat po týdnů. Samozřejmě s tím, že to nebude zákon. V případě potřeby si vyjdou vstříc, jak jen to bude možné.

Kateřina navrhla skočit pro knihu domů, ale Martin ji zarazil.

„Nech si ji zatím u sebe,“ mínil. „Svěříš nám ji ve středu, až bude umět čarovat i Kryštof. Pak se bude víc hodit nám, Kryštof si může podle ní hned něco vyzkoušet.“

Souhlasili všichni, jen Kryštof se potají zastyděl. Martin myslí na jeho dobro a on ho s tím »střiháním«... ale co bylo, bylo. Až na tom budou stejně, bude to lepší. Nakonec, když se to vezme kolem a kolem, Martina popostrčil k čarování jako prvního k jeho dobru. Stěžovat si nemůže.

Ale Martin si ani nestěžoval. Neměl důvod. Naopak navrhl Kryštofovi, aby se večer podívali na internetové mapy a vybrali nějaké důstojné místo pro hrob čarodějnice Barbary Nikové. Nesmělo by to být daleko a přednost by měly nějaké smuteční vrby, v okolí nějaké budou. Ve starém městském parku jich je dost, jenže tam by hrob neunikl pozornosti lidí.

Tak se nakonec rozešli, všichni měli něco na starosti. Martin s Kryštofem mapy, Kateřina měla nastudovat, jestli o pohřbu něco nenajde v kouzelnické knize.

„Katko, oběd!“ ozvalo se od paneláku. Mamka si otevřela okno, neboť věděla, že Kát'a nemá u sebe mobil.

„Tak zatím!“ seskočila Kát'a ze »sedačky«.

„Odpoledne zase tady!“ připomínal jí Martin.

„Až si udělám úkoly,“ řekla Kát'a. „Já vám pak zavolám.“

„Tak jo,“ souhlasili kluci.

Kateřina kluky odpoledne zavolala až dost pozdě.

„Tos měla tolik práce s úkolem?“ divil se Kryštof.

„Ani ne,“ řekla Kát'a. „Ale podívala jsem se do Knihy, co se tam píše o pohřbu čarodějů.“

„A bylo tam něco?“ pochyboval Kryštof.

„Budete se divit, bylo,“ řekla Katka. „Nevím, jestli to víte, ale dříve se všichni lidé snažili nebožtíky pochovávat na hřbitovy, do posvěcené půdy. Jenom největší lumpy pohřbívali rovnou pod

šibenicí a sebevrahy do hrobů při zdi hřbitovů. Ale čarodějnice na hřbitovy nedávali. Čarodějnice prý propadly peklu, ty nesměly do posvěcené půdy! Když nějakou upálili, popel smetli na hromádku a rozmetali po nejbližším poli, případně hodili do nejbližší řeky.“

„To nás tedy čekají pěkné časy...“ vzdychl si Martin.

„V Knize je to ale jinak,“ pokračovala Katka. „O pohřeb své předchůdkyně – nebo předchůdce – se měli starat čarodějové bez účasti lidí. Předpokládali, že si každý čaroděj na sklonku života pořídí učedníka, který se pak o jeho tělo postará. To paní Barbara Niková nestihla. Asi ji smrt překvapila, takže to zbylo na nás. Konec konců, jsme její dědici? Jsme, je to v naprostém pořádku.“

„A jak to tedy má být?“ přerušil ji Kryštof.

„Máme najít vhodné místo,“ řekla Kateřina. „Nesmí tam vést poblíž žádná cesta ani vodní tok. Mrtvou tam máme zlikvidovat příkazem »utagalij« a vzpomenout, co pro nás udělala dobrého.“

„Vždyť jsme paní Barbaru vůbec neznali!“ namítl Kryštof.

„Neznali,“ přikývla Káťa. „Ale co udělala dobrého zrovna pro nás? No přece to, že do Knihy napsala, abychom ji nedávali lidem nehodným, ale uschovali ji. Jinak bychom ji dali do péče archeologů, kteří by její kosti nechali okukovat lidem do muzejní vitriny a knihu by zastrčili do depozitáře nějakého muzea, kde by na ni padal prach.“

„Ale já jsem už našel vhodné místo,“ řekl Kryštof. „V dolíku za prasečákem. Jsou tam smuteční vrby a nikdo tam nechodí.“

„Tam ale bude smrad, ne?“

„Ani ne,“ řekl Kryštof. „Víteř fouká většinou na druhou stranu. A myslím si, že paní Barbaře by to nevadilo, jistě nebyla

citlivka. Nebudeme přece kvůli tomu bourat prasečák!³ To by asi nejméně vadilo těm prasatům!“

„Jsem pro,“ řekla Kateřina. „A můžeme tam na nějaký kámen napsat něco jako »Zde leží...«“

„Vždyť tam nebude ležet!“ připomněl jim Martin.

„A vadí to?“ opáčil Kryštof. „Řekl bych, že nám ne a paní Barbaře už tuplem ne.“

„Tak jdeme!“ řekla Kát'a.

Vyrazili hned, nač to odkládat. Nejprve zamířili do kopce ke skalnímu domu. Kateřina jim ukázala, jak bezvadně zamaskovala vchod – a opravdu, sami by už neobjevili, kde byl. Neležela na něm ani stará pneumatika, ani rumišť, louka tam byla jednoduše. Kateřina se najednou zastavila a cosi řekla. Kus hlíny se zvedl i s drny a odklopil se jako dveře a přímo pod tím byly staré dveře. Jen se marně dívali, kde jsou odlomené. Byly jako nové, Kateřina je zřejmě spravila. Vešli dovnitř a po schodech nahoru.

„Už vám došlo, kudy sem létají netopýři?“ položila Kateřina klukům nečekanou otázku. Nevěděli – jak by to také mohli vědět?

„Podívejte se tady na krb,“ navedla je Katka. „Lítají sem komínem! Nahoře asi ústí ze skály. Pro netopýry krásná cesta!“

Pak přichystala velký batoh a lopatku se smetáčkem, aby posbírali a smetli pozůstatky paní Barbary. Lidé by beztak o její pohřeb zájem neměli a faráři to snad mají přísně zakázané. Takže to opravdu zbylo na ně, na čarodějčiny dědice. Martin s Kryštofem si ani nevšimli, kde Kateřina sebrala batoh, lopatku a smetáček, ale ani se tomu nedivili. Zřejmě si všechno vyčarovala až tady.

S batohem plným kostí se vydali ven z domu. Venku Kateřina jen pokynula, dveře se zavřely a hlína s drnem na nich přistála. Nikdo by tu žádný vchod nehledal.

3 ...jak se dnes skutečně podle zásad politické korektnosti dělá...

„Tak se na to musí!“ řekla Kateřina.

Vyrazili nejkratší cestou na »pietní místo« za prasečák. Byl tu dolík, kde byl kdysi rybníček, ale dnes už to připomínalo jen pět vysokých smutečních vrb. Mají rády vlhko a to tady bylo.

„Začneme,“ rozhodla Kateřina a položila batoh na kámen.

„Paní Barbaro!“ začala Kateřina. „Předala jsi nám mimořádný dar, i když o tom už nevíš. Splníme tvou poslední vůli a budeme na tebe vzpomínat jen v dobrém. Jak se říká, odpočívej v pokoji.“

Zamířila na batoh své »kérto« a slavnostně pronesla příkaz. Batoh i s kostmi paní Barbary zmizel.

„A teď vytvoříme náhrobek,“ řekla Kát'a.

Přistoupili blíž, ale nechápali, co chce dělat. Katka očistila kámen, kde předtím ležel pohřební batoh paní Barbary, zvedla kouzelnou hůlku »kérto« a jak na balvan ukazovala, objevovala se písmena jako vymáčkнутá do kamene, až vznikl stručný nápis.

Zde leží paní Barbara Niková.
Vzpomínáme na ni v dobrém.

„Tak,“ řekla Kát'a. „To bysme měli. Možná řeknete, že by honosnější pohřeb byl lepší. Ale já si myslím, že je lepší pohřeb prostý, na kterém ale všichni na nebožku vzpomínají v dobrém.“

Trojlístek ještě chvílku postál. Nikdo neměl na hlavě čepici, nikdo neměl co smeknout. Ale kdyby měli, smekli by.

Paní Niková by si to zasloužila.

Čáry ve škole

Trojlístek po tomto zvláštním pohřbu odešel potichu domů. Neděle pomalu končila a zítra budou mít opět všední starosti.

Káťa hodila za hlavu starost o nepovedený domácí úkol. Když jí úča vytkne, že úkol odbyla, svět se nezboří. Nebude mít ani tušení, co všechno se jim o víkendu stalo. Ale všichni tři si dali slib, že se ode dneška budou učit s větším zájmem. Musí se přece dozvědět, jak zařadit čarování do současné vědy! A že to nebude legrace, to bylo jasné všem třem.

Kateřina se rozhodla co nejdříve využít příležitosti, že bude mít doma Knihu. Umínila si dohnat školní záležitosti až předá Knihu klukům, ale teď – teď ji má ona a jaká pravidla a návody z ní dostane, ta už bude mít.

Jedna stránka Knihy ji zaujala. Byl to návod, jak měnit jména příkazů. Místo »bolyrow« by mohla říkat »zvětši«, místo »suhuigar« »zmenši«, místo »noxyfpu« »vytvoř« a místo těžko zapamatovatelného »utagalij« by říkala třeba »znič«. Proč ještě nikoho nenapadlo změnit příkazy na lépe zapamatovatelné české? Proč se ani Barbara Niková, žijící v Čechách, nepokusila o změnu jmen příkazů? Ta možnost tu přece je! A Barbara snad nebyla jediná česká čarodějnice!

Jenže když o tom chvíli přemýšlela, došlo jí, že by to asi nebylo výhodné. Jistěže by si příkazy snadno zapamatovala, jenže pak by tato slova nesměla používat v běžné řeči a musela by se pekelně hlídat, aby je nepoužila nevhod. Některá kouzla požadují prostřednictvím kouzelné hůlky »kérto«, bez ní se neprovedou, ale ani by to nebylo výhodné. Když ji teď někdo nějakým omylem zaslechne, nebude z těch slov moudrý. Kdežto kdyby slyšel, jak čaruje »Znič meč« a hned by viděl, co se stalo, došla by mu nejen souvislost mezi příkazem a jeho výsledkem, ale i že to provedla úmyslně a opravdu myslela jako zničení.

Ba ne, tudy cesta nepovede. Musíme to nechat jak to je.

Předání Knihy klukům mělo ale ještě jeden důsledek. Bude konec s tím, že si některá kouzla ponechávala jen pro sebe. Musí je klukům rychle vyklopit, nebo si je najdou sami a hned jim bude jasné, že je před nimi zatajila.

Například čtení myšlenek. Ne že by dokázala číst myšlenky všem lidem, ale některé Martinovy vnímala i na dálku. Nejspíš je to tím, že je Martin »vysílá«. Vysílání myšlenek se říká telepatie a to je nejspíš jedna ze změn, které s nimi Kniha po přečtení »Listu zawedjenj« udělala. Protože – a toho si Kateřina všimla už dávno, některé příkazy nemusí říkat nahlas, stačí, když si je dostatečně intenzivně pomyslí. Nahlas musí říkat jen to, co má vážnější důsledky, jako třeba příkazy k ničení. Vypadá to jako pojistka proti nechtěnému použití příkazu myšlenkou. Jestli Martin své myšlenky vysílá tak silně, že je Kateřina zachycuje, pak tím spíš je zachycuje Kniha. Otázkou je, do jaké dálky to funguje.

Nu, mají aspoň další záhadu k výzkumu...

Jenže pak Kateřina v Knize narazila na něco, z čeho se jí úplně zatočila hlava, když to konečně přečetla a hlavně pochopila.

Ta položka se jmenovala nevinně – »zapisz sobge formu«, tedy česky »zapiš si formu«. V první chvíli Katce ani nedošlo, co to vlastně má být. Jakou formu? A proč ji zapisovat? Pak tam ale byla zašmodrchaná věta, kterou si nakonec jakž takž přeložila.

»Máš-li zapsanou formu, můžeš se vrátit do té podoby, co zde máš zapsanou.«

V první chvíli nevěděla, co s tím. Pak teprve ji napadlo, že by se tak mohla částečně vracet v čase. Když zapíše, jak vypadala dnes, může se k tomu později vrátit. Možná by to k něčemu bylo, kdyby byla starší. Možnost vrátit si mládí? Někdo by za to jistě dal všechno na světě, nebude asi marné vrátit se z věku důchodce

zpátky do mládí, ale když je člověk holka školačka, uvítala by spíš, kdyby rychleji dospěla. Představa, že náhle vyroste, bude jí aspoň šestnáct, nebo ještě lépe osmnáct! To by nebylo marné! Ale pak se něco stane a bum, bude zase školačka? To snad ne! Jenže o kus dál to bylo napsané! Pozor na přílišné navracení do dřívější podoby, lidé by si toho mohli všimnout! Jo, a navíc by ji třeba šoupli zpátky do školy, i kdyby ji už měla za sebou! Kdo by po něčem takovém toužil? Leda korunovaný vy-víte-kdo!

Kateřině samozřejmě hned nedošlo, k čemu to doopravdy je. A že to bude důležitější než si myslela. A dokonce i za cenu, že se vrátí do věku školačky, i když si to dnes neuměla ani představit! Došlo jí to až ve chvíli, když obrátila další list a tam ji to úplně praštilo do očí. Nešlo o to, aby se pořád – a podle ní zbytečně – vracela do věku školačky. Šlo o mnohem víc! Aby se totiž mohla vrátit do své vlastní, lidské podoby! Protože následující text si musela přečíst aspoň třikrát, než si byla jistá, že se nemýlí.

»Promgena czlowieka we zwierza a naopak«.

Proměna člověka ve zvíře a naopak! No tohle! Je to vůbec možné? Ale asi je, když je to tu napsané! Jenže to už by bylo něco víc než stvoření »pelnego piwa sudu«, to byla bezpochyby magie vyššího řádu.

Co je k tomu potřeba? Především musí mít vytvořenou »formu vlastního těla«, aby se měla kam vracet. Kdyby ji neměla, mohla by se vrátit do lidské podoby jen použitím podoby jiného člověka. Taková proměna může být i úmyslná, bylo by ale mrzuté zůstat už v podobě jiného člověka trvale. Dva naprosto stejní lidé, na to není naše civilizace stavěná!

Nejdůležitější bylo, že se člověk může proměnit ve zvíře! Kniha vyjmenovávala, která zvířata jsou již zanesena do podoby »forem«, takže je může rovnou použít, ale byla tu i poznámka, že

se dá zapsat »forma« i »zwierzat niewiedaniech«, tedy neznámých a pak je stejně tak používat, jako známá. To by tedy byl gól!

Jak je to ale možné? No, možné to asi bude. Když je možné člověka klidně zmenšit devětkrát, tedy do velikosti kočky, jak už si sami vyzkoušeli, pak proměna v kočku nebude takový rozdíl. Co ještě by tomu mohlo bránit?

Jenže tady něco nesedí, pomyslela si. Učili jsme se přece, že člověk má ze všech zvířat největší mozek. Ale vždyť oni přece i ve velikosti loutky z loutkového divadla mysleli jako dřív! Jak to? Ale možné to bylo, takže to tak bude! Když se zmenšili do velikosti kočky, zmenšily se i všechny buňky jejich mozku. Měli jich stejně jako dřív a výsledek byl, že stejně i mysleli. Ale mozek kočky je přece menší. Tady něco nehraje!

Byla to správná úvaha, jenže o kus dál to bylo v textu pěkně vysvětlené. Kniha to zařídí. Zná složitost mozku člověka a nacpe do kočičí hlavičky něco zhruba stejně složitého. Člověk pak může myslet i v těle kočky a dokonce i v drobounkém tělíčku myši.

Je tu však varování. Problém je u tvorů s extrémně malým mozečkem. Nejde to u hmyzu, nejde to ani u ryb a ještě u ptáků je to velké riziko, takže Kniha takové proměny nedovolí. Zajímavé je, že to jde i u myši, ale už ne u slepic, které jsou mnohem větší. Pravda, myši a krysy jsou chytřejší, než slepice.

Jisté problémy pak přináší i návrat do lidské podoby.

Vrátit se z podoby jiného člověka, máte-li svou »formu«, je poměrně jednoduché. Prostě řeknete, že se chcete vrátit, je na to určené slovo »lapals«. U zvířat to ale není tak snadné, většina jich nemá hlasivky. Ani zvířata, která se naučí mluvit, nejsou všechna vhodná. Příkladem je papoušek, který umí hlas »papouškovat«, ale víc jeho ptačí mozeček nesvede. Proměnit se v psa je snadné, jenže jak se pak vrátit, když pes nedokáže nic než štěkat a výt?

Nestačila by intenzivní telepatická myšlenka? Zřejmě ne. To by zde nebyly pro návrat ze zvířecí podoby určené pohyby,

nahrazující zaklínadlo. A mělo to dobrý důvod! Proměna pouhou myšlenkou by mohla být příliš nebezpečná. Letíte si třeba vysoko nad lesem v kůži netopýra a najednou bác! Volným pádem se dole nabodnete na stromy nebo se rozplácnete na skalách!

Zpětná přeměna se proto dělá rychlými obraty kolem osy, navíc to nesmí být osa pro zatačení. U většiny zvířat to je »válení sudů« nebo »kotrmelce«. Je tu ale nutná obezřetnost. Změníte-li se v moudrou želvu, budete mít asi s kotrmelci i s válením sudů velké problémy. Želva to bez cizí pomoci prostě nedokáže.

Kateřina chvilku strávila čtením výčtu zvířat, která jsou již pro proměny připravená. Nepřekvapili ji kočka a pes, liška a jezevec, ani větší kůň nebo kráva – i když si hned představila, jak těžko bude kráva válet sudy. Úplně vyloučené to jistě není, ale byl by to pohled pro bohy. Když se s kluky proháněli devětkrát zmenšení po pokojíku, nadhodila, že se v té velikosti dostanou prakticky kamkoliv, kam se dostane kočka. Ale hned zjistili, že to tak není. Kočka vyskočí na postel jediným skokem a vyskočila by i na stůl, kdežto jim dlouho trvalo, než se na postel pracně vyšplhali. Na kočičí skoky a šplh pomocí drápků mohli rovnou zapomenout.

Jenže v podobě skutečné kočky by to už tak trapné nebylo. Seznam obsahoval i zvířata exotická. Byly tam třeba velké šelmy jako lev, tygr a medvěd, ale největším použitelným zvířetem rodu savců byl – světe zbož se – slon! Kde se ale v Čechách vzal? Leda by se sem dostal v podobě »formy«, když se Kniha s majiteli stěhovala po světě. To byl největší gól, jaký v Knize našla.

To budou kluci koukat!

Katka si tedy podle návodu hned ten večer vytvořila svou »formu« a hned zatepla si to vyzkoušela. Jak se její pokojík náhle zmenšil, když se proměnila ve velkou tygřici! Ale už tady zjistila, že musí být opatrnější. Když se totiž chtěla změnit zpátky, zjistila,

že tygřice potřebuje k válení sudů víc místa než v pokojíčku měla. A kotrmelec potřebuje místa ještě víc! Musela opatrně odtlačit stranou psací stůl, otočnou židli překotit na postel a až pak se dokázala patřičně otočit. Když se pak zvedala z podlahy, teprve se roztrásla. Co by se stalo, kdyby se otočit nedokázala? Neměla by si napoprvé vybrat menší zvíře, vlčáka nebo kočku?

A co by udělala, kdyby to opravdu nešlo?

Nejjednodušší by bylo otevřít si packou dveře, vyběhnout z domu a vyválet se na trávníku před domem. Jenže ta možnost, že ji při tom někdo uvidí! Včetně vlastních rodičů! Možná by jí šlo lépe otevřít si packou okno, a pak vyskočit oknem. Naštěstí bydlí jen ve výšce prvního patra a to by v tygří podobě hravě zvládla, načež by se dole na trávníku za panelákem proměnila. No, šlo by to, ale bacha na takové problémy! Musí si vždycky dobře promyslet nejen výběr vhodného zvířete, ale i okolí. Ne všude to půjde. Kočka problémy nemá, ale jako kráva by byla v dětském pokoji úplně nahraná! Kopyta jsou k otevírání dveří i okna podstatně méně vhodná než tygří pracky a skok z okna v prvním patře by pro krávu nebyl takovou hračkou jako pro tygřici! Taky by si mohla zlomit vaz! A kluci bydlí ve čtvrtém patře, tam by nemohli použít ani skok z okna v tygří podobě!

Ale i tak získala s kluky úžasné možnosti!

Druhého dne ráno byl opět všední den a všichni tři odešli spolu normálně do školy. Cestou klukům vysvětlovala možnosti čtení myšlenek. Bohužel se to vztahovalo jen na ně samotné, ale i to mohlo mít jisté výhody. Katka klukům nadhodila, že by se mohli telepatií utajeně volat lépe než mobilem. Zatím to šlo jen mezi ní a Martinem, ale Kryštof se k nim jistě brzy připojí.

Do školy došli v pohodě, jen v šatně Katka zmlkla, neboť kolem bylo plno naslouchajících uší spolužáků. Martin se zkoušel

s Katkou domluvit a šlo to, jenže chudák Kryštof z toho nic neměl.

Třída se rychle zaplnila žáky, i když do začátku první školní hodiny chybělo ještě čtvrt hodiny. Trojlístek ale budil pozornost spolužáků. Nejnápadnější byli právě tím, jak se všichni tři snažili chovat se nenápadně. A to se rozumí, kdo je středem pozornosti, nemá ve třídě nárok na nějaké soukromé rozhovory.

Olda s Pavlem, známá dvojice provokatérů, si Katku vyhlédli za cíl svého rýpání. Nejprve ji jen pošťuchovali, pak přitvrdili a začali se do ní vyloženě navážet.

„Nechte ji!“ varoval je Martin.

„Ty jsi do ní zamilovanej?“ změnil Olda cíl rýpání.

„Zamilovanej! Martin – zamilovanej!“ papouškoval nadšeně Pavel. „Marťa a Kát’a, velká láska! Kdy bude svatba?“

„Nechte toho!“ zamračil se Martin.

„A kdy bude mimino?“ navázal na to uštěpačně Olda.

„Nech si ty blbý kecy!“ zpražila ho nahněvaně Katka.

„Už máš břicho?“ rýpal Olda a přejel jí rukou po břicho.

V té chvíli po něm Martin skočil. Strhl ho na zem a začali se válet po zemi, jak se jeden i druhý snažil získat navrch.

Pavel chtěl Oldovi pomoci, jenže na něho skočil Kryštof. Jednak bránil bratra, za druhé nesl, aby zápasili nefér dva proti jednomu. Ostatní se rychle seběhli kolem nich a jak už to v těchto chvílích bývá, část fandila jedné, část druhé straně. Olda s Pavlem však měli příznivců víc. Do rvačky se vložil Zdeněk na straně Oldy. Strčil do Martina, když už se ten dostával nahoru a přidržel ho u země, aby Oldovi pomohl. A ten toho ihned využil. Vyšvihl se Martinovi na prsa a začal ho bít pěstmi do obličeje.

V té chvíli celá třída ztuhla jako kdyby tady udeřil hrom.

Oldu a Zdeňka cosi odhodilo stranou. Olda najednou ležel naznak a na prsou mu stála obrovská, černožlutě žíhaná doga. Na Zdeňka vycenila obrovské zuby, až se Zdeněk leknutím odkutálel

na stranu a zarazil se až o nohy zkamenělých přihlížejících. Pavel se ocitl tak blízko toho špičatého chrupu, až hrůzou vykřikl.

„Kateřino, neblbni!“ vykřikl do nastalého ticha Martin.

Doga odskočila a začala se na podlaze třídy před lavicemi převalovat. A najednou z ní byla opět Kateřina. Jenže nadarmo se asi neříká, »když smůla, tak borová, lepivá«. Katka to nedomyslela. »Formu« si dělala v rychlosti večer před spaním. Kniha jí vrátila lidskou podobu jak byla, dokonce – a to si hned večer ověřila – ji vrátila do lidské podoby oblečenou. Jenže v tom byl ten zádrhel. Večer si toho nevšimla, protože byla jako předtím. Teď nebyla jako předtím, ale jako večer. V jemné, průsvitné noční košilce s kraječkami, jak se chystala spát. Panebože, ten trapas! Kdyby měla na sobě aspoň pyžamko! Trapas by to byl taky, ale menší!

Třída v první vteřině zůstala ztuhlá překvapením. Nikdo si to nedokázal vysvětlit, nikdo nic nechápal. Katka sama zůstala na okamžik ležet. Hanbou a ponížením. Jenže si to zavinila sama! S oblečením to zkrátka nedomyslela.

Vzpamatovala se, až když se vzpamatovali i její protivníci. Tentokrát to byl Zdeněk, kdo se jí začal pošklebovat.

„Helemese, Katuška přišla do školy v negližé!“

„A jaký má hezký květovaný kalhotky!“ přidal se Olda.

A všichni tři, Olda, Pavel i Zdeněk se začali řehtat.

Kateřině se udělalo rudo před očima.

„Takže – smích?“ řekla ledovým hlasem. „Chcete se smát? Vám to nestačilo?“

Doga předtím vypadala hrozivě, ale to, co najednou stálo proti hrůzou ztuhlým školákům, bylo o hodně úděsnější. Ze země vstal obrovský bengálský tygr, nejprve vycenil zuby, mezi nimiž vyčnívaly obrovské špičáky, pak se nezadržitelně pohnul směrem ke zkoprnělým žákům. Obrovská tygří tlapa nejprve boxerským hákem srazila na zem Oldu, po něm Pavla a Zdeňka.

Pak se tygřice otočila, jedním skokem byla u dveří, prackou stiskla kliku, rozrazila dveře a vyběhla na školní chodbu. Školou se ozval vyděšený jek dětí, které právě spěchaly do svých tříd a tygřici na poslední chvíli uskakovaly s cesty. Tygr si naštěstí nikoho nevšímal. Prolétl jako tornádo k hlavnímu vchodu, vyběhl ze školy a pádil po chodníku směrem do sídliště.

A až teď se z ředitelny vynořil sám ředitel a začal nejbližší žáky vyslychat, co je to ve škole za kravál? Ze sborovny vyběhli učitelé a připojili se k výslechu, jenže z toho nikdo nebyl moudrý.

Tygr ve škole? Bože, to je ale fantazie!

I když to děti shodně tvrdily všechny.

Žehlení

Na sídlišti tou dobou nikdo nebyl, aby spatřil neuvěřitelnou podívanou. Sídlíštem se hnal obrovský tygr s očima plnými slz. Před jedním z paneláků udělal obrovský skok plavmo zakončený parádním kotoulem – a změnil se v dívku v noční košilce, která ihned vyskočila a bez zastavení vběhla do jednoho vchodu.

Přední dveře byly otevřené, takže se do vchodu dostala, ale před dveřmi jejich bytu zůstala bezradně stát. Neměla totiž klíče. A doma nikdo není, takže jí nikdo neotevře. Nejraději by si sama vrazila pár facek. Tak dlouho kluky okřikuje, aby na veřejnosti nečarovali, až sama provede něco, o čem si bude celá škola aspoň rok povídat! Když už se chtěla mezi kluky plést, měla použít svědění »fršizdi«. Jenže to měla plnou hlavu proměny ve zvířata, chtěla to klukům říci co nejdřív, až vyvedla takovou broskvovinu! V zoufalé situaci naštěstí dostala nápad. Nad nimi bydlí sousedka, stará paní Matějková! Ta jí může pomoci!

Vyběhla tedy o patro výš a zazvonila na zvonek u sousedky.

„Už jdu, už jdu...“ ozvalo se a Kateřina slyšela šoupavé kroky staré paní. „Snad nehoří?“

Pak se otevřely dveře a proti staré paní stála školačka jen v noční košilce.

„Paní Matějková, zabouchla jsem si dveře, pomozte mi!“ prosila ji, že by se i kámen ustrnul.

„Pomohla bych, ale vaše klíče přece nemám,“ řekla stará paní. „Jak bych ti mohla otevřít?“

„Klíče nebudou třeba,“ řekla rychle Kateřina. „Ty dveře jsou jen zabouchnuté. Ale mohla byste mě pustit na balkon? Já bych se spustila na náš, my máme dveře na balkon jen přivřené. Prosím, prosím... pusťte mě tam...“

„To přece nejde, děvenko!“ zhrozila se stará paní. „Kdybys spadla, strašně by sis dole natloukla! Nebylo by lepší zavolat vaše, aby se pro tebe vrátili?“

„Já nespadnu!“ dušovala se Kateřina. „Nikoho nevolejte, nemá to cenu! Strašně spěchám do školy, za chvíli nám zvoní!“

„Přece si tě nevezmu na svědomí!“ lamentovala stará paní. „Raději ti zavolám rodiče telefonem.“

„Paní Matějková!“ řekla Katka naléhavě. „Za chvíli bude ve škole zvonit a já jsem takhle! Než se dovoláte, jsem v průšvihui! Nebojte se o mě! Nic se mi nestane!“

„Jo, to říkáš teď!“ řekla stará paní.

„Nic se mi nestane, jsem totiž čarodějnice!“ zkusila Katka poslední argument. „Když mi pomůžete, nebudete litovat!“

Paní Matějkovou to úplně rozhodilo. Něco tak absurdního prostě nečekala. Trochu před Kát'ou ustoupila a ta si to vyložila jako souhlas. Než se stará paní vzpamatovala, školačka vedle ní proklouzla do bytu a hrnula se ke dveřím na balkon.

„Počkej! Neblázni, děvče!“ snažila se ji stará paní zadržet.

Marně, to se ví.

U balkonového zábradlí se Kateřina přece jen trochu zarazila. Pohled dolů vypadal nebezpečně. Kdyby spadla, zpřeláme si dole kosti. Ale vzdát to přece nemohla.

„Paní Matějková, říkám vám, že jsem čarodějnice!“ trvala na svém. „Ale máte to u mě k dobru!“

S těmi slovy se proměnila ve velkého zrzavého orangutana, přehoupla se přes okraj zábradlí, vzápětí už byla na jejich balkóně a rychle tam udělala dva kotrmelce skoro na místě. Pak zatlačila do dveří. Naštěstí byly jen přivřené, zavřený je držel kus gumy na veřejích. A jakmile byla doma, spěchala do svého pokojíku.

Nejhorší na tom bylo, že jí zmizelo školní oblečení. Měla teď navíc noční košilku, kterou bude po dnešku nenávidět, ale to nevyváží věci ztracené vlastní hloupostí. Ano, vlastní hloupostí!

Bleskově se ustrojila do náhradního oblečení, pak si vzala z věšáku náhradní klíče a spěchala zpátky do školy. Dveře bytu nebyly zabouchnuté, musela je zevnitř odemykat a zvenčí zase zamykat, ale to teď byly detaily, těmi se nemínila zdržovat.

A teď fofrem do školy! Vzala to během a doběhla do školy na poslední chvíli. Ve škole bylo nezvyklé ticho, to nevěstilo nic dobrého. Byla na chodbě, když zazvonilo, takže přišla pozdě.

Učitelka už byla na svém místě, jenže neseděla, ale stála. To taky nevypadalo dobře. Katka se ještě ve dveřích chtěla zmateně omlouvat, ale učitelka ji nepustila ke slovu, udělala rukou gesto »dobře, dobře, zařaď se« a nasměrovala ji do lavice.

Zato třída z ní nespustila oči. Aby ne! Po tom, co viděli...

Katka cítila, že je rudá až za ušima. Rychle spěchala do své lavice. Věci už tam měla, i to mohlo být divné, ale učitelka řešila něco jiného. Katka rychle hodila očima po Oldovi, Pavlovi a Zdeňkovi, ale z těch tří tu byl jen Zdeněk. Pavel s Oldou chyběli a Zdeněk, když ji spatřil, zezelenal, jako kdyby měl omdlít.

Co se tady dělo? pomyslela si.

»Oldu s Pavlem odvezla sanitka,« odpověděl jí Martin, i když jen myšlenkou, aniž by otevřel ústa.

Zlatá telepatie, pomyslela si Katka. A proč je odvezla?

Protože, když jsi je bacila tlapou, oba se potento... odvětil beze slov Martin. My víme, že to bylo strachy, ale sanitáři tvrdili, že to je salmonela a že jsme asi všichni nakažení. Teď se čeká na zprávu z nemocnice. Kdyby to vážně byla salmonela, koukala by z toho karanténa, jenže všichni víme, že to salmonela není, nikdo se netěší na ulejšárnu.

No jo, ale jak dlouho potrvá, než to doktoři zjistí?

Nevím, odušil Martin. A navíc teď běží vyšetřování po celé škole, kdo všechno viděl tygra. Teda, docela by mě zajímalo, jak jsi to udělala. Nezapírej, byla jsi to ty, viděli tě všichni ve třídě a půlka školy k tomu. Ale jen mně a Kryštofovi došlo, že je to

možné a že to patří ke Knize. Ale vidělo tě moc lidí. Kdo z nás přitom nejvíc trval na nenápadnosti? Nepovíš nám o tom něco?

Povím, ale až o samotě, slíbila. Zvorala jsem to. A hned několikrát. Však mě to taky nejvíc vytrestalo. Ten trapas, když jsem tu najednou byla jen v noční košili! Vždyť jsi to taky viděl!

Nejvíc byli vytrestaní Olda s Pavlem, pomyslel si Martin. Jsou zavření na infekčním oddělení a nikdo k nim nesmí, ani rodiče. Už tě napadlo, jak to vyžehlit? Zatloukání nemá smysl, vidělo tě příliš mnoho svědků.

Nejčistší by bylo přiznat všechno, uvažovala Katka, jenže to si nemůžeme dovolit. Takže žádná kniha, nikdo nikdy nečaroval, všechno byla jen nějaká halucinace...

Jo, jenže Olda s Pavlem to odnesli, namítl v duchu Martin. Ty těžko oblafneš nějakou halucinací. Mimochodem, Oldovi jsi asi drápem roztrhla košili. I když to mohlo vzniknout i jinak, viděli to všichni. Nejvíc to záleží na učitelích a na říd'ovi. Uvěří nebo neuvěří, že po škole opravdu běhal tygr? Když uvěří, půjdou po tobě. Zatím říd'a zjišť'uje, kdo to vymyslel, protože podle něho není možné, aby všichni tvrdili totéž bez navedení.

Takže musíme mlčet a dělat jakoby nic, pomyslela si.

Což všichni děláme, přisvědčil mlčky.

Najednou všichni uslyšeli, jak se zapnul školní rozhlas. Promluvil ředitel školy, vyzval všechny kolegy učitele, aby přišli o přestávce do sborovny na »krátkou, ale nutnou poradu«. A bylo vidět, že učitelka zřejmě čekala jen na to a po hlášení si viditelně oddychla. Došla ke stolku, posadila se a nařídila sebrat domácí sešity s úkoly. Hodina začala s pětiminutovým zpožděním, jenže všichni věděli, že žádný učitel toho tygra na vlastní oči neviděl a neumí si to vysvětlit jinak než nějakým cirkusáckým trikem, což by ve škole spadalo pod přestupek »vyrušování«.

Vysvětlit si to neuměli ani žáci, kteří tygra viděli.

Dokonce ani ti, kteří dostali ránu prackou.

O polední přestávce vyzval Martin Zdeňka, aby s ním šel na klučičí záchod »sjednat příměří«.

Zdeňkovi se nechtělo, ale na druhé straně, na klučičím záchodě se nepotkají s Katkou a Martin byl sám, takže kdyby došlo na pěsti, byla by to aspoň férovka. Martin ale nechtěl vyvolávat rvačku.

„Takže teď už víte, že Katka je tygřice,“ začal bez okolků.

„Ale nejprve byla jako velký pes!“ protestoval Zdeněk.

„To taky. Ale uznej, jako tygřice je hrozivější.“

„Ale copak je něco takovýho možný?“ zaúpěl Zdeněk.

„Viděli jste to a nezdálo se vám to,“ řekl Martin suše.

„Katka se vám třem omlouvá, že to nechala dojít až tak daleko, i když jste si začali. Vzkazuje vám, když si jí nebudete všimát, nebude si všimát ona vás. To není nabídka míru, to je poslední výstraha!“

„Ale cožpak je možný, aby tygři žili mezi lidmi?“

„Máš pravdu, není to možný. Ale jestli se ještě jednou do Káti navezete, můžete skončit v řece jako šedé ropuchy, odkud vás už nikdo nikdy nedostane. Je to dost jasné, nebo ti to mám zopakovat?“

„A co seš ty?“ vytasil Zdeněk poslední zbytky odvahy. „Její vyjednávač?“

„Tak nějak,“ přikývl Martin.

„Ale proč nevyjednává sama?“ odsekl Zdeněk. „Proč tě posílá místo sebe? A proč zrovna tebe?“

„Jsem mírnější. Vyprovokuj Kateřinu a skončíš v řece v kůži šedé ropuchy. A Policie tě nenajde, ropucha je ani nenapadne.“

„A když vyprovokuju tebe?“

„Tak skončíš ještě hůř,“ ujistil ho. „Třeba jako červ hozený do slepičárny mezi hladový slepice.“

„Nekecej! Ty seš jako ona?“

„Je nás víc,“ ujistil ho. „Nikomu to neříkej, beztak ti nikdo neuvěří, ale dodržuj mír. Nebude mi vadit, když to řekneš svým kámošům, ale jen když jim to řekneš beze svědků jako já teď tobě. Jestli to ale začneš roztrubovat veřejně, pak počítej s tím, že se naštvu i já. Nebo snad chceš za mlčení zaplatit?“

„Kolik bys dal?“

„Jeden stříbrný,“ odvětil Martin. „Podívej se!“

Když se nad Martinovou rukou objevil maličký prachový vír a zhmotnil se do podoby stříbrné mince, Zdeněk zbledl.

Proboha! Martin je také takový! A je jich víc!

„Tady máš!“ vrazil mu Martin stříbrňák do ruky. „Jen ti pro jistotu připomínám – když si nás nebudete všímat, nebudeme si všímat my vás. Ber to jako poslední výstrahu!“

A odešel na chodbu.

Podobný hovor měla odpoledne Katka s paní Matějkovou, až na to, že jí přišla poděkovat za pomoc a poprosit, aby to raději nikomu neříkala.

„Ani by vám to nikdo nevěřil,“ zakončila svou prosbu. „Ale mohli by vás taky považovat za blázna.“

„Děvenko moje!“ křížovala se stará paní. „Pro Boha, co to bylo za opici? Já jsem se tak vylekala!“

„Ta opice jsem byla já,“ přiznala Kateřina bez zaváhání. Staré paní lhát nechtěla, doufala, že to s ní dohodne po dobrém. „Říkala jsem vám přece, že jsem čarodějnice!“

„Čarodějnice nejsou!“ namítla paní Matějková.

Kateřina neodpověděla, jen si před zděšenou paní vyčarovala na ruce velký makový koláč a podala jí ho.

„Pro Ježíše Krista!“ pokřížovala se paní Matějková.

„Uvěříte mi, nebo se mám před vámi proměnit v opici, psa nebo tygra?“ dodala Kateřina. „Jako tygr vypadám hrůzostrašně!“

„Čarodějnice!“ vyjekla paní. „Děvenko moje, to ses přece musela spojit se samotným peklem!“

„Peklo sem netahejte,“ opravila ji Kateřina. „Tohle nepochází od pekla ani od ďáblů. Čarování mám z jedné staré moudré knihy, jen je trošičku nad běžnými lidskými možnostmi.“

„Ale čarodějnice přece škodí lidem!“ vyjekla stará paní.

„Mohly by,“ připustila Kateřina. „Všeho se dá zneužít. Nožem si můžete ukrojit chleba, ale taky ho do někoho vrazit. Záleží jen na tom, kdo ten nůž drží v ruce. Když zůstanete u krájení chleba, nikomu škodit nebudete. My se snažíme lidem neškodit. A vy jste mi pomohla v nouzi, musím se vám nějak odvděčit. Teď sice ještě nevím jak, neumím ani zdaleka všechno, ale podívám se do knihy kouzel a něco tam jistě najdu.“

„Ale jak to, že ty, taková mladička...“

„I stará čarodějnice byla dřív malou holčičkou,“ řekla Katka jako by se nechumelilo. „Teď jsem malá čarodějnice. Až vyrostu, budu velká. A nejspíš skončím jako stará, shrbená čarodějnice. To je přece normální.“

„Čarodějnice nejsou normální!“ protestovala stará paní.

„Pro vás nejsou,“ připustila Kateřina. „Hodně záleží na tom, odkud se na to díváte. My se cítíme jako normální.“

„Ale jak ses k tomu vůbec dostala?“

„Zdělila jsem to,“ řekla Kát'a.

„Takže tvoji rodiče jsou taky...?“

„Nejsou,“ řekla Kát'a. „Dědictví mezi čaroději nemusí být přímé. Zdělila jsem to po jedné čarodějnici, ale naši o tom ještě nevědí. A prosím pěkně, nezmiňujte se o tom před nimi. Chci jim to říct sama, až k tomu bude lepší příležitost.“

„Děvenko, děvenko! Čarodějnice! Kdo by si to pomyslel?“

„Jsem, tak jsem,“ řekla Kát'a. „Ale vy jste mi pomohla a to vám nezapomenu. Mám u vás dluh. Máte tu nějaký talíř?“

Paní Matějková vyštrachala z kredence velký talíř.

„To není splátka dluhu,“ řekla Kát'a. „To je jen nepatrné vyjádření díky.“

A vrchovatě jí naplnila talíř velkými makovými koláči.

Zklamání

Než Katka předala Knihu klukům, snažila se z ní vydolovat, co se dalo. Bylo by nad lidské možnosti naučit se za několik dní nazpaměť pět set obrovských, hustě popsaných stránek, ale podle obsahu si mohla vybrat co ji nejvíc zajímalo a tomu se v těchto dnech pilně věnovala. A jak se dalo čekat, co kouzlo, to perla.

Například létání. Mezi lidmi se traduje, že čarodějnice létají na košťatech, přičemž to umožňují právě ta košťata. Nebyla to pravda, nebo jen částečná. Létat se dalo i jen tak, ale lepší bylo mít u sebe něco, co let stabilizuje, jako když provazochodci drží v ruce dlouhou tyč, která jim pomáhá udržet rovnováhu. Jistě, jde to i bez ní, ale hůř. U létání nejde ani tak o příčnou rovnováhu, jako o podélnou a koště je k tomu vhodné stejně jako jakýkoliv jiný dlouhý předmět. Škoda, že se nikde nepíše, že by někdo viděl čarodějnici létat na lyžích. A to jsou »lety na lyžích« oficiální disciplinou pro zimní olympijské hry!

Pravdou ale je, že v domácnosti spíš popadnete koště nebo smeták než lyže. I když – kdoví? V podhorských krajích mohou být lyže více po ruce než koště. Nicméně všechny známé zmínky o čarodějnicích tvrdí, že létají na košťatech. V těch podhorských krajích jsou chalupy daleko od sebe a čarodějnice tam létat nikdo neuvidí už protože je tam lidí tak málo.

Létání tu ovšem bylo. A jednoduché! Se stabilizací pomoci koštěte i bez. Létání bez koštěte je trochu obtížnější na udržování rovnováhy. O tom by mohli vyprávět legendy piloti, kteří létají na skutečných létajících strojích. Ovšem čarodějnice neznají pojmy jako »přetažení«, »ztráta vzlaku« a »vývrtka«. Čarodějnice smí klidně vletět do koruny stromu anebo přistát do komínu. Chce to jen starodávný široký komín, jaké kominíci čistili vlastním tělem.

Ale ani čarodějnice nejsou zcela chráněné před havariemi. Zvlášť nebezpečné je létání v noci, kdy nejsou překážky vidět tak

dobře jako ve dne. Kdyby Katka uměla létat už dřív, nemusela by se měnit v orangutana, ale vylétěla by zdola rovnou na balkon. Jenže to je ono známé: Kdyby – chyby!

Velice důležité bylo kouzlo »list wjecjew«, které vyvolalo seznam čarovatelných věcí, a »wlozs wjec«, kterým se do toho seznamu dalo zapsat něco nového. Nebylo to úplně jednoduché, ale šlo to. Předně musela mít tu věc jako »wzor«. Proces vkládání nebyl jednoduchý, ale jakmile jste věc vložili do seznamu, mohli jste ji odtud kdykoliv podle potřeby vyčarovat. »Wzor« vypadal trochu jako »forma«, ale byly mezi nimi i podstatné rozdíly.

Jako »forma« se dali ukládat jen živí tvorové, kteří přitom nemizeli. Vyvolat něco z »listu formuow« znamenalo vdechnout té »formě« život, ale to šlo jen použitím vlastní osobnosti. Formy se proto nedaly množit a sloužily jen jako náhrada jedné živé věci jinou živou věcí bez ztráty života.

»Wzor« mohl být naopak pouze neživá věc, která se později dala podle potřeby rozmnožovat. Kdysi dávno do »listu wjecjew« někdo uložil krávu. Dala se vytvořit, ale jen mrtvá. Pak se dalo použít jen její maso a možná i kůže. Kdoví, i to mohlo být v době hladu žádoucí. Stejná kráva v »Listu forem« sloužila k tomu, aby se čaroděj změnil v krávu. Tím do ní vložil svůj život, ale jen do okamžiku, kdy se rozhodl vrátit se do své lidské podoby.

Knihy měla svá pravidla a nedovolovala jejich porušování. Podobná pravidla má i svět lidí. Porušování zákonů lidských se nevyplácí jen občas, záleží na tom, zda se věc dostane před soud, porušování přírodních zákonů je spojeno s nějakým trestem vždy, i kdyby to bylo jen zbouření komínu, když se čarodějnice netrefí.

Kát'a probrala »list wjecjew«, aby posoudila, co všechno by mohla použít a co ne. Pak do »listu wjecjew« opatrně vložila několik věcí, které tam podle ní chyběly a které by mohla využít. Především nějaké svršky. Mohla totiž předpokládat, že změnou ve zvíře občas o nějaké přijde, tak jako přišla o jedny školní šaty

i s botami při první přeměně ve třídě. Získala místo nich navíc jednu noční košilku, což nebyla výhodná směna. Samozřejmě si při nejbližší příležitosti znovu uložila svou »formu«, tentokrát ale byla řádně ustrojená do nejvýhodnějšího oblečení. Na sobě měla džínové kalhoty, flanelovou košili a nejoblíbenější boty, přičemž v kapsách měla sadu čistých kapesníků, peněženku, klíče a mobil. To všechno se jí objevilo v kapsách pokaždé, když se vracela do lidské podoby. Daly by se tak rozmnožovat i některé věci, ale na to byl výhodnější »list wjecjew«.

Mělo to ale i své nevýhody. Například mobil. Rozmnožil se a fungoval by, kdyby... Problém byl v tom, že rozmnožený mobil měl s původním zcela shodnou SIM-kartu. A když jsou zapnuté dva mobily se stejnou SIM-kartou, nefunguje ani jeden, dokud jeden z nich nevypnete. Zkrátka není možné, aby dvě stejné SIM-karty navázaly současně styk s retranslační sítí.

Katka předpokládala, že si kluci do »listu věcí« uloží něco klučičího, ale výběr nechala na nich.

Příjemně ji překvapilo, že se dají vyvolat starodávné obleky uložené před dávnými věky. Mohla by nosit šaty staroslovanské, ale i starořímské. Překvapilo ji, jak jsou některé pradávné obleky pohodlné, jiné až příliš hrubé. Tvrdilo se, že se dřív obleky dědily až do několika generací a neroztrhaly se ani při dlouhodobém nošení. Staroslovanské kalhoty byly hrubší než džíny, ale podle všeho i mnohem víc vydržely. Největší výhodou čarovaného oblečení bylo, že se dalo podle potřeby zvětšovat i zmenšovat. A nejen v měřítku jedna ku devíti, ale i jemněji, v procentech.

A ty různé čapky i klobouky! To bylo něco pro Katku! Hned si pořídila středověké dámské šaty ve své velikosti, k nim dlouhý špičatý klobouk »hennin« se závojem. Hotová Bílá paní! A kdyby si ten, kdo ji v noci spatří, všiml, že nestojí na zemi, ale vznáší se ve vzduchu? To by teprve bylo správné pozdvižení!

Hned se však zarazila a zastyděla. Bylo snad pozdvižení ve škole s tygřicí správné? Kolika žákům tím přivodila noční můry? Oldovi a Pavlovi způsobila obrovskou pohanu, proti které ta její byla slabým čajíčkem. Což o to, ti dva si to vrchovatě zasloužili včetně pobytu v nemocnici, přejme jim to, ale co ostatní žáci, kteří teď možná zápasí s nočními můrami? Tygr do Čech nepatří! Leda za mřížemi v ZOO nebo v cirkusech. Ba ne, už žádné pozdvižení!

Tím víc se vrhla na »choroby lidie«... »choroby zwierzat«... »choroby obilie, kwjetuow a stromuow«... Říkalo se, že některé čarodějnice lidem škodily, jiné pomáhaly. Ale nemusely to být právě čarodějnice, stačily moudré babky kořenářky, hlavně aby se vyznaly v lidovém léčitelství a pomáhaly trpícím lidem v okolí. Lidé jim pak říkali »hodné čarodějky« a vážili si jich.

Kniha »Leksikon kauzel« se »chorobami« neboli nemocemi zabývala zvláštním způsobem. Kateřina si myslela, že Kniha na každou nemoc vytvoří na požádání nějaký lék. Jenže to tak vůbec nevypadalo. Kniha místo toho vyžadovala určit pomocí hůlky »kérto« předmět případného léčení. Tedy buď člověka nebo zvíře. U rostlin se dalo označit celé pole, bylo to jednodušší než když je zaměřují geodeti. Víc však Kniha nepotřebovala, pak už se starala sama. O diagnózu i o léčení. A možná to tak bylo dobře. Člověk je chybující a diagnóza není jistá ani u věhlasných a studovaných lékařů. Výsledkem Kateřininych výzkumů bylo, že opět navštívila paní Matějkovou o patro výš.

Stará paní jen spínala ruce, když ji Kateřina obkroužila hůlkou »kérto« a řekla, že ji předává »vyšší síle«, aby se na ni podívala.

„Já jsem ještě malá, hloupá čarodějnice,“ omlouvala se. „Na moc věcí nestačím, musím žádat o pomoc něco silnějšího.“

„Nějakou pekelnou sílu?“ vyhrkla stará paní.

„Toho se nebojte, vím co dělám,“ uklidňovala ji Kateřina.
Pak jí ještě vyčarovala další talíř koláčů a rozloučila se s ní,
že určitě bude líp.

Konečně skončil měsíc a bylo prvního, kdy se mělo splnit velké přání i Kryštofovi. Katka s kluky dohodla, že »zasvěcení« bude ještě u ní, protože její rodiče půjdou večer do kina, a pak se kluci s knihou v kapse vrátí slavnostně domů.

Kluci k ní samozřejmě přišli natěšení. Katka je usadila na židle vedle sebe, Kryštofek si sedl ke Knize a začal pod dohledem obou současných čarodějů číst.

Sotva však začal, stalo se něco, s čím opravdu nepočítali.

Knihla švihla listem, zakryla mu text a současně na další straně zažhnul nápis.

»W geden den enem geden nowic muozse bjty. W gedno nowolunie dwa nowice uwietam a w geden gar enem pro truoch nowicuow miesto gest!«

Knihla zkrátka Kryštofa nechtěla a odmítla ho.

„Jak to?“ vyhrkl zklamaně Kryštof.

„Teď už vážně nevím,“ přiznala bezradně Katka. „Je nový měsíc? Je. Tak co ještě vadí?“

Zklamaní byli všichni tři. Tolik se na to těšili! Jak se říká, »ve dvou se to lépe táhne«, ale tři by byli ještě lepší. A už s tím všichni najisto počítali. A při pohledu na Kryštofa a na jeho oči plné slz začala Katka přemýšlet ještě usilovněji.

„Moment, kluci!“ napadlo ji něco. „Martine, podej mi můj stolní kalendářček, máš k němu blíž!“

„Nač ho chceš?“ nechápal Martin.

„Něco si musím zkontrolovat!“ řekla netrpělivě.

Martin jí tedy podal stojací kalendářček, který měla na stole a který momentálně ležel mimo její dosah. Katka se na něj mrkla a její tvář se zase rozjasnila.

„Mám to!“ řekla vítězně. „Kluci, kniha kašle na kalendářní měsíce! Není tu »v jednom měsíci«, ale »v jednom novoluní!« A teď se podívejte, jak jsou v kalendáři označeny lunární čtvrti! Tady, vyznačené těmi měsíčky! Vidíte, jak se to s našimi měsíci neshoduje? Novoluní je přesně po osmadvaceti dnech, pořád se to stěhuje! Další novoluní bude až za čtrnáct dní!“

„Takže až za čtrnáct dní?“ řekl zklamaně Kryštof.

„Za třináct!“ utěšovala ho Katka.

„A co budeme dělat teď?“ zeptal se nerozhodně.

„To co dřív,“ řekla Katka. „Zasvěcení se neruší, jen se o pár dní odkládá.“

Kdyby byl Kryštof buldok, protáhl by se mu nos, až by z něho byla kolie. Ano, další čekání bylo logické a spravedlivé! A dalo se čekat! Ale bylo také kruté a nelidské! I když jako jediný věděl, že si to zavínil sám, přesto se cítil ublížený.

Jenže s Knihou se nedalo diskutovat. Když se cukla, že ho nechce, tak ho prostě nechce. A trest za ovlivňování osudu se mu bez možnosti amnestie prodloužil o čtrnáct dní. I když necelých.

Tím se změnilы všechny plány. Katka za kluky rozhodla, že jim před předáním Knihy vysvětlí všechna nová kouzla, na která mezitím přišla a Martin navrhl, aby v tom případě Kniha zůstala u Káti. Zdůvodnil to – bohužel velice logicky – že čtení starých textů jí jde ze všech tří nejlépe, takže by bylo výhodnější, kdyby měla Knihu dál u sebe. Až budou oba kluci čaroději, otočí se to, protože se kluci mohou střídat. Jeden si něco přečte a zatímco si to bude zkoušet, druhému »předá žezlo«, tedy místo u Knihy.

Katka na to také logicky přistoupila a Kryštofa se už na jeho mínění ani neptali. I kdyby byl proti, přehlasovali by ho. Ale on by neprotestoval. Všechno bylo přece tak logické...

A přitom se oba čarodějní učedníci učili tak zajímavé věci! Létání, vyčarování různých předmětů, Katka začala pomáhat staré paní Matějkové a zdálo se, že její »lčení« má úspěch. Stará paní

přestala chodit o holi a dokonce začala chodit sama do schodů, odložila i brýle a celkově se cítila svěžeji. Jediné, co Katku trochu mrzelo, byly obavy staré paní, jestli to Katka přece jen nemá od něčeho nečistého. Obavy projevovala skoro při každé příležitosti a pořád se starala, aby se nezapletla se Satanášem.

Katčino ujišťování, že jsou to zbytečné obavy, nezabíraly.

Učitel Hiller

I když se na první pohled zdálo, že stará událost s tygrem ve škole spěje zdárně k zapomnění, byl to jen povrchní dojem. Ve skutečnosti to ve škole pod vrstvou zdánlivého nezájmu vřelo jako v přetopeném parním kotli.

Postupně, zato s neochvějnou jistotou začala mezi ostatními žáky prosakovat fáma, že ten tygr byl přece jen skutečný a objevil se ve třídě, kam chodí trojlístek Káťa, Martin a Kryštof. Káťa byla označovaná za původce poprasku. I když to vypadalo divoce, někteří její spolužáci trvali na tom, že se skutečně před zraky celé třídy změnila v tygra a v této podobě utekla ze školy. Vyplouly na povrch i další podrobnosti. Že byla nejprve psem s ohnivýma očima jako talíře a až potom tygrem, dokonce šavlozubým, takže to byla šňůrka kouzel, jedno po druhém.

Olda s Pavlem se vrátili z nemocnice až po třech dnech, kdy je doktoři uznali za zdravé. Hned při návratu slízli ostudu, neboť se po celé škole vyprávělo, jak jim při setkání s tygrem strachem zhnědly vzadu kalhoty, až měli doktoři podezření na salmonelu. Nemocniční karanténa pro ně nebyla ulejšvárna od vyučování, ale jedno vyšetřování za druhým. Že by tam měli nějakou volnost, to vůbec nepřicházelo v úvahu. A když se všechna vyšetření ukázala jako negativní, nepustili je »do domácího ošetřování«, ale rovnou do školy, neboť »jim nic není ani nebylo«. A to se ví, Kateřině se po návratu do školy vyhýbali velkým obloukem! A ještě víc, když si je Zdeněk vzal jednoho po druhém stranou a mezi čtyřma očima jim tajuplně sdělil, co se od Martina dozvěděl.

Katka je tedy tygřice! Anebo jiné zvíře, podle toho, jak silně se rozzlobí. A Martin je další takový čaroděj a jeho bratr Kryštof asi také. Tři čarodějové v jedné školní třídě, to je dost na to, aby se z toho jeden zcvoknul! Martin spolužáky nezavázal mlčenlivostí jako Zdeňka, rádi mlčeli sami. Mezitím zapracovala

obrazotvornost a školou obíhaly pověsti o psu s ohnivýma očima a o šavlozubém tygru, které jen snižovaly věrohodnost všech ostatních svědectví. Jen Katka doufala, že se na všechno zapomene. Naštěstí košatějící pověsti plnily skoro stejnou úlohu jako zapomnění. Dospělí tomu neuvěřili a spíš se utvrzovali v názoru, že někdo vypustil kachnu.

Učitel Hiller učil v Kateřinině třídě matematiku a ve vyšších ročnících ještě fyziku. Kateřina ho považovala za dobrého a hlavně spravedlivého učitele. Nikomu nenadržoval, nikoho při zkoušení nepoškodil, ale kdo látku neuměl, dostal spravedlivě pětku.

V Katce ale trochu hrklo, když ji na chodbě zastavil. Neměl k tomu důvod. Katčina třída odcházela na oběd, ale pan Hiller ji nečekaně vyzval, aby s ním šla do fyzikálního kabinetu.

„Neboj se mě, jen se tě chci na něco zeptat,“ uklidňoval ji, když viděl, jak vypadá zmateně. „Nech otevřené dveře. Kdybys měla dojem, že tě obtěžuji, můžeš kdykoliv odejít anebo křičet.“

Tohle opatření dříve nebyvalo, pohovor s žákyní by proběhl za zavřenými dveřmi. Jenže mezi učiteli a žáky se od jisté doby rozšířila atmosféra nedůvěry, která již zapustila kořeny. Lidé dnes označují učitele za pedofily a otevřené dveře pak nechrání žáky a žákyně před »zhýralým učitelem«, ale učitele před zlovlným nařčením. Bohužel pak může »soukromý pohovor« vyslechnout i někdo cizí, kdo jde právě kolem. Kdo do škol ten jed vpustil, zasluhoval by!⁴

„Posaď se u mě,“ vyzval Hiller Kateřinu.

Sám se posadil na druhou židli, stojící za rohem jeho stolu, aby byl mezi nimi odstup, kdyby do kabinetu vtrhl někdo cizí.

4 Hony na čarodějnice #MeToo vznikly ve Spojených státech

„Chtěl bych se tě na něco zeptat,“ začal Hiller. „Nemusíš odpovídat, kdyby se tě na nějak dotklo. To není výslech, to je má vlastní snaha dobrat se pravdy.“

Katka už tušila, odkud vítr fouká.

„Chcete slyšet něco o posledním pozdvižení ve škole, nebo se plētu?“ rozhodla se nechodit opatrně kolem horké kaše.

„Nepleteš,“ přikývl učitel. „Víš, ve škole se o tobě povídají neuvěřitelné drby. A mě by opravdu zajímalo, jaké jádro se v nich skrývá. Žáci tvrdí, že ve škole viděli tygra. Ale nikdo z dospělých nic takového neviděl a nemůže to potvrdit. Jenže všechny pověsti tvrdí, že jsi k tomu byla nejbliž. Opravdu by mě to zajímalo.“

Na výslechu u ředitele by Katka zapírala, ale spravedlivému učiteli lhát nechtěla. Jen nevěděla jak to říci a raději mlčela.

„Viděl jsem na internetu takové krátké video,“ pokračoval pan Hiller. „Ve velké tělocvičně plné lidí vyskočila z podlahy jako z vody velká velryba a pleskla zpátky, jen se voda rozstříkla. Nikdo ale nebyl mokrá, to všechno byla holografická projekce. Parkety v tělocvičně zůstaly nepoškozené a suché. Předpokládám, že tohle byla podobná legráčka. Uznám, mohla být působivá, jako

každá holografie. Nevím, jak se to dostalo až k nám do školy, ale všechny pověsti tvrdí, že jsi k tomu byla nejbližší. Proto bych rád věděl, co o tom víš? Kdo tu hračku do školy propašoval? Neboj se, to není výslech. Zajímá mě ta hračka. Holografie přece patří do fyziky, takže mám na tom profesionální zájem. Holografická ukázka by mezi žáky povzbudila zájem o fyziku.“

Katka mlčela. Lhát nechtěla, ale přiznat pravdu...

„Něco o tom vím,“ řekla po chvíli. „Nechci vám lhát, ale musel byste mi slíbit, že to nikomu na světě neřeknete. Jinak vám řeknu jen to, co není tajné.“

Říkala to pomalu, jakoby si teprve teď rozmyslela, jestli má mlčet nebo promluvit. A vlastně to tak bylo.

„Slíbit to mohu,“ přikývl opatrně. „Ale nevidím pro ten slib žádný rozumný důvod. Podle mě je to utajování zbytečné. Co by bylo špatného na využití techniky k poučení žáků? Jestli je to holografie a někdo má holografickou promítačku...“

„Není to holografie a nepatří to do fyziky,“ řekla Katka. „Víc vám řeknu jen když slíbíte na svou čest mlčení.“

A zase se odmlčela.

„Že to není holografie?“ opakoval po ní nedůvěřivě učitel a zamyslel se. „Když to není fyzika, pak asi nemá smysl použít to na podporu zájmu o fyziku. Jestli je to jen nějaká iluze, pak by to patřilo do psychologie, ale vyvolat iluzi takového rozsahu, aby to zasáhlo celou školu... s něčím takovým jsem se ještě nesetkal...“

„Slíbíte mi mlčení? Na svou čest?“ opakovala Kátka.

„Budiž, máš asi právo na utajení...“ připouštěl učitel. „Na mou čest slibuji, že o tom nebudu s nikým mluvit.“

Katka vstala, došla ke dveřím fyzikálního kabinetu a zavřela je. Pak se vrátila ke stolku, ale nesedla si.

„Dobře, máte to vědět,“ řekla. „Pane učiteli, to nebyla iluze. Změnila jsem se opravdu v tygřici. Jsem totiž čarodějka.“

Na obličejích učitele se vystřídal překvapení, pak zděšení, které však rychle přešlo v pobavený úsměv.

„Čarodějka?“ zasmál se. „Teda, děvče, ty máš ale fantazii!“

„Pane učiteli, to není fantazie,“ odmítla to příliš jednoduché vysvětlení. „Mohu vám to dokázat. Vstaňte a sáhněte si na mě, nekousnu vás. Slíbil jste mi ale mlčení!“

Počkala, až se pan Hiller zvedne ze židle – a proměnila se přímo před ním v tygřici.

Dalo se čekat, že učitel v první chvíli ustoupí, ale dál než ke stěně ustupovat nemohl. Tygr si před ním zívá a vycenil úžasnou sbírku zubů, mezi nimiž čněly úctyhodné špičáky, ale nehýbal se. Když se ale nehýbal ani učitel, tygr natáhl dopředu obrovskou pracku a podával ji učiteli jako psík.

Tygři obvykle pracku nepodávají, ale učitel to už pochopil jako přátelské gesto a potřásl tygří prackou. Ucítil v dlani tvrdé tygří chlupy a ztvrdlé polštářky tygřích dlaní – vlastně chodidel. Obraz tygra tím dostal i hmatové potvrzení.

Pak se mu ale tygří tlapa vytrhla z ruky, tygřice si lehla na podlahu, překulila se na záda a ještě dál... ale to už na jejím místě vstávala z podlahy školačka Kát'a. Jenže místo modrých šatiček měla teď na sobě džíny a kostkovanou flanelovou košili.

„Pane učiteli, to nebyla fantazie, ani holografie,“ řekla tiše. „Jsem prostě čarodějnice a umím se proměnit ve zvířata. Ten tygr jsem byla já, dobře jste to viděl. Má to malou nevýhodu, v tygří kůži nemohu mluvit, natož někoho uklidňovat. Ale kdybyste mi ani ruku nepodal, kdoví, jestli byste věřil i vlastním očím.“

„Panebože!“ vydechl údivem učitel. „Čarodějnice! Cožpak máme středověk?“

„To není otázka víry, pane učiteli,“ namítla Katka. „Prostě je to tak! Jsem čarodějka, umím se změnit ve zvířata a znám i spoustu dalších kouzel bez ohledu na dobu, středověk jako novověk. Pane učiteli, byl jste vždy spravedlivý. Uznejte, že je to

možné, vždyť jste to viděl na vlastní oči. Ale pamatujte si, slíbil jste mi mlčení!“

„Na tohle bych ani nic slibovat nemusel,“ řekl přiškrceným hlasem. „To je přece tak neuvěřitelné, že pravdu nikdo neuzná.“

Kateřina se zase posadila na židli a pokynula učiteli, aby si sedl zpátky proti ní. Musel si rukou párkrát přejet přes obličej, aby se ujistil, že se mu to nezdá. Nebylo divu. To co právě zažil, dávalo strašnou ránu jeho materialistickému cítění.

„Takže jsi čarodějnice,“ opakoval. „Čarodějnice – a přitom školačka. Nechci být vtíravý, ale... jaká je tvá skutečná podoba?“

„Tak, jak mě vidíte,“ řekla Kateřina. „Možná jste si toho ještě nevšiml, ale předtím jsem měla šaty, teď mám kalhoty. Zase jsem přišla o jedny šaty, nevadí, vyčaruji si jiné. Kdykoliv se měním ze zvířete, měním se do své pravé podoby.“

„Nedivil bych se, kdyby tvá pravá podoba byla... trochu starší,“ vzdychl si učitel. „Nemyslím hned na stařenu, ale – trochu dospělejší. Na školačku máš příliš dospěle řeči...“

„Na školačku jsem toho zažila...“ přikývla. „Už proměna v čarodějnici byl silný zážitek. Byla jsem zavřená v jedné tmavé místnosti s mrtvolou, pak jsem zařizovala její pohřeb. Kromě školní látky se teď učím čarovat, ani to není obvyklé. Ale jinak... jinak jsem docela normální holka. A chci se učit vědu, zajímá mě, jak se klasická věda shodne s čarováním.“

„Jak se klasická věda shodne s čarováním?“ opakoval po ní překvapeně. „To by mě také zajímalo!“

„Věřím,“ přikývla. „Ale vy nemáte nejmenší šanci dozvědět se, o čem je čarování, když nejste čaroděj. Já to mohu porovnat. Jsem čarodějnice a vědu se ještě naučím. Bohužel, vy mi můžete jedině držet palce.“

„Chceš porovnávat vědu s čarováním?“ nevycházel učitel z údivu. „A myslíš si, že je to možné? Nejsou to naprosto odlišné obory? Co má společného čarování s vědou?“

„Právě to se snažíme objevit,“ přikývla.

„Snažíte?“ zarazil se učitel. „Vás je víc?“

„Je,“ přikývla. „Ale neřeknu vám kolik. Mohlo by to být pro nás nebezpečné.“

„Nebezpečné? Jak? A čím?“

„Pane učiteli, nikdy jste neslyšel slovní spojení »hony na čarodějnice«?“ zeptala se. „Nebo taková nevinná zábava »pálení čarodějnic«? Zábava to možná pro někoho byla, ale byly doby, kdy vůbec nebyla nevinná. Já vím, to bylo ve středověku. Dnes je moderní lynčování. Přinejmenším to zní vznešeněji.“

„Ale v Čechách to snad není?“ namítl.

„I Češi jsou schopní střítet do dětí,“ řekla smutně. „Nebo to alespoň omlouvají a schvalují. Buďte si jistý, kdyby došlo znovu k honům na čarodějnice, že by to i Češi nejprve omlouvali, pak schvalovali a nakonec by se toho sami ochotně účastnili.“

Chvilí bylo ticho, mlčeli oba.

„Nu což,“ řekl po chvílce učitel. „Chtěl jsem se dozvědět, jak to bylo s tou iluzí, dozvěděl jsem se víc než jsem čekal. Asi to necháme být. Slíbil jsem na svou čest mlčení, budu tedy mlčet. Beztak by mi nikdo neuvěřil. Poslyš, něšla jsi zrovna na oběd?“

„Jo, šla,“ přikývla. „Jenže jsem se proměňovala, takže jsem zrovna najedená a na oběd nepůjdu, už bych nic nesnědla. Ale vy na oběd nepůjdete?“

„Půjdu, ale později,“ řekl.

„Tak vám tady něco vyčaruji, abyste mi víc věřil,“ rozhodla se najednou a položila mu na stůl velký porcelánový talíř a na něj naskládala dvanáct velkých posvicenských koláčů.

„Nechte si chutnat,“ řekla a zamířila ke dveřím kabinetu.

„Díky,“ zmohl se učitel jen na poděkování.

Novoluní

Učitel Hiller dodržel slovo a mlčel. Naopak se ve sborovně ozval, když tam někdo nakousl téma »tygr ve škole«. Odněkud dokonce vyhrabal video s velrybou v tělocvičně, aby tím kolegům naznačil, že holografie je úžasná věda a preludy mají svou krásu.

„Opravdu si, pane kolego, myslíte, že to existuje?“ zeptal se ho ředitel, když shlédl video s velrybou.

„Existence holografie je potvrzená,“ opáčil učitel. „Jiná otázka je, jestli to někdo z žáků mohl přinést do naší školy. Ale už sám fakt, že něco takového existuje, znamená, že to vyloučené není. Kdoví, jaké konexe mají rodiče našich žáků na Západě!“

Otázka »tygra ve škole« se tím zdála být nadobro vyřešená. Kdo ten přístroj do školy přinesl, ten se těžko někdy přizná. Asi to přinesl bez vědomí rodičů, tak vzácné věci se obvykle dětem do rukou nesvěřují. Přístroj už jistě vrátil rodičům a doufá, že se k nim nedonese, jakou bouří ve škole způsobil. Vyšetřování proto nemá cenu, viník bude zcela jistě do krve zapírat a těžko mu něco dokáží. Leda by se v brzké době stalo něco podobného a učitelé mu ten strojek zabavili. Rodiče by si pak museli pro přístroj přijít a svou ratolest ztrestat podle vlastního uvážení. Spíše se ale dalo předpokládat, že se jednalo o zcela ojedinělou událost.

Tato forma vysvětlení se začala pozvolna šířit i mezi žáky. Vypadala logicky a krásně ilustrovala známé pravidlo:

»Na každou otázku existuje snadno pochopitelná, logická, věrohodná a jednoduchá odpověď – která je však úplně vedle.«

Pro trojlístek bylo na ní důležité jedno.

Kdo jí uvěřil, už dál nepátrá.

Jakkoliv se to zdálo Kryštofovi dlouhé, novoluní nakonec přece jen nastalo. Toho večera přišli kluci za Káťou napjatí jako guma u praku. Umoudří se už Kniha, nebo ne?

Jenže se ukázalo, že Kniha nedělá drahoty. Na dodržování pravidel trvá, ale když jsou podmínky splněné, nedělá naschvály. Tentokrát Kryštof v klidu a pohodě přečetl celý »zasvěcovací text«, kniha i jeho ruce se rozsvítily namodralým světlem a Kryštof si mohl konečně vyzkoušet svá první kouzla. A pochopitelně se jich nemohl nabažit. Uspořádali si na košťatech výlet k nedalekému hradu, přičemž Kryštof s Kát'ou měli místo košťat smetáky a Martin záclonovou tyč, která pro stabilizaci letu bohatě stačila.

Katka pak měla nápad, že by se mohli podívat do doupěte paní Barbary Nikové. Napadlo ji, že by se tam možná dalo najít ještě něco z čarodějného oboru. Přeletěli tedy v nízké výšce nad městečkem a zamířili k podzemnímu sídlu. Katka odkryla vchod a všichni tři vtrhli dovnitř. Už to nebyli takoví jelimánci, kteří se vylekali kdejakého netopýra, ale čarodějové, kteří – až na Kryštofa – měli už leccos za sebou.

Katka objevila, že stěna před stolem paní Barbary Nikové se dá změnit ve veliké okno. Geometricky to byl nesmysl, protože stěna vedla do kompaktní skály, ale po zapnutí klíčovým slovem »zbuž« se jim zdálo, že se tady otevřelo okno ven. Jako kdyby do stěny někdo vestavěl obrovský televizor, nebo spíš domácí kino, kde se zobrazoval obraz snímáný nějakou vnější kamerou. Teď tam byl večer, moc toho neviděli, ale ve dne to mohlo být docela působivé. Stará paní Barbara Niková si ve skalním domě nežila tak nejhůř, jak se zdálo zpočátku. Měla tu sice jen jednu jedinou místnost, ale s tím zobrazovacím oknem to nebylo takové skalní doupě, na jaké to vypadalo zpočátku. Když se to tak vezme, nač by potřebovala spoustu pokojů, když jeden vystačil na všechno? To jenom degenerovaní šlechtici museli mít zámek s třemi sty komnatami, aby mohli každý den v roce strávit v jiné.

Ani velký krb v rohu místnosti nesloužil staré čarodějnici k vaření, jak si původně mysleli. Byl sice černý, ale nebylo to od

sází. Katka do krbu nahlédla a nejspíš na to přišla. A hned to sama se smetákem vyzkoušela. Vylétla ven, ale hned se zase vrátila.

„Krb jsou druhé dveře,“ řekla. „Dá se tudy vyletět ven na koštěti, nahoře se objevíte pod malou převislou skálou!“

Kryštof si to samozřejmě hned musel zkusit také.

„Navrhuji natrvalo zakrýt původní vchod,“ řekl, když se po návratu zhoupl v kolenou, jak trochu prudce dosedl. „Kdykoliv se sem budeme vracet, použijeme rovnou komín!“

Katka to uznala a šla s Kryštofem zamaskovat »dolní« vchod, kdežto Martin zůstal v komnatě a rozhodl se prozkoumat skříně.

Když se Katka s Kryštofem komínem vrátili, ukázal jim další poklady, které ve skříní objevil. Byly jen dva, ale stály za to.

Skleněná koule určitě nebyla obyčejná, ale k čemu je dobrá, to si museli nejprve zjistit. Snad to v Knize najdou, bylo tam více návodů k různým, dosud nedostupným předmětům.

Lehký bleděmodrý plášť si Martin vyzkoušel a sám objevil jeho hlavní přednosti. Jakmile totiž na plášti sepnul sponu, kterou se vpředu spínal, s údivem zjistil, že se nevidí. Přesněji řečeno, neviděl své ruce ani nohy, skryté pod pláštěm. A kamarádi z něho neviděli ani hlavu, která byla mimo plášť.

Plášť neviditelnosti? Bylo to zajímavé a když to předváděl kamarádům, jen jim svítila očka. Plášť po sepnutí vytvořil kolem člověka bublinu, jejíž obsah pozorovatelům zmizel. Bylo to něco úžasného, nejdůvtipnější kouzlo, na které až dosud narazili.

S drahocennými úlovky se vrátili nejprve oknem do Kateřinina pokojíčku, kde se chtěli dohodnout na zbytku. A také to dohodli.

Knihu si ve zmenšené podobě odnesou kluci, protože je na nich řada. A Katce jako kompenzace prozatím zůstane neviditelný plášť, i když ho objevil Martin. Ten ale bude s bráchou zkoumat

taje Knihy a skleněné koule, která by Katce byla bez návodu asi k ničemu. Tak to bude spravedlivé.

Kluci odfrčeli oknem s Knihou v Martinově kapse.

Katka si po odletu kluků sedla ke stolu a věnovala se psaní domácích úkolů. Mezitím se venku setmělo úplně. Rodiče se po návratu z kina podivili, že se jejich dcera ještě učí, ale považovali to za její správné rozhodnutí a ještě ji pochválili.

Když odešli, Katka se předpisově umyla, vyčistila si zuby, aby bylo až do pokoje slyšet šplouchání vody a zvuk zubního kartáčku, převlékla se do pyžama (noční košilku již nikdy!), přišla dát rodičům dobrou noc a jako vzorná dcera »odešla spát«.

V té chvíli jí ale v hlavě zazněla Martinova zoufalá výzva.

„Katko, máme průšvih! Můžeš za námi přiletět? Jsme na cestě k lesu, dělej!“

„Co takový spěch?“ podivila se Katka. „Copak hoří?“

„Nehoří, je to ještě horší!“ ujistil ji Martin. „Kryštof si chtěl vyzkoušet proměnu ve zvíře a nemůže se vrátit do lidské podoby! Nemůže mluvit a ani telepatie mu nejde!“

„Porad' mu, ať zkouší udělat kotrmelec, nebo ať válí sudy, to je přece vyzkoušené!“ radila jim na dálku.

„Udělal by to, kdyby to šlo!“ stěžoval si Martin.

„Jestli ze sebe udělal želvu, tak mu pomoz!“ radila mu, ale to už si jen tak přes pyžamko brala neviditelný plášť. Otevřela si okno, popadla stabilizační smeták a vznesla se do večerního šera. Zakrátko nalétla vzduchem na palouček nedaleko od podzemního skalního domu a tam kluky spatřila.

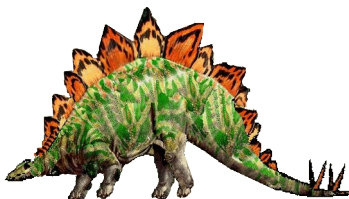
A v té chvíli jí došlo, proč se Kryštofovi nedaří návrat do lidské podoby. A zatrnulo jí, neboť si uvědomila, že je to složitější, než jí Martin popsal.

Martina z výšky poznala hned. A vlastně i Kryštofa. Protože to, co spatřila vedle Martina, musel být jeho bratr Kryštof. Martin

mu ale sahal tak do třetiny těla. Teda, pokud to vedle Martina byl opravdu Kryštof, jenže Katka o tom nepochybovala.

Vedle Martina stál – obrovský stegosaurus.

Pravěký veleještěř, neschopný válet sudy, natož aby dokázal udělat kotrmelec. Jestli je to Kryštof, jakože o tom nepochybovala, pak mají všichni tři velký problém. Jak ho teď vrátí mezi lidi?

Katka přistála vedle obou nešťastných bratrů a teprve tady si všimla, že ji nezpozorovali. Rychle rozepnula neviditelný plášť, aby se jim objevila.

„Co jste to blbli, kluci?“ obořila se na ně. „Kde jste vzali tu obludu?“

„Já nevím,“ řekl nešťastně Martin. „Kryštof si chtěl vyzkoušet proměnu ve zvířata, ale neřekl mi, jaké si k tomu vybral. Takže ani nevím, kde k němu přišel. Přiletěli jsme sem a tady se změnil v tohle. V první chvíli jsem se chechtal, jak mi to přišlo k smíchu. Jenže pak sebou najednou hodil na bok a došlo mi, že chce válet sudy a změnit se zpátky. To už mu nešlo. Přes ty příšerné hřbetní kostěné desky se prostě neotočí, vidíš sama, že je to vyloučené. O kotrmeleci ani nemluvíme, to je ještě horší.“

„Zvětši se!“ napadlo Katku. „Jako obr ho snad obrátíš, ne?“

„To už jsem vyzkoušel,“ řekl Martin. „Víš, jako obři máme co dělat, abychom jakž takž chodili. Moc síly nazbyt už nemáme. Zkus si to sama, jestli mi nevěříš. Kryštof má jako tohle monstrum ani-nevím-kolik tun, ani jako obryně ho neuzvedneš. Můžeme to zkusit společně, ale řekl bych, že to nezvládneme. Uvědom si, že musíme dostat jeho těžiště dva metry do výšky! Při jeho tunách to nejde! Měl by s ním práci i těžký jeřáb, který beztak nemáme.“

„Tak zmenši jeho!“ napadlo Katku.

„Kniha to nedovolí,“ ujistil ji Martin. „Už jsem se byl na to dokonce podívat domů. Je tam varování, že lidi proměněné ve zvířata nemůžeš zmenšovat, jediné zvětšit. Stegosaurus má už tak dost malý mozeček, kdyby se zmenšil, dostaneme zpět do lidské podoby idiota. Takže je to zakázané a Kniha to neprovede.“

„A sakra!“ uklouzlo Kateřině.

„Nenapadá tě nic?“ obrátil se na ni prosebně Martin.

Situace rozhodně nebyla záviděníhodná. Kryštof už toho měl dost a začal nervózně podupávat. Jako kdyby kolem nich duněl nákladní vlak. Ale ani Katka nevěděla, jak z toho.

„Voda!“ napadlo ji náhle. „Tyhle obludy často vyhledávaly vodu, aby je pomáhala nadnášet. Jak daleko je odsud řeka?“

„Řeka nám nepomůže,“ vrtěl hlavou Martin. „Je za městem, ale vody má málo. Leda nad jezem, ale ani tam to není jisté.“

„Možná by stačil metr,“ odhadovala to Káťa. „Metr nám pomůže voda, budeme jako obři dva a mohlo by se to podařit.“

„A kdyby ne?“ nadhodil Martin.

„Dvacet kilometrů od nás je přehrada. Když to vezmeme vzduchem a Kryštof klusem, můžeme to do rána zmáknout. Poslyš, neumí on létat?“

„Zvířatům zřejmě nefunguje telepatie,“ odhadoval to Martin. „Kdyby ji měl, mohl by odtelepatit zaklínadlo »lapals« a bylo by to, nemyslíš?“

„No jo,“ uznala Katka. „Neměl si vybírat takové monstrum. Bude teď muset pěšky.“

Stegosaurus jen zlostně zadupal.

„Nerozčiluj se, Kryštofku,“ uklidňoval ho bráška. „Pěkně s námi poběžíš k řece a kdyby to nestačilo, tak ještě k přehradě. Myslím, že to potřebuješ a příště si něco takového pořádně a hlavně včas rozmyslíš. Jak se říká, dvakrát měř, jednou řež!“

Vydali se tedy k řece, jenže to znamenalo projít městem. Většina cesty prošla v pohodě, v noční tmě nikoho nepotkali, ale

přes jednu úzkou uličku vedlo moc nízko nějaké telefonní vedení. Stegosaurus si ho nevšiml ani když ho přetřhl.

„Měli to táhnout výš,“ vzdychl si Martin. „A máš kliku, že v tom nebylo vysoké napětí. Toho by sis určitě všiml.“

Úzká ulička vedla do parku a dál byla už jen řeka. Jenže v těch místech byla řeka mělká a opravdu z ní vyčnívala spousta balvanů. Nebylo tu dost vody, aby se mohl uplatnit její vztlak.

„Musíme k jezu,“ opakovala Kát'a po Martinovi.

Jedinou výhodou bylo, že stegosaurus byl jejich kamarád, kterému nezbylo než uznat, že provedl pitomost a teď je musel na slovo poslechnout, aby se vrátil do lidské podoby. Měl i nějaké vlastní nápady, jenže se o ně nemohl podělit. Telepatii neovládal, mluvit nemohl a když se pokusil něco nakreslit na zem, dopadlo to žalostně, se sloníma nohama se kreslit nedá. Raději poslušně klusal, kam mu přikázali a nad jezem se pokusil seskočit do vody.

Jenže se ukázalo, že Martinovy obavy byly namístě. Ani nad jezem nebylo víc než metr a půl vody a i když se Martin s Kát'ou zvětšili do výšky statných stromů, nezdařilo se jim překulit Kryštofa přes jeho hřbetní kostěné pláty. Voda jim pomohla zhruba o metr, ale potřebovali by dva. Nezbylo jim než se opět zmenšit a spolu s Kryštofem zamířit poklusem k přehradě.

Rychlost karavany vždy určuje její nejpomalejší člen. Tady to byl stegosaurus Kryštof. Klusal sice usilovně, ale oba kamarádi by mu stačili i kdyby vedle něho běželi. Když se vznášeli nad ním, měli čas diskutovat, zatímco oněmělý Kryštof supěl pod nimi.

První překážkou byla železniční trať. Vedla po náspu, na který se Kryštof nedokázal vyšplhat. Nezbylo mu než klusat podle trati až k místu, kde se trať křížuje se silnicí. Jenže ani tam se na druhou stranu nedostali. Stavitelé železnice řešili křížení krátkým silničním tunelem, do kterého se Kryštof nevešel. Dopravní

značky o nejvyšší povolené výšce si všimli až když se tam zasukoval. Naštěstí už byla noc a po silnici nic nejelo. Kryštof nemohl tam ani zpátky, až se mu povedlo opatrně vycouvat.

Jenže trať před nimi stála dál jako hráz.

„Nalevo násep končí!“ vzpomněla si Kát'a.

Ve tmě to nebylo vidět, ale vzpomněli si, jak tam trať vede.

Kryštof se už už chystal vběhnout na koleje, když ze zatačky vyjel poslední večerní motoráček.

„Pozor, Kryštofe, má silnější traverzu!“ varovala ho Kát'a.

Kryštof raději včas couvl. I když teď byl možná stejně váhové kategorie jako motoráček, přece jen platilo, že plechy by to zcela určitě nebolelo. A kdyby Kryštofovi čelní traverza přerazila jen jednu nohu, průšvih by okamžitě narostl do nebetýčné výše.

Vláček naštěstí v pohodě přejel a snad si Kryštofa nikdo ani nevšiml. Nanejvýš strojvedoucí, ale ten přece musí mít oči na trati a nekoukat, kde co lítá. Měli aspoň jistotu, že teď nic jiného nepojede a Kryštof se opatrně dostal na druhou stranu. K přehradě už nebyly žádné mosty ani tunely, které by jim mohly vadit. Kryštof se uklidnil a klusal pravidelným klusem, Katka s Martinem ho ze vzduchu provázeli. Přitom diskutovali, jak to mohl vyvést? Což je v »knihovně forem« i něco tak absurdního, jako zvířata z doby před miliony let? Kde se tam vzala? Jenže jako jediný, kdo to mohl zodpovědět, byl Kryštof, funicí dole po silnici. Přes pole by to možná bylo kratší, jenže Kryštof by se bořil do oranice, nemohl by běžet a ještě by za ním zůstávala šňůrka stop větších a jistě i hlubších než sloních. Na asfaltu žádné stopy nezůstávaly, klusalo se mu tam dobře a proto raději riskovali neočekávané setkání s opožděným automobilem. Naštěstí na této silnici nebyl provoz ani ve dne, takže si nedělali těžkou hlavu.

Konečně se v dálce zaleskla široká vodní hladina. Přehrada, hluboká voda, kde by se snad mohl Kryštof otočit i bez cizí pomoci! I když mu kamarádi jistě rádi pomohou!

Ale ještě na poslední chvíli se ukázalo, že ani to neprojde přesně podle jakkoliv dobrého plánu. Novoluní znamená, že je v noci tma jako v pytli. Měsíc nesvítí, hvězdy nestačí a stranou od osvětlených lidských sídel může panovat tma. Trojlístek to poznal doslova na vlastní kůži, i když na kůži dobře pancéřované.

Kryštof stál na vysokém břehu a rozhlížel se, kudy by nejlépe sestoupil k vodě. Najednou se pod ním břeh utrhł a stegosaurus se kutálel po svahu dolů. A v té chvíli se po tom svahu kutálel kluk Kryštof. Stačila jedna otočka a vrátila se mu lidská podoba, takže se nedokutálel ani do vody.

Hbitě vyskočil a začal křičet radostí.

„Sláva! Hurá! Zase jsem člověk!“

„No sláva!“ přidala se k němu Katka. „Konečně zase můžeš mluvit! Tak nám aspoň řekneš, jak jsi přišel na tohle monstrum!“

„Řekne nám to až doma,“ rozhodl Martin. „Musíme se teď fofrem vrátit, jsme venku už moc dlouho!“

Což byla ovšem pravda. Nejbližší starostí trojlístku byl tedy návrat domů. Jenže měli jen dva smetáky, Kryštof nechal koště na paloučku, kde se změnil v pravěkou obludu. Ale Martin vzal bratra za sebe, i když Kryštof seděl až na konci smetáku. Museli se snažit letět shodně, ale Martin tvrdil, že je to snadnější než samostatný let bez stabilizace.

„Prosím tě, co tě to napadlo?“ plánil Martin bratra. „A kde jsi takové zvíře sebral? Copak se tu někde prohánějí stegosauři?“

„Já jsem to chtěl vyzkoušet,“ bránil se Kryštof. „V Knize se to tak vůbec nejmenovalo! Bylo to tam pod jménem »temuir«, ale byla u toho poznámka »Pozor, příliš velký tvor!«. Tak jsem to chtěl vyzkoušet. No řekněte, co by vás napadlo pod tak nevinným jménem jako je »temuir«? Asi jsem si to spletl s lemurem, to je

snad nějaká opička, ale ta poznámka »pozor, velké zvíře« mohla znamenat něco jako gorila. A on dinosaur! A zrovna stegosaurus s jeho příšernou ozdobou na hřbetě! I kdyby to byl mnohem větší brontosaurus, otočil bych se.“

„Nebyla bych si tím tak jistá,“ řekla Katka. „Ty ještěrovité obludy nebyly dost mrštné, aby to šlo.“

„Ještě že tam bylo to varování!“ řekl Martin. „Představ si, že by ses proměnil doma v pokoji. Jednak by ses tam ani nevešel, za druhé nevím, jestli by tě unesla podlaha a jestli bys neskončil ve sklepe. A už vůbec nevím, jak by ses z toho dostával.“

„Takže nové pravidlo: »Nezkoušet nic, čemu nerozumím!«“ vymyslela ihned Katka. „To pravidlo platí obecně. Kdo se hrne do něčeho, čemu nerozumí, hrne se obvykle do strašného průšvihů.“

Kryštof raději mlčel. Nechtělo se mu to uznat nahlas, ale cítil, že je to pravda. Příště už to jistě neudělá!⁵

Katka doprovodila kamarády až domů a teprve když se jim podařilo na společném smetáku bez úhony vletět oknem do jejich pokoje, obrátila se domů.

A tam – narazila na další, zjevně ještě horší problém.

Problém zavřeného okna.

5 Netušili, jak málo stačilo, aby problém vyřešili hned a na místě...

Zpověď

V Kateřině hrklo jako ve starých hodinách.

Když odlétala, nechala okno otevřené. Jak jinak by se přece dostala ven? Jenže teď nebylo jen přivřené, ale pevně zavřené. Na kličku, aby nešlo otevřít zvenčí. Kdo je mohl zavřít? Jen rodiče. Jenže to znamená, že v noci zjistili, že není doma. Snažila se sice vymodelovat na posteli příkrývku do své podoby, ale to nestačilo.

Ale třeba to stačilo! Máma v noci přišla a zavřela okno, ale pořád ještě nemusela zjistit, že je postel prázdná. Takže úkol číslo jedna – dostat se nenápadně do své postele! Oknem to nejde, snad to půjde normálně, dveřmi.⁶

Slétla před vchod, odložila stranou smeták a hlavně plášť neviditelnosti, aby přeměnami o tu vzácnost nepřišla, rychle se změnila v tygřici, otočila se a vrátila do své lidské podoby. Přitom vyměnila pyžamko za džíny a v kapse jí zazvonily klíče. Dostat se domů dveřmi bylo tedy snadné, problém byl s nenápadností. Oblékla si čarovný plášť neviditelnosti, opatrně odemkla hlavní vchodové dveře a tiše jako myška cupitala po schodišti. Výtahem ne, dělal by lomoz. Stejně opatrně odemkla dveře od bytu... jenže hned za dveřmi potmě šlápla do nějakého kýble, povalila ho a za plechového rachotu se zděšeně zastavila.

„Pojď dál, Katuško!“ ozval se tátův hlas. „Už tě tu čekáme!“

A bylo to jasné. Ten kýbl byla – past.

Katka rychle shodila neviditelný plášť a drze ho pověsila na svůj háček, přes něj zavěsila svůj kabát. Nejlepší schovka je prý dát něco lidem na oči. Až potom rozsvítila na chodbě. Prázdný kýbl odsunula nohou ke straně. Jednoduchá past, ale účinná. Pak

6 Škoda, že nevěděla, že by to šlo i skrz zavřené okno! Anebo skrz beton stěny paneláku. Možnosti čarodějů byly větší, než tušili...

teprve vstoupila do obýváku, kde na ni čekali rodiče. Oba byli v nočním úboru, ona jediná byla oblečená na ven.

„Nechceš nám něco vysvětlit?“ zeptal se jí otec přísně.

„Klidně,“ odvětila. „Ale co?“

„Například – kde ses takhle v noci toulala?“ dodala mamka.

„To asi bude horší,“ řekla Katka. „Když vám řeknu pravdu, nebudete mi věřit ani slovo. Možná bych měla začít odjinud.“

„My nechceme, abys nám vysvětlila něco odjinud,“ řekl otec přísně. „Nás zajímá, co jsi dneska venku tak pozdě dělala!“

„Ale bez širšího začátku nic nepochopíte!“ trvala na svém.

„Nás nezajímá *»širší začátek«*,“ odpálila ji mamka. „Zajímá nás jen pravda!“

„No dobře, chcete tedy slyšet pravdu, čistou pravdu a nic než pravdu,“ vzdychla si Katka. „Tak poslouchejte. Vedla jsem jednoho pravěkého stegosaura, aby se skutálel do přehrady. Co vám to řeklo bez širšího začátku?“

„Cože jsi to vedla? A kam?“ zalapal po dechu otec.

„Pravěkého ještěra, stegosaura,“ opakovala Katka. „Nevešel se do podjezdu a vážil pár tun. Vedla jsem ho do přehrady, aby se tam vykoupal. To je ta pravda, čistá pravda a nic než pravda. Jen ji asi nechápete. Nebude lépe, když začnu od širšího začátku?“

„Pravěký ještěr?“ vrtěl hlavou otec. „A to že je pravda?“

„Ano, to je pravda,“ řekla Katka pevně. „Neposadíme se na to raději ke stolu?“

„Večeře snad už byla,“ namítla mamka.

„Byla,“ přikývla Katka. „Ale posaďte se! Jinak to s vámi zamává, že byste mohli upadnout.“

Jenže rodiče nejevili chuť posadit se. Jen otec udělal pohyb, jako kdyby si odepínal pásek, Na pyžamu našťestí nic takového neměl, takže zůstalo u náznaku.

„Takže milí rodiče,“ začala Katka a provokačně se posadila ke stolu. „Možná to pro vás bude rána, ale musíte se smířit s tím, že máte doma čarodějnici.“

A bylo to venku, jenže rodiče to pochopili jinak.

„Kdo to řekl?“ nadskočila matka. Asi to vztáhla na sebe.

„Já,“ řekla Katka. „Aby bylo jasno, ta čarodějnice jsem já. A posad'te se už konečně, ať může dojít na důkazy! Bez nich mi neuvěříte ani slovo, takže začneme rovnou důkazy.“

„Důkazy?“ zachytil to otec nedůvěřivě.

„Důkazy,“ ujistila ho Katka. „Nemusíte si sednout, když se vám nechce, ale dobře se dívejte! Důkaz první a hned korunní.“

Natáhla před sebe ruku dlaní nahoru. Nad dlaní jí krátce zatancoval prachový vír, který se změnil ve velký makový koláč.

„Ještě pochybujete?“ podívala se na oba vítězně. „Klidně to zopakuj, dívejte se ještě jednou a lépe.“

Položila koláč na stůl, opět natáhla ruku a vyčarovala si na ni další koláč. Také ten položila na stůl a do třetice si vyčarovala třetí makový koláč. Rodiče na ni jen ohromeně civěli.

„Neposadíte se přece jen raději?“ opakovala svou pobídku. „To je totiž teprve začátek. Ať to s vámi příliš nezamává!“

Teprve teď si rodiče dali říci a pomalu, opatrně se posadili.

„Opakuj, máte doma čarodějnici,“ zopakovala to pomalu Katka. „To není ani vtip, ani lež, ale skutečnost. Sedíte? Dám vám další, ještě působivější důkaz. Dívejte se na mě.“

Obývák nebyl pro tygřici dost velký, ale předtím se vešla do menšího dětského pokoje, takže si věřila, že nebude problém změnit se v tygřici. A hned to provedla. Pak se protáhla, zívla, lehla si na podlahu a převalila se, aby si vrátila lidskou podobu.

„Už mi věříte?“ posadila se pak proti nim zase jako dcera.

„Ale... Katuško...“ začala ohromeně mamka.

„Nechtěla jsem vás šokovat,“ řekla Katka měkce. „Chtěla jsem vám to říci jemněji. Čekala jsem na vhodnější příležitost, ale

ta pořád nepřicházela... a – tak už to víte. Můžete mě teď vyhnat z domu, nebo to prostě vzít na vědomí. Že jsem čarodějka, není podle mě žádná moje vina. Prostě jsem se jí stala. Snažila jsem se nedávat to moc najevo... jenže to vždycky nešlo...“

„Takže to není poprvé, co ses v noci toulala venku?“ zeptal se otec pořád ještě přísně.

„Dnes to bylo poprvé v noci,“ řekla. „Můžete mi to věřit, vám lhát nechci. Dnes se nám stala nehoda. Kamarád – znáte ho, byl už párkrát tady – je taky čaroděj. Nešikovně se začaroval do stegosaura a nedokázal se sám vrátit do lidské podoby. Pomohla jsem mu, aby se mu to podařilo. On už to neudělá, ale dneska měl zkrátka smůlu, že se neobešel bez cizí pomoci. Byli jsme s ním až u přehrady, doufali jsme, že ho voda promění v člověka. A když se to podařilo, nejkratší cestou jsme se vrátili domů.“

„On se změnil – ve stegosaura?“ třeštil otec oči na dceru.

„Jo,“ přikývla Katka. „A nemohl se z toho sám dostat.“

„A ty se zase umíš měnit v tygra?“

„I v jiná zvířata,“ přikývla. „Tygr je hodně efektní zvíře, jen potřebuje víc místa. Dávám si pozor, abych se nezměnila tak, aby to nešlo zpátky. Ale doufám, že vám tygřice stačila.“

„Vás čarodějnic je víc?“ zeptala se pro změnu mamka.

„Je nás víc,“ přikývla Katka. „Ale není jednoduché stát se čarodějem. Kdyby to bylo tak snadné, nabídla bych vám přidat se k nám. Jenže to není možné. Proto jsem odkládala, kdy vám to řeknu. Když už to víte, nebudu to před vámi skrývat. Máte doma čarodějnici, mě. A to může být i výhoda.“

Vyčarovala na stole velký talíř zdobený květy a naskládala na něj kopec koláčů.

„Umím toho víc, i když se to teprve učím,“ řekla skromně. „Učím se na dvou frontách. Jednak klasickou školu jako ostatní děti, kde mi to snad jde, jednak se učím čarovat. Čarování nikdo

neznámkuje, zato se vždycky brzy projeví všechny chyby. Zatím se nám je úspěšně dařilo napravovat.“

„Jak si to ale představuješ dál?“ zeptal se otec, ale jeho hlas už nebyl tak přísný. „Chceš to vést jako dosud?“

„Chci,“ odpověděla. „S tím rozdílem, že to nebudu před vámi tajit, když už o tom víte. Zatím zvládám obojí. Čarování mi ve škole nepřekáží, naopak. Chci srovnávat kouzla s vědou, takže se tu vědu musím naučit. A učení kouzlům je zajímavější, než si asi myslíte. Zejména když si všechna kouzla mohu hned vyzkoušet. Takové lítání na koštěti je docela zábava.“

„A od nás čekáš, že tě v tom budeme podporovat?“ zeptal se nejspíše otec.

„Čekám,“ přikývla Katka. „Kdybyste byli krkavčí rodiče a vyhnali mě z domu, mám kam jít, ale to snad nenastane.“

„Kam bys šla, prosím tě?“ vzdychla si nešťastně mamka.

„Mám kam jít,“ opakovala Katka. „Čarodějnice se ve světě neztratí. Ale nemyslím, že byste byli krkavčí rodiče. Chci bydlet s vámi a doufám, že nebudete proti. A myslím si, že mohu čas od času pomoci kouzly i vám.“

„A jak ses k tomu vlastně dostala?“ zeptala se mamka.

„Zdědila jsem to,“ řekla Katka. „Ale z naší rodiny jsem to zdělila jen já. Vy jste normální, s tím se teď nedá nic dělat.“

„Ale co dál?“ starala se mamka.

„Dál?“ pokrčila rameny. „I já chci pokud možno žít dál jako normálně. Vychodit školu, možná i vystudovat, najít si normální zaměstnání... jenže mi k tomu přibyla kouzla. Ani s tím se nedá dělat nic jiného než přijmout to, jak to je.“

„Bože, Bože, čeho jsme se to dočkali!“ vzdychla si mamka, ale tím jako by to ze sebe setřásla. „Tak my máme doma malou čarodějnici!“

„Budete se snažit být jedinečnou čarodějnici,“ slíbila Katka.

„To doufám,“ vymínila si mamka. Katka si k ní pak přisedla a přítulila se k ní, jako by se mezitím nic neobyčejného nestalo.

Otec na to koukal očividně se smíšenými pocity.

Má tedy doma čarodějnici.

Kdoví, jestli ne dvě...

Ráno ve škole opět dali hlavy dohromady. Kluci se v noci vrátili domů bez problémů, ale když Katka přiznala, že ji rodiče načapali a že jim musela všechno vyklopit, uznali všichni tři, že s tím budou muset něco dělat.

„Co kdybyste to taky doma řekli?“ navrhla Katka klukům.

„Radši ne,“ otfásl se Martin.

„Proč ne?“ pokrčila rameny Katka. „Já našim lhát nechci. A když už to objevili...“

„U nás by byl sekec,“ řekl Martin. „Vaši jsou proti našemu tátovi zlatí.“

„A napadlo mě, že příštím rokem přijme Kniha další tři. Co kdybychom to nabídli rodičům? Já vím, tři jsou málo. Jeden bude muset ještě rok počkat. Není přece všem dnům konec!“

„Já nevím,“ přiznal se Martin, že se mu to nelíbí. „Slíbili jsme přece staré Nikové, že nedáme Knihu lidem nehodným, ale nedozvěděli jsme se, co to doopravdy znamená. Co když opravdu nejsou naši »hodni«?“

„Víte co?“ přidal se Kryštof. „Nechal bych to až za rok. Do té doby to jednak nemá cenu, Kniha beztak každého odmítne. Krom toho bude za okamžik zvonit. Nechme to na jindy.“

„Ale mám ještě jeden návrh,“ řekla Katka. „Podívejte se, už dneska nám dělá problém přenášení Knihy mezi námi. A to je jen mezi dvěma místy. Až nás bude víc, bude to těžší a těžší. Nebylo by lepší »Leksikon kauzel« postupně, stránku po stránce přepsat do počítače? Mohli bysme mít pak každý svůj vlastní! V tabletu, na obrazovce, anebo by se to dalo i vytisknout. Co vy na to?“

„Jo, můžeš s tím začít,“ přikývl Kryštof. „Jak to chceš psát? Staročesky nebo novočesky?“

„Psala bych to raději dnešní češtinou,“ navrhla Káťa. „Až na příkazy, ty musí být tak jak jsou.“

„Ale pak to musíš psát ty,“ řekl Kryštof. „My to nesvedeme.“

„Srabi!“ zpražila je Katka, ale nezdálo se, že by je přiměla k větší spolupráci. Asi to bude muset opravdu přepsat sama...

A protože právě zazvonilo, rozešli se do svých lavic. Vyřeší to zřejmě »Indickou metodou«.

Nechají to »na indy«.

Odpoledne čekalo na Kateřinu překvapení. Na lavičce před panelákem na ni čekala stará paní Matějková, kterou už pár let nikdo neviděl vyjít z domu, za kterou docházely dvě zdravotnice a nákupy i obědy jí zajišťovala pečovatelská služba.

„Ty moje zlatá holčičko!“ volala na ni, jakmile se trojlístek dětí přiblížil na dosah. „Jak bych se ti mohla odvděčit?“

„Ale proč, paní Matějková?“ zeptala se jí Katka. „Vždyť mi nemáte zač vděčit! Nic důležitého jsem pro vás neudělala!“

„Ale mám!“ nedala se stará paní. „Říkáš, nic jsi pro mě neudělala? Já vím, říkala jsi, že mě předáš někomu silnějšimu, ale bez tebe bych se už nikdy z domu nehnula! Jenže já nejenže zase chodím, ale dokonce jsem zjistila, že nepotřebuji ani brýle! Tolik doktorů už mi nedávalo žádnou naději, až ty...“

„Ty jsi s ní něco dělala?“ obrátili se udiveně na Katku Martin s Kryštofem telepaticky. „A že jsi nám nic neřekla!“

„Vyzkoušela jsem si na ní léčení,“ odpověděla jim stejně. „Ale nemám na tom žádnou zásluhu. Kniha nás neučí léčit. Jen po nás chce, ať někoho, o koho nám jde, svěříme do její péče. A zařídí to sama, bez nás. Jenže to, jak se zdá, umí.“

Mezitím přišli blíž a stará paní Matějková najednou vstala z lavičky, popošla k nim a naznačila, že chce vzít Katku za ruku.

„Já jsem ale pro vás opravdu skoro nic neudělala,“ odtáhla se Katka. „Na to jsem moc malá a hloupá.“

„Hloupá?“ opakovala po ní stará paní nesouhlasně. „Co by pak měli říkat všichni ti doktoři, co mi nepomohli?“

„Já přece opravdu za nic nemůžu!“ bránila se Katka. „To je jako kdybyste v nemocnici, kde vás vyléčili, děkovala vrátnému!“

„Kdyby mě v té nemocnici vyléčili, děkovala bych možná i tomu vrátnému!“ odvětila stará paní. „Jenže v nemocnici pro mě neměli nic než slova útěchy. A slova mě na nohy nepostavila. To až ty, děvenko!“

„Já ne, paní Matějková,“ bránila se Katka.

Jenže stará paní nedala jinak, než aby všichni tři hned teď přišli k ní »na něco dobrého«. Vyjeli tedy i s ní výtahem, paní Matějková odemkla byt a pozvala všechny tři dál. Na stole ležel čistý ubrus a na něm velká mísa plná koláčků. Nebyly to ty, které čarovali oni, tyhle koláčky byly menší, zato byly ještě teplé, tak jak je paní Matějková před chvílí vytáhla z trouby.

„Posaďte se a vezměte si!“ vybídla je stará paní. „Hned tu bude něco dobrého na zapití.“

Ve velkém porcelánovém džbánu vonělo vynikající kakao. Také koláčky byly mňam. Chutnaly jinak než vyčarované a dětem se zdálo, že jsou ještě lepší. Paní Matějková by jim snesla modré z nebe, i když si se svým duchodem nemohla tolik luxusu dovolit. Pro trojlístek čarodějů to ale znamenalo další poznatek.

Knihy uzdravuje.

A lépe než lékaři.

Nakonec se ale přece jen rozloučili. Katka prohlásila, že už opravdu musí domů a paní Matějková je už nezdržovala.

Jenže hned za dveřmi jejího bytu se Katka obrátila na své kamarády s požadavkem uspořádat si naléhavou poradou.

„Tak pojď k nám,“ vybídl ji Kryštof. „Naši sice nevidí rádi, když si někoho přivedeme domů, ale když budeme tvrdit, že jde o školu, dovolí nám to.“

„Výhodou je, že jsi holka,“ prohlásil Martin. „Kdybys byla kluk, možná by nám tu školu neuvěřili.“

Katka si pomyslela, že už možná není daleko doba, kdy jim rodiče nedovolí naopak holčičí návštěvu, nebo ji budou aspoň sledovat ostřížím zrakem. Jak se zpívá v jedné písni:

Až jednou můj syn si přivede k nám Sněhurku toužící
já v předsíni bazuku mám, ustřelím jí palici!
Žádný party, alkohol a sparty
vím jak to chodí, co se hodí...⁷

Proto se trochu bála, ale Martin naprosto suverénně mamce ve dveřích oznámil, že si vedou domů spolužačku, která jim chce vysvětlit cosi ze školní látky. Matka se na kluky pátravě podívala, ale neshledala na tom nic podezřelého.

„Poslyšte, rošťáci, neviděli jste někde můj smeták?“ zeptala se jich jenom jako mimochodem. „Ten červený, umělohmotový! Zametal o moc líp než ten dřevěný!“

„Kdybysme ho viděli, přineseme ti ho!“ slíbil jí Martin.

Ježkovy zraky, my jsme ho nechali na palouku před skalním domem, pomyslel si příliš výrazně Kryštof. Naštěstí telepatii chytali jen Martin s Kát'ou, kteří beztak věděli oč jde.

Neměl bys pro to koště zaletět? pomyslel si Martin.

Až se trochu setmí, smlouval Kryštof.

Až budu odcházet, zaletím vám tam, uklidňovala je Katka. Naši se nebudou divit, vědí, že jsem čarodějnice. Ale právě o tom bysme se měli poradit. Kdy to vašim řeknete?

7 Lucie Bílá: Žádný party!

Mezitím však kluci zavřeli dveře a byli v pokojíku sami, bez dozoru dospělých.

„Říct to našim?“ otrásl se Kryštof. „Co nejspozději!“

„Jednou to beztak praskne,“ ujišťovala je Katka. „Nechtěla jsem rodičům v tak vážné věci lhát. A přijali to docela dobře.“

„Tvý rodiče ti fakt jen závidíme,“ řekl Martin za bratrova souhlasného příkyvování.

„Tak tedy jinak,“ otočila to Katka. „Jistě víte, že letos Kniha nikoho nepřijme, ale za rok budeme mít tři další možnosti. Koho byste navrhli? Já podávám návrh – rodiče. Dva napřesrok, dva v dalším roce. Vždycky oba najednou, jinak by to nedělalo dobrotu. Rodiče přece patří k sobě. Tím pádem máme ještě dvě další šance. Buď někoho z okolí, možná ze školy, nebo příbuzné. Podmínkou je, aby to nebyl nikdo »nehodný«, jak si přála paní Niková. Mám už dva další uchazeče. Učitele Hillera a starou paní Matějkovou. Oba už o nás vědí. Koho byste navrhovali vy?“

Tím ovšem kluky perfektně zaskočila.

„My jsme o tomhle ještě nepřemýšleli,“ vysoukal ze sebe po chvíli Martin. „A i kdyby, nejbližší »šance« bude až za rok.“

„Tři šance,“ opravila ho Katka. „Já za svoje rodiče ručím, ti by s našimi možnostmi nic zlého neprovedli. Vy musíte ručit za vaše. A další lidi musíme pořádně očihnout, aby mezi nimi nebyl někdo »nehodný«. A do té doby musíme mít »Leksikon kauzel« přepsaný do počítače, aby se nemusel stěhovat. Co vy na to?“

Kluci ale oba stáli jako vyjevení a mlčeli. Zřejmě o něčem takovém ještě nepřemýšleli. A pokud přemýšleli, rozhodli se řešit to Indickou metodou – odložili to »na Indy«. Vždyť letos Kniha nikoho nepřijme, tak proč se tím nervovat?

Jenže Katka to postavila jinak. Měli by za případné nováčky ručit. A to znamená poohlédnout se po tom, jak si vedou už dnes.

Kát'a byla ochotná ručit za své rodiče. Ale kluci?

Budou o tom muset přemýšlet.

Školní potíže

Ve škole nebyli všichni učitelé jako Hiller.

Trojlístek měl štěstí na matikáře Hillera a na třídní učitelku Hrdinovou. Té neřekli jinak než »Matinka«. Vzniklo to tím, že je při seznamování oslovovala »dětičky« a tím se ta přezdívka sama nabídla. Rychle se rozšířila i do jiných tříd a nakonec jí tak začali říkat i kolegové. »Matince« nezbylo než se s tím smířit, dokonce na to slyšela, když ji některý z kolegů tak oslovil. A nakonec jí to samotné lichotilo. Bylo to přece dětsky upřímné.

Na opačném pólu oblíbenosti byl učitel tělocviku, kterého celá škola znala pod přezdívkou »Polyfémos«. Ve starořeckých pověstech byl Polyfémos jednooký lidožravý obr, který Odyssea a jeho druhy zajal a chystal se je všechny upéci a sníst. Dokonce s tím už začal a dva členy Odysseovy posádky si upekl a sežral. Lstivý lišák Odysseus však s kamarády nehodlali trpně čekat, až i je obr upeče a sní. V noci Polyfémovi vypíchl jeho jediné oko a ráno, když Polyfémos vypouštěl z jeskyně ovečky na pastvu, přivázali se ovcím pod břicha, aby je Polyfémos nenašel po hmatu. Tak se jim podařilo uniknout.

Učitel přezdívaný Polyfémos měl také jen jedno oko. Nikdo nemluvil o tom, jak o druhé přišel, ale rozhodně za to nemohla ta lstivá řecká liška Odysseus. Ale oblíbený byl asi stejně jako ten lidožravý obr.

Jsou Učitelé s velkým »U«, kteří vyučují zajímavě, látku naučí a pro většinu žáků udělají ze svého předmětu ten oblíbený.

Jsou učitelé, podobní šedým myším. Látku také naučí, ale bez velkého nadšení. Bohužel se zdá, že je jich většina, ale i za ně buďž dík, i oni přispívají ke vzdělanosti národa.

Nejhorší kategorií jsou učitelé – škůdci. Dokáží vytvořit postrach i z oblíbených předmětů, známkují žáky podle okamžité nálady a slovo »spravedlnost« znají jen ze slovníku. Úplně stačí,

aby byl takový na škole jen jeden a ze školy se v očích žáků stane kriminál. Takoví by měli raději uznat, že by méně škod nadělali jinde, pokud možno co nejdál od dětí, tragédie je ale v tom, že oni sami sebe obvykle považují za nejlepší odborníky na svém místě.

Jestliže Hiller a Matinka byli Učitelé s velkým »U«, pak Polyfémus představoval právě ten postrach školy.

Katka měla štěstí, že měl na tělocvik jen kluky. Jenže ti si svého náladového učitele »užívali« naplno. Na většině škol bývají hodiny tělocviku příjemná oddechovka, jen pod Polyfémem ne. Známkoval podle staré tělocvičné příručky s nápisem »Fučíkův odznak zdatnosti«, podle všeho sestavené pro špičkové sportovce. A protože většina žáků špičkové výkony nedosahovala, známky z tělocviku tomu odpovídaly. Není mnoho škol, kde by nad žáky visela hrozba propadnout kvůli pětce z tělocviku.

„Nemohla bys, Katko, najít v Knize, jak na někoho přivolat choleru, mor nebo aspoň salmonelu?“ navrhl Kryštof Katce.

„Snad nechceš někomu škodit?“ podívala se na něho Katka přísně. „Dohodli jsme se, že nikomu škodit nebudeme! Koukej na takové podrazy rychle zapomenout!“

„Polyfémus by si to zasloužil aspoň tisíckrát!“ brblali oba.

„Dohodli jsme se neškodit nikomu!“ uřála Katka diskusi.

Kluci brblali dál, ale dohoda je dohoda, proto nepodnikali proti Polyfémovi žádné akce.

Čertovo kopýtko se ale skrývalo jinde. Kluci totiž začali být v tělocviku nečekaně dobří. Aniž by se o to snažili, použili občas nadnášení. Na veřejnosti si nedovolili létat na koštěti, ale stačilo se na okamžik přestat kontrolovat a už to bylo.

Kryštof při každém skoku do výšky hravě překonával světový rekord. Stačilo, aby se trochu nadnesl – a odraz při skoku k tomu přímo vyzýval – a přeskakoval nejen laťku, ale přenesl se i nad výškou stojanů, na kterých ta laťka ležela. Naštěstí se počítala vždy jen výška laťky, jinak by Kryštof překonával

světové rekordy. Když byla laťka příliš vysoko, shazoval ji raději rukou. Martin se krotit víc, ale občas musel i on laťku shodit rukou úmyslně, jinak by i on vzbudil podezření. Naštěstí pro kluky viděl Polyfémos jen jedním okem, rozhodující byl pád laťky, takže si nevšiml, jak ji kluci přelétávají ve výšce, jakou by jim záviděli i olympionici.

Také v běhu se museli kluci krotit. Martin i Kryštof vždycky před sebe pustili nejlepšího ze třídy Zdeňka a zásadně nedobíhali jako první, i když by dokázali předběhnout i dospělé atlety. Aby ne, vždyť si na koštěti mohli dát závod i s rychlíkem.

Kouzla při sportu přirovnala Katka k dopingu. Kluci jí však vysvětlili, že za to nemohou. Prostě jim to »létá samo« a mají co dělat, aby to vypadalo aspoň trochu přirozeně.

Jenže pak vykouklo čertovo kopýtko. Katka objevila efekt zvaný »kojmhu«. Dá se to říci i »telekineze«, jenže to také není česky, proto raději zůstávali u staršího názvu z Knihy. Byl to šikovný jev, když vám vyhlédnutý předmět sám skočí do ruky. Učili se to potají, stranou od lidí, na palouku »u stegosaura«, jak tomu místu od jisté příhody říkali.

Jenže Kryštof použil »kojmhu« v tělocviku při »vrhu koulí« – a bylo zle. Koule totiž dopadla daleko a když vrh přeměřili, bylo to víc než metr za světovým rekordem mužů. Od školáka to bylo natolik přitažené za vlasy, že už se to nedalo vysvětlit přirozeně.

Polyfémos tomu pochopitelně nechtěl uvěřit. Přeměřil to pásmovým metrem osobně, jenže jamka na místě dopadu byla až příliš ostrá a přešlapy kontroloval on sám, takže ani přešlap za tím nemohl být. Navíc, kdyby Kryštof přešlápl o metr, byl by to sice důvod k diskvalifikaci, ale i pak by koule doletěla příliš daleko.

Tos to teda vymňoukl! pokáral Martin bratra, jenže to bylo jako »pláč nad rozlitym mlékem« nebo »s křížkem po funuse«.

Co teď? Polyfémós nechal Kryštofa hod opakovat. Jenže to už si Kryštof nepomohl telekinezí ani trochu a koule dopadla hůř než průměrně mezi desítky ostatních jamek.

„To není možné!“ rozčiloval se Polyfémós. Nechal Kryštofa opakovaně hodit kouli ještě dvakrát, jenže výkony byly s každým vrhem slabší, což se dalo docela přirozeně vysvětlit únavou.

Ani olympionik nehází koulí dlouho bez únavy. Proto se přece hází na tři pokusy a zapíše se jen ten nejlepší.

„Jako u Čapka!“ podotkl Martin. Řekl to tak nahlas, aby to slyšeli nejen spolužáci, ale i Polyfémós, ale ne aby ho potrestal za vyrušování.

„Jaký Čapek?“ otočil se Polyfémós.

Martin mu hned stručně přednesl obsah Čapkovy povídky, kde jakýsi chasník hodil kamenem po statkáři, když ten vyplácel kluka chyceného v zahradě na jablkách či co. I v povídce šlo o to, že ten výkon odpovídal světovému rekordu, ale chasník to nebyl schopen zopakovat. Tvrdil, že by tam musel stát statkář, toho prý trefí vždycky. Jenže statkář ležel jako Lazar s rozbitým ramenem a rozhodně odmítal postavit se zase jako terč. A tak byl světový rekord zanesen pouze do análů Policie jako »ublížení na zdraví a trvalými následky«.

Učitel Čapkovu povídku nečetl. Na chvílku ho ten příběh zaujal, ale Martinův pokus odvést pozornost k Čapkovi měl úspěch jen krátce. Možnost unikátního vypětí všech sil se zdála lákavá jen Martinovi a ostatním žákům. Konec konců, co jiného jsou výkony japonských ninjů, nebo příběhy z legend?

Polyfémós však neměl pochopení pro legendy. Držel se jen příručky »Fučíkův odznak zdatnosti«, kterou mu Kryštof svým už také legendárním vrhem pořádně pocuchal.

Aby školák pokořil světový rekord mužů?

To přece musí být podvod!

★★★★★★★★

Katka se rozhodla požádat o radu někoho, komu ve škole důvěřovala – třídní učitelku Hrdinovou zvanou »Matinka«. Hiller byl přece jen učitel a Katka očekávala větší porozumění od třídní učitelky. Není však obvyklé, aby žák přišel na radu ke své třídní. Spíše za ní přicházejí rodiče, když mají starosti o své nezvedené ratolesti. »Matinka« Kát'u také pozvala do kabinetu, jenže na rozdíl od učitele Hillera za ní zavřela dveře, aby byly o samotě. Terčem křivých nařčení jsou přece jen častěji učitelé než učitelky.

„Copak máš na srdci, Katuško?“ zeptala se jí vlídně.

„Máme takový... hodně zvláštní problém,“ začala Kát'a.

„Máte?“ opáčila »Matinka«. „Je vás tedy víc?“

„Jo,“ přiznala Kát'a. „Jsme tři. Jde mi totiž o aféru s panem učitelem Hrádeckým. Slyšela jsem, že se pořád ještě rozčiluje nad Kryštofovým světovým rekordem.“

„Hrádecký tomu přestal říkat světový rekord, teď tomu říká podvod pomocí holografické promítačky a žádá po řediteli přísné vyšetření,“ opravila Kát'u třídní. „Kdo to vymyslel, kdo to udělal, koho a jak potrestat. Kryštofovi navrhuje snížit známku z chování za účast na podvodu. Ale co s tím máš společného ty? Je snad ta holografická promítačka tvoje?“

„Žádná neexistuje,“ zavrtěla hlavou Katka. „Akorát Kryštof je frajer libovej. Neudržel se a ten světový rekord opravdu hodil.“

„Cože?“ ztuhla Matinka.

„Jak říkám,“ opakovala klidně Kát'a. „Kryštof se neudržel a ten světový rekord doopravdy překonal. Akorát si neuvědomil, jaký kolotoč tím spustí. A Polyfémos... pardon, učitel Hrádecký mu na to skočil. A protože si to neuměl vysvětlit normálně, chytil se té konspirační teorie s holografickou promítačkou.“

„Konspirační teorie?“ opakovala po ní Matinka. „Říkáš, že žádná neexistuje? Ale s tou promítačkou přišel kolega fyzikář Hiller. Ten že by si vymýšlel nějaké konspirační teorie? Vždyt nám ve sborovně ukazoval video s velrybou v tělocvičně.“

„Pan učitel Hiller se pokoušel vysvětlit minulou aféru s tím tygrem ve škole,“ řekla Kát'a. „Napadlo ho vysvětlení pomocí holografické promítačky, vypadalo přece docela věrohodně.“

„Ale ty říkáš, že žádná promítačka neexistuje,“ opáčila paní učitelka. „To je hodně odvážné tvrzení. Jak chceš dokazovat, že tu nic takového nebylo, když existenci holografie nikdo ve světě nezpochybňuje? Tu promítačku mohl mít přece kdokoliv.“

„Jenže já znám **pravdu**, paní učitelko,“ zdůraznila Katka. „Kdo zná pravdu, nemusí věřit konspiračním teoriím.“

„A jaká je ta tvoje pravda?“ zeptala se Matinka.

„Žádná holografie ani jiné podvody,“ řekla Kát'a. „Kryštof tu kouli opravdu tak hodil. Jenže si pomohl nedovoleným způsobem a teď neví, jak to vysvětlit.“

„Jakým nedovoleným způsobem?“ zajímala se Matinka.

„Telekinezí,“ řekla Katka. „Rozumějte, ve světě to zakázané není. Nebo aspoň nevím, že by za to ve sportu někoho stíhali. Telekineze není doping. Tak ji chápeme jen my.“

„Kdo – my?“

„My, co umíme telekinezi používat,“ řekla Katka. „My ji za doping považujeme, i když to nemá s drogami nic společného.“

„Poslyš, ale telekineze...“ pozastavila se nad tím Matinka. „Telekineze je poměrně známý a používaný pojem, jenže vědecky zatím neprokázaný. A ty chceš tvrdit, že ji umíš používat?“

„Pochybujete o tom?“ zeptala se jí Kát'a a rozhlédla se po Matinčině stole. Padla jí do oka vázička s napůl uschlou květinou. Vytáhla z trička kouzelnou hůlku »kérto«, namířila ji na vázičku a ta se před očima učitelky zvolna vznesla deset centimetrů nad desku stolu, opsala osmičku a stejně pomalu se vrátila na místo.

„Panebože!“ vyhrkla Matinka. „Že by to účinkovalo?“

„Věříte aspoň svým očím?“ zeptala se jí Katka vyčítavě.

„V životě jsem nic takového neviděla,“ přiznala učitelka. „Ale co to máš v ruce? To tam přece nikdo neměl, nebo ano?“

„Tohle?“ mávla hůlkou Katka. „To je moje »kérto«, říkám tomu také »kouzelná hůlka«, ve skutečnosti je to jen trochu lepší ukazovátko. Potřebovala jsem ho na jemnější vedení telekineze. Kryštof si vystačil i bez hůlky. Nepotřeboval mířit, prostě se do té koule opřel a postrčil ji. Jenže to přehnal a tak vznikl ten světový rekord. Hodila bych to i já, ale byla by to zbytečná frajeřinka.“

„A máš nějaké vysvětlení i ohledně toho tygra?“ zeptala se žačky Matinka.

„Mám,“ přikývla Kát'a vážně. „Pan učitel Hiller už pravdu zná a právě proto trvá na té konspirační teorii. Rozumějte tomu, pravda je v tomto případě velice nebezpečná a je lépe podporovat falešné, ale přijatelnější vysvětlení.“

„Hiller že pravdu zná?“ nadskočila Matinka. „A ty také?“

„Pan učitel ji zná ode mne,“ řekla skromně Kát'a. „Když mi na svou čest slíbíte, že tu pravdu nebudete zbytečně šířit, řeknu vám ji. Ale opakuji, ta pravda je velice nebezpečná.“

„Pravda – a nebezpečná?“ vrtěla hlavou Matinka.

„I pravda může být nebezpečná,“ vzdychla si Kateřina. „Jestli ji chcete znát, dejte mi ten slib. Na vlastní čest.“

„Chci tu pravdu znát,“ řekla Matinka. „A jestli na tom slibu trváš, dám ti ho.“

„Na vlastní čest?“ zeptala se pro jistotu Kateřina.

„Na mou čest,“ přikývla Matinka.

„Dobře, poznáte ji,“ řekla Kát'a. „Ale nelekněte se, já teď nebudu schopná mluvit. Nebojte se mě, nekoušu, neublížím vám. Ale sáhněte si na mě, ať si nemyslíte, že je to jen nějaká iluze. Přípravena?“

Matinka ten složitý úvod nechápala, ale přikývla. Vzápětí si uvědomila, že to nebyla jen slova do větru. Před ní stála obrovská tygřice. Protáhla se, zívla a ukázala jí své obrovské špičáky, pak se sklonila a podala překvapené učitelce obrovskou pracku, jako ji podávají psi. Matinka ji popadla a stiskla. Až ji zamrazilo, když

ucítila obrovské, naštěstí zatažené drápy. Dodala si tedy odvahy a pokusila se tygřici podrbat za ušima. Kočky to mají přece rády a tygřice jen zavrňela. Pak se odtáhla, lehla si na zem, převalila se na záda a z podlahy se zdvihla už jen žákyně Kateřina.

„A teď znáte pravdu i vy, paní učitelko,“ řekla vážně. „Ta tygřice jsem já. Žádná holografie, žádná iluze, ale poctivá černá magie. Jsem totiž čarodějka a Kryštof je čaroděj. Jenže jsme ještě ve věku povinné školní docházky, proto chodíme do normální školy. Po večerech se navíc učíme čary, to už není vaše věc. Občas se ale stane, že to pomícháme, jako třeba v tom světovém rekordu, dosaženého telekinezí. A teď znáte nebezpečnou pravdu i vy, paní učitelko. Doufám, že budete mlčet.“

„Vážně si myslíš, že je ta pravda nebezpečná?“ zkusila Matinka nespěšně namítnout.

„Stačí si vzpomenout, co znamená »hon na čarodějnice«,“ odvětila Katka. „Vám a panu učiteli Hillerovi jsem se to odvážila říct, protože vás považuji za rozumné. Ale umíte si představit, jak by se asi projevil pan učitel Hrádecký? Když už teď kdekoho obviňuje ze spiknutí, žákům by sázel dvojky z mravů, i když neví prakticky nic? Jak by asi vyváděl, kdyby znal celou pravdu?“

„Já také považuji jeho obviňování za přehnané,“ posteskla si Matinka. „Ale klasifikace jeho předmětu je v jeho kompetenci. S tím já ani ty nic nenaděláme.“

„Může někomu udělit dvojku z mravů?“ zeptala se Káťa.

„Sám ne,“ řekla Matinka. „Navrhnout to může, ale případy se projednávají na konferenci a schválit je musí všichni. Ředitel a třídní mají navíc větší váhu. Snížené známky z chování se bát nemusíš.“

„Nejde o mě, ale o Kryštofa,“ řekla Kateřina.

„Ani o něho se neboj,“ uklidňovala ji Matinka. „Dokud se nikomu nepodařilo vystopovat tu »holografickou promítačku« – a jak tvrdíš, ani se to nepodaří, když neexistuje – nedá se trestat

za pouhé domněnky. Horší je, že to může promítnout do známky z tělocviku. Ale myslím si, že propadnutí z tělocviku by byl tak hrůzný případ, že by přitáhl pozornost školní inspekce a to si snad kolega netroufne riskovat. Inspekce by to mohla vyhodnotit jako svévoli a kárné řízení by nejspíš pocítil i na platu.“

„A co kdybych mu naopak pomohla?“ napadlo Kateřinu. „Jako čarodějnice umím použít kouzla i k léčení. Musela bych si to asi nejprve nastudovat, ale – co kdybych mu přičarovala nové oko? Myslíte, že by to ocenil?“

„Myslíš – podplatit ho?“ podívala se na ni Matinka pátravě.

„Tak to nemyslím,“ zavrtěla Katka hlavou. „Musela bych to samozřejmě udělat tajně, aby nevěděl, kdo za tím je. A pak se ani nedá mluvit o podplácení. Ale kdybych mu pomohla, myslíte, že by přestal být takový... nerudný...?“

„To se ani neodvážím hádat,“ zavrtěla hlavou Matinka. „Za povahou pana kolegy může být ten úraz, ale také nemusí. Jestli si myslíš, že mu pomůžeš, zkusit to můžeš, i když by to byl zázrak. Ale nevím, jestli by ho to změnilo.“

„Já to asi zkusím,“ rozhodla se Katka. „Nevšimne si toho, ale kdyby se změnil, bylo by to jen dobře. Vždyť se ho žáci bojí!“

„Kdyby to pomohlo, bylo by to dobré,“ uvažovala Matinka. „Ale moc si od toho neslibuj. Jenom úraz za povahu nemůže.“

„Stejně to zkusím,“ řekla Kát'a.

Když si kluci odnášeli v kapse Knihu, ponechali u Katky skleněnou kouli a bleděmodrý plášť neviditelnosti. I když tušili, že skleněná koule nebude obyčejná, nic o ní nevěděli, takže jim nebyla k ničemu. Funkci pláště se dozvěděli vlastně náhodou, ale u toho hned pochopili, jak užitečný předmět získali.

Předávacím dnem ustanovili pondělky, ale vymínili si, že se budou střídát i podle okamžité potřeby. Když ale po týdnů donesli

Kateřině Knihu, nějak se při předávání zapovídali, takže jí nechali skleněnou kouli i plášť.

Katka se ihned vrhla na kapitoly »chorob lidie«, kde chtěla najít, co všechno se dá léčit. Přitom zjistila, že se »choroby lidie« dělí na několik skupin podle jejich závažnosti.

První skupina byly choroby a úrazy, přímo ohrožující život. Takové pacienty začala Kniha léčit sama, požadavek čaroděje na to nepotřebovala. Stačilo jí určení osoby. Druhá skupina byly choroby a úrazy, které sice přímo život neohrožují, ale představují významné omezení. A právě sem očividně spadalo chybějící oko učitele Hrádeckého s přezdívkou »Polyfēmos«. U této skupiny nestačilo určení osoby, bylo nutné určit i další příznaky. Katka se musela dostat do jeho blízkosti a bleděmodrý plášť neviditelnosti jí to měl umožnit. Ale i tak bylo odvážné vplížit se s učitelem do jeho kabinetu a pomocí hůlky »kérta« označit nejprve učitele a po něm upřesnit, že by se mělo jednat právě o jeho zničené oko.

Kateřině se to pod pláštěm neviditelnosti podařilo. Dokonce si všimla, jak kolem učitele na okamžik cosi zajiskřilo, čeho si on sám ani nevšiml. Měla tedy splněno, jenže pak nastoupila druhá část úkolu – dostat se nepozorovaně z tělocvičného kabinetu.

Vyhlédla si nádhernou ústupovou cestu otevřeným oknem. Mělo však jednu nevýhodu, bylo příliš na očích odpočívajícího učitele. Katka počítala s tím, že se promění buď ve veverku, nebo v kočku, proklouzne oknem ven a venku si vrátí lidskou podobu. Plán měl ale slabé místo. Kdyby se prostě proměnila ve zvířátko, přišla by o plášť neviditelnosti. Aby ho zachovala, musela by ho těsně před proměnou odhodit, pak ho sbalit a ve zvířecí podobě odnést oknem. Jenže to nebylo tak snadné, jak se to řekne. Kdyby se opozdila, učitel by mohl okno přibouchnout a v tělocvičném kabinetě by nastal pravý »hon na čarodějnici«.

Musela to udělat chyťreji. Ani veverka, ani kočka! Jediné vhodné zvířátko je opička makak, pamatovala si je z dřívějšíka.

Zvírátko, které si dokáže navléci plášť neviditelnosti a sepnout sponu, aby bylo neviditelné a přitom schopné útěku. Kritickým okamžikem je chvíle proměny, kdy bude viditelná, ale to bude vteřinka. Musí se tedy uchýlit mimo Polyfémovo zorné pole, nejraději na tu stranu, kde mu chybí oko. A kdyby něco vytušil, musela by ho na místě přimrazit příkazem »plešigó«. Toho by si všiml, ale bylo by to menší zlo než nechat se trapně chytit.

Potichu se přesunula do místa, kde by ji neměl vidět, a když si myslela, že je vhodný okamžik, začala.

Rozepnout sponu a odhodit plášť! Raz!

Změnit se v malou opičku! Dva!

Přehodit plášť přes sebe! Tři!

Zapnout sponu! Čtyři!

Uklidnit se a počkat, jestli nevzbudila nežádoucí pozornost. To už nemusela počítat, teď už to nebylo časově kritické. Učitel se ale nehýbal, tím lépe! Nemusí ho přimrazit!

A teď – hop a skok, na stůl, na skříň, na okenní parapet, ještě víc pootevřít okno a ven!

Na poslední chvíli se ohlédla. Nevšiml si jí? Zdálo se, že ne. Že by to šlo tak hladce? Asi ano, nemá smysl to rozpitvávat!

Tak – a rychle domů!

Záhadné stránky

Bylo až kupodivu, jak trojlístek malých čarodějů všechno zvládal. Dopoledne školu, kde skoro neměli problémy. Katka na tom byla nejlépe, učení jí šlo do hlavy samo, ale školní potíže teď neměl, jako dřív, ani Kryštof. Buď na ně působila Kniha, nebo se škole více věnovali, aby měli čas na kouzla.

Úplně však vynechali obvyklé dětské hry. Zatímco jejich spolužáci marnili každé odpoledne u počítače, s tabletem, někteří i na hřišti, tihle tři trpělivě vyseďovali nad obrovskou rozevřenou knihou, případně si zkoušeli nově objevená kouzla. Kluci Martin s Kryštofem přicházeli za Katkou trávit odpoledne v jejím pokojíčku. Kateřinini rodiče už se smířili s tím, že mají doma čarodějnici, už ani neprotestovali, když si jejich dcerka vodila do svého pokojíčku kamarády, ani nepochybovali, že se ti tři zabývají čarováním.

Pochybovat dost dobře nemohli. Kateřina se teď starala o jídlo celé rodině. Nic nenakupovala ani nevařila. Prostě pokaždé přímo na stole jídlo vyčarovala a pozvala rodiče k snídani nebo k večeři. Přes týden rodiče obědvali v práci a Kateřina ve škole, ale v sobotu a v neděli »vařila« Katka. A nebyla to obvyklá jídla! Kouzelný seznam obsahoval i velice exotické položky, jako pečený mamutí chobot na česneku, svíčkovou z bizona, pečená kýta z nosorožce, medvědí ovar, vařené chobotnice s jedlými mušlemi a podobné kulinářské skvosty. Jednou se však maminka Katky zeptala, proč občas neudělá i něco obyčejného, třeba vepřo-knedlo-zelo?

„Ještě jsem to v seznamu jídel nenašla,“ odvětila dcerka.

„Podívej se po tom,“ poprosila ji mamka. „Tátovi udělal radost. A ještě kdyby k tomu bylo pivko...“

„Podívám se,“ slíbila jí Kateřina.

Jenže se ukázalo, že klasické vepřo-knedlo-zelo v seznamu jídel opravdu není. Katka zato našla, jak to zařídit. Obrátila se na mamku, aby v neděli výjimečně uvařila vepřo-knedlo-zelo, jak to nejlépe dovede a že se pokusí vložit je jako položku do seznamu.

„Čarovat umím jen co už někdy někdo vytvořil klasickou cestou,“ řekla mamce. „Možná to jde i jinak, ale to ještě neumím. Když mi ale připravíš vzorek, uložím ho do seznamu a pak bych vám to mohla dělat třeba denně.“

Koncem týdne tedy mamka obešla farmářské trhy, přinesla domů prvotřídní čerstvé domácí maso, ne ze supermarketů, kde je prodávají »křehčené« natlakovanou vodou, i když se dušují, že to je lež a sprostá pomluva⁸, k tomu domácí kyselé zelí, výběrovou mouku a dala se do kuchtění.

Katka mámě pomáhala, i když to nepovažovala za nezbytné.

„Zrovna vidíš, jak je důležité umět vařit,“ přesvědčovala ji mamka. „Čarování je hezké, ale umět vařit je důležitější.“

„Hele, mami, kde máš kamenný mlýnek na zrní?“ optala se jí nečekaně dcera.

„Jaký mlýnek na zrní?“ zarazila se mamka.

„Čarování je hezké, vaření taky, ale měla by sis sama umlít i tu mouku, ne? A na to potřebuješ i vlastní kamenný mlýnek na obilí, jako naše prababičky!“ rozvíjela Katka svou myšlenku.

„Mouku koupíš v každém obchodě,“ namítla mamka.

„Není tedy nutné mlít si mouku doma,“ souhlasila Katka. „Některé práce zkrátka ztratily dřívější význam. Obávám se, že v mém případě mezi ně patří i vaření.“

„Jen počkej, až to bude hotové!“ slibovala jí mamka.

A měla pravdu. Maminčiny knedlíky byly nadýchané, ne ty kupované gumové štangle, zelí vonělo po zelí a ne po pesticidech, zkrátka oběd byl vynikající, jaký si málokdo může denně dovolit.

8 Metody šizení zákazníků se v dnešní době úžasně zdokonalily...

Když společně naaranžovaly na talíř přímo vzorovou porci, vytáhla Káťa »kouzelnou hůlku kérto« a uložila do seznamu nové jídlo „vepřoknedloželo“ i se svátečním talířem a naleštěným příborem. Stejně tam Katka uložila orosenou sklenici plzeňského, čerstvě nalitou z láhve, vytažené z ledničky. Pak na jídelní stůl vyčarovala tři naprosto stejné výtečné porce, na nichž si spolu s rodiči úžasně pochutnali. A tátovi jeho oblíbené pivko!

Není špatné mít v rodině čarodějnici!

Martin přišel za Katkou, neboť ho zajímal »seznam čarodějů« v »Leksikonu kauzel«. Na posledních třech místech byli zapsaní Káťa, Martin a Kryštof. Ale Martina zajímali ti předešní. Nestačila mu jejich jména – Barbara Niková, Perchta z Pardubic nebo Wladyka od Zlatého Zvonu. Kromě nich tam byly ještě další údaje. Jednak jméno osady, kde nebo poblíž které čaroděj nebo čarodějka sídlili. Martina nejvíc zajímalo, co mají společného s ostatními čaroději. Například ta divná čísla, uvedená u každého jména. Trojlístek měl u každého jména jen jedno, ostatní po dvou, ale byla to víc než podivná čísla. Většina jich byla větší než tři sta osmdesát tisíc, Katka s Martinem měli tři sta osmdesát osm tisíc čtyři sta devadesát devět a Kryštof měl tři sta osmdesát osm tisíc pět set.

„Není to nějaké pořadové číslo?“ hádala Katka.

„My dva je máme stejné,“ upozornil ji Martin. „Kryštof je má o jedničku vyšší. Pořadové číslo to nebude.“

„Paní Niková tu má čísla dvě,“ ukázala tam Katka. „Nižší je tři sta osmdesát dva tisíce pět set dva, vyšší tři sta osmdesát tři tisíce sedm set dvacet osm. To je na pořadová čísla příliš obrovský odstup.“

„Odstup od nás čtyři tisíce sedm set sedmdesát jedna...“ uvažoval Martin. „Od Kryštofa čtyři tisíce sedm set sedmdesát dva... Proč má ale Kryštof víc?“

„Kniha ho sem zapsala o jedno novoluní později než nás,“ napadlo Katku. „Poslyš! Co když je to počet novoluní? Musel bys to dělit zhruba dvanácti, aby to byly roky.“

„To taky nedává smysl,“ vzdychl si Martin. „To by byl dnes rok... skoro třicet tisíc.“

„Záleží na tom, od jakého počátku,“ pokrčila rameny Katka. „Náš letopočet to nebude. Proč taky? Číňanům začíná letopočet kdovíky, židovský kalendář má taky kdovíjaký počátek... má to být od stvoření světa, ale na to mohou věřit jen pitomci... proč by nemohl letopočet nebo spíš lunopočet začínat před třiceti tisíci lety? Co když je »Leksikon kauzel« pozůstatkem civilizace staré třicet tisíc let?“

„To je hodně praštný nápad!“ řekl Martin.

„A co když je to pravda? Co by pak znamenala ta číslíčka u paní Nikové?“ trvala na svém Katka.

Martin začal počítat, Katka mu na to podala čistý papír.

„Horní číslo by bylo šestnáct set padesát tři, dolní... patnáct set padesát devět.“

„A Bílá Hora byla v Čechách šestnáct set dvacet,“ dodala Katka. „Pak by paní Niková pamatovala Bílou Horu. To by jí bylo něco přes šedesát let... a zemřela by v devadesáti... a my jsme do jejího domu vtrhli o tři sta let později... co ti na tom nesedí?“

„Jak by to sedělo u dalších jmen?“ napadlo Martina a hned se dal do počítání.

„Tak to mám,“ řekl. „Paní Perchta z Pardubic by potom žila v letech čtrnáct set pětadesát až šestnáct set pět, pan Wladyka od Zlatého Zvonu od roku třináct set šedesát dva do roku čtrnáct set sedmdesát, takže by se dožil sto osmi let a pamatoval by vzestup i pád husitství...“

„A bude to ještě jinak,“ řekla spokojeně Katka. „Protože my tři tam rozhodně nemáme rok narození, ale novoluní přijetí mezi čaroděje. Ty s Kryštofem jste přece dvojčata. Narozky máte ve

stejný den, ale »Leksikon« přijal Kryštofa o jedno novoluní později.“

„Jůžiš, Katko, to vypadá až moc pravdivě!“ vydechl Martin.

„Jo,“ přikývla. „Když něco vypadá jako kočka, mňouká to jako kočka, loví to myši jako kočka, tak to nejspíš kočka bude.“

„Ledaže by to byl kocour,“ dodal Martin. „Ale že je Kniha stará dvaatřicet tisíc let... co bylo tenkrát v Evropě?“

„Mamuti,“ pokrčila rameny Katka.

„To by možná sedělo,“ přijal to Martin. „Ale nesedí mi tam stegosaurus. Ti vyhynuli před desítkami milionů let. Z hlediska stegosaurů je třicet tisíc let skoro dnešek!“

Ach, kde byly ty časy, kdy se stegosaurom Kryštofem putovali noční krajinou k přehradě, kde ho chtěli otočit! Mezitím ale Katka zjistila, že zpětná proměna v člověka je snazší než si mysleli. Stačilo na ni klíčové slovo »lapals«. Proměněný to nedokáže říci, ale druhý čaroděj s kouzelnou hůlkou »kérto« to může zařídít za něho. Stačí namířit hůlku na proměněného tvora a vyslovit slovo. Jak jednoduché, milý Watsone, řekl by Sherlock Holmes. A oni kvůli tomu šlapali v noci až k přehradě! Tenkrát to ale neznali, to je omlouvá. A rovněž tak Katka nepotřebovala prosit starou paní Matějkovou, aby ji pustila na balkon, když stačí přiletět oknem. Některé věci jsou zkrátka jednoduché, jen vědět jak!

„Nevím,“ pokrčila rameny Katka. „Buď to tu bude napsané, nebo se to nedozvíme. Ostatně, jak jsme se učili, dřív se ani knihy nevyskytovaly. Hliněné destičky, papyrus a pergamen v podobě svitků... kniha je moderní vynález, předtím je dlouho opisovali ručně. Kdyby měla být stará třicet tisíc let, měla by spíš podobu svitku než dnešní knihy, nemyslíš?“

„Však ani nemá podobu dnešní knihy,“ řekl Martin. „Nejvíce se podobá středověkým rukopisům. A máš pravdu, kdyby byla stará těch třicet tisíc let, podobala by se spíš svitkům.“

„Ráda bych v tom měla jistotu,“ řekla Katka. „Máme knihu, která přečkala v podzemí více než tři století. A na tu dobu, těsně po Třicetileté válce, také vypadá. Kdyby byla starší, měla by jako starší i vypadat. Leda... leda by se dokázala sama změnit.“⁹

„Nevím,“ řekl Martin. „A nechci jen hádat. Co třeba »temné stránky«?“

»Temné stránky« byly celkem čtyři. Nacházely se přibližně ve třetí čtvrtině »Leksikonu kauzel« a zdálo se, že jsou začerněné úmyslně. Proč? Nikdo z trojlístku o tom neměl ani tušení. Všichni tři už uvažovali o tom, že stránku vyčistí, ale zatím si na to sami netroufali z obavy, že by mohli knihu nenávratně poškodit.

Čtyři stránky z pěti set! Co na nich asi bylo?

A kdo je začernil a hlavně – proč?

Nechávali si to na později.

Když za kluky přišel na hodinu tělocviku učitel Hiller, bylo z toho mezi kluky menší pozdvižení.

Kde je Hrádecký?

Hiller se jim představil jako dočasně suplující, zavedl je do tělocvičny a dal jim míč na házenou. Rozdělil je na dvě družstva, stručně jim připomněl pravidla a nechal je celou hodinu hrát. Žádné výkony, žádné měření, žádný »Fučíkův odznak«. Hodina tělocviku byla pod Hillerem podstatně lepší než za Hrádeckého. Hiller dělal rozhodčího, přitom střídavě jedno i druhé družstvo opravoval, kde udělali jakou chybu v obraně i v útoku. Hodina jim tentokrát utekla jako voda.

„Pane učiteli, vezměte nás na tělocvik natrvalo!“ prosili ho, když zavelel závěrečný nástup a rozchod.

„Jenom supluji,“ zklamal je Hiller. „Až se kolega Hrádecký vrátí, zase si vás převezme.“

„Škoda!“ bylo jednomyslné mínění všech v tělocvičně.

9 Měla pravdu, ani netušila jakou...

„A co je s Polyfémem?“ zeptal se kdosi.

„Tak tohle jsem jako neslyšel,“ vzdychl si Hiller. „To není zrovna lichotivá přezdívka! Rozhodně má blíž k urážce a to by se v naší škole pěstovat nemělo.“

„A co je s učitelem Hrádeckým?“ optal se slušně Zdeněk.

„Odjel na nějaké zdravotní vyšetření,“ řekl neurčitě Hiller.

Martin s Kryštofem na sebe potají mrkli. Katka, pomysleli si oba. Nahlas ale neřekli nic. Jen si to pomysleli, což mohl vnímat jen člověk, který ovládá telepatii. Tedy jen oni dva.

A možná ještě Katka.

Učitel Hrádecký se do školy nevrátil. Poslal řediteli školy písemnou výpověď »ze zdravotních důvodů«, ale ve škole se sám ani neobjevil.

Hiller se rozhodl kolegovi domluvit a vypravil se za ním na jeho novou adresu, získanou ze zpětné adresy dopisu s výpovědí, ale neuspěl. Hrádecký se odmítl vrátit. Ředitel musel rozdělit jeho hodiny mezi zbývající učitele, než sežene náhradu. Kluky dostal na tělocvik Hiller, což kluci přijali radostně až bouřlivě.

Den po Hillerově návratu pozvala Matinka Katku do svého biologického kabinetu. K Kateřině překvapení tam ale čekal i učitel Hiller a Katka hned vytušila, odkud vítr fouká. Hiller s Matinkou byli přece jediní, kdo věděli o jejím čarování.

„Naše malá čarodějka!“ přivítala ji Matinka. „Doufám, že před kolegou smím mluvit otevřeně, když to beztak ví.“

„Ale jiným lidem to neříkejte,“ prosila ji Katka.

„Ale když už to víme, můžeme se snad zeptat,“ pokračoval za Matinku Hiller. „Dělala jsi něco s Hrádeckým, že?“

„Jo,“ přiznala Katka. „Zkusila jsem si na něm léčení.“

„Léčení? Spíš zázrak!“ opravil ji nadšeně Hiller. „Kolegovi Hrádeckému totiž vyrostlo úplně nové oko. Lékaři to považují za vyloučené a nevěří mu, že mu předtím chybělo.“

„Ale to je v pořádku, ne?“ opáčila Katka. „Tak to má být!“

„Z tvého hlediska je to v pořádku, z našeho je to zázrak,“ řekl Hiller. „Lékaři tomu nechtějí věřit a kdybych kolegu neznal z dřívějšíka, nevěřil bych mu také. Přirozené to rozhodně nebylo, to snad nepopřeš.“

„Z našeho hlediska to tak mělo být,“ trvala na svém Katka. „Ale proč učitel Hrádecký tak nakvap opustil školu? Vypadalo to skoro jako útěk.“

„Byl to tak trochu útěk,“ připustil Hiller. „Nechtěl, aby ho někdo viděl, tvrdil, že chce začít nový život. A když jsem mu jen tak mezi řečí doplnil, že za tím asi bude ten kluk, který překonal světový rekord ve vrhu koulí, tak už se teprve nechtěl vracet.“

„To jste mu neměl říkat,“ zlobila se Katka.

„Nejspíš by si to dal dohromady i sám,“ řekl Hiller. „Tak jako tak, ten zázrak nebyl přirozený. Nás dva zajímalo, jestli to má s tebou spojitost nebo ne. Tady paní kolegyni jsi předtím naznačila, že by to mohlo být možné.“

„Zřejmě to možné je,“ přikývla Katka. „A ještě něco. Právě vás dva jsme si zařadili jako případné další čaroděje. Přijali byste tu nabídku, nebo máte nějaké námitky? Přijetí mezi nás čaroděje není jednoduché a letos už to ani není možné, ale napřesrok bude jedno volné místo a přespříštím rokem další. Chtěli byste se stát i vy dva čaroději?“

„Kdo o tom vlastně rozhoduje?“ zeptala se vážně Matinka. „Snad ne vy?“

„To se rozumí, že ne my,“ ujistila ji Katka. „V jednom roce smíme navrhnout jen tři uchazeče. Čtyři už máme, takže v příštím a přespříštím roce jsou celkem dvě volná místa. Přijali byste je?“

Oba kantoři se na sebe nerozhodně podívali.

„A co to... jako... znamená?“ zeptal se pan Hiller. „Řekl bych, že jsme oba jako učitelé užitečnější.“

„Ale vždyť můžete zůstat učiteli,“ ujistila oba Katka. „To se přece nevyučuje! Zůstanete učiteli, jen to budete mít snadnější. A nikdo o tom nemusí vědět! Naopak, »hony na čarodějnice« nám dávají zkušenost, že se to zveřejňovat nemá. Když nebudete takoví plašani jako my, nikdo se o tom nemusí dozvědět. Ale vy dva jste nám připadali jako nejvhodnější.“

Oba učitelé se opět na sebe podívali, ale neřekli už nic. Asi to na ně bylo příliš nečekané.

„Nechci odpověď hned,“ pokračovala Katka po chvíli ticha. „Času máme dost. Napřesrok bude beztak volné jen jedno místo. Ale zkuste o tom přemýšlet. A můžu už jít?“

„Jdi,“ pokynula jí Matinka a Katka vyběhla z kabinetu. Chtělo se jí zpívat...

Bertík

Už k ránu se obloha zatahovala a tmavla, ale kolem poledne se spustila strašná nepohoda. Vítr lámal větve stromů, zvedal do výšky kotouče prachu a kvílel ve všech skulinách. Setmělo se ještě víc a pak to přišlo. Takovou průtrž mračen už dlouho nikdo neviděl, vody jako kdyby někdo nahoře otočil naráz dnem vzhůru tisíce kýblů. A v té vodě se navíc zabělaly kroupy. Ve škole bylo sucho a teplo, ale s ubíhajícím časem se žáci stále častěji dívali starostlivě na hodinky. Cožpak to běsnění deště nepřestane? Jak v té sprše půjdou domů?

Konečně se živly jaksepatří vyřádily a začaly slábnout. Při obědě bušení vody do oken pozvolna ustávalo, déšť slábl a zbyl jen slabý deštiček. Horší bylo, že během té průtrže mračen se dost ochladilo a déšť ve spojení se zimou nebyl zrovna příjemný.

Katka odkudsi vytáhla starodávny černý deštník, roztáhla ho a pobídla spolužačky Božku s Líbou, aby se k ní přidaly, deštník je velký a před deštěm ochrání všechny tři.

Martin vyšel ze šatny se stejným starým černým deštníkem a nabídl plátěnou střechu Tomovi a Jirkovi. Když však vyšel ze šatny Kryštof a roztáhl nad sebou úplně stejný černý deštník, přišlo to některým žákům divné. Kryštof nabídl přístřeší ještě Kámovi s Romanem a všichni se pod deštníky vydali do pozvolna ustávajícího deště. Doprovázelo je jen pár odvážlivců, kteří se zřejmě rozhodli nebrat déšť na vědomí do úplného promočení.

Odkudsi ze strany znenadání vyběhl bílý psík, nejspíš pudl. Byl promočený, jen se otřepával, ale postavil se první trojici do cesty, sedl si na zadní a začal panáčkovat, jako kdyby se chtěl spolu s děvčaty také schovat pod deštník.

„Hele, pes!“ upozornila na něho Katku Boženka.

„Nekouše?“ starala se Líba.

„Kdyby kousal, měl by košík a vodítko,“ usuzovala Božka. „Takhle volně smí pobíhat jen hodní psi!“

A aby svá slova stvrdila, natáhla ruku k pudlíkovi. Jenže od ní odskočil a výstražně štěkl, až sebou Božka trhla a ucukla rukou z jeho dosahu.

„Nikdy nesahej na neznámé psy!“ uštědřila jí Katka radu. „To, co jsi řekla, neplatí pro psy útěkáře. Bývají zavření, aby lidi nepokousali, ale když utečou, pochopitelně na sobě nemají košík ani vodítko. Tohle může být jeden z nich.“

„Ale podívejte se, jak pěkně panáčkuje!“ rozplývala se nad psíkem Líba.

„Čípak asi je?“ starala se Katka. „Neznáte toho psa někdo? Komu asi utekl?“

Jenže psíka nikdo neznal. U dětí se mu asi líbilo. Vždycky popoběhl metr až dva, zastavil se, otočil se k dětem a zase začal panáčkovat. Když se příliš přiblížily, spustil se na všechny čtyři, poodběhl o další metr a půl až dva metry dopředu a zase začal panáčkovat. Jako nějaký psík z cirkusu.

Katka zvolila trasu, aby nejprve doprovodila domů Líbu, pak šla kolem domu Božky. Pak už šla sama, ovšem déšť mezitím ještě víc zeslábl a deštník se stal víceméně zbytečným. Katka se ho zbavila příkazem »utagalij« – vypařil se a domů šla bez něho. Podobně se nejspíš zachovali i kluci.

Jenže Kátě zůstal na krku – pes.

Psík se nedal odehnat, i když se o to Kát'a pokoušela.

„Mazej domů!“ nabádala ho. „Kde máš páníčka?“

Pudlík se otřepal, ale pak se dal opět do panáčkování.

„Ty máš hlad, že?“ zeptala se ho soucitně. A aniž by čekala na jeho reakci, vyčarovala si na dlaň poctivý velký špekáček.

Jenže psíka tím neuplatila. Hozený špekáček v letu mrštně chytil, ale místo aby ho sežral, držel ho v tlamě a dál panáčkoval.

„Hlad to tedy nebude,“ řekla Kát’a. „Ale k nám nemůžeš. Nejsi ze sídliště a v paneláku by se ti jistě nelíbilo.“

Pes na to nic, jen při panáčkování zahrabal pacičkami ve vzduchu, jakoby o něco prosil.

„Ale k nám opravdu nesmíš!“ řekla důrazně Kát’a.

Pes na to nic. Ale když ho chtěla obejít a pokračovat domů, hbitě ji oběhl a zase před ní začal panáčkovat. A pacičkami prosil, že by se kámen ustrnul.

„Páníček už tě jistě hledá!“ zlobila se Kát’a na psíka. „Kde máš páníčka? Hledej!“

Psík nic. Vypadalo to, jako by ji pořád snažně prosil, aby mohl jít s ní.

„Pitomej pes!“ řekla Kát’a už trochu nahněvaně. Jenže to mělo účinek jako házení hrachu na zeď.

Kát’a si vzdychla, vydolovala z batůžku mobil, zapnula ho a stiskla »zrychlené volání« mamce.

„Mami, venku mě obtěžuje ňákej pes,“ nahlásila jí, když se jí mamka ozvala. „Chtěl by k nám domů.“

„Ty se ho neumíš zbavit?“ odvětil maminčin udivený hlas z mobilu. „To jsi čarodějka?“

„Když on je tak milej a pěknej!“ hlásila jí.

„Zaběhni mu do dveří a nech ho venku!“ radila jí mamka.

Kát’a zamáčkla konec volání. Vždyť je to přece snadné! Zamířila přímo domů a nevšímala si neustále panáčkujícího psíka před sebou. Pořád se držel vytrvale před ní.

„Hele, ty čertíku Bertíku!“ oslovila ho před domovním vchodem. „Otoč to a koukej se vrátit domů! Páníčci už tě jistě hledají! K nám nemůžeš a basta!“

Opatrně otevřela domovní dveře, jenže v té chvíli jí psík proběhl pod nohama a byl uvnitř.

„Ty hade!“ zpražila ho. Jenže teď už teprve nevěděla, jak na něho. Ten pes musel mít cirkusáckou výchovu, jinak to ani nebylo

možné. Rozhodla se, že se ho zbaví pomocí výtahu. Jindy jí zásadně nejezdila, jedno patro jí ani nestálo za přivolávání, ale tentokrát trpělivě čekala, až kabinka sjede až dolů. Podařilo se jí nepustit ho do výtahu, ale tím se ho nezbavila. Byl rychlejší než výtah a když vystupovala, čekal ji na podestě.

„Povídám ti naposledy, Bertíku!“ oslovila ho přísně. „Maž domů, k nám nesmíš, rozumíš?“

Jak ale mohla předpokládat, nerozuměl jí. Nebo jí nechtěl rozumět. Zkusila dát mezi dveře nohu a prosmýknout se dovnitř co nejtěsněji, jenže pes byl náhle uvnitř v bytě. Sakra, to byl ale cirkusový výkon! Jak se tam dostal?

„Mami!“ zavolala. „Ten pes přišel až k nám. Je tady. Nedal se odehnat ani uplatit buřtem. A je děsně mrštnej, protáhl se mi dovnitř kolem nohy!“

„No nazdar!“ objevila se maminka ve dveřích. „Vždyť není náš! Vypadá na čistokrevného pudla, to může být pěkně drahý pes. Určitě už po něm jeho majitelé pátrají!“

„Ale co mám dělat, když se nedá odehnat?“

„No tak ho nech zatím u nás, ale musíme dát o něm jeho majitelům vědět, že je tady.“

„Ale jak?“ ptala se jí Káťa. „Nemá ani obojek, aby na něm byla jeho adresa. A zblízka nebude, nikdy jsem ho tady neviděla.“

„Nafot' ho, udělej plakátek »Našel se pes« a vylep ho poblíž místa, kde jsi ho našla!“ poradila jí mamka.

Katka uznala, že je to rozumná rada. Vzala tedy psíka do obýváku, postavila si ho k tmavé knihovně, kde se proti ní nejlíp vyjímal, vytáhla mobil a vyfotila ho. Pak si zapnula počítač, fotku přenesla na disk a zakrátko jí z tiskárny vyjel plakátek.

Našel se pes!

Nechce se nechat zahnat domů.
Majitel si ho může vyzvednout...

„Bertíku, půjdeme ven?“ oslovila psíka, když si připravila průhlednou lepící pásku k upevnění deseti plakátků, které si nechala vytisknout, neboť usoudila, že jeden by byl málo.

Jak jí prve Bertík nadbíhal, tak ji teď odmítal následovat. Kátě to bylo divné. Pes, který odmítá nabídku venčení, je trochu exot. Jenže psík si lehl pod psací stůl a dal jí najevo, že to místo začal považovat za svou boudu, kde zůstane. Nabídkou venčení zjevně opovrhl. Opravdu nenormální pes, i když hezký.

„Tak tu na mě počkej!“ utrhla se Kát'a na psíka.

Nechat cizího psa v pokoji a odejít nebylo zrovna moudré, ale Katka doufala, že tu nic neprovede. »Leksikon kauzel« právě opatrovali kluci, tu zcela jistě nepotrhá a ostatní by se jistě dalo nějak nahradit. Nejraději by odlétla na koštěti, ale bylo krátce po

poledni, mraky se mezitím roztrhaly a venku bylo světlo, každý by ji viděl. Mohla by sice použít plášť neviditelnosti, ale řekla si, že to oběhne rychle. Nejvíc času jí beztak zabere lepení plakátů.

Pět plakátů nalepila po sloupech luceren kolem školy, další odnesla na náměstí. Poslední přilepila na okno hospody, odkud slyšela spoustu hlasů. Snad si to páníček toho vlezlého psa přečte a přijde si pro něho. Tím považovala svou povinnost za splněnou a s klidným svědomím zamířila domů.

Ten pes!

Obraz jejího pokojíčku, který se jí naskytl po návratu domů, jí ale vehnal slzy do očí. Všechny zásuvky z psacího stolu na zemi, na tom rozházený obsah její šatové skříně i skříňky na čistě prádlo. Převrácený počítač se válel na zemi, obrazovka ležela na stole zadní stranou nahoru, zkrátka, jak by řekl táta, »je tu bordel jako v tanku«.

„Ty bestie!“ ohnala se po psíkovi. Psík uskočil, ale hned začal panáčkovat a prosit předními pacičkami za odpuštění.

„Kdo tu udělal takový svinčík?“ obořila se na něho. Ani se nemusel přiznávat, nikdo jiný tu přece nebyl a udělat to nemohl.

„To se dělá?“ plísnila psíka, i když si uvědomovala, že je to i její vina. Neměla nechávat neznámého psa v pokoji samotného. Začala rychle rovnat všechno do skříněk, ale přitom nespouštěla oči s psíka. Ten nic, seděl a koukal. Najednou Katka zpozorněla.

„Kde je naše koule?“ udeřila na psíka.

Jenže ten nejevil zájem o její hubování. Teprve když se mu podařilo Kát'u opravdu rozzlobit, uchýlil se k oblíbené taktice panáčkování a prošení předními pacičkami. Katka však už byla nastražená. Sáhla po paměti do jediné nevytažené zásuvky, ale hned se otočila.

„Tak to už přestává všechno!“ obořila se na psíka. „Kam jsi zastrčil můj pláštík?“

Pes zase dělal, jako kdyby neslyšel. Jen se posadil na zadní a předními packami začal prosit. Katka však už ztratila smysl pro humor. Telepatii zavolala Martina a požádala ho, aby k ní okamžitě přišel, pokud možno bez Kryštofa, a hlavně aby přinesl »dědictví po Ferdovi«. Pak se obrátila na psíka, vytáhla z košile »kouzelnou hůlku kérto« a nahlas řekla:

„Lapals!“

Psík se prudce zvětšil, zčernal a nakonec změnil podobu. Před Katkou klečela na podlaze ohyzdná stará babice, oblečená v černém hábitu, s kapucí přetaženou přes hlavu. Nejnápadnější na jejím obličejí byl proto obrovský zahnutý nos, prostě frňák, až by se ho lekl i známý nosáč Cyrano z Bergeraku.

„Tak taková je to návštěva?!“ řekla Katka.

Babice na Katku vycenila své příšerně křivé zuby a přitom se d'ábelsky zachechtala.

»Chytrá, holčička, chytrá!« zaskuhrala. Jak to dělala, když to bylo telepatii, ví rarach sám.

»A nemluv už na mě řečí zdejších »ekeidů«! To přece hosty uráží! Tvou povinností je mluvit naší řečí, »gazlac«!«

Zlatá telepatie, pomyslela si Katka v duchu. Ta čarodějnice zřejmě neumí česky, jakž takž se domluvíme jen telepatii.

»Ta slova neznám,« pomyslela si »nahlas«. »Co znamenají slova „gazlac“ a „ekeid“?«

Čarodějnice se na okamžik zamyslela.

»Jak můžeš ta slova neznat, když řečí „gazlac“ mluvíš? To je přece jediná řeč, kterou se dorozumíš všude! A „ekeid“ jsou všichni hlupáci v našem světě, kromě nás „moudrých“. Jak to, že to neznáš? A kde je tvůj „jarl“?«

»Neznám to,« pokrčila rameny Katka. »Neznám ani, co je to „jarl“. Ještě jsem na to nenarazila.«

»Taky jsi ekeid!« odplivla si babice. »Rozumět řeči ekeidů může být užitečné, ale zapomenout řeč gazlac, to je skandál!«

»A krom toho,« pokračovala Katka drze, »nemohu urážet hosty, když tu žádní nejsou! Vy nejste host, nepozvala jsem vás!«

»Spratku drzá!« okřikla ji babizna. »Páže hloupé! Proč bys mě měla zvat? Já jsem zolgípo Sazgipi, rozumíš? Tvá povinnost je postarat se o mě, kdykoliv se tu objevím! Kde je tvůj jarl?«

»To bych nejprve musela vědět, co je to „jarl“,« odsekla jí drze Katka.

»Jarl je učitel nováčků!« poučovala ji babice. »Kdežto ty jsi jen hloupé nesvéprávné páže! A zolgípo znamená „vyšší vědma“ s právem zabíjet¹⁰, dej si tedy na mě pozor!«

Z chodby se ozvalo zazvonění. To by mohl být Martin. Jenže Katka mu teď nemohla jít otevřít, spoléhala na to, že mu otevrou rodiče. Pokud to ovšem není jejich návštěva.

„Kátěnko! Máš návštěvu!“ ozval se z chodby maminčin hlas.

»To jsem já!« ucítila současně Martinovu telepatii.

„Ať jde dál!“ zavolala Kát'a nahlas na mamku.

»A ty pojď dál!« pozvala tiše telepaticky Martina. »Máš to dědictví?«

»Mám,« ujistil ji Martin.

»Nech ho zatím přede dveřmi!« poručila mu rychle Katka.

„Pojď dál!“ řekla nahlas.

Dveře se otevřely a vstoupil Martin. Jenže když se Katka ohlédla po babizně, spatřila na jejím místě opět toho krásného bílého pudlíka. Babice zřejmě nechtěla, aby ji tu někdo viděl.

„Zavři za sebou!“ poručila Katka Martinovi. A když tak chlapec učinil, obrátila se na babici-pudlíka.

»Zbytečně se maskuješ!« ujistila ji hodně hlasitou telepatii, aby to vnímali oba. »Martin je páže jako já, ten se tě nelekne.«

Pudlík udělal salto na místě a změnil se v babiznu. Martin se na okamžik zarazil, ale nevyděl se, jako nejspíš každý

10 Jako James Bond, agent 007... a vlastně kdejaký pitomec s pistolkou!

normální člověk na jeho místě. Bylo zřejmé, že ho ta proměna nevyvedla z míry. Babici si prohlížel s netajeným zájmem, ale bez bázně.

»Dvě pázata najednou!« vybuchla baba. »Neslýchané!«

»Proč?« podivila se Katka.

»Protože očividně nedodržujete „eljordgóši“!« řekla baba.

»Ani nevíme, co to je,« odsekla Katka, které nabubřelost té baby už opravdu vadila.

»To vidím!« odvětila baba kousavě. »Vazalské povinnosti vám nic neříkají. To se ale musí změnit! Kde máte „telesge“?«

»Poslyšte, vaše tajná slova nám vůbec nic neříkají,« zkusila to Katka jinak. »Zkuste nám to vysvětlit nějak srozumitelně!«

»Ptám se vás, kde máte „telesge“?« opakovala baba. »Zdroj síly, pramen magie... může to být kámen, deska s nápisy, tady by to mohl být i svitek nebo kniha!«

»Pamatuj, nesmíme dát Knihu nehodným lidem!« obrátila se Katka nejprve telepaticky na Martina. »Nic jí neříkej!«

»Jo ták,« sehrála pak na babici překvapení. »Zřejmě myslíte náš „Základní kámen“? Ten máme ve skalách!«

Neřekla jí, že nemají kámen, ale knihu. A ve skalách by byl nějaký kámen dobře uschovaný, ne? Vypadalo to logicky a baba na to přistoupila.

»Zaveďte mě tam!« poručila jim.

»Proč?« hrála Katka čím dál tím víc překvapenou. »K čemu by vám byl? Vždyť je pevně vrostlý do skály!«

»Já už ho ven dostanu!« kasala se baba. »Vy dva ho nejste hodni, mám na něj větší právo! Rozmnoží naše řady! Kde je ten kámen?«

»Chcete tam jít s námi takhle?« ukázala na ni Katka prstem. »Nemáte nějaké slušnější šaty? Vzbudíte venku pozdvižení!«

»Nepoučuj mě! Na to jsi příliš hloupá!« rozkřikla se na ni telepaticky baba. A stejně znenadání, jako se objevila, změnila se opět v roztomilého bílého psíka pudlíka.

»Martine! Změň se v tygra a zmáčkni ji packou, ať se nemůže vrátit do lidské podoby!« zavelela Katka kamarádovi.

Martin ji bleskově poslechl. Také už začal přemýšlet, jak by babu zneškodnili a Katčín nápad nevypadal nejhůř. Změnil se tedy v tygra a obrovskou tygří tlapou přimáčkl pudla k podlaze. Pudlík začal nepřátelsky štěkat, vrčel a výt, snažil se i kousat, ale zpod tygří tlapy se vykrotit nedokázal.

Katka vyběhla na chodbu pro »dědictví po Ferdovi«. Před dvěma roky měli totiž kluci kocourka Ferdu, než jim jednoho dne vyběhl na ulici, kde ho přejelo auto. Zůstala jim po něm jen malá přenosná schránka, ve které kocourka nosili k veterináři. Katka ji našla hned za dveřmi, popadla ji a rychle se s ní vrátila. Pak do ní spolu s Martinem změněným v tygra bílého pudlíka nacpali. Byla mu malá, sám se v ní neobrátil. Když byl psík uvnitř a Katka nasadila mřížku, vytáhla opět »kérto« a změnila Martina příkazem »laval« v kamaráda. Bylo to rychlejší než aby se měl v pokojíku obracet.

„Tak – a máme ji!“ řekla Katka ulehčeně nahlas česky. „My jí ukážeme, jestli má právo sebrat nám Knihu!“

Jenže uvnitř už tak nadšená nebyla. A ani Martin nevypadal příliš vítězně. I on si uvědomoval vážnost situace.

Předně – nebylo jasné, co by s tou čarodějnici měli dělat?

A za druhé – jedné by se zbavili, ale co až přijdou další?

Určitě nebude ve světě sama!

Zulugach

Uprostřed chmurných úvah, co dál, se ozvalo zaťukání na okno. Katka s Martinem vyskočili, jakoby seděli na ježčích kůžích, ale byl to jen Martinův bratr Kryštof. Vrátil se ze školy později a když v pokojíku u »Leksikonu kauzel« brácha nenašel, dovtípil se, že je s Katkou. Nasedl na smeták, přiletěl za nimi a Katka ho ulehčeně pustila oknem dovnitř. Rychle ho seznámili se situací, hlavně že ten vztekající se pudl v jejich pasti je vlastně čarodějnice, která jim chce sebrat Knihu. A protože slíbili paní Nikové, že Knihu »nehodným lidem« nedají, rozhodli se vzdorovat.

Jenže teď už nevěděli, co dál. Babu sice zavřeli do přenosné kočičí schránky, kde se nemohla otočit, ale nevěděli, co s ní bude. Katka jim navíc sdělila nepříjemnou novinu, že jí baba prohrabala pokojík a zmocnila se skleněné koule i pláště neviditelnosti.

„U sebe to nemá, ale v pokoji to taky není,“ ujistila kluky.

„Kdyby kouli zabalila do pláště, neuvidíš kouli ani plášť,“ řekl Kryštof. „Plášť je vidět jen když nic neskrývá.“

Prohmatali tedy pokojík ještě jednou, bohužel bezvysledně. Bílý pudlík na ně jen posměšně pošťkával.

„Ta baba tvrdila, že je »zolgípo Sazgipi s právem zabíjet«,“ řekla Kryštofovi Katka. „Nechci moc hádat, ale »zolgípo« asi znamená nějakou čarodějnou hodnost, nebo úroveň. My jsme podle ní jen nesvéprávná pážata s povinností poslouchat.“

„Šlechtické tituly přece v Čechách dávno neplatí!“ namítal hned Kryštof.

„Tohle může být spíš hodnost, jako v armádě,“ mínil Martin. „Ostatně, co my víme o titulech čarodějů?“

„Jen to, že my jsme prý »pážata«,“ řekla Katka. „Ale kluci, něco mě napadlo. Co by čarodějnice udělala s pláštěm a s koulí,

když nevyšla z pokojíku? Já bych na jejím místě asi zabalila kouli do pláště a vyhodila oknem ven, abych si je pak mohla odnést.“

„Po pádu z prvního patra z koule budou střepy,“ řekl Kryštof.

„Nemysli tak primitivně!“ napomenula ho. „Od čeho máme »kojmhu«? Nechala by zkrátka oboje jemně přistát na trávníku za domem. Nechceš se tam, Kryštofe, podívat? Někdo tady musí tu čarodějnici hlídat, aby nemohla utéci.“

„Jdi tam ty!“ odmítl Kryštof nevrle její nápad. Cítil se trochu odstrčený, když ti dva tady zneškodňovali čarodějnici bez něho.

„Já tam skočím,“ nabídl se Martin, aby nedal bratrovi šanci vyvolat hádku. „Půjč mi koště!“

Kryštof mu tedy předal smeták a Katka otevřela okno. Přitom pořád aspoň koutkem oka sledovala zavřeného pudla. Podle jeho vrčení se zdálo, že nápad s vyhozením koule z okna neschvaluje, ale to mohlo být naopak dobré znamení.

Martin hbitě slétl dolů za panelák, tam se postavil a začal stopu po stopě přešlapovat, aby nohama nemohl neviditelnou kouli minout. Pak se zamyslel, lépe se rozhlédl a zamířil rovnou tam, kde byla tráva polehlá. Nemělo přece smysl prošlapávat trávu tam, kde koule jistě nebyla. A vyšlo mu to hned napoprvé.

„Mám ji!“ zvolal radostně nahoru.

„Tak poleť!“ pobídla ho Katka.

Martin se opět posadil obkročmo na smeták, který držel jen jednou rukou, zatímco druhou ruku měl zkroucenou, jako by v ní něco nesl. Koule byla dosud zavinutá do pláště a tedy neviditelná, ale Martin ji držel pevně. Vznesl se, opsal stoupavou zatáčku a zamířil do Kateřinina okna.

„Tady to máš,“ podal jí ztracené předměty.

Katka rychle vybalila kouli a tím se zjevil i plášť. Pak chtěla oboje uložit do své skříňky, jenže najednou se zarazila.

„Ta baba už ví, kde jsem to schovávala,“ řekla. „Radši to schovám u paní Nikové.“

Střežila se přitom vypustit z úst polohu jejich skryše, včetně nápovědy, že je »někde ve skalách«.

Položila proto kouli na stůl na gumový kroužek, který ji držel na místě a nedovolil jí volně se skutálet na podlahu, plášť přehodila přes opěradlo svého pojízdného počítačového křesla a právě se chystala zavřít za Martinem okno, když otevřeným oknem vlétl do pokojíku kámen.

Martin by přece přísahal, že venku nikdo nebyl!

Katku v té chvíli něco napadlo. Ta čarodějnice Sazgipi přece nemusela přiletět sama! Jediným pohybem se zahalila do pláště neviditelnosti a rychle zapnula sponu, aby se stala neviditelnou.

V té chvíli se na místě, kam se kámen dokutálel, znenadání objevil vysoký chlap v šedém plášti s kapucí, tvarem nepříjemně podobném hábitu čarodějnice Sazgipi. Nevypadal odpudivě jako ona, ale přece jen měl hnědší pleť než je v Čechách zvykem.

„Nebojte se mě,“ oslovil oba chlapce a s nimi i neviditelnou Kateřinu. „Nepatřím k Viponům.“

Promluvil sice česky, ale jeho přízvuk, cizokrajný vzhled i nepřírozené objevení, všechno o něčem vypovídalo.

„Kdo... kdo jste, pane?“ oslovil neznámého Martin.

„Tasgel Zulugach z Mankuzgó,“ odpověděl mu neznámý.

Martin se však na neznámého nedíval zrovna přátelsky.

„Nepozvali jsme vás dovnitř,“ řekl.

„Nepřišel jsem za vámi,“ odvětil klidně Zulugach. „Mám tu jen jakési řízení, vás do toho ani nechci tahat.“

„Když nás do vašich věcí nechcete tahat, co tu hledáte?“ nedal se Martin odbýt.

„Přišel jsem vás vlastně zachránit,“ řekl Zulugach. „Ale jak vidím, zvládli jste to sami! Že, zolgípo Sazgipi?“

Poslední větu řekl opravdu zlověstným tónem. Bílý pudlík se snažil ještě víc skrčit, ale v kočičí schránce byl namačkaný tak těsně, že už se víc stáhnout nemohl.

„Parádně tě ta pázata převezla, co?“ vysmíval se neznámý.

Pudl se nenávistně rozštěkal.

„Zajímá mě, co vám Sazgipi chtěla?“ vzhlédl Zulugach od psíka ke klukům, „Jak ji znám, nebyla tu na přátelské návštěvě.“

„Chtěla nám sebrat naše »telesge«,“ odvětil nepřiliš ochotně Martin. „Jenže my jsme prve slavnostně slíbili nehodným lidem nic nevydat. Místo vydání »telesge« jsme čarodějnici nacpali do klece, když se změnila ve psa.“

„A víte aspoň, koho jste do té klece chytili?“ zeptal se jich Zulugach pobaveně.

„Nevíme,“ řekl Martin. „Představila se nám jako »zolgípo Sazgipi, vyšší vědma s právem zabíjet«.“

„S právem zabíjet!“ odfrkl si Zulugach. „A řekla vám snad, kdo jí dal to »právo zabíjet«?“

„Neřekla,“ odvětil Martin.

„Tohle právo si sami udělují všichni, kdo zabíjet chtějí,“ řekl Zulugach. „Všichni darebáci po celém světě, bez ohledu na to, jestli mají zasvěcení nebo v kapse pistoli. Přitom tohle právo mají mít jen vykonavatelé právoplatných rozsudků, lidé jim říkají »kati« nebo »popravčí«.“

„Takže ta Sazgipi je – kat?“ vyhrkl Kryštof.

„Není,“ odvětil Zulugach. „Jen si to právo přisvojila. Žádné právo nemá. Máte aspoň tušení, kolik vražd ta vědma spáchala? Kdybyste to věděli, měli byste z ní větší strach.“

„Jaké právo na nás máte vy?“ vyjel si na neznámého Kryštof.

„Žádné,“ pokrčil rameny Zulugach. „Evropa pod nás vůbec nepadá. Ale nepadá ani pod pravomoc kmenu Sazgipi Viponů.“

Takže ani ona tu nemá co dělat. Ale sami vidíte, když si přisvojila právo zabíjet, jsou jí i jiná pravidla k smíchu.“

„A ke komu tedy patříte vy, když ne k Viponům?“

„My jsme Mankuzgové,“ řekl Zulugach. „Naše čaroříše leží od Indie přes Čínu po Japonsko. Viponům patří sever Afriky až po Indii. Tam naše čaroříše sousedí a poslední dobou tam máme jakési rozepře, Evropy by se ale neměly dotýkat.“

„A Evropa je čím?“ zeptal se Martin.

„Posledních asi tak tři sta let ničí,“ řekl Zulugach. „Kdysi tu byla čaroříše Galadech, ale někdy před třemi sty lety zanikla. Od té doby je Evropa v našich dohodách nedotknutelná. Podle dohod tu ani já, ani Sazgipi nemáme co dělat. Jenže Sazgipi se sem tajně vypravila, my jsme se to dozvěděli a proto jsem tu i já.“

„Vy a Sazgipi jste tedy nepřátelé?“ zeptal se Kryštof.

„Momentálně máme příměří,“ řekl Zulugach. „Neškodíme si. Ale na Sazgipi se to nevztahuje. I za porušení dohody o bývalé čaroříši Galadech si zasluhuje trest, ale to nic není proti jejím minulým zločinům. Má toho na krku dost a pro nás Mankuzgy je to příležitost vyřídit si to s ní za všechny její hříchy. Tedy... za předpokladu, že mi ji vydáte, spadá totiž pod vaši pravomoc.“

Pudlík se za mřížemi pustil do žalostného kňučení, až by se i kámen nad ním ustrnul.

„A když vám ji nevydáme?“ naježil se Kryštof.

„Pak odejdu,“ řekl Zulugach. „Já dohody držím. Jen by mě zajímalo, co si s ní chcete počít. Držet ji věčně v kleci nemůžete. I pes potřebuje nakrmit a vyvenčit a umím si jasně představit, co s vámi udělá, až se jí podaří změnit se v zolgípo. Však víte, že si přisvojila právo zabíjet! A vy jste se jí postavili na odpor, to už teprve nebude mít s vámi slitování! Řekl bych, že na vás použije něco pomalejšího a trýznivějšího než pouhý masomlýnek.“

„A co s ní uděláte, když vám ji vydáme?“ zeptal se značně smířlivějším tónem Martin.

„Každý má právo na soud a obhajobu,“ řekl Zulugach. „Ale soud Mankuzgů už má na ni tolik prokázaných zločinů, že její vyhlídka na návrat mezi Vipony je prakticky nulová. Běžný trest pro nenapravitelné zločince je zbavit je telepatie i kouzel a nechat je dožít mezi obyčejnými lidmi. Bez kouzel škodit nemůže.“

Psí kňučení přešlo v zoufalé vytí.

„Kuš!“ okřikl psíka Martin. „Proč jsi nás chtěla zabít?“

„Tvrdili jste, že se chtěla zmocnit vašeho zdroje magie,“ odpověděl Zulugach za čarodějnici. „Kdybyste ho odmítli vydat, nechala by naživu jen jednoho a toho by přinutila k poslušnosti tím, že by zabíjela vaše příbuzné, rodiče, známé a třeba i náhodné lidi kolem, přednostně děti. Sazgipi je tím pověstná, povraždila už děti, že by vydaly na dvě velké školy.“

„A kdybychom jí dali co chtěla?“ zeptal se Kryštof.

„Zbavila by se vás také,“ řekl Zulugach. „Jednak byste byli nežádoucí svědkové, ale především, Sazgipi stála o vaši knihu, ne o vás. Vy byste jí překázeli a dokud byste byli naživu, nemohla by knihu odnést. A ona to ví. Možná by to potom neodnesli vaši příbuzní, rodiče a známí, nakonec ani Sazgipi nestojí o zbytečnou pozornost, ale s vámi by nedělala cavyky. Masomlýnek je rychlý a pohotový. Tak co? Vydáte mi ji?“

„Když je to tak – je vaše,“ řekl pevným hlasem Martin.

Psík v kleci spustil úplně kňučivé žalozpěvy, ale děti už tím neobměkčil. Kluci si pamatovali, jak se choval, když byl ohavnou babou. A snadno uvěřili, že by jim nechystala nic dobrého. Co je to ten »masomlýnek«? Už podle názvu jim běhal mráz po zádech!

„Díky,“ řekl Zulugach. „Na vašem místě bych se neodvážil čelit zolgípo jen tak. Najděte si aspoň kouzlo »suricho«, jinak to s vámi příště dopadne hůř. Nemůžete mít pořád štěstí jako dnes.“

„Díky za radu,“ řekl Martin.

Čaroděj Zulugach se sklonil k zamřížované kočičí schránce a zvedl ji za ucho do výšky. Pak vytáhl z oděvu krátkou kovovou

tyč, ze které se vyklubala dlouhá teleskopická. Natáhl ji na dva metry, nasedl na ni jako na koště a opatrně vyletěl otevřeným oknem ven. Psí vytí se ještě chvíli neslo shora, ale vzdalovalo se a pomalu sláblo.

Martin už už chtěl okno zavřít, jenže okenní křídlo mu náhle kladlo větší odpor, než čekal. Trvalo to však jen krátce, pak odpor zmizel a Martin okno bez problémů zavřel.

„Tak, to bysme měli,“ řekl. „Můžeš se objevit, Katko.“

Jenže odpověď – nedostal.

Katka vyletěla na svém smetáku oknem hned za čarodějem Zulugachem. Martin před ní okno málem zavřel, ale v tom mu na poslední chvíli zabránila a rozletěla se za odlétajícím. Neměl před ní takový náskok a mohla letět i po zvuku, psík v kleci vyl ještě žalostněji než v jejím pokojíčku. Připadalo jí ale divné, kterým směrem odlétali. Podle čaroděje měli mířit na jihovýchod, místo toho letěli přímo na jih. Vysvětlení té záhady se dozvěděla rychle. Zulugach letěl nejkratším směrem k nedaleké přehradě, kde chtěli nedávno změnit stegosaura v Kryštofa. Asi sto metrů od břehu schránku s pronikavě vyjícím psíkem, vlastně s babou Sazgipi, upustil, ta za zoufalého vytí žbluňkla do vody a se šplouchnutím se potopila. Vytí ihned umlklo. Katka vzápětí přiletěla na dosah, ale schránku už nespátřila. Z hlubin vycházely jen bubliny.

„Vy jste ji utopil!“ rozkřikla se zlostně na čaroděje, který ze vzduchu všechno klidně pozoroval.

„Kdo je to?“ vykřikl nahněvaně čaroděj. Hlas slyšel zblízka i když kolem něho bylo pusto.

Katka rozepnula sponku svého čarovného pláště a objevila se na smetáku ve vzduchu sotva dvacet metrů od Zulugacha.

„Říkal jste, že u vás má každý právo na soud a obhajobu!“ rozkřikla se na něho. „Tohle ale byla vražda!“

„Že ty patříš k těm pážatům?“ dovtipil se čaroděj.

„Patřím,“ řekla Katka. „A nesnáším nespravedlnost!“

„Pak tě musím trochu uklidnit,“ řekl klidně čaroděj. „Soud Mankuzgů nad vědmou Szgipi už proběhl. Říkal jsem přece, že jí prokázal tolik zločinů, že návrat k Viponům je vyloučený.“

„Také jste ale říkal, že obvyklým trestem je zbavit ji kouzel a nechat ji dožít mezi obyčejnými lidmi.“

„Ano, to je běžný trest pro těžké zločince,“ připustil. „Ale zolgípo Szgipi byla už dávno odsouzená k smrti. Takže její smrt byla po právu – **poprava**, ne vražda. Nejsem vrah, ale popravčí. Ani jsem na ni nepoužil kouzlo, utopení je téměř přirozená smrt. A je poměrně rychlá. Szgipi by si zasloužila i pomalý »srichit«, jenže tady to nikdo nevidí, nikoho to neodstraší.“

„To jsem od vás nečekala,“ řekla Katka smutně. „Myslela jsem si, že nejste jako ona.“

„Ty bys ji snad ještě zachraňovala!“ odfrkl si Zulugach. „Vy Evropané jste opravdu sebevrazi! Vždyť vás chtěla zabít! Měla bys být ráda, že je po ní! A jak jsi sama viděla, utopení ještě není nejhorší smrt! Pro mága je větší utrpení život bez kouzel. A ona by s vámi zatočila mnohem hůř!“

„Tak jste jí aspoň neměl dávat naději!“ řekla Katka.

„Však ona věděla, že naději nemá,“ řekl nahněvaně. „Celou cestu vyla jako vzteklá. Zemřít měla důstojně, mlčky! A prosím tě, nelituj jí! Snad jsi ji nakonec nechtěla z té vody vytáhnout?“

„Kdyby to šlo...“ připustila.

„To jste celí vy, Evropané! Taháte z vody vlastní vrahouny! Nechápeš, že vás chtěla zabít? A kdybyste jí hned nedali, co chtěla, že by před tvýma očima postupně vraždila tvé rodiče, pak známé a nakonec i náhodně vybrané lidi?“

„Třeba ne...“ špitla nesměle.

„Opravdu jste hlupáci!“ vzdychl si Zulugach. „Chráníte vrahy, kteří už vraždili! Nechcete vidět, že se nezastaví! Nedivím se, že vaše čarořiše vyhnula! Sami jste si ji nechali zničit!“

Bubliny už z vody nevystupovaly. Čarodějnice změněná ve psa ležela na dně přehrady utopená. Katka se přistihla, že jí není líto ani čarodějnice, ani psíka. Nebýt toho »práva zabíjet«...

„No, asi vám ještě poděkuji,“ rozleželo se jí to v hlavě.

„A vůbec,“ obrátil se k ní čaroděj. „Kde byl váš jarl, když u vás byla tahle zmije? Proč vás nechránil?“

„Žádného jarla neznáme,“ odpověděla Katka po pravdě.

„Jak to?“ podivil se čaroděj. „Kdo vás zasvěcoval?“

„My sami,“ řekla Katka. „Našli jsme starou knihu a chtěla jsem si z ní něco přečíst. Jenže tam bylo napsané, že se to má číst nahlas. Četla jsem to tedy nahlas, najednou se kniha rozsvítila, moje ruce také – a jsem čarodějnice!“

„Aha,“ pochopil. „A dala jsi to přečíst i bratrům, že?“

„Dalo by se to tak říci,“ přikývla. „Až na to, že to nejsou moji bratři. Jen se spolu kamarádíme.“

„Tím lépe!“ řekl čaroděj. „Já zase patřím mezi ty, kdo se nových a třeba i amatérských čarodějů nebojí. Viponové pořád trvají na tom, že to staré čarodějné rody zničí, ale když se na ně podíváš, jsou z neustálých rodinných svazků tak degenerovaní, až je hrůza se na ně podívat.“

To asi byla pravda. Sazgipi vypadala tak hnusně, že by to ta slova jen potvrzovalo. Zulugach se na chvílku zamyslel a pak se Katky zeptal:

„Poslyš, nepozveš mě k vám? Měl bych vás něco naučit, abyste nebyli tak neznaní! Sazgipi nejspíš nebyla poslední, kdo se u vás objeví. Stačilo by, aby se o vás před někým zmínila... její osud by mohl další návštěvníky varovat a varovaný čaroděj je vždycky nebezpečnější! Normálně by se měl o vás starat váš jarl, ale když ho nemáte...“

„Tak polet'te k nám!“ vyzvala ho Katka.

Černá magie

Katka se tedy k velkému překvapení kluků vrátila s novou návštěvou, tentokrát pozvanou. A už si dokonce tykali. Zulugach se kupodivu po Knize nesháněl a na dotaz, proč o ni nejeví zájem, odpověděl, že ji nepotřebuje vidět. Ať ji mají doma, v lese nebo ve skalách, jemu stačí vědět o její existenci. Katka se mu chlubila, že začala Knihu přepisovat do počítače, odkud by šla kopírovat. Nemuseli by s sebou tahat obrovskou knihu a nemuseli by se o ni střídat, každý by měl svoji buď v tabletu, počítači nebo na papíře.

„Proč tak složitě?“ zeptal se jí Zulugach. „Nechte si udělat kopii »Leksikonu« a máte to hned!“

Katka namítla, že by se tím nevyřešila váha a rozměry, jenže Zulugach se nedal. Nechal si vytvořit nejprve přesnou kopii, lišila se jen tím, že neměla magickou sílu jako originál. Pak si chvilku hrál s formátováním a nakonec podal Katce knížečku o rozměrech poněkud tlustší učebnice. A když Katka ještě brblala, že knihu při přepisování překládala do moderní češtiny, Zulugach se usmál, knihu otevřel a ejhle! Byla psaná moderní češtinou, jen příkazy byly v původním tvaru – ale jinak by asi nešly používat.

„Můžete si pozměnit i příkazy!“ navrhl Katce. „Pak by měli nezvaní návštěvníci nevýhodu, neznali by zdejší kouzelná slova.“

„Na to už jsem narazila,“ řekla Katka. „Jenže mi došlo, že bych pak ta slova nesměla používat v normálním životě. Pletlo by se mi to.“

„Cožpak musíš příkazy překládat hned do hovorové řeči?“ namítl. „Úplně postačí, když ke všem příkazům jen něco přidáš. Třeba znaky »aj« vpředu. Místo »kojmhu« by bylo »ajkojmhu«, místo »lapals« »ajlapals«. Když takhle předěláš všechny příkazy, rychle se je naučíte a nezvaní hosté je nebudou znát.“

Katka to uznala a zakrátko všechny příkazy začínaly ne sice na znaky »aj«, ale »oj«. Zulugach se jen usmál.

„Ještě by mě zajímalo, kde ses naučil česky,“ zeptala se ho.

„Ale já česky neumím,“ ujistil ji. „To je přece »malasik«, kouzlo cizích jazyků. Velice užitečná pomůcka, když se chystáš do zemí, kde to neznáš. S výhodou se dá použít i na knihy nebo svitky »telesge«. Jenže na vaše »telesge« to někdo použil hodně dávno, proto je tam ta starodávná verze češtiny.“

A ukázal jí, jak se dá »malasik« použít na kopii »Leksikonu kauzel«. Ode dneška může mít každý vlastní kopii a originál bude někde bezpečně uschován. Ani teď však Zulugachovi skalní dům Barbary Nikové neprozradili. On se ale po tom vůbec nepídil.

„Vidíš,“ řekla Katka. „Ta vědma Sazgipi trvala na tom, aby na ni nikdo z nás nemluvil česky. Že je to řeč ekeidů, která hosty uráží! Naší povinností je prý mluvit řečí »gazlac«! Jinak je to podle ní prostě skandál!“

„No jo, Viponové!“ povzdychl si Zulugach. „Vždycky se považovali a považují za nejdokonalejší národ na světě. Přitom jsou zdegenerovaní, až to hezké není. I pojem krásy mají naruby! Když nemá čarodějnice obrovský, zahnutý nos, je podle jejich mínění méněcenná. Jejich čarodějové musí být zásadně ohyzdní, tlustí a plešatí. Bradavice jsou u nich příznak krásy, čím víc, tím lépe... i když je pravda, že se to nevyhnulo ani nám Mankuzgům. Řešíme to až v posledním »adymy«, kdy mezi nás bereme ostatní obyčejné lidi. Když si u nás čaroděj vezme obyčejnou ženu ze svého okolí, nebo čarodějnice mladíka, mohou být i jejich děti čaroději, což Viponové pořád považují za nepřípustné. Podle nich to »znehodnocuje krev«. Jenže oni nezadržitelně degenerují, kdežto nám se to daří napravovat.“

Když Katka porovнала babu Sazgipi s Zulugachem, musela mu dát zapravdu. Zulugach byl skoro normální chlap, snad jen trochu tmavší kůže, ale na Indii to odpovídalo. Baba Sazgipi byla

odporná babizna, takže si Katka barvy její kůže ani nevšimla, jak ji zaujaly křivé zuby, zahnutý nos a spousta bradavic. Zulugach byl rozhodně i jako cizinec sympatičtější. A navíc se jim věnoval, i když to jistě nebyla jeho povinnost. Ušetřil jim spoustu práce s opisováním a překladem Knihy. Teď už mohli mít každý svůj výtisk, mnohem čitelnější než originál. Naučil je »malasik«, kouzlo cizích jazyků. A další, co je naučil, bylo kouzlo »suricho«.

„Je to čistě obranné kouzlo, nedá se jím útočit,“ vysvětlil jim. „Někteří mu říkají »zrcadlo«, jiní »kouzlo zbabělců«, ale ve vaší situaci je použitelné a poměrně účinné. Od jeho vyvolání do ukončení proti vám nemůže nikdo použít ničující kouzla. Odrazí se od vás. A čím tvrdší kouzlo, tím větší rána tomu, kdo je vyslal. Má to jen jednu nevýhodu, je to oboustranné. Jste-li chráněni »zrcadlem«, nemůžete ani vy používat útočná kouzla. Přesněji řečeno, použití útočného kouzla Zrcadlo rozbije a je otázka, zda je stihnete obnovit.“

Bylo by to vynikající, jenže si zatím neuměli představit, proti čemu by to měli použít. Nejtvrdší kouzlo, které znali, bylo »utagalij« – úplné zničení předmětu. To ale na živé tvory nemělo vliv, takže nemělo smysl se proti němu chránit. Proměna ve zvíře »sagimyr« se nedala použít na čaroděje, stejně jako další kouzla, která ani neznali. Ale podle všeho existují kouzla, schopná ublížit nejen lidem bez telepatie, ale i čarodějům.

Snad se k tomu ještě dostaneme, říkala si Kát'a.

Zulugach s dětmi zůstal až do večera, pak odletěl na svém teleskopickém »koštěti«. Hned po odletu návštěvy však přišli za Kateřinou rodiče s požadavkem na rozpuštění sešlosti a přípravě na spánek. Kateřina pořád ještě v tom směru rodiče poslouchala a kluci se také rychle rozloučili, neboť tušili, že i u nich doma rodiče pokukují po hodinách.

„Zítřa uložíme »Leksikon kauzel« do domu paní Nikové,“ navrhla Katka klukům při odchodu. „Vystačíme si s kopiemi. Je v nich všechno a navíc česky.“

Kluci pochopitelně souhlasili. Skončí půjčování a přenášení Knihy, všichni budou na tom stejně. Při té příležitosti souhlasili, aby si skleněnou kouli i plášť neviditelnosti nechala Kateřina. Její rodiče o ní vědí a ani je nenapadne něco jí vyhodit do popelnice, jak by se mohlo snadno stát u kluků.

Nejdůležitější je, že jim odpadla starost, co s čarodějnicí.

Pravda, Zulugach to vyřešil hodně tvrdě. Utopit ji by naše »pážata« ani ve snu nenapadlo. Chovala se despoticky a dalo se věřit, že by je zabila, kdyby se jí zdařilo vyklouznout z bezbranné zvířecí podoby, ale co s ní měli dělat? Zulugach to vystihl. Držet by ji věčně v kleci nemohli a při krmení by se mohla osvobodit, o venčení nemluvě. I kdyby je původně zabít nechtěla, jakmile se jí postavili, důvod by měla. Byla zkušenější a tím nebezpečnější. Ani klukům už nebylo psíka líto. Vždyť to nebyl roztomilý psík, ale nebezpečná vědma. Zulugach měl asi příliš dobrý důvod, aby ji utopil. Zejména když soud nad ní už proběhl. A po soudu je to spíš poprava než vražda.

Směli mu ale věřit? Vždyť to byl také čaroděj! Pážata ale usuzovala podle toho, jak se kdo k nim choval. Jak se říká, »po ovoci poznáš je«. Babice Sazgipi s nimi jednala jako s otroky. Chtěla jim sebrat Knihu a tvrdila, že má na ni větší právo než oni. Kdo jí to právo ale dal? Vzala si ho sama, stejně jako »právo zabíjet«. Nepochybovali o tom, že by to udělala. Zulugach s nimi jednal jinak. Pro něho nebyli otroci, ale čarodějové. Pochopitelně se k nim choval jako k dětem, vždyť jsou děti! Zachoval se k nim jako starší kamarád, naučil je pár užitečných kouzel a kdyby u nich zůstal déle, byli by rádi. Jenže chápali, že v Čechách byl kvůli Sazgipi a o pážata se staral jen jaksi navíc, okrajově.

V každém případě měli kliku.

Následující den byla sobota a trojlístek »pážat« toho hodlal jaksepatří využít. Nejprve odnesli zmenšenou Knihu do skalního domu po paní Nikové, kde ji i se skleněnou koulí dali do skříně, aby nebyla vystavená »péči« netopýrů. Plášť neviditelnosti Kateřina nechala doma, aby byl více při ruce. Čistě cvičně si vyzkoušeli kouzlo »zrcadlo«, jenže je neměli možnost prověřit, jen vyvolat. Vrátili se raději domů a Katka navrhla strávit zbytek dopoledne samostudiem. Měli teď každý svou »knížku«, obsahující stejný přehled kouzel jako ta velká, takže velkou vlastně nepotřebovali. Ta ať odpočívá v »domě paní Nikové«.

Katka však zjistila něco, z čeho jí přejel mráz po zádech, až se jí zježily všechny vlasy na hlavě. A že jich měla víc než oba kluci dohromady! Stalo se to, když nalistovala »temné stránky«. V kopii začerněné nebyly! A letmým pohledem zjistila, proč byly černé! Tady totiž byla kouzla, schopná ublížit lidem i čarodějům! A nebyly to žádné hračky!

»Srichit« neboli »mlýnek na maso« – zkroutí nepřítele tak, až z něho udělá hromádku mletého masa a kostí.

»Zrapchu« neboli »spalující blesk« je další ničivé kouzlo. Je to koule podobná kulovému blesku, říditelná na dálku očima, která jakýkoliv pevný předmět při dotyku spálí.

»Epiryje« neboli izolace změně všechny kovy v určitém okruhu v izolaci. Nedá se tam použít nic, co souvisí s elektřinou. Zmrtví tam elektronika, nefungují motory. Letadlo, obalené touto bublinou, bude neřiditelné a nezadržitelně havaruje, automobily i vlaky se zastaví. Jezdily by možná parní lokomotivy.

»Jiktóch« je další, pěkně zákeřné kouzlo. Způsobí, že cévy přestanou udržovat krev v těle, ať u zvířete, nebo u člověka. Ten zcela bezmocně vykrvácí. Zčásti kůží, ale ještě víc dovnitř.

»Suslgar«, »oheň odsodu«, schopný člověka zpopelnit.

A navíc kouzla ovlivňující lidskou mysl, vyvolávající iluze jako legendární holografii, schopné vymazat lidem krátkodobou paměť, takže by se člověk tvářil jako po probuzení a nemohl by pochopit, kam se to z té postele najednou ocitl?

Kateřina pochopila, proč asi byly tyto stránky v originál knize začerněné. Protože tohle byla opravdu »černá magie«! V kopii knihy však začerněné nebyly a Kateřina si uvědomila, že je to chyba.

Sirky přece dětem do rukou nepatří!

To se ví, že o tom uspořádala s kluky poradu. A raději se šli radit do »domu paní Nikové«, kvůli jistotě, že je zaručeně nebude nikdo poslouchat.

„Kluci, tohle je opravdu vážné!“ trvala na svém Kateřina, když jim ukázala, co se nachází ve všech kopiích »Leksikonu kauzel«. Kluci tím byli nadšení, ale Katka se »černé magie« obávala.

„Nebylo to zbytečně začerněné!“ mračila se. „Můžeme se je naučit, ale každé použití nás bude měnit blíž k bestiím, jako byla baba Sazgipi.“

„Na sebeobranu bych to klidně použil,“ řekl Kryštof.

„Neblázni, Štofi!“ krotila ho Katka. „Zdeněk ti ve škole ubalí facku a ty z něho uděláš masomlýnkem prejt?“

„Tak to nemyslím,“ řekl Kryštof. „Ale co taková Sazgipi?“

„Na tu by ti mělo stačit »zrcadlo«,“ řekla Katka.

„Nepostačí,“ trval na svém Kryštof. „Co uděláš, když budeš v »zrcadle«, ale nějaká další Sazgipi tě bude vydírat, že ti semele masomlýnkem rodiče? Ty přece »zrcadlem« chránit nemůžeš! Co bys dělala, kdyby se ti to stalo?“

Kateřině nezbylo než se pořádně zamyslet.

„Možná bude dobře, když se to naučíme,“ ustoupila. „Ale není to legrácka a použití naostro bych omluvila jen situací, jakou jsi právě popsál. Ve slabších případech je to neomluvitelné.“

Kluci to ale chtěli vyzkoušet, neboť nikdo nemohl vyloučit možnost setkání s dalšími bestii podobnými Sazgipi. Navrhli využít na to nějakého zajíce. A aby se nehádali, kdo to vyzkouší, shodli se, že ta čest připadne Kátě.

„Cože? Já?“ podívala se na ně nevěřicně. „Já jsem proti!“

„Takže budeš z nás tři jediná, které se to nemůže zalíbit,“ ujišťoval ji Martin a kluci nedali, dokud nesvolila.

Když ale vylétli komínem z »domu paní Nikové«, nikde, kam až dohlédli, žádného neopatrného zajíčka neviděli.

„Támhle jsou nějaké vrány,“ řekla Kát'a. „Těch ani nebude taková škoda.“

Všichni tři zamířili směrem k ptačímu hejnu, jenže vrány je zpozorovaly a daly se na útěk. Samozřejmě marně, protože podle popisu »srichit« účinkuje od obzoru k obzoru. Z nejdříve letící vrány se náhle do všech stran rozstříkla krev, zbytek spadl dolů na pole a když tam trojlístek čarodějů přistál, našli v brázdě jen krvavý chuchvalec masa, peří a kostí.

„Takhle prý funguje »strojní oddělování masa od kostí«,“ řekl Martin. „Všechno se semele na masovou pastu, ta se protlačí skrz síta, na nich zůstanou zbytky kosti a výsledkem jsou krásné voňavé párečky. Akorát je musí přibarvit na červeno, protože jsou příliš do bleděfialova.“

„Fůůůj!“ ošklíbla se Katka.

„A my to kupujeme a jíme,“ dodal nemilosrdně Martin.

„Kdoví, jestli to vůbec kuchají,“ přisadil si Kryštof.

„Vy chcete, abych zvracela,“ řekla Katka trpitelsky. „Ale teď vážně! Jestli to kouzlo pošlete na člověka, omlouvalo by vás jen kdyby vám hrozil zabitím rodičů, nebo kdyby se před vašima

očima chystal zmasakrovat mateřskou školku. Ve všech ostatních případech je to neomluvitelný zločin. Jasně?“

„Nebudeme darebáci,“ přikývl Martin.

„Jasně,“ stvrdil to Kryštof.

Rozešli se tedy domů k »samostudiu«. Kateřině to nepřestalo vrtat hlavou, zejména když si vzpomněla na vyprávění dědečka Svatopluka, které poslouchala jako menší, ještě než dědeček umřel.

Dědeček byl učitelem. Krátce po válce dostal »umístěnku« na školu v pohraničí. Moc se mu tam nechtělo, povídalo se, že se tam občas vracejí Sudeťáci, aby si odnesli, co nestihli při odsunu. Odháněli i krávy, koně a jiný dobytek a když je při tom přistihli, zpravidla na Čechy bez milosti stříleli. Kromě »zlatokopů« se tam proto lidem nechtělo a dědeček nebyl výjimkou.

Jenže »umístěnka« tenkrát znamenala povinnost. Kdyby ji odmítl, mohl by se dočkat i toho, že ho vyhodí ze školy a pošlou dělat kopáče, nebo do jiné »čestné dělnické« profese. A dědeček učit chtěl, nezbylo mu než na přidělené místo nastoupit.

Dostal v Sudetech na starost celou školu, jednotřídku. Bylo to těsně po válce a občas žákům zabavil předměty, které do školy rozhodně nepatřily. Někomu pár handgranátů, jinému německou pistoli, jednomu dokonce zabavil mašinkvér i s plnými zásobníky ostrých nábojů. Když na konci války utíkali vojáci wehrmachtu před Rusy k Američanům, zahazovali i zbraně, aby se jim lépe běželo, a lesy byly plné zbraní i munice. A v tomhle prostředí si kluci hráli na Rusy a fašisty. Byla by to klasická bojová hra, kdyby po sobě ti pitomci nestříleli ostrými. Stačilo zajít do lesa na houby a vrátit se ověnčený zbraněmi. A ti šesti- až desetiletí kluci se kropili ostrou municí, až ze stromů třísky létaly, dokud jednomu neprostřelili rameno. Hra se tím ihned změnila v ouvej,

obvazy, doktor, sádra... a kluk měl ruku nad smrti zchromenou. Kulometný projektil dokáže tříštit i kosti.

Pak přijelo auto vojáků a v rojnicích les od nebezpečného materiálu vysbírali, jenže klukovi od invalidity nepomohli. Prý později skončil špatně, upil se k smrti. Dědeček ho litoval, ale ani on mu pomoci nemohl. A to všechno začalo jako nevinná dětská hra, bohužel s životu nebezpečnými rekvizitami.

Jaký je ale rozdíl mezi příkazem »srichit« a německým mašinkvérem? Rozdílů je víc. Ten příkaz nic neváží a nepotřebuje municí. A nezanechal by po sobě doživotního invalidu, ale malou hromádku krvavé hmoty, ve které by už nikdo oběť nepoznal.

Je otázka, zda mají kluci víc rozumu než jiní kluci tenkrát po válce. Jak si Kateřina pamatovala, dědeček popisoval tehdejší kluky, jako by Martinovi a Kryštofovi z oka vypadli. Stejně staří, stejně nadšení. Jen ty následky by dnes byly horší. Nakonec – a to také musela uznat – sama se neudržela a není to ani moc dávno. Jenže tygr byl sice efektní, zato neškodný. Vždyť do těch kluků jen strčila prackou! Ostatní bylo hlavně leknutím a strachem. Černá magie je ale nebezpečná. Nebezpečnější než pravý bengálský tygr, nebezpečnější než pravé střelné zbraně.

Ale snad se nic nestane...

Kateřina si to opravdu přála.

Zdálo se, že si kluci vzali Katčino varování k srdci. Pohled na zbytky vrány byl nechutný, ale na druhou stranu výmluvný a odstrašující. Naznačoval, že to už není žádná dětská hračka.

Kateřina se snažila kluky více přitáhnout ve škole, zejména na přírodní vědy – matematiku, fyziku, chemii a biologii. A všichni tři měli obzvláštní štěstí na učitele matematiky a fyziky Hillera. Naštěstí už věděl, s kým má tu čest a nedivil se, když mu navrhli založení »kroužku technických věd«. Chodili by tam sice jen tři, zato s vkladem, jaký tam nikdo jiný nemůže přinést. Šlo

by totiž o vědecký výzkum kouzel. Učitel Hiller to chtěl nejprve odložit. Řekl jim, že se tohle budou učit ve vyšších ročnících, ale na kouzla ho tak navnadili, až jim na ten návrh kývl. Vlastně – ať si to chtěl přiznat nebo ne, samotného ho to zajímalo. A hned první pokusy ho tak zaujaly, že o nich sám začal přemýšlet.

Klasickým příkladem je, když se pod magnetickou střelkou natáhne drát, do kterého se pustí elektrický proud, který střelku vychýlí, čímž se ve školách demonstruje elektromagnetický jev. Když však Kateřina obalila stůl bublinou, ve které se všechny kovy změnilly v izolanty, proud drátem přestal téci a střelka by se měla vrátit do polohy sever-jih jako bez ovlivňování. Potíž je, že se střelka nevrátila. Zůstala ve stejné poloze, kde byla před kouzlem, jako kdyby úplně ztratila magnetismus. To se ostatně dalo demonstrovat i obyčejným tyčovým magnetem, na kterém normálně visela spousta špendlíků jako přilepených, ale při »zapnutí« kouzla všechny odpadly. Nezbylo než zapsat do »vědeckého deníku«, že bublina »epiryje« nejenže ruší proud v kovových vodičích, ale i magnetismus magnetů. Což vzápětí vyvrátil Martin, kterého napadlo, že by mohl jako vodič využít osolenou vodu a místo drátu namaloval mokřým prstem na stůl čáru. Chovala se jako vodič a za běžných podmínek vychylovala magnetickou střelku, až na to, že rychle vysychala. Jenže když Kateřina soustředila bublinu »epiryje« na »vodní drát«, proud vodou procházel dál – a střelku dál vychyloval. S tím si nevěděl rady ani učitel. Kouzlo zkrátka měnilo fyzikální zákony. Účinky se daly vyzorovat, mohli je využívat, ale na vysvětlení nestačili.

Zajímavé výsledky získali při měření levitace, čili vznášení. To, že k tomu koště vlastně nepotřebují, že je to jen užitečná, ale nikoliv nutná pomůcka, učitel ještě jakž takž přijal. Pak ale došlo na přesné měření a ukázalo se, že každý čaroděj nejenže vzlétne, ale vyvíjí přitom další sílu a unese tolik »užitečné zátěže«, kolik

sám váží. Dokud to je jen jeho oblek, nemá s ním problém, ale učitele nikdo neunesl, ani když se na něho spojili všichni tři.

Fyzikáře do toho vtáhli natolik, že už neměl žádné námitky, když mu vnutili kopii »Lexikonu kouzel« v moderní češtině, kde si měl podle libosti číst, i když nic z toho zatím použít nemohl. Tím víc se těšil na jaro, až ho přivedou k originálu té divné knihy.

Měl to od dětí slíbené...

Katka trvala na tom, aby se »černé magii« vyhýbali jako čert kříži, jenže kluci byli proti.

„Většinou s tebou souhlasím,“ řekl Martin. „Ale tentokrát si myslím, že pravdu nemáš. Chováš se jako šamani Indiánů.“

„Co mám já s nimi společného?“ naježila se Kát'a.

„Viš, Kátěnko, já jsem se zajímal o ty čaroříše,“ začal Martin trochu zeširoka. „Je to velice poučné. Zulugach je jenom nakouzl, raději jsem se ho přímo zeptal.“

„A co ti řekl?“ zeptala se Kát'a.

„Z našeho hlediska je z nich nejhorší Afro-indická čaroříše Vipon, představovaná madame Sazgipi,“ řekl Martin. „Zulugach něco říkal o degeneraci a kdo tu babu viděl, musí souhlasit. Ještě horší je, že Viponové se prohlašují nejdokonalejšími a chtějí vládnout celému světu. Tím pádem se všude vměšují a pokaždé prý nadělají strašnou paseku.“

„Něco takového si z jeho řečí pamatuji,“ souhlasila Kát'a.

„Druhou nejsilnější čaroříši je prý Indicko-asijská čaroříše Mankuzgó, odkud je i Zulugach,“ pokračoval Martin. „Neustále se střetává s Afro-indickou čaroříši, která jim škodí kde může. Prý momentálně dodržují příměří, ale nikdo neví, jak dlouho. Zdá se, že je to největší síla schopná postavit se Viponu.“

„O těch dvou jsme slyšeli,“ řekla Kát'a. „Ale taky by mě zajímaly ty další!“

„Další oblastí je Evropa a čaroříše Galadech,“ pokračoval Martin. „Tahle oblast se nás týká nejvíc, jenže čaroříši Galadech všichni považují od Třicetileté války za vyhynulou. Mankuzgům není známo, že by tu trvale žili nějakí čarodějové, my tři jsme pro ně byli velkým překvapením.“

„O paní Nikové jsme to zjistili sami,“ přikývla Katka. „Je dost dobře možné, že ostatní postihlo něco podobného. Třicetiletá válka byla přece pověstná velkým morem. Zemřely miliony lidí, teď do toho války... jednu knihu jsme získali my... no, uvidíme!“

„O dalších čaroříších toho Zulugach moc neví,“ řekl Martin stručně. „Řekl mi jen jejich jména. Australská čaroříše se jmenuje Uveratad, Jihoafrická čaroříše Xoigay a Sibiřská čaroříše Fasyray. Rozprostírají se ale v nepřístupných oblastech světa a s ostatními nekomunikují. Ani se tomu není co divit.“

„Mě by nejvíc zajímala ta Amerika,“ řekla Katka.

„V Americe byly dříve dvě čaroříše,“ neskončil ještě Martin. „Jihoamerická čaroříše Gegergok si ale své území střeží, nepouští tam nikoho cizího. Proto se o ní také málo ví. V oblasti Severní Ameriky byla Severoindiánská čaroříše Keoguas. Ta se ale stáhla s místními obyvateli do rezervací a ponechala většinu území bez kontroly. Největší zastoupení tam mají Viponové z Afro-indické čaroříše, ale nejsou schopní ovládat celé území, protože nemají dostatek telesge. Dá se říci, že každá Kniha nebo jiný zdroj síly umožňuje obsadit určitý kus území, ale mají jich tam pořád na tu plochu málo.“

„To by vysvětlovalo zájem vědmy Sazgipi o naši Knihu,“ dodala rychle Katka.

„O to mi nejde,“ řekl Martin. „Vyptával jsem se Zulugacha na čaroříši Keoguas. Patřila jim přece Severní Amerika. Jenže její čarodějové se zásadně mezi lidí nemíchali, ani když se tam začaly stahovat hordy dobrodruhů z Evropy. Mohli je tenkrát zastavit, masomlýnek »srichit« by rozprášil i celou kavalerii, kolty neměly

šanci proti bleskům »zrapchu«... jenže čarodějové Keoguas se sverpě drželi staré zásady nevměšování. A s jakým výsledkem? Severní Ameriku dnes ovládají Viponové. Keoguasové bránili jen sebe a jen když je lidé napadli. Jenže výhoda první rány často vyváží převahu na straně obránců. A navíc, jejich »telesge« měly převážně formu posvátných kamenů bez nápisů. Z generace na generaci si všechno předávali ústně, to znamenalo, že znali jen to, co nutně potřebovali. Uměli přivolávat déšť, lákat zvěř, zvyšovat úrodu, ale neměli a nejspíš ani neznali zbraně. Kdykoliv bandité někoho zastřelili, čarodějové Viponů se zmocnili »posvátného kamene«, převedli je do podoby knih a využívali lépe než dřívější majitelé. Je otázka, zda je škoda nebo štěstí, že část posvátných kamenů navždy zmizela. Viponové dodnes nemají dost zdrojů na úplné ovládnutí čaroříše Keoguas, ale i ty opěrné body, které tam mají, jim stačí k ovládnutí lidí. A přes lidi ovládají svět. Nezlob se, ale to nevměšování způsobilo faktickou zkázu čaroříše Keoguas.“

„A z toho ti vyplývá, že se máme naopak míchat mezi lidi co nejvíc?“ vyjela si na něho Katka.

„To ne,“ řekl Martin. „Ale bude lépe učit se s tím zacházet. Jinak dopadneme jako šamani Indiánů, kteří uměli jen přivolávat déšť, ale neuměli se účinně bránit. Jestli Sazgipi o svém výletu k nám nikomu neřekla, budeme mít možná chvílku klid. Jestli ne, můžeme čekat další. Vlastně jde jen o to, kdy.“

„No právě!“ vybuchla Katka. „Proč pořád chcete Vipony na nás upozorňovat?“

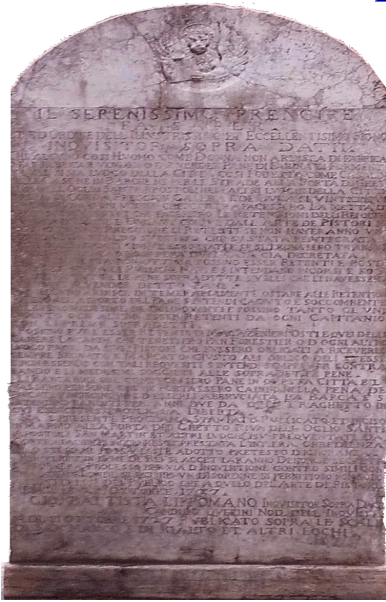
„Protože chybami se člověk učí,“ řekl Martin. „Můžeme se zeptat na názor Hillera a Matinky, ale teď bych viděl důležitější věc. Jak se, proboha, o nás ta ježibaba Sazgipi dozvěděla? To mě zajímá nejvíc.“

S nápadem zeptat se na názor dospělých Katka souhlasila. Ani Kryštof nebyl proti.

Ale všem třem to teď vrtalo hlavou...

Duplikáty

Učitel Hiller byl velice překvapený, když se dozvěděl o návštěvě ze sousedních čarohiší. Souhlasil však se závěrem, ke kterému se dobral pážecí trojlístek – nezaměstnávat se podružnostmi, ale nepustit ze zřetele nebezpečí další návštěvy čarodějů ze sousední Afro-indické čarohíše. Jak litoval, že nejbližší termín ke změně v čaroděje bude až napřesrok! Je přece nejvyšší čas, aby s těmi »pážaty« byl aspoň

někdo dospělý! Ať už rodiče, nebo učitel! Stačí si vzpomenout na osud »dětské křížové výpravy«, kdy kněží usoudili, že je třeba do Svaté Země poslat nevinné děti, kterým hříchy nebudou bránit ve skvělém vítězství nad neznabohy. Ta výprava dopadla neslavně, děti se neubránily námořním pirátům a do Svaté Země vůbec nedopluly. Buď zahynuly, nebo skončily jako otroci. Otázkou zůstalo, co z toho bylo horší.

Učitel Hiller se ze všech dospělých, kteří věděli o existenci čarodějů a »Lexikonu kouzel«, s největším elánem vrhl do čtení této knihy. Měl sice jen kopii, ale to nerozhodovalo, stejně si nic nemohl vyzkoušet. Tím úporněji se snažil, aby si zapamatoval co nejvíc nových poznatků. Ale právě protože si nic nemohl zkusit, tím víc o tom přemýšlel.

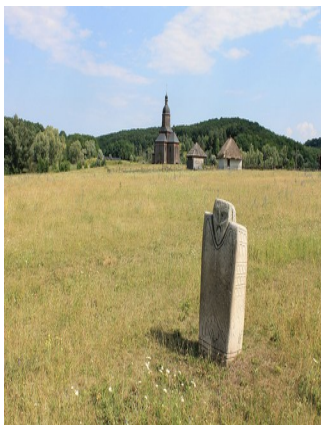
Proto také přišel po vyučování za Katkou, aby s ní probral, co se mu zdálo hodně zajímavé.

Základem bylo vytvoření kopie »Leksikonu kauzel«, jak jim to předvedl Zulugach. »Leksikon kauzel« se v tom návodu jmenoval »rawechit«. Vytvoření kopie se ale mohlo týkat i jiných, podobných knih – či předmětů. I když jen »Lexikon« se dal měnit mezi formami »Kámen«, »Svitek«, »Kniha« i »Borcuš«. U jiných Knih neměla smysl forma »Kámen« a úplnou záhadou zůstávala forma »Borcuš«, která neměla české jméno, v »Lexikonu« byla sice zmíněná, ale bez vysvětlení.

Katka se tedy rozhodla pro pokus. Nechala nejprve vytvořit kopii knihy s názvem »Dubhyrui« s převedením textů do moderní češtiny a se zmenšením na formát běžné knihy. Před ní se na stole objevila malá kniha podobná »Lexikonu« s názvem »Dějiny Knih a Kouzel«¹¹.

„Myslím, že by mě to zajímalo víc než »Lexikon«,“ řekl pan Hiller. „Uděláš ji také pro mě?“

11 Komu to připomíná knihu »Dějiny čar a kouzel« z Harryho Pottera, toho zklamal, nejde o tutéž knihu.

„Tahle je vaše,“ řekla Katka velkoryse. „Já si doma udělám svoji a nemusím ji ani přenášet.“

Katka se pak rozhodla vytvořit pro pana učitele stejné kopie i zbylých knih. Jejich názvy vypadaly slibně, ale vnitřek byl pro Kateřinu trochu zklamáním.

»Hévubcine« byla »Příručka Konstrukce Kouzel«, jenže při letném nahlédnutí učitel Hiller zjistil, že začátek do značné míry odpovídá

vysokoškolské »Matematické analýze« a obsahuje tak vysokou matematiku, s jakou se doposud neseťkal. Prolistováním zjistil, že ta matematika je do třetiny rozsahu knihy, ale pokračuje to fyzikou, na kterou si ani sám netroufal. Podobně dopadla kniha »Atneta« s hezkým českým názvem »Příručka Základů Kouzel«. Také začínala vědou vyšší úrovně než bývá na vysokých školách.

„Tohle bude pro vás těžší, než jsem čekal,“ přiznal Hiller.

Katka mu tedy všechny knihy ponechala a spěchala domů. Když je to těžké i na učitele, pak to bude pro žáky nedosažitelné, uvažovala. Ale umínila si vytvořit kopii »Dějiny Knih a Kouzel«, tak se určitě dozví hodně zajímavého.

A skutečně se nemýlila. Doma na nic nečekala a sotva se zavřela v pokojíčku, zahájila vytváření kopie knihy »Dějiny Knih a Kouzel«. Navíc si chtěla vyzkoušet poslední formát, »Borcuš«, o němž nevěděla nic víc, než že existuje. Neodradilo ji ani varování, které jí vyskočilo přímo v hlavě, když formát určovala.

»Formát »Borcuš« smíš použít jen dvakrát za život!«

A kruciš, tohle je nebezpečné varování, pomyslela si. Ale proč? Proč je to zakázané použít víckrát?

V »Lexikonu« ale víc nebylo. Jen to, že to jde, ale nebylo tam ani to varování. A pochopitelně se neměla koho zeptat. Když to neví ona, kluci ani pan Hiller to vědět nebudou.

Někdo musí být první, řekla si a navzdory varování zadala odhodlaně zápis knihy v nebezpečném formátu.

V té chvíli ji ale přemohl neodolatelný spánek. Nedokázala vzdorovat, jen se v poslední chvíli zvrátila a padla na svou postel.

A pak už nevěděla o světě...

Probudila se malátná, sotva pletla nohama. Vstala sice, ale pohledem na hodinky zjistila, že na posteli ležela skoro hodinu. A hned poznala, že má přeleženou levou nohu, běhali jí po ní mravenci a nemohla ji ani rozhýbat. Fuj, pomyslela si, co to bylo? Nedávno dávali v televizi naučný pořad o epilepsii. Nesledovala ho, televizi měla puštěnou jen jako kulisu, ale přece jen jí něco v hlavě uvízlo. Nemá nakonec epilepsii? To by jí ještě scházelo!

Ale co, řekla si, i kdyby, svěřím se »vyšší síle«, ta si s tím poradí. Ale ten záchvat přišel hodně nevhod! Jak teď zjistí, jestli ten příkaz stihla, nebo se jí to zdálo? Na stole před ní nic nového neleželo. Ani kniha, ani svitek, prostě nic.

Ale co, mávla nad tím v duchu rukou, zadám to znovu, snad to podruhé projde... jenže v té chvíli si vzpomněla, že ten formát smí použít jen dvakrát za život a jako kdyby před sebou uviděla červené světlo. Ba ne, zabrzdit! A opatrně, má už jen jeden pokus a kdyby ho zkazila, bude nahraná!

Ale já chci knihu »Dějiny Knih a Kouzel«, pomyslela si. Když to nejde tímhle, tak aspoň...

Jenže v té chvíli měla pocit, že se jí v hlavě otevírá opona s nápisem »Dějiny Knih a Kouzel« a za tou oponou je obrovské filmové plátno s úvodními titulky jako u filmu.

Dějiny Knih a Kouzel, vnitřní příručka

Ježkovy voči, tak tohle je ten formát »Borcuš«! došlo jí. On se nahrává přímo do hlavy! A teď má všechno v hlavě a může se tady proplétat jako v lese plném vánočních stromečků, na kterých visí místo ozdob jednotlivé kapitoly knihy! A co víc, nejsou tu jen texty a obrázky, jsou tu i videa! Tedy něco jako disk DVD, jenže nepotřebuje přehrávač, má to všechno v hlavě!

Aha – a proto to varování! Může to použít jen dvakrát za život... asi se do jedné lidské hlavy víc nevejde, zaplnilo by to celou paměť... a tady je to navíc potvrzené. Každý člověk si musí velice pečlivě rozvážit, než se rozhodlá využít tuto vymoženost, nedá se to už vzít zpátky a paměť člověka Homo Sapiens stačí jen na dvě veleknihy, ne víc. To ale měli vysvětlit už v »Lexikonu«, zamračila se trochu. I s tím varováním! Jestli si smí dovolit jen dvě veleknihy za život, měl by mít každý možnost pořádně si to se znalostí věci promyslet.

Jenže tyhle knihy očividně nepočítaly s tím, že by se mezi čaroděje dostali tři školáci bez dospělého »jarla«. Tedy čaroděje, který má nováčkům sloužit jako učitel. Samostudium zřejmě na všechno nestačí. Ale teď bude dělat »jarla« ona, přinejmenším ve výběru veleknih pro ostatní. A sama má ještě jednu! Jenže musí velice dobře rozmýšlet, kterou si zvolí. No nic, stalo se, stalo, zpátky se to vrátit nedá. Ale měla by se teď trochu ponořit do své veleknihy, ať co nejdřív zjistí, jestli to stálo za to!

A ponořila se do veleknihy...

Kluky ovšem ohromila, když jim přednesla, co všechno se dozvěděla. To se ví, také by chtěli něco takového. Jenže Katka je ihned varovala, že se to dá použít jen dvakrát a ostatní veleknihy jim zůstanou nedostupné. Raději to ještě odložili.

Katka si vytvořila klasický duplikát »Dějin Knih a Kouzel« ve formátu »knihy« a začala porovnávat. V té knize by mělo být totéž, co měla v hlavě! Jenže to tam nebylo. Velice brzy zjistila,

že kniha je slaboučký odvar veleknihy v hlavě. Jednak v knize nebyla videa, neboli pohyblivé obrázky. Ty se asi na papír nedaly přenést. Za druhé, v hlavě měla úžasný přehled všeho, co v knize musela pracně vyhledávat. Vzájemné odkazy tu byly uspořádané, okamžitě chápala souvislosti, které by jinak musela domýšlet. Bylo to zkrátka o úroveň výš a i když zpočátku trochu litovala, že si nemohla rozmyslet, co si vybere, brzy litovat přestala. Vždyť má ještě jednu možnost! A tu si důkladně rozmyslí!

Na okamžik jí bleskla hlavou myšlenka, jestli se podobně chovají i ostatní knihy, že by mohla získat přehled o matematice a fyzice, jaký nemá ani učitel Hiller, kdyby si zvolila jednu z těch ryze odborných příruček. Vypadalo to pravděpodobné, ale pak si řekla, že by toho mohlo být na ni moc. Vždyť o matematice toho zná jen málo. Ale učitel Hiller by si to měl zkusit! Tomu by se teprve rozšířily obzory! Umínala si, že mu to při nejbližší schůzce navrhne a poradí mu, jak na to.

Je ovšem otázka, kdy to bude moci udělat. Pan Hiller není čarodějem. Je možné, ba vysoce pravděpodobné, že to nepůjde. A když, tak až napřesrok. Jedině kluci by to mohli vyzkoušet, pokud se jim do toho bude chtít. Přece jen to není žádná legrace. Nejlepší bude ještě to odložit. Kdo je honí?

Kluci si pochopitelně vytvořili vlastní klasické duplikáty »Dějin Knih a Kouzel« ve formátu »kniha« a vrhli se na ni. Jistě byli zvědaví, stejně jako Katka. Ale jen Katka dějiny plně chápala. Kluci to měli jako učebnici dějepisu, Katka jako podrobný dlouhý film s mnoha odbočkami a s přehledem, jaký z knihy nedostanete ani kdyby šlo o tlustou encyklopedii.

A bude zřejmě ještě dlouho jediná...

Odyssea Ambíjů

Jak to tedy s dějinami knih a kouzel bylo?

Katka si umínila projít si to sama a pak to v kostce přednést klukům, až je zase uvidí. Zavřela oči a zvolila si: Začátek!

Dějiny knih a kouzel na Zemi začaly daleko ve vesmíru... Kniha začínala... na palubě veliké hvězdné lodi, jejíž posádka si dala za úkol roznášet po vesmíru vědu civilizace, nesoucí jméno »Ambíja« a přispět tak k rozvoji jiných, případně založit někde ve vesmíru kolonii na planetě bez vlastního rozumného života...

Pohled na posádku té lodi byl z dnešního pohledu poněkud směšný. Nebyli to totiž lidé, měli blíže k dinosaurům, i když ne k dravým teropodům, spíše k hadrosaurům »s kachním zobákem«. A tak jako člověk není na Zemi největším dravcem a vyhrával boj o život jen díky svému důvtipu, tak se nejspíše vyvinul rozum i u těchto dinosauroidů.

Jen jakoby mimochodem Katka objevila, kde se v seznamu »forem« vzal dávno vyhynulý stegosaurus. On totiž nepocházel ze Země, sauridé si ho vezli s sebou, i když jen ve »formě«, které se musel propůjčit život. Kdyby po tom lidé hodně pátrali, možná by časem objevili odlišnosti od pozemského života, jako naprosto neslučitelnou DNA, jenže k tomu by byl třeba důkladný, v dnešní době zcela nereálný vědecký přístup.

Hvězdná loď dávno před Zemí objevila jiný svět s vlastním životem, jenže byl příliš primitivní. Než by čekali miliony let, než se tamní život odváží opustit moře a oživit souše, raději tento svět

opustili. Další objevený svět s vlastním životem už měl vyvinutý druh, obdařený rozumem – člověka Homo Sapiens. I když ještě příliš primitivní, než aby pochopil Ambíjskou vědu.

Hvězdná loď však dál letět nemohla. Před objevením Země utrpěla při srážce s kusem temné hmoty osudová poškození, větší část posádky zahynula a pro zbývající se tak stala Země poslední zastávkou jejich cesty.

Ambíjané po havárii shromáždili všechny samice v nejlépe pancéřované kapsli velínu a nedovolili jim přístup do nebezpečné zóny. Dost na tom, kolik jich už v troskách lodi zahynulo! Samci se snažili opravit poškozené, nestabilní měniče hmoty, jenže je už neustabilizovali. Nastal výbuch a z lodi zůstala jen pancéřovaná kapsle velínu s výhradně samičí osádkou.

Ambíjané sice zachránili svou čest, ale jejich sebeobětování vzalo zbytku posádky budoucnost.

Zbytek posádky – už jen Ambíjanky – objevily v nejbližší hvězdné soustavě planetu, která naštěstí nesla natolik rozvinutý život, že mohly hovořit o rozumu. Beztak jim nezbylo nic jiného než se zde usadit. Troška hvězdné lodě, pouhá kapsle s velínem a nouzovými obytnými prostorami, už nebyla schopná letu mezi hvězdami. Ambíjanky měly problém s ní vůbec doletět, dobrzdit mezihvězdnou rychlost a jakž takž v pořádku přistát. Naštěstí se jim to podařilo, i když očesaná hvězdná loď se už vlastní silou nikdy nikam nedostane.

Nejhorší katastrofou byla ztráta centrální knihovny hvězdné lodi. Malá příruční knihovna velínu obsahovala jen podmnožinu vědomostí Ambíjské kultury – i když proti úrovni civilizace, ke které se připojily, to byl pořád obrovský skok.

Bohužel jim s centrální knihovnou zmizely všechny kopie struktury osob. Samozřejmě si co nejdřív vytvořily nové, jenže tam mohly uložit jen samy sebe. Formy pro obnovu samců jim

zoufale chyběly. A bez samců nemohly v novém světě založit plnohodnotnou kolonii. Mohly tu jen v poměrném bezpečí dožít.

Od přistání na Zemi začaly počítat nový čas – to je těch tři sta osmdesát osm tisíc pět set novoluní, neboť rozumně usoudily, že bude lépe respektovat místní přírodní časomíru, než se držet standardního Ambíjského času, který ve zdejší sluneční soustavě vyžadoval neustálé a vlastně zbytečné přepočítávání.

A tím se seznámily s lidmi Homo Sapiens. Je nutno přiznat, že první kontakty nebyly příliš přátelské. Lidé před dvaatřiceti tisíci lety měli blíž k opicím a neustále Ambíjankám kradli vše co neměly pevně přidělané. Co nemohli ukrást a s čím si nevěděli rady, to zničili – ta typicky opičí vlastnost ostatně zůstala lidem dodnes. Ambíjanky musely své věci hlídat a občas ty drzé opice klepnout přes prsty.

Jenže, málo platné, ty opice neměly v rozumu konkurenci a bylo jasné, že jim jednou bude patřit svět. A Ambíjanky věděly, že jejich pobyt v tomto světě bude časově omezený. Bez samců zde skutečně jen dožívaly. Nezůstala jim jiná možnost než světit své poselství a vědu své civilizace těm drzým opicím, které sice projevovaly značnou vynalézavost při zlodějních, ale ještě téměř žádnou schopnost a zejména chuť přijmout Ambíjskou vědu.

Hlavně kvůli nim zvolily za časové období novoluní. Rok je v této hvězdné soustavě natolik nezřetelný, že vyžaduje příliš sofistikované pozorování a toho tehdejší opice nebyly schopné. Dost na tom, že dokázaly sledovat úplňky. Ambíjanky zapustily vrak své lodě hluboko pod zemský povrch. Nebyl to pro ně problém, prostě ho podhrabaly a když klesl hluboko pod úroveň okolní krajiny, zahrnuly ho, aby nebylo znát, kde se nachází. Správně usuzovaly, že úroveň zdejších opic Homo Sapiens poroste a nechtěly, aby při jejich vynalézavosti našly předčasně způsob, jak se dostat dovnitř. Dobře věděly, že když si ty opice s něčím nevědí rady, zničí to. Pokusily se raději zajistit všechno

tak, aby vrak jejich lodě podlehl zapomnění. Na druhou stranu Ambíjankám nezbylo než svěřit poselství své civilizace právě těm opicím. Věděly, že jednou jejich úroveň stoupne. Proto ve světě rozmístily tisíce inteligentních kamenů, umožňujících vybraným jedincům spojení s »lumuximy«, měniči hmoty, ukrytými stejným způsobem jako vrak mezihvězdné lodě. K tomu účelu si vyvolily z lidstva menší část, v tehdejší době právě tu nejinteligentnější, a vybrané jedince upravily, aby mohli navazovat telepatické kontakty. Ambíjanky věděly, že se zdejší opice občas mezi sebou poperou a ve vzájemném zabíjení jsou vynalézavé jako u krádeží. Vybrané jedince rozmístily po světě, aby přežili místní katastrofy nebo vyvraždění neupravenými.

Vybraným jedincům pochopitelně nastaly zlaté časy. Jejich úkol byl poměrně snadný, přežít a předávat své vědomosti dalším generacím, dokud lidstvo nepochopí mimozemskou technologii jako celek. Ambíjanky věděly o závisti neupravených opic, proto své jedince vybavily jistou ochranou, aby jejich napadání bylo pro ostatní sebevražedné. Ale i pak dostali upravení příkaz skrývat se a nevystupovat veřejně.

Ano, tak vznikli čarodějové.

Ambíjanky pak žily na Zemi ještě dlouho. Pomáhaly lidem a vedly je, dokud na to měly vliv a sílu. Nebyly však nesmrtelné a když zdejší lunopočet ukázal sedmadvacet »adymy« od přistání vraku Ambíjské lodi, byl svět již bez mimozemských návštěvnic.

Bylo to před osmadvaceti tisíci lety, tedy přibližně v době, kdy vznikaly neolitické kresby v jeskyni Altamira ve Španělsku. To ještě lidstvo nebylo zralé pochopit vědu Ambíjů. A ještě hodně času uplyne, než se k tomu propracuje... Dějiny pokračovaly jen se zřetelem na vývoj druhu Homo Sapiens. Vrstvy času překryly potopení Atlantidy, vzestup a pád mocných lidských říší. Lidstvo se postupně vzmáhalo. Od primitivních nástrojů a používání ohně jen k úpravě pokrmů se pozvolna dostávalo dál.

Přišla doba kamenná a zdokonalování loveckých technik, pokusy o umění.

Doba bronzová, využití kovů.

Doba železná, expanze pokroku – a bohužel i zabíjení.

Wladyka od Zlatého Zvonu, který miloval kázání Jana Husa a představoval si, že snad už konečně přichází Zlatý věk lidstva – a jeho kruté zklamání, když v bitvě u Lipan padli dva jeho mladí známí, které chtěl již brzy zasvětit... a kterému se zdálo, že Zlatý věk od něho odvál víchřivá panská pýcha... Nenáviděl krále Jiřího z Poděbrad, pronásledujícího Jednotu bratrskou, ale nedočkal se jeho smrti a zemřel rok před ním...

Čarodějka Perchta z Pardubic se i s Lexikonem odstěhovala do podhůří, kde vybudovala podzemní sídlo – neboli »dům paní Nikové«, aby unikla soudu pro čarodějnictví, což se jí podařilo, dlouho ji pak nemohl nikdo najít a udat. V podzemním domě se jí však nelíbilo, cítila se tam jako ve vězení. Nakrátko svou naději upnula k císaři Rudolfovi Druhému, než poznala, že tento panovník není schopný nic řešit a nakonec byla ráda, že se jí podařilo vrátit se do tajného podzemního sídla.

Následovala Třicetiletá válka a vyhynutí čarodějů v Evropě. Barbara Niková z posledních sil vepsala do »Lexikonu kouzel« varování pro nálezce nedat Knihu do rukou »lidem nehodným«, i když už neměla sílu ani vrátit se do své postele zemřít.

Tři sta let tam seděla, nikdo ji nenašel... a dějiny šly dál...

Věk páry a parních strojů.

Věk bilionů řízených explozí ve válkách spalovacích motorů a zlatý věk automobilů a letadel.

Věk turbín – a atomových explozí nad městy...

Novoluní pořadového čísla tři sta osmdesát osm tisíc čtyři sta devadesát devět, přivítání Kateřiny mezi čaroděje...

Jsme v současnosti. Chcete se vrátit k některým světovým událostem podrobně? Ano nebo ne?

Ne, bylo toho moc, pomyslela si Kateřina a otevřela oči.
Je v současnosti – ale co dál?

Osudové rozhodnutí

Po úžasném zážitku s dějinami se Katka nemohla dočkat setkání s kluky a později s učitelem Hillerem. Kluky zlákala, aby si také pořídili kopii »Dějin Knih a Kouzel«, ale varovala je před formátem »Borcuš«, smí se použít jen dvakrát v životě! Kluci sice váhali, poříditi si »Lexikon kouzel« přímo do hlavy vypadalo lákavě, ale nakonec poslechli varování. Bude lépe nechat si to v hlavě trochu uležet. Rozhodnout se přece mohou i později.

Ještě víc se však Katka těšila do školy na setkání s panem učitelem Hillerem. Ani rodičům takové podrobnosti nesvěřovala. Jen učitel Hiller byl pro ni ze všech dospělých největší autoritou, jen tomu by řekla všechno. A to se ví, litovala, že se »zasvěcení« letos už nedá opakovat.

Dnes však je učitel Hiller na žádnou hodinu neměl, takže si musela počkat až na poledne. Pak ale zamířila za ním rovnou do jeho kabinetu a když zjistila, že je kabinet zamčený, odvážíla se až do sborovny. Učitel Hiller se po ní ohlédl jako ostatní učitelé, jenže všichni byli zaujati ředitelem, který s nimi cosi projednával.

„Máš něco důležitého, Kateřino?“ zeptala se jí Matinka.

„Mám, hlavně pro pana Hillera,“ odvětila Katka.

„Tak přijď za dvacet minut, mezitím stihneš oběd, ale teď neruš!“ vypoklonkovala jí Matinka ze dveří. Zřejmě projednávali něco důležitého a nezbylo jí nic jiného než poslechnout a jít na oběd. Jenže ve frontě na oběd se dozvěděla pravděpodobnou příčinu mimořádné učitelské porady.

Příčinou byl propadlík Jozef Veselý ze šesté třídy. Měl letos končit školu, protože propadl už víckrát. Byl na základní škole nejstarším žákem a často šikanoval spolužáky. Klidně si zapálil cigaretu ve třídě před učitelem, vyrušoval, výtky mu byly pro smích, neboť se přece »nechystal na vejšku«. Jeho prospěch tomu

odpovídal, propadal ze všech hlavních předmětů, dobrý byl jen v tělocviku, ale i to jen protože byl starší než jeho spolužáci.

Teď se ale proslýchalo, že do školy přišel jeho otec a žádal revizi známky z chování. Pětky z předmětů by mu nevadily, ale ta »trojka z mravů« by prý synovi vadila. Neurvalce by nechtěli ani zedníci, kam chtěl dát otec Veselý syna do učení. Ale jak se říká, jablko nepadá daleko od stromu a otec, místo aby přišel za syna prosit, učitelům vyhrožoval. Prý si to může dovolit, na něho si ani policajti netroufnou. Při jeho sto třiceti kilogramech se dalo věřit, že někomu »rozbije ciferník«, jak vyhrožoval.

Katka byla skoro u okénka, když se k němu přihnul Jozef Veselý mladší a hrnul se přímo před ni.

„Fronta končí támhle!“ ukázala mu Katka.

„Tebe se budu ptát!“ zavrčel Veselý junior a odstrčil ji, až se zapotácela. Aby ne, byla mladší a navíc holka, silou se mu postavit nemohla a kouzly nesměla.

Katka ho tedy nechala předběhnout, ale když už s tácem odcházel od okénka, použila »kojmu« a převrhla mu telekinezi na tácu misku s polévkou.

„Kdo to byl?“ vybuchl Jozef, neboť se domníval, že mu do tácu někdo strčil. Jenže dva metry kolem nikdo nebyl, všichni se mu klidili s cesty a neměl to na koho svalit, leda na sebe. Ztratil ovšem náladu a postavil tác trochu prudce na stůl, čímž dal Katce skvělou příležitost k dalšímu nenápadnému šťouchanci. Tentokrát mu na tácu poskočil talíř tak prudce, až se otočil dnem vzhůru. Knedlíky s omáčkou se smísily s rozlitou polévkou, jenže ani teď za to očividně nemohl nikdo jiný než on sám.

„Nemáš být tak hrrr!“ podotkla Katka k Veselému, když šla se svým tácem kolem něho. Jestli ale doufala, že jí to jako holce projde, tak ho ještě neznala.

„Ty se mi budeš smát?“ vyskočil Jozef, jako kdyby dosedl na nastražený napínáček. Vyskočil a odspodu nakopl Kateřinin

tác, až se všechno jídlo vzneslo do výšky a Kateřině v rukou zůstal jen prázdný tác. Tak očividný faul už ale nešel pozornosti učitelky, která měla dozor v jídelně.

„Veselý! To je ti podobné!“ zavolala na něho. „Ani tě hanba nefackuje vytahovat se na slabší a ke všemu na holku?“

„Neměla se mi pošklebovat!“ hájil se delikvent.

„Nejenže se chováš jako hulvát, ale napadáš i spolužačku, která ti nic nedělala!“ řekla učitelka. „Jak může tvůj otecko chtít, aby ti konference zlepšila známku z chování? To by ses musel i ty snažit nedělat takové vylomeniny! Kateřino, dojdi si k okénku pro nové jídlo!“

Kuchařky všechno viděly a byly ochotné vydat Kateřině novou porci, každému bylo přece jasné, že to Jozef udělal úmyslně.

„Já chci taky!“ vybuchl Josef a hrnul se k okénku.

„Ty sis své jídlo převrhl sám!“ zarazila ho učitelka. „Nikdo ti to nezkazil. Ale Kateřině jsi to vykopl ty a úmyslně.“

„To říkáte vy! Pošlu sem tátů!“ odsekl Jozef. Drzosti měl víc než rozumu. Mezitím jedna z kuchařek vyběhla do jídelny s kbelíkem a koštětem uklidit rozmetané jídlo.

„Paní učitelko, já druhou porci nechci,“ řekla Kateřina. „Mám v tom svůj podíl viny. To zkažené jídlo si vyřídím s jeho tátou.“

Učitelka si myslela, že špatně slyší. Ale Kateřina už odcházela bez oběda z jídelny.

Šla vartovat před fyzikální kabinet.

„Tak pověz, co máš na srdíčku!“ uvítal Hiller Katku, když ji spatřil čekat před jeho kabinetem.

„Jak dopadla konference?“ reagovala Katka protiotázkou.

„To nebyla konference,“ opravil ji Hiller. „Jen porada, jak se máme zachovat v nenadálé situaci.“

„Žádná nenadálá situace nenastane,“ řekla Katka tiše.
„Jestli myslíte pana Veselého...“

„Ty už o tom taky víš?“ podíval se na ni pobaveně.

„Vždyť si o tom štěbetá celá škola,“ řekla Katka. „Já si ale na pana Veselého večer dojdu a do školy vyhrožovat nepřijde.“

„Nedělej to!“ zvažněl učitel. „Veselý je bývalý boxer!“

„Tygřice nepotřebuje boxerskou přípravu,“ řekla Kateřina tiše.

„Dohodli jste se – i s námi učiteli – že nikomu neublížíte!“ napomenul ji Hiller.

„Neublížím mu,“ ujistila ho. „Ani drápy nevytáhnu! Jen se mu ukážu. Ale on si pak rozmyslí někomu vyhrožovat!“

„Bude z toho skandál!“ sýčkoval Hiller.

„Proč?“ pokrčila rameny. „Nikdo to neuvidí, jen já a on. On se o tom neodvází mluvit a kde není žalobce, není ani soudce...“

„Dělej jak myslíš, ale nelíbí se mi to,“ vrtěl hlavou Hiller.

„Ale to není důvod, proč jsem tady,“ řekla Katka ulehčeně, že má to nepříjemnější za sebou a může se konečně podělit se svými novými zkušenostmi. „Něco jsem zjistila a myslím si, že to pro nás bude velice důležité...“

A vysvětlila mu problémy s formátem »Borcuš«, který si člověk může zkusit jen dvakrát za život...

„Já už jedno použití mám,“ zakončila to. „Nechala jsem si do hlavy nalít »Dějiny Knih a Kouzel«. Musím potvrdit, nedá se to srovnávat s učebnicí. Vím teď prakticky všechno o veškerých lidských dějinách, nejen o dějinách Knih a kouzel. A nejspíš vás překvapí, co ta naše kouzla vlastně jsou. Já už to vím. Nejsme čarodějové a čarodějnice v tom smyslu, co se mezi lidmi traduje. Máme v hlavách telepatickou vysílačku ke spojení s terminály mimozemské civilizace »Ambíja«, které ty příkazy vyhodnocují a plní je pomocí uvolňování energie a vytváření hmoty. Síla není

v nás, ale v »lumuximech«, robotické síti, která plní naše příkazy. Nevypadá to přirozeněji než jakási magie v nás samotných?“

„Vypadá, to rozhodně věrohodněji,“ přikývl pan Hiller. „Už jsem to také nařkl. Je to v těch dvou posledních knihách, ale pro jejich pochopení bych potřeboval nejméně dvě univerzity.“

„Nebudete je potřebovat,“ řekla Katka přesvědčivě. „Jestli si necháte tu knihu »nalít do hlavy«, budete jí rozumět. Je tam všechno potřebné, takže to pochopíte. Potíží je, že to člověk snese jen dvakrát za život. Kterou z těch dvou byste chtěl raději?“

„Nejlépe obě,“ řekl Hiller. „A jestli to člověk snese...“

„Když se rozhodnete pro ty dvě, nebudete už mít možnost osvojit si další. Knihy jsou čtyři, takže správná otázka zní, které dvě si odepřete?“

Učitel se opět na chvíli zamyslel.

„Nějak se mi to nezdá,“ zavrtěl hlavou. „Ty dvě obsahují hodně společné látky. Odhadl bych to na tři čtvrti úplně shodné vědy, zejména matematiky, fyziky, chemie a biologie. Proč by si měl někdo zaplácat paměť dvěma skoro shodnými knihami?“

Káťu to zarazilo, ale po chvíli se vzpamatovala.

„Vzpomněla jsem si na to,“ řekla. „Je o tom zmínka v knize »Dějiny Knih a Kouzel«. Ty dvě se zásadně nenalévají do stejné hlavy. Mezi nimi se člověk musí rozhodnout. A pak mu zbývá ještě jedna možnost, jedna ze dvou posledních knih.“

„Takže to vidíš jako tak, že si jeden člověk nechá do hlavy vložit příručku »Základy kouzel« a k ní třeba »Lexikon kouzel«, kdežto druhý si tam dá dát »Lexikon kouzel« a k němu »Příručku konstrukce kouzel«?“

„Ano, přesně tak to myslím,“ řekla Katka. „Já jsem začala »Dějiny Knih a Kouzel« a snesu už jen jednu. Když se někdo rozhodne pro »Základy kouzel«, druhý pro »Konstrukci kouzel«, pak dohromady umíme všechny knihy. Jeden člověk dnes beztak nemůže obsáhnout veškeré vědění lidstva. Poslední, o kom se to

kdysi tvrdilo, měl být Leonardo da Vinci. Ale teď by mě zajímalo, co jste zatím zjistil o těch dvou? Co myslíte, kterou knihou bysme měli začít? »Základy« nebo »Konstrukce«? Čím se od sebe liší?“

Hiller se opět na chvíli zamyslel.

„Podle toho, kam až jsem se zatím dočetl, obsahuje kniha »Základy« informace o nějakém základním stroji... nebo strojích. Podle mě by měla být nutná k pochopení principů. »Konstrukce« naproti tomu popisuje praktické postupy tvorby nových kouzel.“

„Myslíte si tedy, že „Základy“ budou důležitější?“

„Zdá se mi to,“ řekl učitel. „Ale přiznám se, měl jsem zatím velké problémy aspoň vzdáleně pochopit, oč v těch knihách jde. Nechtěl bych podle takových skript dělat zkoušku.“

„A nebudete,“ řekla Katka. „Kdo se rozhodne pro některou z těch knih, ten je i pochopí. A stane se naším učitelem, čili »jarlem«. Mohla bych teď učit »Dějiny Knih a Kouzel« zájemce, kteří se rozhodnou pro jiné odbornosti. Ale nemohu je naučit to, co mám sama v hlavě. Jen přehled. Mám dojem, že naše skupinka bude potřebovat jen jednu odborníci na dějiny a to jsem já. Naopak se mi zdá, že si všichni necháme nalít do hlav »Lexikon«, kvůli přehledu o všech dostupných kouzlech.“

„To vypadá rozumně,“ přikývl Hiller.

„Díky, pane učiteli,“ řekla Katka. „Ani nevíte, jak mě mrzí, že ještě nejste »zasvěcený«. Bez telepatie je to všechno pro vás jen teorie bez možnosti praktického uplatnění. Na to si musíme ještě počkat. Utěšuji se tím, že už máte kus z toho roku za sebou.“

„Taky se už na to těším,“ řekl pan Hiller.

Cestou ze školy Katka telepaticky zavolala Martina.

„Martine, přijď ke mně! Teď hned, pokud můžeš!“

„Co se děje?“ zeptal se jí rovněž telepaticky.

„Neptej se a přijď!“ pobídla ho.

To způsobilo, že byl u ní jako na koni, přesněji řečeno, na svém teleskopickém »koštěti«. Zaklepal na okno, aby ho vpustila dovnitř, neobtěžoval se ani schody, ani zvoněním u dveří.

„Vo co de?“ zeptal se, jen co se postavil na nohy a sklapl teleskopické koště.

„Tady se posad'!“ přistrčila ho na okraj své postele. „Vezmi si Knihu a přede mnou vytvoř kopii »Příručky základů kouzel«.“

„Tu už mám,“ namítl.

„Neodmlouvej, dneska jsem tvůj »jarl«,“ usadila ho. „Jen si to zatím připrav!“

„No dobře,“ zabručel. „Můžu začít?“

„Teď tam doplň, že chceš formát »Borcuš«!“ poručila mu.

„Ten novej, co ještě neznáme?“ zpozorněl.

„Ten novej,“ ujistila ho. „Já už ho znám a povedu tě!“

Začal zadáním formátu, ale hned se zarazil.

„Hele, vyskočilo mi v hlavě, že to smím jen dvakrát...“

„Vím,“ utřala jeho námitku. „To je v pořádku, budeš to dělat jen dvakrát a tohle je poprvé. A nezdržuj!“

Dokončil zadání parametrů a opět se na ni tázavě podíval.

„A teď to spust'!“ poručila mu.

Byla už připravená na to, že kamarád ztratí vědomí. Byla ale pohotově a opatrně ho složila na svoji postel, aby si neublížil pádem na nějakou hranu nebo na něco tvrdého. Nohy mu zůstaly viset přes okraj postele na zem, ale detaily se nezdržovala. Věděla i to, že to potrvá přes hodinu a že mu musí občas změnit polohu těla a končetin, aby se nepřeležel jako ona. Starala se o něho celý čas jeho bezvládnosti. Trvalo to déle než hodinu, ale pochopila to jako přirozené – »Základy kouzel« obsahují obrovské množství vědy, především pekelně vysoké matematiky. Mohou tedy trvat déle než u ní, kdy šlo jen o dějepis.

Konečně se Martin pohnul a nepřítomně otevřel oči.

„Kátěnko!“ vydechl. „Co se to se mnou děje? Mám pocit, že se mi rozskočí hlava!“

„To nic, to přejde!“ uklidňovala ho. „Teď sám sobě poruč, že chceš »Atnetu, příručku Základů kouzel«!“

„Ježíšikriste!“ vyjekl. „Kátěnko, Katuško, já to... vždyť já to teď všechno vím!“

„Tak tedy – vítej mezi námi »jarly«!“ řekla vážně Kateřina.

Strasti s kalendářem

Kateřina poslala Martina domů a doporučila mu, aby se »ponořil do knihy«, ale ať přitom leží ve své posteli, neboť se může stát, že nějakou dobu nebude vnímat okolí.

„Co mám říct Kryštofovi?“ zeptal se.

„Proboha, zatím nic!“ požádala ho. „Nejprve si prohlédni, co všechno teď víš. Pak si dáme poradu, jak postupovat dál a teprve potom do toho zasvětime i Kryštofa. Aby se nestalo, že se začne stavět proti nám, víš, jak je háklivý na »komandování«. A bez toho to nepůjde, to si piš! Kdybych ti to měla podrobně vysvětlovat, nezkusil by sis to ani za týden. Tohle se musí udělat jako skok do ledové vody, bez rozmýšlení. Jenže to rozmýšlení je tu nutné a ve tvém případě jsem to rozmýšlela s Hillerem.“

„On je taky... »jarl«?“

„Není, není přece ani čaroděj, ale má rozumu jistě víc než my tři dohromady,“ ujistila ho. „Už aby byl jako my!“

Martin s tím souhlasil a tak se pro dnešek rozloučili.

Pro Kát'u ale dnešek neskončil. Roztáhla své teleskopické koště »bekenru« a vylétla oknem do večerního šera. Bez velkého rozhlížení zamířila k marketu, kde obvykle touto dobou manželé Veselých »nakupovali«.

Všichni věděli, že ti dva v marketu kradou jako straky, ale ani ochranka si s nimi nevěděla rady. Pan Veselý byl přece bývalý boxer, měl přeražený nos a se svou váhou působil odstrašujícím dojmem. Sám nekradl, to obstarávala jeho manželka, on jí »jen« kryl záda a staral se, aby neměla problémy ani s pokladními, ani s ochrankou. A nutno přiznat, slavili úspěchy. Manželé Veselých část nákupu vždy zaplatili, ale co odnesli navíc, to po nejbližší inventuře zaplatili všichni zaměstnanci marketu. Ochranka se ani

neodvážila zasahovat a zaměstnanci raději platili ztráty, než aby se seznámili s jeho pěstmi.

Zpočátku na ně párkrát zavolali Policii. Jenže policisté při pohledu na pana Veselého ztratili zájem objasnit ohlášený případ krádeže a odešli v míru se slovy: „Bez důkazů nemáme důvod k zásahu.“

Inu, i policajti jsou lidé! Chlubí se heslem »Pomáhat a chránit!«, ale ne tam, kde jde o hubu... V těchto případech platí spíš heslo o košili bližší než kabát¹². Srabi!

Katka přistála na tmavé cestě mezi marketem a bytem manželů Veselých. Sklapla »koště«, zastrčila je do bundy, přešla trochu dál do stínu a vyčkávala.

Nečekala dlouho. Za chvíli kráčel proti ní pan Veselý starší s chotí. Paní Veselá se prohýbala pod taškami, dnes měli »velký nákup«, i když »oficiálně« zaplatili jen jeden bochník chleba. Pan Veselý držel načatou láhev vodky, ze které už polovinu upil.

„Stůjte vy dva!“ vystoupila ze stínu odhodlaně Katka.

„Co je to za žábu?“ zasmál se pan Veselý.

„Nejsem žába, jsem tygřice!“ řekla Katka a proměnila se ve velkou sibiřskou tygřici. Postavila se jim v uličce napříč a její dva metry jim neponechaly možnost ji obejít. Chvíli se pásala na jejich zděšení, pak na oba vycenila ohromné zuby, načez se překulila na záda a změnila se zpátky v křehkou dívku.

Jenže to už oba věděli, že to není obyčejná malá holčička.

„Radím vám, nedrážděte mě!“ řekla temně. „Myslíte si, že vám patří svět? Nebo aspoň město? Omyl! Má trpělivost s vámi

12 Kdyby to nebylo podle skutečnosti, taky bych se vzpíral tomu uvěřit...

právě končí. Buď začnete žít poctivě, nebo nebudete žít vůbec. Ujišťuji vás, že překousnu krk i medvědovi. Rozumíte?“

Pan Veselý, před nímž se třásl i policisté, se teď viditelně sám třásl před malou dívkou.

„Ale jak to, že...“ vykoktala ze sebe paní Veselá.

„Jak to, že se umím změnit v tygřici?“ dokončila její otázku Káťa. „Prostě mám takové možnosti. Viděli jste mě dobře. Jsem zatím malá bosorka, ale malá neznamená slabá. Mohla bych vám předvést i silu mých zubů, nebo vystrčit drápy, ale vy budete jistě rozumní, neboť bych to předvedla na vaší kůži, slabé jako papír. Nechtějte mě rozzlobit, toho byste litovali, i když jen krátce. Ne, nechci a nebudu vás trápit. Když vás zakousnu, bude to rychlé. Ale jestli chcete, aby i váš synek Jozef zůstal naživu, vysvětlete mu, že to platí i pro něho. Až ve škole znovu napadne nějakého spolužáka, seznámí se s mou horší podobou. Jakou? Tu jste právě viděli. A jestli mě příště potkáte jako tygřici, nezachrání vás nic na světě, to si pište!“

Vytáhla z bundičky pŕlmetrovou stříbrnou tyč, natáhla ji na dva metry, nasedla na ni a vznesla se do večerního šera. Jakmile se dostala z okruhu osvětleného pouliční lampou, zmizela jim.

Manželé Veselých vystarovali domů, jako kdyby jim za patami hořelo.

Netroufali si ani křičet.

Martin se ohlásil hned ráno.

„Katko, prosím tě, přines do školy skleněnou kouli! Ano, tu z »domu paní Nikové«! Potřebuji ji na jeden pokus!“

„Do školy?“ podivila se schválně hodně okázale. „Nepočká to až po škole?“

„Počkalo by, ale já k tomu potřebuji i pana Hillera!“ řekl Martin a telepaticky se od ní odtrhl.

Katka tedy přibalila do batůžku k učebnicím i skleněnou kouli. O té zatím nic nevěděli, jen tušili, že paní Niková ve svém domě neschovala nic zbytečného. Takže se Martin něco nového dozvěděl a chce to vyzkoušet, tím lépe! Uvědomovala si, že teď bude nejspíš »jarlem« on. Doposud toho věděla nejvíc ona, teď se to právě změnilo. Ale jestli Martin něco vymyslel, bylo by pošetilé ho neposlechnout.

První hodinu se ani nemohla soustředit na výklad učitelky. Upřímně řečeno, nebavil ji. Proboha, dějepis! To, co jim paní Stehlíková právě vykládala jako bůhvíjakou novinku, Katka znala i s podrobnostmi, o jakých se učitelce ani nezdálo. Pokusila se o telepatický kontakt s Martinem, jenže pro něho byla přednášená látka nová a paní Stehlíková ji uměla podat, takže jí nepřítomně odvětil »o přestávce!« a zrušil telepatické spojení.

Katce nezbylo než přetrpět hodinu dějepisu. Ale místo aby sledovala výklad, opět se »ponořila« do své »vnitřní knihy«. Co o tomhle období říkají »Dějiny Knih a Kouzel«?

Náhle ji něco vytrhlo. Uvědomila si, že učitelka vyslovila její jméno. Zřejmě si všimla, že nedává pozor.

„Co nám Kateřina poví, co se událo na počátku sedmnáctého století?“ vyvolala ji v lavici, nejspíš aby pobavila třídu.

„Sedmnácté století?“ opakovala Katka. „Například v Indii byla roku šestnáct set založena Britská východní společnost, to byl prakticky začátek britské kolonizace Indie. V Japonsku byl 1603 po dlouholetých občanských nepokojích ustaven šógunát Tokugawa. 1607 porazilo holandské loďstvo španělské námořní síly u Gibraltaru, 1609 vydal Rudolf II. Majestát, 1616 doplul holandský mořeplavec Dirk Hartóg na pobřeží Žraločí zátoky v západní Austrálii, osmého listopadu 1620 byla bitva na Bílé Hoře, 1621 se na Staroměstském náměstí konala poprava českých pánů, 1625 založili Holanďané Nový Amsterdam, který se dnes

jmenuje New York, 1633 odvolal Galileo před Inkvizicí své učení, roku 1641 dobyli Holanďané Malajsijské město Malaku a zůstali tam dalších dvě stě let, 1644 v Číně svrhli dynastii Ming, 1648 končí 30-letá válka Vestfálským mírem, 1649 byl popraven anglický král Karel I. Stuart a začala vláda Olivera Cromwella...“

„Dost, dost!“ zarazila ji učitelka. „Nemusíš si vymýšlet!“

„To si nevymýšlím, paní učitelko,“ odvětila Kateřina. „To jsou ověřená historická fakta. A to jsem nezmínila počátek vývozu otroků z Afriky do Ameriky, což je problém vlastně až do dneška! Já jen, že naše bitva na Bílé Hoře je na pozadí ostatních událostí nevýznamná, i když se smutnými následky pro Čechy.“

„A o tom právě vykládám, jenže ty nedáváš pozor!“ utřela ji učitelka. „Přitom je to pro nás Čechy velice významná doba!“

„O tom nepochybují,“ ohradila se Katka. „Jenže to všechno jsou dávno známé skutečnosti. Pro mě je zajímavější rok šestnáct set třiapadesát, to zemřela paní Niková, a sedmnáct set sedmnáct, kdy zanikla říše Galadech. To se mě dotklo víc.“

„Myslím, že se Bílá Hora dotkla Čech podstatně víc než zánik nějaké africké říše, která se ani do dějepisu nedostala.“

„Říše Galadech nebyla v Africe, ale v Evropě,“ opravila ji Katka. „Pro nás má význam dodnes, i když se do dějin nedostala.“

„V Evropě?“ zarazila se učitelka. „Ale... v Evropě žádná říše Galadech není a nikdy nebyla!“

„Byla, jen se nedostala do kronik,“ řekla Katka. „Pojednává o ní jen Ambijanská kronika. Ta obsahuje prakticky všechno, co ostatní kroniky dohromady, a ještě spoustu událostí navíc. Jsou tam i zápisy z Atlantidy, o které se v Evropě ví jen co o ní zapsal starořecký Platón. A ten to znal jen z doslechu, z druhé ruky, dnes už tomu nikdo nevěří. A je to celosvětová škoda. Civilizace tam byla velice rozvinutá a pádem Atlantidy úplně zanikla.“

„Ambijanská kronika...“ zpozorněla učitelka. „O té jsem nikdy nic neslyšela. Co je to za kroniku?“

„No... taková kronika,“ zarazila se Katka. Uvědomila si, že tuhle kroniku učitelce půjčit nemůže. Ani její tištěnou verzi. Leda by z ní škrtila všechno o kouzlech, čaroriších a čarodějích, jenže kronika pojednává nejvíc právě o nich, takže by ty škrty značně zmenšily její rozsah.

„Z internetu,“ dodala proto v dobré víře, že se s tím učitelka spokojí a nebude po tom pátrat. A kdyby pátrala? Tak ji zkrátka nenajde. To neznamená, že taková kronika neexistuje, ale jen to, že ji učitelka nenašla. Vlastně to zahrála do autu. Stehlíková sice kroutila hlavou, ale pak prohlásila, že se po té divné kronice podívá. Tím to i Katka považovala za ukončené.

Není nad to vědět si rady!

O velké přestávce se chtěl Martin podívat s Katkou a Kryštofem za učitelem Hillerem. Našli ho jako obvykle ve fyzikálním kabinetu, kde je vlídně přijal a nabídl jim tři židličky.

„Tak co, čarodějníci?“ usmál se na ně.

„Jsme zase o něco dál, pane učiteli!“ řekl Martin.

„V čem a jak daleko?“ zajímal se pan Hiller.

„Nejprve díky za radu,“ řekl Martin. „Ta kniha »Základy kouzel« je opravdu důležitější, správně jste nám ji označil. Takže mě z ní můžete vyzkoušet. Všechno vím.“

„Snad nechceš tvrdit, že té matematice rozumíš!“ podivil se trochu podezřívavě učitel.

„Rozumím a navíc umím lumuximy ovládat,“ řekl Martin. „Mám už představu, co s tím půjde dělat. A chci vám teď ukázat, co umí naše skleněná koule. Katko, prosím, polož ji na podlahu!“

Katka byla na tento pokyn připravená. Rychle vybalila ze svého školního batůžku skleněnou kouli a položila ji na podlahu na kruhovou gumovou podložku, aby se samovolně neodkutálela.

V té chvíli se v místnosti objevil obrovský tygr. Ale nebyl to nikdo z čarodějného trojlístku, protože všichni tři seděli pořád na svých židličkách a kromě Martina si tygra udiveně prohlíželi.

„Tak pane učiteli, tímto se potvrdila vaše hypotéza, že se dá takový tygr vytvořit pomocí holografické promítačky. Máme ji, jenže jsme o ní nevěděli. Dokáže vytvářet nádherné trojrozměrné obrázky. Mohl bych tady vyvolat i obrazy dinosaurů, například stegosaura, jenže by se sem nevešel. Leda zmenšený, ale to by působil spíš směšně než hrozně. Doopravdy jsme takového viděli zatím jen já s Kátou, že, Kryštofe! Sám to, chudák, neviděl, ale potvrdí nám to.“

„Kryštof vám to potvrdí i když ho neviděl?“ divil se Hiller.

„Kryštof byl v té chvíli ten stegosaur, pane učiteli,“ vysvětlil mu to Martin. „Jenže jsme tam neměli zrcadlo.“

„Náhodou jsem se viděl!“ protestoval Kryštof. „Vždyť jsem dokázal otočit hlavu úplně dozadu. Akorát že byla tma.“

„Tak se mi zdá, že být vašimi rodiči je asi velká legrace!“ usmál se Hiller.

„Rodiče o tom pochopitelně ještě nevědí,“ ujistil ho Martin. „Něco vědí Katčini rodiče, ale také ne všechno. Ale mám pro vás jednu důležitou zprávu. Astronomické léto na severní polokouli začíná letním slunovratem kolem dvacátého června. Jak jistě víte, toho dne je nejdelší den a nejkratší noc, ale asi nevíte, že vás následujícího dne přijmeme mezi pážata, neboť je to konec jara.“

„Južišmarjá!“ vykřikla tlumeně Katka. „Vždyť to vím, ale úplně mi to vypadlo!“

„Kniha totiž, pane učiteli, z vysoka kašle na náš kalendář,“ řekl Martin. „Pro ni jsou limity den a noc, úplněk a novoluní a rok pro ni končí o letním slunovratu, když končí jaro. Dřív to lidé víc slavili, dnes slavíme pitomosti, které nemají s přirozeným časem nic společného. A letní slunovrat je významný předěl!“

„Takže nemusíme čekat ještě celý rok?“ zeptal se za učitele udiveně Kryštof, neboť mu to došlo jako poslednímu.

„Ty jsi přece také čekal na novoluní a ne na kalendářní konec měsíce!“ připomněl mu bratr Martin. „Jenže u tebe nastalo novoluní později než začátek kalendářního měsíce, pro nováčky je letní slunovrat významnější a důležitější než Vánoce, Silvestr a Nový rok dohromady, o pitomostech jako Halloween nemluvě. A naštěstí je i mnohem blíž.“

„No jo!“ došlo až teď Kryštofovi.

„A následující týden je novoluní,“ pokračoval Martin. „Po něm bude nejvhodnější doba k přijetí Kateřininých rodičů. Ve stejný den to nepůjde, ale můžeme je přijmout hned po sobě.“

„Čím dřív, tím líp!“ řekla Katka.

Obranná linie

Byl asi nejvyšší čas, aby se mezi dětskými čaroději objevil i někdo dospělý. Zatím toho čarodějného trojlístek mnoho nezkažil, ale přehmatů už měli dost a dost. Neudrželi tajemství. Vrabci po celém městě si štěbetali, že jsou čarodějové. Spolužáci se na ně dívali s respektem, ale nebrali je do dětských her a někteří se jich i báli. Když se objevili, a bylo jedno, zda všichni nebo jen jeden, hry přestávaly, dokud se »ti čarodějníci« nevzdálili.

Mělo to však i své dobré stránky. Proslýchalo se – nikdo to sice netvrdil s určitostí, ale zvěst o tom už žila vlastním životem – že se rodina Veselých rozhodla odstěhovat kamsi na Slovensko, neboť jim večer v městečku tygr lidskou řečí vyhrožoval, že je sežere, když tu zůstanou. Podrobnosti nepřidali, ale díky tomu uspořádali zaměstnanci nejbližšího marketu oslavu. Měli proč.

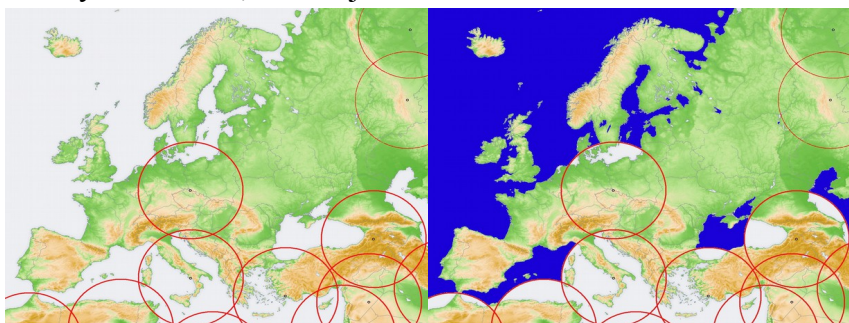
Radost panovala i ve škole. Nejen mezi žáky, kterým mladý Jozef Veselý ztrpčoval život, ale i mezi učiteli, kterým otec pan Veselý vyhrožoval násilím, když jeho synáčkovi nezlepší známku z chování. To by ale nebylo spravedlivé a takový podraz na svou autoritu si učitelé nemohli dovolit. A policisté by zase tvrdili, že »nemohou bez důkazů zakročit, musí počkat až ten chlap někoho zabije, nebo aspoň zmrzačí, až pak mohou zákrok proti menšině zdůvodnit«. Ve škole si všichni oddychli, jen trojlístek v takové pohodě nebyl. A mohl za to Martin. Příštího dne požádal učitele Hillera o slyšení ve fyzikálním kabinetu pro Hillera, Matinku a trojlístek »pážetek«. Ze tří dětí byl pážetem už jen Kryštof, Katka byla »jarl« přes »Dějin Knih a Kouzel«, Martin přes »Základy«. Martin je chtěl seznámit s tím, co se dozvěděl ze své »veleknihy«.

„Zjistil jsem, že baba Szgipi řekla o svém objevu aktivity v Evropě dalším čarodějům Afro-indické čaroříše,“ začal, když se všech pět usadilo. „Můžeme už brzy čekat jejich návštěvu. Skoro

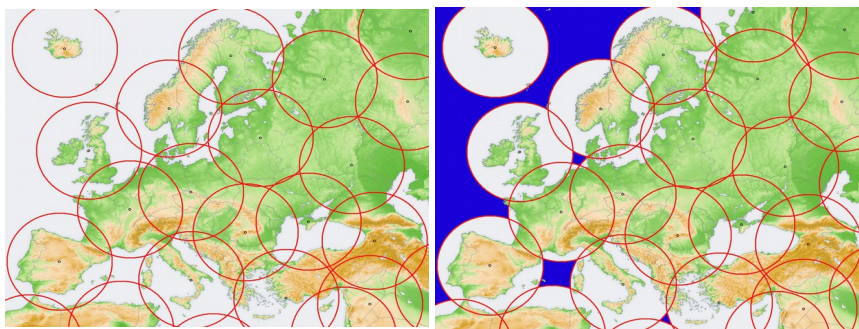
se divím, že se tu ještě neobjevili, ale spoléhám se, že u Viponů ještě nevědí, jak Szagipi dopadla.“

Matinka a Hiller už něco o nezvané návštěvě slyšeli, ale Martin pro jistotu zopakoval, co všechno o Viponech vědí.

„Osvojením knihy »Základů kouzel« jsem se dověděl nejen slušnou porci Ambíjské vědy, ale protože jsem v širším okolí jediný, mám i oprávnění řídit naši oblast sítě »lumuximů«. Jen v krátkosti: »lumuximy« nejsou pouhé terminály, jako Kameny, Svitky a Knihy. »Lumuximy« jsou výkonná střediska s poměrně značným dosahem, odhaduji to na sedm set kilometrů.

Současný a původní (dole) stav lumuximů (modře »hluchá místa«)

Nepokrývají však povrch celého světa, jen povrch pevnin, místy i s nevelkým přesahem nad nejbližší oceán. Důsledkem je, že při cestě přes »hluché místo« vás přestanou poslouchat kouzla včetně vznášení a ani si neškrtnete, dokud se opět nedostanete do

oblasti vlivu vlastního nebo jiného lumuximu. Nedoporučuji vám cestu na košťeti přes Atlantik, spadnete do vody kus od pobřeží.“

„Zajímalo by mě, jak se dostali čarodějové i do Ameriky?“ zeptala se ho Katka.

„Původní Indiánští přes Behringovu úžinu,“ pokrčil Martin rameny. „Tam není síť lumuximů přerušená. Ti pozdější zpočátku na lodích, dnes létají letadly. Už si zvykli, že krátce po startu jejich kouzla zaniknou a před cílem cesty se obnoví.“

„Středozevní moře se také nedá přeletět?“ zeptal se Kryštof.

„Středozevní moře je příliš malé,“ řekl Martin. „Z Afriky do Evropy a naopak se kdysi dalo létat i na košťeti. Od severu tam přesahovaly Evropské »lumuximy«, od jihu Africké. Dnes se dá přeletět jen z Libye přes Itálii nebo Řecko. Je pravda, i dřív byla nad mořem nebezpečná hluchá místa. Menší na západ od Dánska a na jihozápad od Řecka, větší mezi Španělskem a Sardinii a na západ od Bretaně. Na košťeti jste se nedostali ani na Island, mezi Islandem, Anglií a Švédskem byl hluchý pás. Proto na Islandu čarodějové nejsou, i když i tam je lumuxim. Je ale »zamčený« a nefunguje, tak jako většina lumuximů Evropy.“

„Takže jestli tomu dobře rozumím, kouzla nás poslouchají i na »cizím území«?“ hádala Katka.

„V dosahu našeho »lumuximu« má přednost náš,“ přikývl Martin. „Ale baba Sazgipi i Zulugach měli »své lumuximy« příliš daleko a museli tedy využívat náš.“

„A jak tedy poznáš, že jsi na cizím území?“ ptala se Katka.

„Někdy i dost důrazně,“ řekl Martin. „Protože – a tady jsme už na to narazili – nejsou všechny lumuximy úplně shodné.“

„Vždyť je, pokud vím, postavili ještě Ambíjové, ne?“ divila se Katka. „Měly být všechny stejné!“

„A zpočátku byly,“ přikývl Martin. „Ale vzpomeň si, jak jsi do seznamu vkládala »vepřo-knedlo-zelo«! A to se rozumí, že jsi

to dala jako novou položku jen do našeho lumuximu. Ve Francii mimo dosah českého to nevyčaruješ, neboť francouzský lumuxim o žádném »vepřo-knedlo-zelo« neví a navíc je »zamčený«. Náš obslouží Německo, Polsko, Rakousko, Maďarsko a dosáhne až do Itálie, naopak by do Čech přesahovaly Francouzský a Rumunský, kdyby nebyly »zamčené«. Kudy se na nás baba Sazgipi a po ní i Zulugach dostali? Jak už jsem řekl, přes Itálii nebo přes Řecko. Italský lumuxim funguje díky čarodějům na Sicílii, kteří bohužel patří do Afro-indické čaroříše a hlásí se k Viponům.“

„Takže na nás mohou jen z Itálie?“ dovtípil se Kryštof.

„Na košťatech jen z Itálie nebo z Řecka,“ souhlasil Martin.

„Letadly ale mohou přiletět spolu s lidmi prakticky odkudkoliv.“

„A nás tři tady utlučou čepicemi,“ sýčkoval Kryštof.

„Nemusí to tak dopadnout,“ nesouhlasil Martin. „My jsme přece v dosahu našeho lumuximu změnili jména příkazů a cizinci je zde nemohou používat. Poradil nám to Zulugach, ale poradil nám to špatně. Změnili jsme jen příkazy, o kterých jsme věděli. Ostatní zůstaly nedotčené, cizinci by je mohli nerušeně používat a my ne. To nebylo dobré řešení.“

„Máš snad lepší návrh?“ zamračil se Kryštofek.

„Mám,“ řekl Martin. „Navrhuji přidat před příkazy slovo, aby se provedly jedině s ním. Pak se to bude týkat všech příkazů, ať je známe nebo ne. Proveditelné to je a dokonce vím jak, kdysi to tak bylo, než to zrušili. Jen se musíme dohodnout na tom slově. Nemělo by být nevyslovitelné jako »strčprstkrzkrk«. Vzpomněl jsem si na český film o čarodějnici, která musela před většinou kouzel vyslovit slovo »dexempo«¹³, ale to je dlouhé, trojslabičné, zdržující. Potřebujeme kratší, nenápadné a lépe zapamatovatelné. Kdo máte nějaký návrh? Svůj řeknu nakonec, ať vás neovlivňuji.“

Dalo se ale říci, že všechny zaskočil. Proti jeho nápadu nic neměli, ale kdo má tak najednou vysypat z rukávu něco, co by

13 Saxana, dívka na koštěti

splňovalo takové požadavky? Padlo několik návrhů, ale bylo to střílení od boku, bez přípravy a bez míření. Nakonec Katka Martina vybídla, aby přednesl ten svůj.

„Napadlo mě slovo, které není v žádném z běžných jazyků a přitom se dá bez problémů vyslovit,“ začal Martin. „Je to slovo »xord«. Slova začínajících na »x« není v češtině mnoho, takže se nám nebude plést. Lexikon ho také nezná. Co vy na to?“

Jak se dalo čekat, nikdo lepší nápad neměl, takže schválili Martinův. Beztak bylo na něm, jak to zařídí.

„Takže ode dneška přestanou platit změny příkazů, udělané po návštěvě baby Sazgipi a přítele Zulugacha,“ shrnul to. „Vrátím je do původní podoby, tak jak jsou ve všech návodech. Zvykejte si už teď dávat před příkazy slovo »xord«. Kniha neznámá slova ignoruje, takže příkazy budou fungovat už teď, ale jakmile někdo vyšle příkaz »xord blok«, příkazy bez slova »xord« ztratí účinek. Necháme si to jako překvápko pro případné vetřelce.“

Souhlasili víceméně všichni. Jen Katka měla ještě dotaz.

„Už ses dozvěděl, jak nás ta ježibaba Sazgipi objevila?“

„Jo, to už vím,“ přikývl. „Už i já mohu požádat o mapu, na které jsou všichni aktivní čarodějové a čarodějnice. Jak už víte, od Třicetileté války není Evropa čaroději obydlená, lumuximy mimo náš jsou zamknuté. Takže jsme v celé Evropě od Španělska po Ural a od Itálie po Norsko jen my tři. Nejbližší čarodějové žijí na Sicílii, ale ti se, nevím proč, hlásí k Viponům. Lumuxim mají na pevnině kousek pod Neapolí, ale po tom se ještě podívám.“

„My tu mapu nemůžeme mít?“ napadlo Kryštofa.

„Ta mapa patří mezi diagnostické nástroje,“ řekl Martin.

„Ale pokusím se zjistit, jak by se zobrazovala i vám. Zatím to není možné a buďme rádi, že to jde aspoň mně!“

Ostatním nezbylo než v to aspoň doufat...

Katka se teď často toulala knihou »Dějiny«. Věnovala tomu veškerý volný čas a »zapomínala« se i ve škole. Matinka, Hiller a na Matinčinu přímluvu i dějepisárka Stehlíková jí to tolerovali a Katka toho zneužívala. Nechtěla to nechat být, stále se snažila pochopit, co vedlo k nepřátelství Viponů a Mankuzgó. Měla totiž nepříjemný dojem, že na tom hodně záleží. Mankuzgó jí byli sympatičtější, Zulugach je chtěl přece před Sazgipi zachránit.

Nakonec se k tomu dobrala, aspoň se jí to tak zdálo.

Konflikt začal v době, kdy se dobrodruhové z celé Evropy začali houfně stěhovat do Ameriky, kde byla podle nich obrovská spousta úplně volné úrodné půdy. Stačilo si vykolíkovat a zapsat vhodnou plochu pro ranč a začít farmařit, i když občas bylo při tom nutné vystřílet pár desítek »obtěžujících Indiánů«, kterým se nelíbilo, že si běloši zabírají jejich zemi pro sebe. Rozhodovaly to střelné zbraně, které Indiáni zpočátku neměli vůbec a později jen ukořistěné a opotřebované.

Stejně jako Indiáni pak prohráli i Keoguasové, čarodějové Severoindiánské čaroříše. Severoamerickou pevninu ovládli bílí lidé z Evropy a Viponové z Afro-indické čaroříše, kteří se při té příležitosti zmocnili i většiny zdejších »posvátných kamenů«.

Lidská populace Evropy se po Třicetileté válce jakž takž vzpamatovala, ale populace čarodějů vyhynula. Sibiřská čaroříše Fasyray měla příliš málo zdrojů, takže stagnovala a neměla zájem o zbytek Evropy. Afro-indická čaroříše Viponů by tyto prostory ochotně zabrala, jenže ani ona neměla dost zdrojů.

Knihy nebo jiný zdroj moci se mohla starat jen o omezený počet čarodějů. Ročně přijímala nejvýš tři nové a při průměrném věku sto padesáti let se počet čarodějů zasvěcených Knize mohl vyšplhat na čtyři sta, v ideálním případě až na čtyři sta padesát. Lumuxim »utáhl« až dvě stě deset knih a toto »magické číslo«¹⁴ odpovídalo až devadesáti čtyřem tisícům čarodějů. V Evropě se

14 Násobek prvočísel $2 * 3 * 5 * 7 = 210$

čtrnácti lumuximy se proto mohlo nacházet až milion tři sta tisíc čarodějů. Tolik jich tu však nikdy nebylo. Na Islandu žádní nebyli a počet čarodějů na lumuxim nikde nepřesáhl deset tisíc.

Čarodějové však nebyli omezováni pouze na vlastní území. Mohli cestovat po celém světě a využívat i cizí zdroje, pokud je ovládá aktivní lumuxim. Ten musí mít aspoň jednu aktivní Knihu, Kámen nebo Svitek a aspoň jednoho čaroděje. Zdroj bez čarodějů se uzamkl a oživil jen když se podařilo »zasvětit« dalšího novice. Čaroděj se mohl »zasvětit« jen k jednomu zdroji, během obřadu zasvěcování musel mít na něm ruce, ale pak už jeho polohu znát nemusel. Čarodějové zdroje před lidmi většinou ukrývali a často je i přemísťovali. Pak se stávalo, že jen dva až tři věděli, kde je uschován a když zemřeli, nemohli ostatní přijímat nováčky. Počet čarodějů se snižoval a po smrti posledního se zdroj uzamkl.

Čarodějové tedy mohli cestovat, ale mělo to svá omezení. Nikdy nesměli cestovat všichni. Zdroj, který neměl na území svého lumuximu žádného vlastního čaroděje, se uzamkl a jeho »klienti«, roztroušení po světě, pozbyli »zasvěcení«. Stejně to dopadlo, když se zdroj přemístil z dosahu lumuximu. Bylo to možné jen když jej přemísťoval jeho »vlastní čaroděj«, ale šlo to i s uzamčeným zdrojem bez čarodějů. Čarodějové toho v dávných dobách využívali, v průběhu tisíciletí se čas od času stěhovaly celé národy... Poznámka kronikáře, že se Slované stěhovali »i se svými bůžky a dědky«, má tedy smysl i logiku. Na konci cesty stačilo, aby se »zasvětil« aspoň jeden »bývalý« čaroděj, obvykle kmenový šaman. Tím všem »odemkl« Knihu, nebo ještě častěji Kámen, a »znovuzasvětil« všechny čaroděje shodného »klíče«. Během »odemykání« se zdroj připojil k nejbližšímu lumuximu a jeho oblast se stala jeho »domovským územím«.

Na omezení sto devadesáti zdrojů na lumuxim čarodějové nenarazili, tolik Knih se v jedné oblasti nikdy nesešlo. Též se dala snadno najít poloha lumuximů, ale nebylo to nutné a ani se s tím

nedalo nic dělat. Oblast jejich vlivu byla zhruba kruhová, záleželo i na podmínkách dosahu telepatie. Jednotliví čarodějové mohli cestovat i za tyto hranice, takže je to netrápilo. Aby cestovali všichni a uzamčením zdroje pozbyli »zasvěcení«, to se stalo snad dvakrát za celou dobu existence lumuximů, Knih a čarodějů.

I ostatní lidé si kdysi všímali, že některé předměty jsou pro čaroděje mimořádně cenné. Správně usoudili, že ovládají tajemné síly a snažili se napodobit je i pro sebe. Samozřejmě neúspěšně, jen se jim podařilo Evropu zaplevelit falešnými menhiry, knihami a svitky, z nichž většina byla bezcenná, byly to jen napodobeniny. Objevit pravou Knihu, Svitek či Kámen, je dnes téměř nemožné. Snadné to je jen pro toho, kdo o úkrytu věděl. Neznalí, natož cizí, ho prostě nemohli najít, i kdyby nevědomky seděli přímo na něm.

Třicetiletá válka a zejména následný mor však v Evropě vyhubily nejen lidi, ale i čaroděje. Smrt přicházela tak znenadání, že umírali i oni. Čarodějové si časem odvykli pomáhat ostatním lidem a celkem pochopitelně zapomínali, že Kniha umožňuje také velice efektivní léčení. Když sami onemocněli morem, nevěděli si rady. A pokud náhle zemřeli ti, kdo věděli o úkrytu zdroje, byl to konec kmene. Bez nováčků se zdroj po smrti posledního čaroděje uzamkl, některé Knihy pak skončily ve sbírkách šlechticů, kteří je shromažďovali, aniž by je vůbec kdy otevřeli, takže netušili, na jaké poklady u nich padá prach, jiné Knihy skončily v plamenech. Někdy úmyslně¹⁵, jindy protože je oheň až příliš častý »zlý pán« lidských obydlí. A byla obrovská náhoda, že jednu Knihu našly zvědavé děti, které – místo aby ji řádně odevzdaly archeologům, kteří by ji nepochybně dali do muzea, kde by na ni opět jen padal prach – začaly ji ze zvědavosti číst a protože tam stálo »Slowa nastawagucie nutno prosłowiti hlasem silniem!«, nečetly to dál jen v duchu, jak by na jejich místě učinil každý profesionální archeolog, ale poctivě nahlas.

15 Páter Koniáš byl zářným příkladem »uvědomělého« ničitele Knih

A Kniha se odemkla a přijala je.

Kolik v Evropě zbývá zamčených Knih, Svitků a Kamenů?
A kdo z majitelů na ně sahá rukama a čte si je nahlas?

Martin to věděl přesně. Žádný!

Naneštěstí si aktivního stredo-evropského lumuximu všimla vědma Sazgipi. Nejspíš i ona měla v hlavě »Základy kouzel« a mohla si vyvolat diagnostickou mapu polohy čarodějů. Dlouho se nerozmýšlela a rozhodla se podniknout do Čech nájezd. Zdroje jsou obecně nedostatkové a Kniha by se jí samozřejmě hodila, ať v Evropě, nebo i jinde. Jí samotné by nejspíš nebyla k ničemu, ale Afro-indické čarořiši by mohla pomáhat k větší slávě a moci. Tak se to přece chystala udělat! Knihu mohou přemísťovat pouze její »majitelé«, ale po jejich smrti se kniha zamkne a může ji odnést kdokoliv. Bylo jasné, co chtěla udělat. Nečekala ale, že ji zaskočí pouhá pážata, dokonce ještě děti. Zulugach to zpečetil a zbavil je zlé vědmy, jenže tím to jistě neskončilo. Afro-indická čarořiše je mocná, čarořiše Mankuzgó je příliš daleko a nemůže děti chránit.

No, nebude to asi lehké...

Martin potvrdil Kateřinin odhad, že je nutné, aby měli všichni v hlavě »Lexikon«. Každý měl volbu jediné další knihy. Katka to začala knihou »Dějiny Knih a Kouzel«, sama pak Martinovi vnutila „Základy kouzel“ a na Kryštofa zbyla poslední kniha »Konstrukce kouzel«. Klukům nezbylo než se podřídít, i když Kryštof brblal. Uznal to ale a měl být rád, že i na něho zbyla důležitá kniha.

Katka s druhou knihou trošku váhala. Uvažovala totiž, co by se stalo, kdyby Kryštof »přidělenou« knihu odmítl. Dá rozum, že by mu ji násilím nalít do hlavy nemohli. Katka uvažovala, že v tom případě oželí »Lexikon« a dá se na »Konstrukci kouzel«, i kdyby jí »Lexikon« chyběl. Mezitím si Martin vložil do hlavy »Lexikon« a potvrdil jim, že je to nutnost. Bez ní by se o mnoha

kouzlech nedozvěděli, hledání v »papírové knize« je pomalé. »Lexikon« zkrátka museli mít. Kryštof si tedy s brbláním nechal nalít do hlavy »Konstrukci kouzel«, ale zjistil, že toho nebude litovat. Nakonec litovala jen Katka. Kdyby si nevědomky nevzala »Dějiny«, měla by teď v hlavě místo na některou z těch dvou větších. Jak jí oba kluci potvrdili, ty dvě jsou důležitější. Jenže co už se stalo, nedalo se napravit. Katka chvíli váhala, jestli si k »Dějinám« nevezme raději »Konstrukci«, ale Kryštof jí vysvětlil, že »Lexikon« je pro všechny nejdůležitější. Nakonec všichni tři skončili přesně tak, jak to Katka na začátku odhadla, naplánovala a vlastně to oběma klukům vnutila. Mohla se teď jen utěšovat, že si svých »pět minut slávy« užila, když byla »jarlem« jen ona a kluci jí museli chtít nechtě poslouchat.

Teď už tomu bude naopak...

Martin nakonec s bratrem Kryštofem vymysleli, co udělat, aby je nikdo už tak nepřekvapil, jako se to podařilo ježibabě Szagipi.

Menší zádrhel byl v tom, že na tom museli spolupracovat, zejména když šlo o úplně nové funkce, které v systému nebyly. Kryštof sice uměl vytvářet nová kouzla, což se vzdáleně podobalo programování, jenže Martin znal a uměl ovládat »jádro systému« v lumuximech. Dohodli se, že Martin »jádro« doplní o funkci »ohlas změnu v počtu čarodějů« a Kryštof na jejím základě dodá do seznamu kouzlo »vzbud' mě při změně počtu čarodějů«. Funkce »vzbud' mě« v systému byla, takže od vytvoření nového kouzla si je mohli všichni tři nastavit, aby se dozvěděli o nově přichozích čarodějíh lumuximu »Krkonoše«, ovládajícího nejen Čechy, ale i okolní země.

Zjistili přitom velice zajímavý jev. Nové kouzlo se vzápětí po vytvoření stalo součástí »Lexikonu« a to nejen na pergamenu originální Knihy, ale i v papírových kopiích a nejpozoruhodnější

bylo, že i v hlavách tří čarodějů. A stejně se tam objevovaly nové předměty. Nejen vepřo-knedlo-zelo, ale i svičková na smetaně a další pochoutky, které v receptáři chyběly, protože v době, když se »Krkonošský lumuxim« po smrti posledního čaroděje vypnul, ta jídla ještě nikdo nevynalezl. Zejména vařené knedlíky vznikly až v pozdější době. Kateřina teď se svou maminkou doplňovala nová jídla skoro každou neděli a obě na to byly pyšné.

I »dějepisářka« může být užitečná.

Kluci nakonec vymysleli něco, co by mohlo vetřelcům vzít vítr z plachet úplně. Jedna věc bylo »předslovo«, uvádějící každý příkaz. Martin to nevymyslel sám, jen zjistil, že něco podobného v jádru zřejmě bylo, ale časem to čarodějové zrušili. Asi je to zdržovalo, ale teď stačilo vyřadit blokování a určit klíčové slovo, které by nekolidovalo se současnými příkazy, ani s hovorovými jazyky. »Předslovo« vzalo vetřelcům velké množství možností, jak v oblasti »Krkonošského lumuximu« škodit. Martinův další krok byl zaměřený proti možnostem, kde už nebyl podmínkou použití slovní, byť telepatický požadavek. Především šlo o létání pomocí koštěte – i když to šlo i bez pomůcek, jen to bylo těžší. Důležité bylo, že létání se vyvolává pouhým chtěním vzhůru, bez nutnosti přidat k tomu příkaz, a stejně tak se řídí. Stačí vyvolat ve své hlavě jakési šipky určující směr letu a jejich prodlužováním nebo zkracováním ovlivňovat rychlost. Nebylo to zdaleka tak obtížné, jako je řízení současných letadel.

Martin se naučil přebírat řízení od čarodějů na sebe. Mohl jim pak buď létání vypnout, nebo řídit let i proti jejich vůli, jak sám chtěl. A protože to řídil přímo v »jádru«, mělo jeho ovládání přednost nejen před »vetřelci«, ale i před »vlastními«. Selhalo by mu to, až kdyby se pokusil řídit »vlastního« čaroděje se stejným oprávněním. Na to by ale musel mít někdo další v hlavě knihu »Základy kouzel« a tu zatím nikdo jiný neměl. A proti vetřelcům, i kdyby měli oprávnění, měl aspoň o stupínek větší pravomoci.

Mohl tak ovšem řídit jen jednoho, ale kdyby sem čarodějů přilétlo celé hejno, donutil by jednoho po druhém přistát a pak by jim létání »vypnul«, takže by sám stačil uzemnit celou bandu. Doufal, že by to na patřičné »uvítání« vetřelců stačilo.

Pokud ovšem přiletí na košťatech...

Na letadla to přece vliv nemá.

Jakkoliv se všichni těšili na letní slunovrat, bylo by chybou zapomínat na nebezpečí, hrozící od vetřelců. Martin s Kryštofem proto doma probírali různé možnosti a nechávali Kateřinu mimo hru. Katka se ale nenudila. Jako kluci prohledávali »vnitřní knihy«, zabývala se i ona »Dějiny Kouzel«. Až si toho všimli rodiče.

„Co že zase ležíš?“ vyčítala jí mamka. „Nejdeš se za celé odpoledne proběhnout, pořád jen ležíš! Vždyť to není zdravé!“

„Kdybys, mami, věděla...!“ vzdychla si Katka.

„Já vím, jsi čarodějnice,“ pokývala hlavou mamka. „Ale to snad neznamená, že se budeš válet na kanapi, tloustnout a nic nedělat? Vždyť bys za chvíli vypadala jako bečka!“

„Potřebuješ něco?“ zeptala se jí Katka.

„Já? Nic! Jen abys pořád neležela!“ řekla mamka.

„Víš, mami,“ začala Katka, „tebe to čeká taky, tak ti to radši řeknu předem. Slyšela jsi někdy pojem »Norimberský trychtýř«?“

„Náhodou slyšela,“ odvětila mamka. „Používal ho můj táta, tvůj dědeček, když mi něco ve škole nešlo. Vždycky říkal, škoda že nemám Norimberský trychtýř, abych ti to nalil do hlavy.“

„Tak si, mami, představ, že to je u nás čarodějů skutečnost,“ řekla Katka. „Máme možnost nechat si do hlavy nalít vědomosti. Mám teď v hlavě dvě tlusté knihy a když takhle ležím, přehrabuji se ve svých nových vědomostech.“

„Co to bylo za knihy?“ zeptala se jí mamka.

„»Lexikon kouzel« a »Dějiny Kouzel«,“ sdělila jí dcerka. „Nejsou to největší knihy, ale i tak... ani netušíš, co všechno teď vím! Víím, kde leží potopená Atlantida, kdy přišli naši předkové do Čech, umím teď kouzla, že mě z nich samotnou přechází mráz po zádech, jenže bohužel také víím, že na světě žijí zlí čarodějové a co nám od nich hrozí. Vzpomeneš si ještě na toho drzého psíka, co nám nedávno vběhl až do bytu? On to totiž nebyl psík, ale zlá baba čarodějnice, co nás chtěla všechny tři zabít. Nedali jsme se, ale místo ní přijde někdo jiný... kluci právě bádají, jak z té kaše ven a já jim nepomůžu, protože mám v hlavě jen »Dějiny«, které nám nejsou proti zlým čarodějnicím vůbec nic platné.“

„Říkáš, psík jako baba čarodějnice?“ podívala se mamka na dceru přece jen trochu nevěřičně.

„Mě jsi ještě neviděla jako zvíře?“ připomněla mamce.

„Viděla,“ zchladla mamka. „A přiznám se, bylo mi to hodně nepříjemné.“

„Proč, mami?“ podivila se Katka.

„Neměla bys to zkoušet,“ řekla matka. „Bojím se, aby ti to nakonec nezůstalo a abys pak nemusela žít do smrti v kleci.“

„A vidíš, mami!“ chytila se toho Katka. „Kdyby se Martin neuměl změnit v tygra, ta čarodějnice by nás všechny zabila. Ale protože to Martin uměl, přimáčkkl jako tygr babu v podobě psíka k zemi, aby nemohla čarovat a jen díky tomu žijeme!“

„Kdybyste neuměli čarovat, ta čarodějnice by vás nechala na pokoji,“ namítla matka.

„To není tak jisté,“ řekla Katka. „Afro-indické čarodějnice se už ve světě podílely na spoustě zla. Tady v Evropě nemohou škodit přímo, ale nepřímou už tady udělaly zla jako nikdo. Dává se jim za vinu, že financovaly obě světové války. A odnesli to lidé jako ty a táta. Miliony mrtvých za peníze čarodějů!“

„Myslíš, že to byly peníze čarodějů?“ pochybovala matka. „Máš na to nějaký důkaz?“

„Samozřejmě nemám,“ řekla Katka. „Ale tvrdí to čarodějná kniha »Dějiny Knih a Kouzel«. Nezbyvá mi než jí věřit.“

„Kdo to ale do té knihy napsal?“ starala se matka. „Vždyt to může být jen prachsprostá propaganda!“

„Nemůže!“ řekla Katka nekompromisně. „Kniha nedovolí, aby do ní někdo zapisoval. Sama si to zapisuje.“

„Jak to víš?“ nedůvěřovala dcerce matka.

„Když jsme s klukama našli Knihu a »zasvětila jsem se«, do Knihy se to samo zapsalo. Na konci Knih jsou totiž seznamy lidí, vlastně »zasvěcených« čarodějů, a my jsme se tam našli.“

„Třeba je kniha pod vlivem někoho cizího,“ hádala mamka.

„Ale koho cizího?“ usmála se Katka. „Mami, knihy zapisují všechno bez dohledu, jak je před pětadvaceti tisíci lety na Zemi zanechali mimozemšťané Ambíjové. Byli tu v době neandertálců! Ani Ambíjové nic neovlivňují, už tu pětadvacet století nejsou. Já těm knihám věřím. Je v nich všechno tak, jak se to stalo.“

„No dejme tomu...“ ustoupila matka. „Uvěřím ti, že se ta kniha zapisuje sama a že zapisuje čistou pravdu. Ale nevysvětlila jsi mi, proč jste se zneprátelili s těmi zlými čaroději?“

„To není naše chyba,“ odmítla to Katka. „Tamty čarodějnice nás prostě objevily, když jsme probudili Knihu. My po nich nic nechceme, leda aby nás nechaly na pokoji, jenže ty bestie nám chtějí sebrat Knihu a to je možné jedině když nás zabijí. A zabily by nás bez slitování už dávno, jenže jsme našťestí Knihu dobře uschovali. Takže chtějí, aby jim to někdo z nás prozradil, ale pak by nás stejně zabili. Nezbylo nám nic jiného než se jim postavit. Rozuměj, jen se bráníme. Ale je proti nám Afro-indická čaroříše a to je velká přesila. Tak se nediv, že se všichni tři snažíme přijít na to, jak se ubránit.“

„Tři děti proti celé čarodějné říši?“ povzdychla si matka. „Máte proti ní vůbec nějakou naději?“

„První střetnutí máme za sebou a jsme ještě naživu,“ řekla Katka. „Nějaká naděje tu asi bude. Máme dokonce spojence, byl tu zástupce Indicko-asijské čaroříše, pomohl nám a dal nám i rady jak dál. Ale úplně se na ně spoléhat nemůžeme, jsou příliš daleko. Ale jak říkám, zatím jsme naživu,“ opakovala.

„To je ale strašné!“ vydechla mamka.

„Co myslíš tím »strašné«?“ požadovala Katka upřesnění. „To, že je proti nám celá čaroříše, nebo to, že jsme jenom tři?“

„Oboje,“ řekla mamka. „A nejhorší je, že vůbec netuším, jak bychom vám mohli já nebo táta pomoci.“

„Budete moci,“ ujistila ji Katka. „Brzy bude letní slunovrat a potom vás oba »zasvětíme«. Budete čarodějové jako my, bude nás víc a bude to snad o něco veselejší.“

„Jen aby!“ vzdychla si matka.

Čaroiše Mankuzgo

O sobotním ránu Kateřinu vzbudilo telepatické volání. Volal ji Martin a volal opravdu naléhavě.

„Někdo k nám letí!“ oznámil jí. „Mohli bysme k vám? Naši nejsou na návštěvy naladěni a ještě by všechno pokazili. Doufám, že vaši jsou rozumnější!“

„Já je na to připravím,“ slíbila Katka. Samozřejmě z postele vyskočila oběma nohama a rychle se oblékala. Bylo opravdu brzy po ránu a rodiče byli ještě v ložnici. Katka na ně raději zaklepala, aby nedostala vyhubováno.

„Co je?“ ptala se přes dveře mamka. „Vždyť je ještě tma!“

„Vstávejte!“ pobídla Katka rodiče. „Tady bude mela!“

„Jaká mela?“ ptal se stejně rozespale táta.

„Letí sem někdo na koštěti!“ řekla Katka. „Vstávejte, at' tady nejste, až to začne!“

„Snad ne nějaký zlý čaroděj?“ došlo mamce.

„Nejspíš,“ potvrdila jí Katka. „Tak vstávejte přece!“

Rodiče vyšli z ložnice, ale pořád ještě v nočním úboru.

„Nechci vás šikanovat, ale spěchejte!“ pobídla je Katka. „Ať tady nejste, až to začne!“

„Snad vás sem neletí... zabíjet?“ zděsila se až teď mamka.

„Jo,“ přikývla Katka. „Hele, mami, tati, my čarodějové se jim postavíme na odpor, ale vy nečarodějové byste přitom mohli schytat nějaké ošklivé kouzlo. Pochopte, tady jsme silnější my! Vy jste jako neopeřená písklata. Mohli byste to šeredně odskákat! Seberte se, oblékněte se a vyrazte ven, třeba do parku, hlavně at' jste z dohledu. I kdyby tu hořelo, zvládneme to spíš než vy.“

„Počkej, Kátěnko!“ zarazil ji otec. „Chceš snad říci, že to tady bude nebezpečné a my dva máme před tím utéct?“

„Jo, přesně tak,“ přikývla nezvykle vážně Kát'a.

„Vážně si myslíš, že to uděláme?“ rozzlobil se otec. „Že tě v tom necháme a sami se budeme někde zachraňovat? Za co nás máš? Zůstaneme tady a budeme tě chránit! Jestli to bude opravdu nebezpečné, zavoláme Policii...“

„Jestli tu zůstanete, budu vás považovat za přítěž a nejspíš i za pitomce!“ vybuchla Katka. „Utečte, ušetříte mi kupu starostí! Neochráníte mě, naopak, já bych musela chránit vás! A Policie by byla stejně bezmocná! A ti, co sem letí, by vás mohli považovat za vítaná rukojmí! Mohli by vás před mýma očima semlít na hromádku krvavého masa, aby nás přinutili vzdát se! Nebo by před vašima očima semleli mě a kluky! To chcete?“

„Radši pojd', Rudi!“ přerušila je matka. „Kdybys viděl naši Katku jako tygra, nepochyboval bys, že se ubrání lépe sama. Ty se takovým monstrem nemůžeš postavit.“

„I ty?“ obrátil otec na okamžik oči vzhůru.

„Koukej spěchat!“ pobídla otce mamka a otočila se zpátky do ložnice, odkud se v rekordním čase vrátila oblečená. Bylo ale znát, že spěchala, oblečená byla opravdu jen halabala.

„Seš tu ještě v trenýrkách?“ obořila se na svého muže, který právě vyšel z koupelny. „Pohni kostrou! Nebo vážně chceš, aby Katku kvůli tobě zabili?“

„Ale... přece se musím aspoň opláchnout!“ omlouval se.

„No tak ses opláchl!“ připustila jeho choť. „Ale jestli ta hrst vody Katku zabije, budeš si to do smrti vyčítat!“

„A to by netrvalo dlouho,“ přisadila si Katka. „Vy dva byste byli »nežádoucí svědci« a věřte, že byste nás dlouho nepřezili!“

„Tak padej!“ postrčila mamka otce do ložnice oblékat se. „Jako na vojně! Popláááách!“

Otec rychle zmizel v ložnici a za okamžik vyšel ustrojený zrovna tak narychlo, jako matka. Katka zatím otevřela okno svého pokojíku a přivítala své kamarády. Oba přilétli na »teleskopickém koštěti« a tvářili se ustaraně.

„Jak to vypadá?“ zeptala se jich Katka.

„Vypadá to, že letí jen jeden,“ řekl rychle Martin. „Přeletěl už Jihlavu a míří rovnou k nám. Odhaduji, že letí tři sta kiláků za hodinu, to je asi maximální rychlost koštěte. Za chvíli je tady.“

„Slyšeli jste?“ obrátila se Katka na své rodiče. „Co tu ještě děláte? Tři sta kilometrů za hodinu, to je rychlost menších letadel a za chvíli to vypukne! Už teď jste měli utíkat do parku!“

„A co snídaně, nebude?“ odvážil se otec namítnout.

„Dneska je to bez snídaně!“ pobídla ho Katka. „Už ať jste oba venku! A kdyby za vámi hřměl hrom, neohlédnete se, jasně?“

Pak se otočila na Martina.

„Nemohl bys ho trochu pozdržet?“ poprosila ho. „Třeba ho navést na nouzové přistání... aspoň na chvíli!“

„Varujeme ho!“ namítl Martin. „Varovaný zabiják je horší než sto překvapených!“

„Tak radši ne,“ ustoupila Katka. „Ostatně, naši už prchají!“

Byla to pravda, po schodech už byl slyšet úprk dvou lidí.

„Máš zlatý rodiče,“ vzdychl si Kryštof. „Naši by se teprve teď s námi začali doopravdy hádat! A ven bysme je nedostali!“

„No – uvidíme!“ oddychla si Katka, když pohledem z okna dolů na chodník spatřila oba rodiče utíkat směrem k marketu, kde už viděla víc lidí. Mezi nimi by se snad ztratili, jenže všichni tihle lidé by mohli nájezdníkům posloužit jako rukojmí.

„Jo – a máme další fintu,“ řekl Martin. „Předělal jsem pár útočných kouzel. Kdo je na našem území použije, bude litovat, i když asi jen krátce. Jakmile to aktivuji, můžete útočné kouzlo použít jedině s naším »předslovem«. Jinak selže jeho zaměrování, úplně to ignoruje hůlku »kérto« a místo cíle to odnese ten, kdo kouzlo vyslal. Je to podobné zrcadlu »suricho«, až na to, že se to neodráží od chráněné osoby, ale rovnou to zmasakruje útočníka. Nemůže to použít ani na nezúčastněné kolemjdoucí.“

„Vážně?“ rozjasnil se Katčín obličej, neboť jí došlo, že to je milionkrát lepší než zrcadlo »suricho«.

„Ale moc nejásej,“ varoval ji Martin. „Není to vyzkoušené. Tohle se ani nedá zkoušet, posoudíme to až podle výsledku. Samozřejmě jen když to dobře dopadne, jak čekám.“

„Radši se ještě mrkni, kde je?“ přerušil bratra napjatě Kryštof.

„Jo, vidíš!“ vytrhl se Martin z nadšení nad svou fintou a jako kdyby se zaposlouchal sám do sebe.

„My o vlku a on je tady,“ řekl přece jen napjatějším tónem. „Ještě pět kilometrů, ale už citelně zpomaluje. Hledá nás.“

Napětí stoupalo každým okamžikem. Seděli všichni tři, Kát'a na své posteli, Martin také, jenže z druhé strany než Kát'a, zatímco Kryštof obsadil Kateřininu otočnou počítačovou židli. Okno dokořán jako by vyzývalo návštěvníka vstoupit – pochopitelně jen takového, který přilétá na koštěti.

Najednou oknem přiletěl kámen – a vzápětí v pokojíku stála postava vysokého chlapa v šedém plášti s kapucí a s hnědší pletí, než je u nás v Čechách zvykem.

„Jé – to jste vy?“ vyhrkla nadšeně Katka.

Mezi dětmi stál jejich nedávný přítel – Zulugach.

„Koukám, že tady zrovna na někoho čekáte,“ začal, když si je zběžně prohlédl.

„Jo, na vás,“ přikývl Martin.

„Vy jste mě přece nemohli vůbec vidět!“ zakabonil se.

„Však jsme vás neviděli,“ opáčil Martin. „Jenže kdo letí na koštěti, nechává za sebou energetickou stopu. I kdybyste k nám přiletěl s normálními aerolinkami, zářil byste slaběji, ale pořád dost na to, abych vás nepřehlédl. Umím už použít diagnostickou mapu polohy čarodějů z Knihy »Základy Kouzel«.“

Zulugach se na něho podíval udiveně.

„Překvapujete mě,“ přiznal. „Nečekal jsem, že na tom jste lépe než minule. Na co jste vlastně přišli?“

„Na Knihy ve formátu »Borcuš«,“ odpověděla mu Kateřina. „Přišla jsem na to náhodou, protože jsme potřebovali kopie Knih pro novice. Takže jsem to sama na sobě hned vyzkoušela.“

„A víte, že se to dá použít jen dvakrát v životě?“ zeptal se jí Zulugach opatrně.¹⁶

„Však jsme taky dlouho přemýšleli, jak se o ně podělíme,“ řekla Katka. „Všichni máme v hlavách Lexikon a o ostatní jsme se podělili, abychom zvládli všechny.“

„A to jste nemohli počkat?“ řekl Zulugach vyčítavě.

„Vy byste na našem místě trpně čekal, až nás přijdou vědmy z Afro-indické čarořiše zmasakrovat?“ odvětila rychle Katka.

„No, asi to bylo rozumné,“ připustil Zulugach. „Kdo z vás má ale v hlavě místo na ještě jednu Knihu?“

„Nikdo,“ řekla Katka. „Já mám Lexikon s »Dějiny Knih a Kouzel«, Martin Lexikon se »Základy kouzel« a Kryštof Lexikon s »Konstrukcí kouzel«. Ale myslím si, že jsme to vyčerpali dobře. Máme teď všechny čtyři nejdůležitější Knihy.¹⁷“

„Jenže je máte ve stavu z doby, kdy v Evropě vymřela vaše civilizace Galadech,“ upozornil je Zulugach. „Tedy, jak odhaduji, z doby před nějakými čtyřmi sty lety. Od té doby se i v Knihách ledacos změnilo.“

„To nevím,“ řekla Katka. „Ale v »Dějínách« jsou zapsané i události, které se staly po smrti paní Nikové – té paní, po které jsme Lexikon zdědili... Sama si tam rozhodně nemohla dopsat datum své vlastní smrti!“

Zulugach se zamyslel.

„O »Dějínách« se to ví,“ přiznal. „Ty se zapisují po celém světě stejně. Jediným rozdílem je seznam »zasvěcených«, ten má

16 Ani on netušil, že Kateřina získá i svou třetí knihu...

17 O páté knize v té chvíli nevěděl nikdo na světě...

každá kniha svůj. Jenže jsou tam i údaje, kterými se knihy od sebe liší. Nejznámější je seznam »zasvěcených«, ale týká se to i »Lexikonu kouzel«. Ve vašem budou nová kouzla chybět.“

„Jenže my jsme opravdu nemohli čekat,“ řekl rozhodným tónem Martin. „V naší situaci to prostě nešlo!“

„Máš pravdu,“ ustoupil čaroděj. „Ve vaší situaci bych asi jednal stejně. Je vlastně div, že vás to napadlo. Přejmenovali jste už všechna útočná kouzla, aby je nemohli použít Viponové?“

„Udělalí jsme to jinak,“ řekl Martin. „Kouzla se tu používat dají, ale u útočných jsme změnilí určování cílů. Kdo je použije, stává se sám jejich cílem.“

„Zrcadlo »suricho« jsem vám přece doporučil,“ připomněl mu Zulugach. „Ale udivujete mě, pážata! Jak vidím, jste mnohem lépe připraveni na případné střetnutí s Vipony!“

„Nemohli jsme přece sedět a čekat!“ trval na svém Martin.

„Ale i tak jsme rádi, že v tom nejsme sami,“ řekla smířlivěji Katka. „I když jste příliš daleko než abyste nám mohli pomoci, kdyby se na nás Viponové sesypali.“

„V tom se možná trochu mýlíš,“ řekl Zulugach. „Naše říše je sice daleko, ale kdyby vás napadli, bylo by to porušení příměří. A to si ani Afro-indická čaroříše nemůže dovolit. Připomínám, že jakékoliv použití kouzel na území bývalé čaroříše Galadech je podle našich dohod trestné.“

„To jste vymysleli proti nám?“ naštětil se Kryštof.

„Pro domorodce to neplatí, vy jste tu doma,“ řekl Zulugach. „Nevztahuje se to ani na létání, to nepovažujeme za kouzlo, když se to nevyvolává slovem. Jsou dovolená i obranná kouzla, použítá k odvrácení útoku. Vaše děvče mi musí potvrdit, že jsem nepoužil kouzlo ani při popravě Szgipi. Ta se zde změnila ve zvíře a to už trestné bylo. A s neviditelností jsem už přiletěl a tady jsem ji jen zrušil. My Mankuzgó dohody dodržujeme.“

„Tím lépe,“ řekl Martin. „Ale i tak mi z toho vychází, že se musíme udržet sami. Co nám pomůže, když někoho potrestáte? Nás to nevzkřísí. Z »Afro-indické čarofíše« nic dobrého nekouká. I lidé v těchto končinách se sami nadšeně odpalují, jen aby zabili co nejméně těch druhých.“

„Čarodějové nejsou džihádisté!“ řekl Zulugach. „To dělají jen primitivové. Ale máš pravdu, že jste jen tři a to je na opravdu účinnou obranu trochu málo. Ale můžeme vám pomoci víc než podporou z dálky. Můžeme vám dát nejnovější kouzla. Má to ale jednu nevýhodu. Vaše území sousedí jen s územím Viponů a ti samozřejmě jakýkoliv přenos znalostí zablokují. Ani přes satelity to nepůjde, ty jsou nové, zbývá jedna možnost. Přenést aspoň část novinek v hlavě jednoho z vás. Vás, co máte v hlavách »Základy kouzel« a »Konstrukci kouzel«, použít nemůžeme, máte toho tam příliš mnoho. Ale vešlo by se to do hlavy vaší dívenky. Má jenom »Lexikon« a »Dějiny«, mají menší rozsah i důležitost¹⁸. Chcete?“

„Jak by to mělo vypadat?“ starala se Katka.

„Jednoduše,“ řekl Zulugach. „Poletíš se mnou k nám. U nás ti do hlavy nakopírujeme to podstatné a vrátíš se domů. Tady si to zavedete do lumuximu, naučíš s tím zacházet kluky a bude to.“

„A co to varování, že se smí nalévat jen dvakrát za život?“ starala se Katka.

„Tak jednak – »Dějiny Knih a Kouzel« jsou nejmenší kniha ze všech. Vedle toho máš určitě v hlavě dost místa. Za druhé, kouzla mají proti jakékoliv Knize zanedbatelný rozsah. A za třetí tím získáš i některé naše úpravy. Například schopnost volat nás dálkovou telepatii. Nebude přece marné, když se k nám dokážeš dovolat přes celý svět.“

„Ale přece jen... Kateřina je holka, nemůže se vypravit někam do Číny, nebo kde to máte...“ pokoušel se Martin namítat.

18 V tom našťěstí pravdu neměl. Brzy se její znalosti »Dějin Knih a Kouzel« měly ukázat jako důležitější...

„To je otázka důvěry,“ řekl Zulugach. „My si zakládáme na své cti. Se mnou bude bezpečnější než u svého vlastního otce!“

„No jo, už protože její táta není čaroděj,“ brblal Kryštof.

„Jak říkám, je to otázka důvěry,“ opakoval Zulugach. „Ale čím dřív získáte naše možnosti, tím lépe i pro nás. Uvažujte také do budoucnosti. Asi by nebylo marné obnovit čaroříši Galadech. Rozmyslete si to. Ve třech nejste nic, ale když vás bude víc...“

Katka mrkla na kluky, ale nepostřehla víc nesouhlasu než to, co řekl Martin. Měl tak trochu pravdu. Byla pořád jen malá holka, kterou rodiče kamsi do Číny nebudou chtít pustit. Ale možná...

„Já bych byla pro,“ řekla. „Můžeme tím jen získat.“

„Tak pojď se mnou,“ vyzval ji Zulugach a roztahoval své teleskopické »koště«.

„Moment!“ zarazil je Martin. „A co její rodiče? Katko, přece by tě nepustili samotnou!“

„Radši se jich na to nebudu ptát,“ řekla Katka. „Dojdete pro ně, budou snad ještě v parku, a nějak jim to vysvětlíte.“

Vytáhla z bundičky své teleskopické »koště« a roztáhla je na potřebnou délku.

„Řekněte jim, co a jak!“ požádala kluky. „Vyřídíte jim, že se brzy vrátím. Je to ostatně i pro jejich dobro!“

„Potěšpámbu!“ hrozil se Kryštof. „Být poslem špatných zpráv nebude žádný med!“

„Však vy to snesete!“ ujišťovala je.

K Kateřinině údivu zamířili nejkratší cestou do Prahy.

„Na koštěti je k nám cesta příliš dlouhá,“ zdůvodnil změnu Zulugach. „Svezeme se letadlem.“

„Ale...“ zarazila se, „já nemám žádné peníze!“

„Jsi hostem čaroříše Mankuzgó,“ ujistil ji velkoryse. „Takže všechno platím já.“

Letěli za sebou, Zulugach jí rozrážel vzduch. Nabrali hned zpočátku maximální rychlost, takže se mohli dorozumívat pouze telepatí, proud vzduchu vzniklý jejich rychlostí by jim nedovolil vypravit ze sebe ani slovo. Katka už na »koštěti« létala a myslela si, že to umí, ale tak rychle nikdy neletěla. Příkazem »mrachoc« si vyvolala »následování« a letěla tak už z domova, vystačila by si i bez koštěte. Na teleskopické tyči však měla větší pocit jistoty.

Během dvaceti minut byli na pokraji Prahy. Tam Zulugach formálně, ale s vážnou tváří požádal Katku o svolení použít pro další let kouzlo neviditelnosti.

„Dál poletíme neviditelní,“ řekl. „Nejen kvůli zvědavým lidským očím, ale kolem letiště bývají radary, schopné zachytit i letící ptáky. My bychom pro ně byli příliš velký cíl.“

„Na neviditelnost mám pláštík,“ řekla Katka. „Jenže jsem si ho nechala doma...“

„Také se dá použít,“ připustil Zulugach. „Ale jednodušší je kouzlo »mlógrak«. Je to staré kouzlo, zná ho i váš lumuxim.“

„No jo, já ho přece znám taky, je v Lexikonu,“ řekla Katka. „Máte tedy mé svolení. Ale dokud budete na našem území, říkejte před každým kouzlem slovo »xord«. Jinak se budete divit.“

„Hleďme!“ usmál se Zulugach. „Kdo přišel na nápad zavést znovu »předslovo«?“

„To Martin,“ řekla Katka.

„To, pokud vím, zrušili čarodějové...“

„...v období »admy dvě stě čtyřicet«,“ doplnila ho Katka.

„No jo, zapomněl jsem...“ usmál se. „Jsi přece historička! Ale »předslovo« není marný nápad. Zneviditelní se a následuj mě. »Xord mlógrak!«“

Řekl – a zmizel. Pak společně zamířili nejkratší vzdušnou čarou přes letištní ranveje ke vstupnímu portálu odbavovací haly. Katka se opatrně rozhlédla, jestli někde nepřistává nebo nestartuje nějaké letadlo, se kterým by se mohli srazit, ale přímo nad ranvejí

je nic neohrožovalo a Zulugach se tvářil sebejistě. Asi to nebylo tak nebezpečné, jak čekala. Jenže v odbavovací hale ji Zulugach opět požádal o svolení k použití dalších kouzel.

„Máte mé svolení, dokud budeme na našem území,“ svolila Kateřina, ale zajímalo ji, k čemu to bude potřebné. Sama ještě nikdy v životě letadlem neletěla, takže s tím neměla zkušenosti.

Všechno ale proběhlo hladce. Letenky dostali beze všeho, Zulugach platil dolary, jen na celní a pasové kontrole se trochu zdrželi. Kateřina postřehla, že Zulugach na úředníka cosi zamumlal. V tom hluku nezaslechla, co to bylo, ale měla pocit, že to bylo nějaké ovlivňující kouzlo. Mělo však správný účinek, celník se jen letmo podíval na Zulugachův pas, po Kateřině vůbec nic nechtěl a propustil je dál.

„Vy jste ho ovlivňoval, že?“ oslovila čaroděje telepaticky, aby to nikdo jiný neslyšel.

„Jistě,“ přikývl. „Přece se nenecháme zdržovat nějakými ouřady! Ty jejich procedury beztak nemají smysl.“

„Třeba tak chytí nějaké teroristy,“ navrhla mu Kateřina.

„Zdrží je úplně stejně jako ostatní cestující, ale nechytí je,“ řekl Zulugach. „Tyhle otravné procedury by už měli zrušit. Jsou k ničemu, jen zdržují.“

Díky kouzlu prošli hladce jako nikdo před nimi ani po nich. Kateřina už ani nebrblala.

V Moskvě bylo už skoro poledne, když tam přistáli. Jednak nějakou dobu letěli, ale také měl vliv časový posun. Museli chvíli počkat na další odlet, ale odbavení proběhlo stejně hladce jako v Praze. Konečně nastoupili do jiného letadla a tentokrát letěli na jihovýchod. Ale i když Kateřina předpokládala, že letí do Číny, přistáli někde, kde to nečekala. Bylo to v horách, byl tu citelně řidší vzduch než v Praze i než v Moskvě, kolem letiště spousta horských štítů, i když letiště samo vypadalo moderně.

„Kde to vlastně jsme?“ odvážila se zeptat.

„V centru naší čaroříše,“ řekl Zulugach. „Je to napsané na budově letiště. Lhasa, Tibet, Čína.“

Tibet centrem čaroříše? Pravda, Mankuzgó se jmenovala Indicko-asijská čaroříše, ne Čínská. Ale proč zrovna Tibet?

„Tady ještě kousek poletíme naším stylem,“ řekl Zulugach. „Musíme být neviditelní, aby lidé nepadali hrůzou k zemi, kdyby nás viděli.“

Vznesli se tedy opět na teleskopických košťatech a Katka Zulugacha následovala. Přeletěli nad hlubokým údolím a zamířili k rozsáhlé stavbě na protějším kopci. Tak nějak si představovala Tibetské kláštery. Jenže za zdmi kláštera nebyli mniši v typických barevných hábitech, ale lidé jako všude jinde.

Jenže tihle byli všichni čarodějové...

Nikdo se tu nemodlil, nikdo nemeditoval a většina se něčím zaměstnávala v celách, kde dříve žili mniši, nebo se to tradovalo. Kateřina si uvědomila, že všechno může být velká kamufláž.

Trochu ji překvapilo, že vnitřek starobylého kláštera vyhlíží nečekaně moderně. Chodba měla skleněnou stěnu a bylo tudy vidět přes široké a hluboké údolí na protilehlou náhorní plošinu, kde zřejmě žili normální Tibeťané. Ta skleněná stěna je falešná, uvědomila si. Zvenku jsou na této budově desítky malých oken, stěna by byla nepřehlédnutelná. Něco podobného měla ve svém doupěti i paní Niková. Jenže ta měla jen jedno okno, tady to byla celá stěna. A obojí bylo falešné jako pětník, i když to odsud zevnitř působilo dokonalým dojmem moderní stavby. Jako ostatně všechno, co tu viděla, od měkkých koberců na podlaze, bílých stěn s mnoha obrazy, až po dveře, které se samy otevíraly.

Je tohle vůbec ještě ten starý Tibet? Ale ani ti lidé, které tu potkávali, jako kdyby nepatřili do té starobylé země. Zahlédla tu sice dvakrát, možná i třikrát čaroděje v oranžovém mnišském oděvu, ale většina lidí tu byla oblečená evropsky, včetně moderně vyhlížejících žen. Tohle určitě nebyla zaostalá společnost!

Zulugach ji zavedl skoro do poloviny délky chodby, ale pak se stočil do jedné dveří, které se před ním samy otevřely. Měly trochu nezvyklé otevírání, vyjely totiž zdola nahoru a když vešli, spustily se zase zpátky. A to se rozumí, marně by na nich hledala něco jako kliku nebo aspoň rukojeť.

Ocitli se v jakési klubovně, aspoň tak se to Kátě zdálo. Ve středu místnosti byl veliký kulatý stůl, kolem pár desítek židlí, ale stranou byly i nižší stolky s křesílky. K jednomu Zulugach Katku vedl. Sedělo tu při kávě, pokud to nebylo něco jiného, celkem pět lidí, a když se k nim Zulugach s Kát'ou přiblížili, všichni zdvořile vstali a oba příchozí přivítali lehkou úklonou.

„Tak vám ji vedu!“ řekl s úsměvem Zulugach. „Malá česká amazonka, která společně se svým kamarádem zneškodnila naši starou známou vědmu Szagipi.“

„Jó, Češi!“ řekla trochu zpěvavě menší ze dvou žen. „Pár jich máme i naproti ve městě.“

„Tak na to pozor!“ varoval je Zulugach. „Tahle amazonka má v hlavě »Lexikon kouzel« a »Dějiny kouzel«. V Evropě je to fakticky jediná dějepisářka. Kromě ní tam jsou ještě dva asi stejně staří kloučci, jenže jeden z nich v podobě tygra přidržel prackou Sazgipi, aby se nemohla proměnit ze psa zpátky v člověka, spolu tady s Kateřinou ji nacpali do tak těsné klece, aby se v ní nemohla ani hnout, a tak mi ji předali, protože jim bylo přece jen nepřijemné potrestat ji, jak si zasloužila.“

„A ty chceš, abychom ji vybavili rozdílovými kouzly proti stavu jejich lumuximu,“ shrnul to chlap oblečený v kostkované košili a v džínách. „Víš aspoň, v jakém stavu se jejich lumuxim nachází? Jak dlouho byl zamčený? Čtyři sta let?“

„Vytáhněte si to z její hlavy,“ pobídl ho Zulugach. „Má v ní přece úplný »Lexikon kouzel«. Přinejmenším jsou tam názvy!“

„To sice ano, ale... no, zkusíme to,“ slíbil chlap.

„Nebudeš se bát, Katuško?“ starala se druhá, vyšší žena.

Kateřina si až teď uvědomila, že všichni tady mluví česky, aby jim rozuměla. Muselo v tom být nějaké kouzlo a Kateřina si včas vzpomněla, že to kouzlo už zná. Jmenovalo se »malasik«, neboli »kouzlo všech jazyků«, a zřejmě ho všichni včetně Zulugacha na sebe použili, aby se vyjadřovali a rozuměli česky.

„Bát?“ pokrčila rameny. „Nechcete mě zabít, jako Sazgipi.“

„To opravdu nechceme,“ usmály se obě ženy.

„I když to možná bude vypadat... přinejmenším nezvykle,“ varovala ji dopředu ta menší, která vypadala na Čiňanku. Měla typický čínský obličej, i když ta vyšší vypadala na Evropanku, ale i to přece bylo možné, když i ve Lhase žijí Češi...

„Víte, paní, nejvíc nezvykle na mě zapůsobilo, když jsem si četla Knihu a ruce mi začaly svítit i s knihou,“ vzpomínala Kateřina. „Od té doby už беру všechno tak, jak to je. Naposledy jsem se doopravdy divila, když jsem se skutečně změnila

v tygřici. Do té chvíle jsem tomu totiž neuvěřila. Po takových zkušenostech už se nedivím ničemu.“

„To je dobře,“ řekla vyšší žena. „Protože tady tě čeká něco přinejmenším stejně podivuhodného jako proměna v tygra.“

„Tak jo,“ řekla Katka. „Sem s tím!“

Neobvykle to opravdu vypadalo – i když... co není na čarodějnictví neobvyklé? Katka se ale nebála. Nějak těmhle lidem věřila, že jí chtějí pomoci, a ne uškodit.

Zavedli ji do nevelké místnosti, která opravdu odpovídala Kateřinině představě o mnišské cele, bylo tu jen jediné lůžko, na které se měla položit. Jenže pak jí hlavu sevřelo... co vlastně? Na dotek to bylo pevné, i když s měkkým povrchem, jenže vůbec nic z toho neviděla. Měkké, ale pevné nic? Sevřelo jí to ale hlavu tak pevně, že jí nemohla pohnout.

„Nevzpírej se tomu,“ poradila jí žena, která se na okamžik dostala do Katčina zorného pole. „Uvolni se, necukej se. »Puwico« ti nic zlého neudělá. Nejlépe uděláš, když zavřeš oči. Kdybys při tom usnula, tím lépe, ale není to podmínkou. Podmínkou je jen nehýbat hlavou, a to »puwico« zajistí.“

„K čemu je to ale dobré?“ chtěla Kateřina vědět.

„Budeme zkoumat tvé »darazaru« neboli holografické pole tvé hlavy. Lidově řečeno, tvé vzpomínky. Zajímá nás jediné, co je obsahem tvého »Lexikonu«. Musíme se dozvědět, jaká kouzla zná váš lumuxim, abychom mohli vybrat jen ta, která ještě nezná. Nechceme tě zatěžovat víc než je nutné.“

„Jak dlouho to bude trvat?“ starala se Katka.

„Jen pár desítek minut, určitě to skončí dřív než za hodinu,“ uklidňovala ji čarodějka. „Zavři oči a něco si představuj, je jedno, co to bude. Kdyby ses cítila ospalá, klidně si zdřímni, probudíme tě, až to skončí.“

V cele zhaslo světlo a nastala tma. Katka raději zavřela oči podle rady té čarodějky. Zdálo se jí, že se i s lůžkem vznesla, že letí kamsi vzhůru. Pak, i když oči neotevřela, se viděla na jakési velké louce, a i když nemohla pohnout hlavou, zdálo se jí, že se rozhlíží a to, co jí drží hlavu, se otáčí i s ní. Ale kolem ní nebylo nic než svěží zelená tráva, podobná mladému osení. Přitom začala mít pocit, že se oblečená potápí do vody, košile na ni přilnula, po celém těle cítila tlak té vody, ale dýchala klidně dál, ta voda kolem je tedy pouhá iluze... sáhla si opatrně rukou na kalhoty, ale žádnou vodu necítila, ruce měla také suché, jen ten svíravý pocit se přelil i na ně, jako kdyby měla na ruce mikrotenový sáček a sáhla si do sudu s vodou, na kůži cítila sucho, ale současně tlak vody, nedalo se to nazvat nepříjemné, ale nezvyklé, ano, tak to přece nazvala ta menší čarodějka, ta Číňanka... Nezvyklé, to je to pravé slovo, ale nebylo to nepříjemné, takže se to dalo vydržet.

Pak ale přišel pocit, který nepříjemný byl. Najednou cítila, jako kdyby ji ovíjelo tělo nějakého velkého, tlustého hada. Jako kdyby ji měřil, než ji vcelku spolkně! Strach z hadů je lidem daný od přírody a tohle bylo opravdu nepříjemné! Už už byla na hraně paniky, ale pak si opět sáhla oběma rukama na džíny, nic ji ve skutečnosti nesvíralo, takže zase jen iluze...

Ještě několikrát se musela potmě rukama přesvědčovat, že se nic neděje, pořád leží na lůžku s hlavou sevřenou v měkkém, ale pevném »nic« a pocity, že pomalu klouže do jícnu obrovského hada, jsou pořád pouhá iluze. A pak se zase pro změnu vznášela ve výši, tenhle pocit znala, to je přece létání na koštěti, jenže ta zelená louka kolem zmizela, letěla v černé tmě, i když se – opět jen rukama – hmatem přesvědčovala, že pořád leží na lůžku v té mnišské cele tibetského kláštera, zvenčí starobylého, ale zevnitř supermoderního... jak se sem vlastně čarodějové dostali? A co se stalo s mnichy, kteří zde žili předtím? Zeptám se na to, umiňovala si v duchu, až tohle skončí... jak dlouho už tu ležím a co se mnou

doopravdy dělají? Napadlo ji, že bylo od ní strašně hloupé těm neznámým lidem důvěřovat, kdyby to byli nepřátelé, měli by ji teď úplně v hrsti! A jestli z její hlavy dostanou »Lexikon«, pak by z ní mohli dostat i skryš paní Nikové a úkryt Knihy... jenže ti se o Knihu nezajímají... Snad to dobře dopadne...

„Probud' se, Katuško!“ zatřásla jí ramenem maminka.

Katka otevřela oči. Nebyla to její maminka, byla to ta menší Číňanka, která ji teď budila. Katka k ní otočila hlavu, už ji nic nespíralo, rychle se posadila a přijala podávanou pomocnou ruku.

„Všechno je hotovo,“ uklidňovala ji Číňanka. „Teď si jen pohovoříš s našimi »blikirči« a můžeš se vrátit domů.“

„To je všechno?“ podivila se Kateřina.

„Skoro všechno,“ ujistila ji Číňanka. „Ještě potřebuješ malý návod, abys netápala. A myslím, že si ráda zapamatuješ několik zdejších »lapikykjí«, abyste nás mohli zavolat i z Evropy.“

„Príma,“ řekla Kateřina.

Návod podával Katce »blikirč« Chao Tse, už starší Číňan. Ani se ho neodvažovala zeptat, jak je doopravdy starý. Kdo ví, třeba je mu už sto padesát let... Ale kupodivu se nejprve zajímal, jestli by si nedala něco k obědu. Musí mít přece hlad, vždyť od rána nejedla. Nabídl jí nějaká čínská jídla a přitom se je naučila vybírat z receptáře. Vybíralo se tak, že se před ní objevil obraz zvoleného jídla. Když se jí nelíbilo, rozplynulo se. Jinak bylo tak dokonalé, že dokonce vonělo, ale byl to jen hologram, když si na misku sáhla, ruka jí projela okrajem.

Nechala si ukázat několik jídel, ale pak ji něco napadlo. Ze své vlastní paměti si vyvolala českou svíčkovou s knedlíkem. Šlo to, ale bez vůně a bylo znát, že »předvádění« jídel je nová funkce, kterou staré lumuximy ještě neovládají. To se rozumí, nepodařilo se jí ani vyvolat skutečnou svíčkovou. V jejím receptáři, co měla v hlavě, byl jen obraz. Ale i ten vzbudil pozornost Chao Tse.

„Zajímavě to vypadá,“ zhodnotil svičkovou pohledem.

„A ještě lépe to chutná,“ dodala Kateřina. „Škoda, že vám to nemohu předvést ve skutečnosti!“

„Bude potřeba některé vaše recepty převést i k nám,“ přál si Chao Tse. „Ale teď už to snad půjde. Lumuximy si to pošlou přes satelity. Nejdůležitější změnou bude satelitní přenos, máš ho ve své hlavě. My si pochopitelně vaše recepty uzpůsobíme, tohle jídlo se dá jíst jen přiborem, my jsme zvyklí na hůlky, ale to je jen otázkou nakrájení a úpravy.“

„I nás by asi zajímalo přetáhnout si nějaké recepty od vás,“ řekla Kateřina. „Čínská kuchyně má ve světě vynikající pověst.“

„Aspoň se hned naučíš přenášet recepty pomocí satelitů,“ rozhodl Chao Tse. „Evropa je sice mimo dosah našich, ale bude v dosahu ruských, přes ně to půjde také. Škoda, že to nejde i přes arabské a izraelské, ale ty řídí Afro-indická čarořiše, která nám přenosy neumožňuje. Což nám nevádí, aspoň to nezkopírují.“

Katka se tedy naučila, jak přimět lumuxim vytvořit spojení na ruský satelit a využívat ho k přenosu kouzel. Nebylo to příliš složité, lumuximy měly možnost přenosu kouzel odjakživa, jenže jen mezi sousedními. A mezi čarořiší Mankuzgó a Evropou byly dnes jen lumuximy Afro-indické čarořiše, řízené Vipony.

„Takže vy máte dokonce vlastní satelity?“ pochvalovala si Katka. „Jak vás vlastně napadlo přenášet to přes ně?“

„Původně to přece lumuximy uměly,“ řekl Chao Tse. „Jestli jsi historička, měla bys to znát. Jenže satelity nevydrží na oběžné dráze kolem Země věčně. Poslední Ambijanské satelity se zřítily na konci dvou set třicátého čtvrtého »admy«, a až v posledním »admy« se lidem podařilo vytvořit jiné.“

„To bylo v době zániku Atlantidy?“ vzpomínala Katka.

„Máš pravdu,“ řekl Chao Tse. „Ale já nejsem historik...“

„A vy jste mezi satelity vpašovali nějaké své?“ zeptala se.

„Je to úplně jinak,“ usmál se Chao. „My jsme vyvinuli jen přenosové moduly a vpašovali jsme je do ruských a později i do čínských družic. No a Viponové zase něco podobného vpašovali do amerických. Zkrátka jsme využili lidskou techniku.“

„A lidi... o tom vědí nebo nevědí?“ zajímalo Kát'u.

„To se ví, že nevědí,“ řekl Chao. „Oficiálně jsou naše lasery určené k měření oběžné dráhy a ke sledování zemského povrchu. To také dělají. Přenosy dělají ...jaksi navíc. Lidé o tom nemají ani tušení. Pár našich specialistů jsme vpašovali jak do ruského, tak do čínského kosmického výzkumu a Viponové si vypomohli u Američanů.“

„Lidé si nevšimli ani vysílání těch vašich...?“

„Nevšimli,“ řekl Chao. „Ani si toho nemohli všimnout, jsou to úzce směřované ultrafialové lasery, ze strany neviditelné.“

„Takže my čarodějové bez výčitek svědomí využíváme lidi a jejich techniku,“ shrnula to Katka.

„Využíváme,“ přikývl s úsměvem Chao. „Zato jsme lidem dali spoustu zajímavých věcí, myslím tím zajímavých pro lidi... něco za něco, prospěch měly obě strany... jen u Viponů si tím nejsem jistý, ti dali lidem i to, co by jim dávat neměli.“

„Co třeba?“ chytila se toho Katka.

„Například AIDS,“ řekl Chao mrzutě. „Nespíš jim pomohli i s dalšími umělými nemocemi, nikdo neví, kolik lidí to odneslo.“

„Viponové!“ vzdychla si Kateřina. „Zase ti Viponové! Proč máme smůlu na takové sousedy?“

„Jo, to si říkáme také,“ vzdychl si Chao. „Ale dost stesků, nebo se nic nedozvíš. Máte tam u vás jarla »Základů kouzel«?“

„Máme, Martina,“ řekla Kateřina.

„Ten by měl vědět, jak to všechno zavést do jádra systému lumuximů. Ty mu to ale musíš umět předat, takže si spolu ještě probereme vzájemné působení jádra a lidského mozku...“

Pak se spolu opět »ponořili do vědy«, jak to Katka později klukům měla vyložit. Nebylo to snadné, ale Kateřina měla všechny potřebné součásti v hlavě a šlo vlastně jen o návod, jak s tím mají v Čechách pracovat a to už bylo snadnější...

Skončili až pozdě večer.

„Přespiš u nás, děvenko?“ zeptal se jí Chao, když ukončil svou přednášku s vyzkoušením klíčových součástí.

„To už je večer?“ divila se Káťa. „No nazdar, naši doma už o mě mají strach...“

„Zulugach tě rád odveze domů,“ řekl Chao Tse. „Zvláště, když mu na to povolíme »girolt«.“

Zulugach velice ochotně svezl Káťu domů. Ta údivem vykulila oči, když v nepříliš velké garáži těsně pod střechou

tibetského kláštera spatřila »girolt«. Tohle letadlo je známé i mezi lidmi, přezdívací mu »Neznámý létající objekt« s anglickou zkratkou UFO¹⁹. Mállokdo z lidí je viděl takhle zblízka a Kateřině se skoro třáslý ruce, když nasedala do poměrně malé kabinky vedle dlouhána Zulugacha.

„Je to tu trochu těsné, ale Ambíjané byli menší než my,“ referoval jí. „Naši předkové létali častěji, my musíme být opatrní. Lidé mají radary, a nechceme jim toho moc ukazovat.“

Letoun se s nimi lehce nadnesl, sklouzl nad vnitřní nádvoří, pak se vzepjal kolmo vzhůru a vzlétl do večerního šera. Slunce už dávno zapadlo a jen světlejší pruh nad západním obzorem dával tušení času. Zakrátko zmizí a nastane noc...

Jenže když se tím směrem rozlétli, Kateřina se nestačila divit. Světlý pruh před nimi nemizel. Naopak, rozjasňoval se a náhle se nad obzorem objevilo slunce. Jako kdyby bylo ráno

19 Unidentified Flying Object, Flying saucer, létající talíř

a tohle bylo na východě, jenže málo platné, byl to západ a letoun »girolt« s nimi předbíhal i otáčení Země. Během půlhodinového letu se slunce skoro celé vyhouplo nad obzor a teprve teď Katka viděla, jak rychle pod nimi ubíhá zemský povrch. Podle Zulugacha letěli výš a rychleji než lidská dopravní letadla. Ta létají díky vztlaku křídel, takže jejich letová výška nepřesahuje deset kilometrů, zatímco nejlepší výška pro UFO je kolem sta kilometrů. A právě tady se rychlostí družic řítí.

„Za chvíli jsi doma,“ řekl Zulugach. „S Vipony už možná nebudete mít problémy. Zatímco jsi byla u nás, naši vyjednávači o vás s Vipony jednali. Sdělili jsme jim, že o vás víme a že zásah proti vám budeme považovat za útok na nás. Snad si rozmyslí pro jednu Knihu riskovat konflikt velkého rozsahu.“

„My už jsme byli na ně připravení,“ řekla Katka.

„Já vím, vždyť jsem vám kouzlo »suricho« neboli Zrcadlo sám doporučoval. Kdybyste ale Zrcadlem chránili jen sebe, mohli by vás Viponové vydírat hrozbou povraždění okolních lidí.“

„Nemohli,“ řekla Katka.

Pak Zulugachovi vysvětlila, jak to Martin zařídil – že jeho typ »zrcadla« nevyžaduje chránit tisíce lidí kolem, ale stačí aby to zapnul a každý, kdo zaútočí kterýmkoliv kouzlem, stane se sám svou vlastní obětí.

„Jakže to funguje?“ podíval se na ni Zulugach udiveně.

Katka mu to tedy zopakovala.

„Ale to je přece naprosto originální způsob!“ řekl nadšeně Zulugach. „A já jsem si doteď myslel, že je to »suricho«! Přitom je vaše kouzlo chytřejší a nejspíš i účinnější! Nepůjčíte nám vašeho génia? Rovnou bych ho mohl odvézt k nám, do Lhasy!“

„To nevím,“ zamračila se trochu Katka. „Bez něho bychom byli bezbranní.“

„Dobrá, uděláme to jinak,“ řekl Zulugach. „Už jsme skoro na místě. Zavoláš mi vašeho génia a já si s ním pohovořím. Když

mi to trochu srozumitelně podá, už to nezkazím. Mám přece také Knihu »Základů kouzel«! Takže jsme vlastně jarlové-kolegové!“

UFO klouzalo šikmo dolů, až dole Katka začala poznávat známá místa. Nalétávali přímo na jejich panelák, ale snižovali rychlost, takže na střechu dosedli měkce jako peříčko.

„Postav to ke středu střechy,“ poradila Zulugachovi Katka. „Ať to není zesponu vidět.“

„Myslíš, že smím nechat tohle letadlo viditelné?“ podíval se na ni s úsměvem. „To přece nejde!“

Dosedli, Zulugach otevřel vstup do kabiny a oba vystoupili. Pak to jemně bliklo – jako když řidič opouští auto a zamkne ho na dálku. V tu chvíli UFO opět zmizelo.

„Poletme dolů,“ vyzval ji a roztahoval teleskopické koště.

Katka ho napodobila a za okamžik přistáli před vchodem. Zulugach usoudil, že okna už budou zavřená a chtěl přijít raději oficiálně, dveřmi. Katka mezitím telepaticky volala kluky.

„Nemůžeme jít,“ zachytila Martinovu telepatickou odpověď. „Máme zaracha!“

„Kluci nepřijdou,“ varovala tedy Zulugacha. „Rodiče je ke mně nechtějí pustit. Vždyť už je skoro večer.“

„Ty přece víš, kde kluci bydlí!“ obrátil se na ni čaroděj. „Zaveď mě k nim, já si s jeho rodiči promluví.“

„Myslíš, že pak kluky pustí?“ nebyla si jistá.

„Uvidíš!“ řekl Zulugach.

Přímluva

Katka se Zulugachem zamířili k bytu, kde měli kluci Martin s Kryštofem zákaz vycházení neboli »zaracha«. Katka se však obávala konfliktu. Kteří rodiče dají na řeči cizince, byt' se zastával jejich děti? Konečně vyjeli výtahem do čtvrtého patra a stáli teď před dveřmi jejich bytu.

„Jak dáváte najevo, že spolu chcete mluvit?“ zeptal se Katky Zulugach. „Zejména když je to nutné?“

„Zkusíme zazvonit,“ navrhl mu Katka. A pro jistotu stiskla tlačítko zvonku. Za dveřmi se po chvílce ozvaly kroky, dveře se pootevřely a za nimi stál Martinův a Kryštofův otec. Když ale spatřil Kát'u, zamračil se.

„Kluci ven nesmí!“ utrl se na oba příchozí a zabouchl jim nezdvořile dveře před nose.

„Zazvoň ještě jednou,“ požádal Zulugach Kateřinu.

Opět se ozvaly kroky, ale pak také zvuk řetězu a dveře se pootevřely jen trochu.

„Už jsem vám řekl, že kluci ven nesmějí!“ zahučel na ně Martinův otec.

„Jdeme za vámi,“ řekl rychle Zulugach.

„Nemám zájem!“ a dveře se před nimi zabouchly s ještě hlasitějším klapnutím. Podle vzdalujících se kroků za nimi se dalo soudit, že rozhovor není vítaný.

„Vezmi mě za ruku!“ požádal Zulugach Kát'u.

Pak cosi zamumlal. Jistě by stačilo, kdyby si to pomyslel a příkaz vydal telepaticky, ale tím jí dal najevo, že něco chystá. Pak ale udělal skok dopředu bez ohledu na zavřené dveře a než se Katka polekala, protáhl i ji zavřenými dveřmi dovnitř.

Uvnitř se oba rychle zorientovali. Katka to tu znala ze svých dřívějších návštěv, Zulugach se orientoval sluchem, neboť hluk vycházel z kuchyně, kam oba nezvaní návštěvníci vykročili

a do kuchyně vešli zrovna když celá rodina zasedla k večeři. Kluci se udiveně podívali na Zulugacha s Katkou, ale nic neřekli. Jejich otec právě dosedl na židli a matka už na židli seděla, jenže návštěvu vidět nemohla, protože k ní seděla zády.

„Opakuji, jdeme naléhavě za vámi,“ řekl Zulugach nahlas.

Rodina zůstala jako opařená. Matka vyskočila a rychle se ohlédla, aby spatřila Kateřinu s jakýmsi neznámým chlapem, kdežto otec zbrunátněl a také vstal.

„A já opakuji, že nemáme zájem!“ řekl zvýšeným hlasem. „Člověče, jak jste se k nám dostal?“

„Dvěmi,“ ujistil ho Zulugach.

„Vždyť jsem vám je zabouchl před nosem!“ skoro vykřikl Martinův otec, až se oba kluci příkrčili, neboť tušili, že je jejich táta v ráži. „Jak jste se mohli opovážit... to je přece násilné vniknutí do bytu, omezování domovní svobody...“

A už vytahoval mobil, nejspíš chtěl zavolat Policii, nebo tím chtěl aspoň vyhrožovat.

„Jsem tu jménem Indicko-asijské čaroříše!“ řekl Zulugach.

Oj, pomyslela si Katka, to začíná drsně! Aby se čaroděj tak ostře přihlásil k tomu, čím je, to není obvyklé.

„Cože?“ vytřeštil na ně oči Martinův otec.

Zulugach mu to klidně, ale pevně zopakoval.

„A máte na to nějaký papír, nebo snad průkaz?“ zeptal se ho Martinův otec nedůvěřivě.

„Tohle je můj průkaz!“ řekl Zulugach.

A proměnil se ve velkého jaguára.

Jestliže Martinův otec chtěl před okamžikem volat Policii, teď ho to ani nenapadlo. Tiskl se zády ke stěně a neodvažoval se ani hnout. I jeho žena, matka obou kluků, vypadala krajně vyděšeně.

„Ježkovy voči, Zulugachu!“ vyhrkl Martin. „Vždyť jsi jim to řekl úplně naplno!“

Jaguár udělal ve vzduchu salto, ale na nohy dopadl člověk.

„Protože jde o hodně, kluci,“ odvětil klidně.

Ani nebyl po tom skoku udýchaný – to se rozumí, skok dělal ještě jako šelma a jako člověk už jen dopadl na nohy.

„Panebóže, vy snad toho chlapa znáte?“ rozkřikl se otec na své dva syny. Ale nebylo to tak nahlas, teď už se rozmýšlel křičet jako před chvílkou.

„Jasan, tati!“ řekl Kryštof. „To je náš a Kateřinin známý, čaroděj Zulugach! Katko, jak jste se sem dostali? Oknem?“

„Dveřmi,“ odvětila Katka. „Jenže zavřenými. Zkrátka jsme prošli skrz ně. A nejspíš by to šlo i skrz panel.“

„Zavřenými dveřmi?“ zalapal po dechu otec kluků.

„Pro nás čaroděje to není nemožné,“ řekl klidně Zulugach. „Stejně jako měnit se v šelmy. Divím se jen, že to ještě nevíte. A to máte v rodině čaroděje hned dva!“

„Cože?“ nechtěl otec věřit svým uším, zatímco matka kluků vypadala, jako by se o ni pokoušely mrákozy.

„Kluci!“ oslovil jejich syny Zulugach. „Teď už to rodiče vědí, ale nevěří tomu. Kdo z vás jim to dokáže?“

„Já!“ „Já!“ vykřikli oba, ale Kryštofa navíc napadlo hned to rodičům předvést. Byl blíž ke kraji kuchyňského stolu, takže mu dokázal stůl oběhnout a v mezeře mezi stolem a kuchyňskou linkou se proměnit v sibiřského tygra.

„Ježíšikriste, nééé!“ zaúpěla jeho matka.

„Lapals!“ ukázal Zulugach na Kryštofa a ten se opět proměnil v kluka, jenže oblečeného na ven, jak to měl uložené ve »formě«.

„Máte oba kluky čaroděje a nevíte o tom,“ řekl Zulugach klidně. „Kluci, jste vážně dobří, že jste až dosud drželi tajemství, ale ode dneška to před rodiči tajit nemusíte.“

„A co tahle...?“ ukázala matka na Kát'u. „Ve městečku se povídá, že je to čarodějnice!“

„Je, ale o ní to její rodiče vědí už dávno,“ řekl Zulugach.

„Hele, Katko, kde jste to vlastně byli?“ zeptal se dychtivě Martin kamarádky.

„V Tibetu,“ odvětila. „Mám spoustu novinek, ale nejdřív se vás chce Zulugach zeptat, tedy přesněji tebe, Martine, jak jsi nám to zařídil s tím zrcadlem? Víš, že by si tě chtěli vypůjčit do Tibetu? Vynech »předslovo« »xord«, to pro ně není žádná novinka, ale co jsi dělal dalšího?“

„Takhle veřejně?“ ošíval se Martin.

„Klidně,“ pokrčila rameny Katka. „Zulugach je taky jarl od »Základů« a nikdo jiný tomu nebude rozumět. Tak spust'!“

Kateřina měla pravdu. Jediný, kdo Martina poslouchal pozorně, byl Zulugach. Kryštof vypadal, že se občas »chytá«, ale ne ve všem, pro Kát'u to byla všechno Španělská vesnice a rodiče, ti už jenom zírali. Polovině slov nerozuměli, protože to byly odborné termíny, ke všemu čarodějnické, jen nechápali, jak to synek ze sebe sype jako student u státní zkoušky před zkušební komisí. Proboha, kde se to v tom dítěti bere?

„No a to je asi tak všechno,“ řekl omluvně, když konečně tu dlouhou přednášku ukončil. „Akorát jsem to nemohl vyzkoušet. Ani nevím, jak by se to zkoušet dalo, je to trochu nebezpečné.“

„To je přece jednoduché,“ řekl Zulugach. Vytáhl svou hůlku »kérto«, namířil ji na Martina a nahlas řekl: „»Fršizdi!«“

Jenže současně se začal usilovně drbat po celém těle, jak se na něho odrazilo kouzlo »brňavka«.

„»Agrču!«“ vykřikl rychle. Zřejmě to mělo účinek, protože se ihned přestal drbat.

„Dobře jsi to vymyslel!“ obrátil se na Martina. „Opravdu to funguje, jak jsi čekal. A zkoušet se to dá, samozřejmě ne něčím smrtícím, ale »fršizdi« k vyzkoušení úplně postačí.“

„No jo, to mě napadnout mělo,“ přiznal Martin se svěšenou hlavou. „Jenže já měl na mysli jen příšernosti jako masomlýnek nebo spalující blesky...“

„Pokud jsi to myslel na obranu, vymyslel jsi to dobře,“ utěšoval ho Zulugach. „Kdyby šlo opravdu do tuhého, těžko by na tebe někdo posílal brňavku. A pak by to mohlo rozhodnout. Chtělo to jen nezaujatý přístup, že? Ale to platí i na nás, my jsme na to nepřišli. To je zkrátka, jak se říká, Kolumbovo vejce.“

„Možná by to mohlo pomoci i vám,“ okřál pod tou chválou Martin. „Jako obranné kouzlo to snad ujde, ne?“

„Ujde?“ usmál se Zulugach. „Obávám se, že to použijeme už brzy. Máme v Afro-indické čaroříši své zvědy, jestli se jim to podaří implantovat do jejich lumuximů, mohlo by to zapůsobit už při nejbližším porušení příměří z jejich strany. A možná i dřív, oni Viponové ve své oblasti rádi terorizují lidi.“

„Tím líp!“ řekl Martin. „Já myslím, že by to bylo docela spravedlivé.“

„To tedy bude!“ řekl Zulugach.

Zulugach nakonec odletěl až pozdě v noci. Nejprve splnil přání obou kluků proletět se v UFO. Neodvážili se požádat o to, ale pak viděl ohníčky v jejich očích, když jim Katka vykládala, jak v bájném letadle starých Ambíjů se Zulugachem předbíhali slunce, takže jim nakrátko vycházelo na západě, neodolal a sám jim to nabídl.

Rodiče kluků se stáhli do své ložnice a nechali svou mládež s cizím čarodějem v dětském pokoji. Uprímně řečeno, nevěděli si s tím rady. Ukončila to Katka, neboť si vzpomněla na své rodiče. Rozloučila se tedy s kluky i se Zulugachem, doprovodila je ještě

na střechu paneláku k zaparkovanému neviditelnému »giroltu«, ale pak nasedla na teleskopickou tyč a vrhla se dolů.

Doma našla rodiče ve skleslé náladě, jako když opouštěla rodiče kluků. Tady ale se nálada okamžitě obrátila ve velké vítání. Už se smířovali, že budou dnes spát sami bez dcerky, když náhle cvakly dveře – a dcera doma. To bylo radosti a objímání!

„Kde jsi byla?“ byla první otázka, které musela dcera čelit.

„V Tibetu,“ odvětila Kateřina.

Ta otázka je v Čechách velice častá, kdykoliv se dcery vrací tak pozdě večer. Odpověď »v Tibetu« je naopak unikátní. Kdyby na stejnou otázku rodičů stejně odpověděla jiná dcera, vypadalo by to jako nemístná drzost. Přesto se s ní její rodiče spokojili, což v těchto případech tak samozřejmé nebývá. Kateřinini rodiče se však nedivili ničemu. Ani tomu, že kluci teď právě podnikají krátký výlet nad stratosféru v nefalšovaném létajícím talíři, který pár hodin předtím parkoval na střeše paneláku.

„Hned ráno se dáme do úprav,“ sdělila Katka rodičům.

„Co budete upravovat?“ zeptala se opatrně mamka.

„Lumuxim, zdroj naší magie,“ odvětila Katka. „V Tibetu mi věnovali nějaká vylepšení, ale to se vás bude týkat až po letním slunovratu, do té doby to Martin zvládne.“

„A bude to mít nějaké výhody?“ starala se mamka.

„Jo, přinejmenším jednu,“ řekla Kateřina. „Nemusíš už kuchtit speciality čínské kuchyně, jako »kuře kung-pao«. Dostaneme sem přímo z Číny originální mistrovské provedení...“

Slunovrat

Celý týden po Kateřině památné cestě do Tibetu se oba kluci zabývali přetahováním nových kouzel pomocí ruských satelitů. Kateřina jim ve své hlavě přinesla především satelitní přenosy, navíc jen pár kouzel, jaké by se jim hodily ihned, třeba při nenadálém vpádu Viponů. I když Zulugach uznal, že Martinovo »Zrcadlo« je lepší a sliboval si od toho úspěch v případném konfliktu.

Jenže trojlístek neměl před sebou jen čarování. Současně se slunovratem se blížil i konec školního roku a málo platné, školní známky si museli zasloužit sami.

Výhodou kluků bylo, že spolu s Knihami získali vědomosti v technických předmětech matematikou počínaje. Výhodou jejich kamarádky Kateřiny byly znalosti z dějepisu a zeměpisu, jak rychle zjistily učitelky Stehlíková a Nejezchlebová. Všichni tři pak měli společnou výhodu v cizích jazycích, ale úspěšně se snažili zapírat všechny, které se neučili. Jinak ale oslňovali učitele i spolužáky, protože byli v cizích jazycích naprosto suverénní.

Aby ne, když za tím bylo kouzlo »malasik«!

Byl to ale podvod, nebo ne? Řeklo by se podvod, vždyť bez kouzla byly jejich vědomosti žalostné, jazyky se přece neučili. Jenže kouzla byla pro ně druhou přirozeností a když na ně někdo promluvil jakýmkoliv cizím jazykem, čistě podvědomě přeprnuli kouzlo »malasik« do tohoto jazyka a už nejenže všemu rozuměli, ale klidně a přirozeně tím jazykem i mluvili. Co byste s nimi pak dělali, kdybyste byli na místě učitelů? Vždyť ti tři ovládali jazyky lépe než jejich učitelé! Trojlístek zkrátka exceloval ve všech předmětech a učitelé si je nemohli vynachválit. A to i Matinka s Hillerem, kteří o příčině těch udivujících úspěchů věděli. České školství dnes uznává možnost domácího vyučování s občasnými zkouškami, jenže žádá, aby výuku vedl člověk s vysokoškolským

vzděláním. Což rodiče Kateřiny, ani Martina a Kryštofa nebyli, takže ti tři museli dál sedět ve třídě, i když už jim škola neměla co dát.

Kromě nesporných výhod měl trojlístek i spoustu nevýhod. Nejhorší pro ně bylo, že přišli o dosavadní kamarády. Někteří se jim začali vyhýbat ostentativně, jiní s provinilým úsměvem, ale mezi sebe je nepustili a museli si vystačit jen mezi sebou. Víc se to dotklo Kateřiny. Kluci byli aspoň dva, ale ona si teď nemohla podebatovat s žádnou dosavadní kamarádkou. A je přece jasné, že některá holčičí témata se s kluky probírat prostě nedají.

A nebylo to jen ve škole, ale v celém městečku. Všichni už věděli, že tu žijí čarodějové. A za Matinkou coby třídní přišlo už několik rodičů s požadavkem přeřadit »ty čarodějníky« do jiné třídy. Všichni přeci vědí, že umí »uřknout« a dva její spolužáci už byli kvůli ní v nemocnici.

Matinka rodiče pochopitelně chlácholila. Tvrdila, že v celé škole po odstěhování Veselých a Kádárů skončila šikana. Je sice pravda, že spolužáci cítí k této trojici jistý obdiv, až skoro úctu, ale ta je spíš tím, že jsou mimořádně nadaní a nemají ve škole problémy. Škoda, že takových není většina!

Stěžovatelům se pochopitelně protáhly obličeje, i když jen obrazně. Do třídy chodí čarodějové a čarodějnice a třídní učitelka si je ještě pochvaluje! Spokojení rozhodně nebyli a nespravila to ani pochvala jejich ratolestí, že ani na ně nejsou poslední dobou žádné stížnosti. Neuvědomili si, že takhle vlastně začínají typické hony na čarodějnice?

Asi ne... člověk si chyby přizná málokdy.

Čím víc se blížil slunovrat, tím byl náš trojlístek čarodějů nervóznější. Blížila se chvíle, kdy dozor nad kouzly převezmou dospělí. Jestlipak nezačnou držet mládež více na uzdě? Jestliže dnes své žáky uznávali jako autoritu přes čarodějnictví, budou je

uznávat, až budou čarodějové i oni? Málo platné, ten pocit uznání všem třem lichotil a neradi se ho budou vzdávat. A koho mezi sebe vezmou? Měli by vzít ty nejlepší. Bylo přece jasné, že příští taková příležitost bude až za rok.

Katka se na tom s kluky dohodla už dávno. Jako první dá Knihu číst rodičům. Kluci neměli námitky, jen je mrzelo, že jejich rodiče nejsou tak vstřícní. Odsunutí vlastních rodičů kluky příliš nebolelo. Čím později, tím lépe. Beztak si nebyli jistí, co na jejich nabídku řeknou. Být čarodějem není jen tak! Katka si to mohla dovolit, její rodiče byli vzor porozumění. Chtěla to proto nejprve nabídnout mámě, následující den tátovi a pak už přijde novoluní, kdy mohou přibrat dalšího.

Na tom se ale nemohli shodnout. Katka by dala přednost Hillerovi, kluci fandili Matince. Jeden z nich bude muset celý rok počkat, víc noviců Kniha prostě nepřijme a basta! Hádat se s ní nemohli, Kniha byla silnější. Tady nemělo smysl brblat o nějaké »nespravedlnosti«. Kniha nemůže napravit všechny křivdy světa. Knihy nenapraví ani zneužívání čaroději Afro-indické čaroiře. Kdyby měly Knihy inteligenci, měly by takové věci odmítnout, ale jim to vůbec nevádí, hlavně když dodržují pofidérní pravidla.

Čas však ubíhá pořád stejně a slunovrat přišel nezadržitelně jako každým rokem předtím i potom. Katka využila krátce před ním společné chvílky s rodiči, aby jim tajuplně sdělila, že i oni budou brzy čaroději jako je ona sama. A po pravdě řečeno, žádný odpor neočekávala. Trochu údivu vzbudila její nabídka umožnit to nejdřív matce. Otec se cítil odstrčený, i když mu Katka slíbila totéž o den později, ale pak uznal, že jde o prkotinu. Víc odstrčení budou rodiče Martina a Kryštofa, kteří musí počkat ještě celý rok, až se Kniha uvolí přijmout i je. Letos přitom zbývá jedno místo, které využijí pro učitele, neboť doufají, že budou »dobrymi lidmi«. I když letos mohou vzít jen Hillera a Matinka musí počkat.

„A co kdybyste to přehodnotili?“ zeptala se dcery maminka.
„Což vzít nejprve oba učitele a s nimi z naší rodiny jen tátu?“

„To nemyslíš vážně!“ zakabonila se Katka.

„Proč ne?“ řekla maminka. „Já bych si na to klidně ten rok počkala. Vzpomeň si, jak jsi nás dva při první nebezpečné situaci vyhnala z domu, že ti táta nepomůže. Nebylo by lepší, aby byli mezi vámi ti, kdo už ledačemu rozumí? Nemyslíš, že by učitelé, lidé s vysokou školou, nezvládli ta vaše »kouzla« rychleji? Nebyli by pak i pro vás užitečnější?“

„Výhodnější i užitečnější bude, když bude naše rodina celá čarodějná,“ vrtěla hlavou Katka. „Aby nás nikdo nemohl vydírat ubližováním ne-čarodějů.“

„A nebylo by ještě lepší, kdybys to nejdřív nabídla chlapům a pak teprve, i když až po roce, nám zbývajícím? Chlapi by mohli rodiny lépe ochránit!“

„U kouzel na fyzické síle nezáleží,“ řekla Katka. „Když jsem potřebovala sílu, řekla jsem Martinovi, aby se změnil v tygra. Udržel by třeba deset lidí.“

I když maminku jinak poslouchala, tohle si nenechala vzít. Na slunovrat se těšila, měla ho v kalendáři červeně zatržený, Knihu měla v »domě Nikové« již zmenšenou, aby ji mohla prostě popadnout a odnést domů. A ve škole připravovala učitele Hillera jako třetího, ale tam to vypadalo hladce, učitel byl na to zvědavý jako školáček na Vánoce. Ve škole ale všichni dělali jakoby nic. Samozřejmě se blížil konec školního roku, žáci byli pochopitelně nervózní ze známek a ještě víc z odezvy rodičů na ně, ale jinak se to od jiných roků nelišilo.

Letos to ale bude jiné...!

Před polednem zastavilo před školou auto Policie. Policisté vystoupili a když zjistili, že je hlavní vchod zavřený, zazvonili na školníka a nařídili mu, aby jim okamžitě otevřel.

Školník o podivné návštěvě nejprve informoval ředitele, ale ten neměl nejmenší tušení, proč se Policie o školu zajímá. Raději přikázal školníkovi otevřít a uvést policisty do ředitelny. Jenže policisté si nevšimli školníkovy nabídky doprovodu do ředitelny a sami zamířili do křídla budovy, vyhrazeného pro nižší ročníky základní školy. A navzdory školníkovi důraznému upozornění, že je vyučování, vtrhli do jedné třídy. Jako kdyby to tu znali.

Kateřině stačil jediný pohled, aby pochopila, s kým má tu čest. Odpudivé obličejce policistů nezapřely cizokrajný původ. Velké nosy, odstávající plachty uší, na každé tváři bradavice, jako kdyby vypadli z pohádky o zlých černokněžnících.

Viponové!

„Tady jsou!“ zahuhlal jeden z policistů.

„Tady nemáte co dělat!“ pokusil se je zastavit učitel Hiller, ale policisté si jeho protestů nevšimli.

„Jsme Policie České republiky, neopovažujte se klást nám odpor!“ řekl druhý policista. „Vezmeme si jen tři vaše žáky!“

„Nechte mi je, pane učiteli!“ řekla nahlas Kateřina. Vstala ze své židle a z bundičky pomalu vytáhla kouzelnou hůlku »kérto«.

Ukázalo se, že policisté tuto tyčinku dobře znají. Dříve než ji mohla Kateřina na kohokoliv namířit, vytrhli z uniforem podobné hůlky i oni. Pak se ale třída naplnila jakotem všech dětí.

Dvěma ze tří policistů se znenadání stalo cosi příšerného. Horní části jejich těl se prudce roztočily na jednu stranu, nohy na opačnou, tělo se začalo kroutit jako když pradlena ždímá mokré prádlo a z uniforem začala do všech stran stříkat krev. Ve vteřině byly z obou jen zkrvavené hromádky, cáry uniforem se promísily s krvavými kusy masa, ze kterého trčely úlomky kostí.

Masomlýnek! došlo Kateřině. Ale proč jen dva?

„Ticho!“ vykřikl co nejhlasitěji Hiller. Uklidnit třídu takhle vyděšených dětí nebylo snadné, jenže Hiller měl velkou autoritu. Podařilo se mu to a třída umlkla.

„Co to bylo?“ obrátil se na Kát'u nejbližší z čarodějů.

„Masomlýnek a zrcadlo,“ odvětila Katka, ale nespustila oči s posledního policisty. Držel v ruce hůlku »kérto«, ale zřejmě se neodvažoval ji použít.

„To by nám měl vysvětlit tady ten pán,“ ukázala Katka svou hůlkou »kérto« na posledního z policistů. „Nemusíte se bát, že ho chrání zákon. Nejsou to policisté, ale Viponové, přišli nás zabít, jenže »zrcadlo« jejich »masomlýnek« otočilo proti nim.“

„Zrcadlo »suricho!““ vybuchl nenávisť zbyvajících policista. „To staré, primitivní kouzlo to přece nemohlo být!“

„To se rozumí, že to nebylo starodávné »suricho,“ řekla Katka. „Bylo to mnohem silnější »**kouzlo českých fextů**«.“

„Ale na tohle to vliv nemá!“ vzpomněl si falešný policista, zastrčil hůlku do uniformy a vytrhl z pouzdra služební pistoli.

Všichni ztuhli. To nevypadalo jako plané vyhrožování! Jen Katka zůstala klidná, jako kdyby na ni ta pistole nemířila.

„Řekla jsem kouzlo českých fextů!“ opakovala jako by se nechumelilo. „Jen si klidně vystřelte! Fextové v Čechách odráželi koule proti těm, kdo je vystřelil. Vlastní kulí do oka je milosrdná a přitom rychlá smrt!“

Policista trochu znejistěl. Zamířil svou pistoli na učitele, ale přitom sledoval Kát'u. Když viděl, že ani teď neznejistěla, otočil pistoli proti nejbližším školákům, ale když Katka i pak zachovala klid, odhodil pistoli a otočil se k východu ze třídy.

Jenže ve dveřích stáli školník s ředitelem a neponechávali východ volný. Vipon zpanikařil. Vznesl se a prudce se rozletěl proti oknu. Rachot a cinkání střepů a vetřelec byl venku. Katka za ním vyběhla z lavice a zastavila se až u vyraženého okna.

Policista dolétl před školu k odstavenému policejnímu autu, otevřel dveře a nasedl. Jenže dřív než mu motor naskočil, vylétla z Kateřininy hůlky »kérto« koule bleděmodrého ohně a vpila se do policejního auta. V okamžiku vzplálo, vybuchující nádrž benzínu je nadhodila a otočila, až dopadlo na střechu. Katka čekala, že se Vípon z ohně »suslgar« hbitě vyhrabe, jenže zborcená střecha ho příliš přimáčkla. Auto hořelo s hukotem plamenů.

„Proboha, co se to tu děje?“ vykřikl ohromený ředitel.

A to se vzpamatoval jako první. Ostatní byli všichni, až na Káťu a její kamarády, hroznou podívanou jako hypnotizovaní.

„Všichni čarodějové nejsou dobří,“ řekla tiše Katka, jenže v nastalém tichu to slyšeli všichni. „Tihle patřili mezi zlé...“

Pomalů, uvážlivě zastrčila svou hůlku »kérto« do bundičky a vrátila se do své lavice.

„Zavolejte někdo pravou Policii!“ pobídla dospělé. „Budou tu mít asi práci!“

Tohle už se nedalo žádným způsobem ututlat. Ředitel musel chtít nechtít zavolat Policii, aby to přijela vyšetřit. Hořící policejní auto, byť falešné, uhořelý falešný policista, k tomu dvě krvavé hromádky ve školní třídě mezi vyděšenými školáky, to už bylo přespříliš. Jako první přijeli hasiči, které někdo zavolal k požáru auta, po něm dvě auta s policisty, kteří se rozdělili a začali případ vyšetřovat. Dva převzali od hasičů ohořelé policejní auto, z něhož se ještě kouřilo, další obsadili školu a začali s výslechy.

Jenže hned zpočátku narazili na záhady, se kterými si prostě nevěděli rady. Jak, proboha, vysvětlit, že se dva z těch falešných policistů změnili v krvavé hromádky, ve kterých už nikdo nemohl poznat, co to bylo za lidi? Záhadou bylo i jejich auto. Podle poznávací značky patřilo Policii z Prahy, kde však policejní auto s touto poznávací značkou nechybělo. Přitom souhlasila nejen

poznávací značka, ale i čísla motoru a karosérie. Zřejmě jezdila po Čechách donedávna dvě úplně totožná auta. Jedno se změnilo v ohořelý vrak a přitom nikde nechybělo. Naopak se dalo snadno vysvětlit, že nikde nechyběli policisté. Podle výpovědi svědků, k nimž kromě žáků patřili i učitel, školník a dokonce sám ředitel školy, byli ti tři nepochybně cizinci, kteří přišli do školy spáchat nějaký teroristický atentát v převlečení za policisty. Nevyšlo jim to, nikdo však nechápal, co se jim doopravdy stalo. Někteří žáci popisovali, jak se těla vetřelců zkroutila, až z nich stříkala krev, jiní to popírali a tvrdili, že se neznámí cizinci prostě zhroutili. Ředitel nadhodil domněnku, že cizinci použili nějakou neznámou zbraň, která jim však selhala a zabila je. To se u sebevražedných atentátníků stává, jenže tady se žádná neznámá zbraň nenašla. Na podlaze třídy ležela jen nepoužitá pistole, kterou policisté v rámci vyšetřování okamžitě zabavili.

Přijela nejprve záchranka, jenže doktoři se při pohledu na zbytky cizinců odmítli jimi zabývat a doporučili zavolat pohřební službu. Po dlouhém telefonickém dohadování s policisty skutečně přijelo černé auto pohřební služby, jenže jejího zástupce zajímalo, kdo to zaplatí. Po ujištění, že tohle bude nejspíš platit stát, nařídil zástupce pohřební služby svému zřízenci, aby ostatky cizinců jen shrábl do umělohmotných pytlů a odvezl je. Vyprošťování třetího cizince z vraku auta ponechal na hasičích.

„Dáte to vědět novinářům?“ zeptal se ředitel policistů na závěr, když odjížděli.

„Asi ne,“ řekl mu policista. „Ani by je to nezajímalo. Vždyť se vlastně nic nestalo, nikdo nebyl zraněn, škoda žádná...“

„Jak to?“ opáčil dotčeně ředitel. „A co ti mrtví teroristé? A co to vyražené okno a vaše spálené auto před školou?“

„Odtah zařídíme,“ ujistil ho policista. „To auto není naše, nikde a nikomu nechybí. Vyražené okno nejspíš svědčí o bujnosti žáků. A novináři beztak mají důvěrný pokyn, aby zásadně nepsali

o případech, kde jsou jako útočníci cizinci. Zkuste jim napsat, ale nevěřím, že by z toho udělali zprávu na první stránku novin.“

„Tady přece zemřeli tři lidé!“ rozčiloval se ředitel. „Ani to novinářům nestojí za námahu? Já to vyfotím a pošlu do televize!“

„Pošlete,“ pokrčil rameny policista. „Ale nedivte se, když vám ani nepoděkují. Říkáte »tři mrtví«, jenže oficiálně v Čechách žádní teroristé nejsou a vsadím se, že nikomu chybět nebudou. Tyhle případy nepatří mezi události zajímavé pro televizi. Jo, kdyby tu školáci uspořádali demonstraci proti změně klimatu, to by sem televize přijela. Ale tohle je zajímat nebude.“

„Sakra, kdybych to chtěl sám ututlat, rozmáznou mě noviny jako švába, ale tohle?“ vrtěl nechápavě hlavou ředitel. Opravdu se zdálo, že všichni, kdo s tím mají co do činění, se snaží zahrát celý případ do autu. I krvavou skvrnu na podlaze musela umýt a vytřít uklízečka.

Po cizincích neštěkl ani pes...

Jakkoliv se o podivné události začalo ve škole šuškat ještě před koncem vyučování, žáci jediné třídy znali děsivou pravdu.

Nešlo o obyčejné teroristy, ale o čaroděje. A hrůzné jevy při jejich smrti tomu odpovídaly. Ve třídě, kam chodili tři čarodějní žáci, o tom nikdo nepochyboval, všichni to viděli na vlastní oči! Někteří z nepříjemné blízkosti, jiní vzdálenější, ale před očima to měli pořád všichni. Bylo to něco podobného jako být účastníkem hromadné dopravní nehody s mnoha zraněnými.

Všechny přitom nejvíc udivil klid, jaký projevila Kateřina. Na její věk byl skoro až nepřirozený. Mělo to ale vysvětlení. Kateřina se během přepadení spojila na dálku se Zulugachem. Popisovala mu nastalou situaci a získala od něho na dálku několik dobrých rad. Nejvíce ale byla pyšná na svůj nápad s »kouzlem českých fextů«, kterým nečekaně odzbrojila třetího útočníka.

»Kouzlo českých fextů« je totiž stará pověst, známá pouze třem národům: Čechům, Němcům a Švédům. Vysvětlení podává doba vzniku ve Třicetileté válce, kdy se v Čechách mimo Čechů a Němců pohybovali i Švédové. Je to však jen pověst a spousta důvěřivců zahynula při prokazování, že i oni jsou »fexti«, kdy se dobrovolně vystavili střelbě. Kateřina, věděla, že ji to nechrání, ale spoléhala se na to, že to vetřelci nevědí. A podařilo se jí jistotu třetího Vipona zviklat natolik, že se dal na útěk. To se ví, dost jí pomohlo, že dva jeho společníci zahynuli zvláště otřesným způsobem, ale použít ve svůj prospěch strachu z neznáma nebyl špatný nápad a ukázal se jako účinný.

„Teda, Katko, jde z tebe hrůza,“ řekl Martin. „Jak jsi toho třetího sežehla... přece jsi protestovala, abychom se to učili!“

„Hele, kluci, pochopte, já ten oheň neposílala na chlapa, ale na jeho auto,“ obhajovala se Katka. „Nemohla jsem to poslat na něho! Věřila jsem, že ho chrání Zrcadlo a tu ohnivou šlupku bych pak sama schytala. Chtěla jsem mu jen zabránit, aby ujel, jen ho zdržet, než přiletí Zulugach! A když jsem Zulugachovi vyličila, jak to dopadlo, otočil se a vrátil se zpátky do Tibetu.“

„On se sem chystal?“ podivil se Martin.

„Jo, už byl někde nad Iránem,“ řekla Katka. „Ale když jsem mu řekla, že jsou všichni Viponové po smrti, nemělo to pro něho cenu. Říkal, že raději obviní Vipony z porušení dohod.“

„Spíš by mě zajímalo, proč ty dva kouzlo »srichit« neboli masomlýnek poslechlo i bez slůvka »xord«,“ dumal Kryštof.

„To je přece jasné,“ řekl Martin. „Zablokovat vetřelcům kouzla by možná taky stačilo, ale otočit je proti nim bylo lepší. Kouzla bez slova »xord« neplatí, ale ta směřovaná se převedou do mého »Zrcadla«, které tam po otočení cíle předslovo doplní. Kdo to použije, dostane, co si sám přál.“

„A se slovem »xord« to tak není?“ staral se Kryštof.

„To se ví, že ne,“ souhlasil Martin. „Nás to přece poslouchat musí, ne? A ještě připomenu, že bez slova »xord« nefunguje na našem území ani staré zrcadlo »suricho« a vetřelce nechrání.“

„Tak jsi to udělal?“ otázala se Katka.

„Jo,“ přikývl Martin. „Zulugachovi se to taky líbilo.“

„Takže máme za sebou další konflikt s Vipony,“ řekla skoro spokojeně Katka. „A pořád ještě žijeme. Nemají to s námi lehké, jak asi čekali. A dnes nechám Knihu přečíst mámě.“

„Nebylo by nakonec lepší dát ji přečíst Hillerovi?“ navrhl opatrně Martin. „Vašim bys to mohla nechat číst v následujícím novoluní, ale asi by bylo lepší, kdyby byl Hiller co nejdřív náš.“

„Myslíš?“ znejistěla Katka. „Víš, máma taky říkala, že by nám chlapi byli platnější...“

„Udělej to tak,“ navrhl to Martin už s větší jistotou.

„No dobře,“ svolila Katka. „Prohodíme je.“

Po odjezdu Policie si na konci vyučování předvolal ředitel trojici žáků k výslechu. Trojlístek pochopitelně znejistěl, jako by znejistěl každý žák předvolaný k řediteli. Naštěstí je tam kromě ředitele čekala i jejich třídní Matinka a Hiller, kterého chtěli brzy přijmout mezi sebe, takže delikventům nepatrně otrnulo. Věděli, že budou mít zastání. Svíravý pocit je však hlodal dál, výslech u ředitele není pro žádného žáka příjemný.

„Rozhodli jsme se objasnit panu řediteli, s čím se poslední dobou ve škole setkáváme,“ začala na úvod Matinka. „Bude lépe získat dalšího spojence.“

„Prosili jsme vás zachovat to jako tajemství,“ připomněl jí trochu zamračeně Martin.

„Vždyť si o tom »tajemství« cvrlikají i vrabci na střeše,“ opáčila s úsměvem Matinka.

„Ano, ale nikdo nic určitého neví,“ namítl Martin.

„A to je možná špatně,“ přidal se k Matince i Hiller. „Pro žáky znamenal poslední incident obrovský šok. Za chvíli můžeme očekávat nápor rozzlobených rodičů a kdo má lidi uklidnit, když sám nic neví?“

„»Hony na čarodějnice« vám nic neříkají?“ přidala i Katka.

„Nejsme ve středověku,“ řekl Hiller.

„Čarodějnice nemají v novověku místo,“ namítl Martin.

„Starověk ani středověk se s fenoménem čarodějnic srovnat nedokázaly,“ přikývl Hiller. „Ale novověk se s nimi srovná.“

„Myslíte, že věda a čarování jde spolu dohromady?“ trochu nespěšně pochyboval Kryštof.

„Věda popisuje svět jaký je,“ řekl Hiller. „Jestliže v našem světě mohou být čarodějnice, pak se s nimi věda musí vyrovnat. Jinak by hrozilo to, co Francouzské Akademii, jejíž představitelé prohlásili, že »kameny v nebi nejsou, tudíž z nebe nepadají« a tím si uřízli nebetyčnou a nesmrtelnou ostudu.“

„A vy to, pane kolego, umíte vědecky vysvětlit?“ obrátil se na učitele ředitel.

„Neumím,“ přiznal Hiller. „Ale to neznamená, že to budu hloupě popírat. Něco tady zkrátka existuje, co si momentálně, ale zdůrazňuji **»momentálně«** neumíme vysvětlit. Neznámých jevů bylo, je a bude! Kameny v nebi už se vysvětlily, stejně jako jiné dříve popírané jevy. Můžeme se o vysvětlení pokusit, ale když se nám to nepodaří, nic se nestane, někdo to vysvětlí později.“

„Obdivuji váš optimismus,“ řekl suše ředitel.

„To není jen optimismus, to jsou zkušenosti celého lidstva,“ opáčil Hiller. „Ve světě a ve vesmíru zvláště je nevysvětlitelných problémů! O některých se jen dohadujeme a pravé, prokazatelné vysvětlení nikdo nezná. Vesmírné »černé díry« nikdo neviděl, jen je předpokládají. Částice »neutrino« vědci nejprve spočítali a na objev, který by je potvrdil, čekali dlouhá desetiletí.“

„My už o tom něco víme,“ špitla Katka. „Není to čarování, jaké si lidi představovali dřív...“

„No vida!“ usmál se na ni Hiller. „Už i naši žáci zjišťují co a jak! Řekl bych, že doba, kdy bude vysvětleno i čarování, není zas tak vzdálená.“

„Uvidíme!“ řekl ředitel. „Ale měli bychom se domluvit na společném postupu. Vyjděme z toho, že takzvané čarování není natolik průkazné, abychom mohli tvrdit něco určitého. Musíme tedy použít náhradní vysvětlení. Něco jako fámou, jakou jste, pane kolego, rozšiřoval o »holografické promítače«.“

„To jsme ji ještě neměli,“ řekla Katka. „Teď už ji máme. Ale tenkrát to nebyl špatný nápad. Přeměnu ve zvířata tím přijatelně vysvětlil neobvyklou technikou. Výborný nápad byl i prohlásit komando z Afro-indické čaroříše za obyčejné islámské teroristy. Toho bychom se mohli držet.“

„Těžko také můžeme dělat něco jiného,“ souhlasil i ředitel. „Jak se zdá, přistoupila na to i naše Policie, jenže někdo nahoře se rozhodl tyhle věci nerozmazávat, takže to sama Policie ochotně tutlá za nás.“

„Tím lépe!“ řekla Katka. „Můžeme to tak nechat.“

„Dobrá, i to je jakési řešení,“ přistoupil na to ředitel. „Tím bych to nejraději uzavřel a spláchl.“

„Můžeme tedy už jít?“ staral se hned Kryštof.

„Můžete,“ propustil je blahosklonně ředitel.

„A můžeme na vás, pane učiteli, počkat před fyzikálním kabinetem?“ zeptal se Kryštof učitele Hillera.

„Copak?“ zpozorněl ředitel. „Snad tam nechcete mít další, tentokrát tajnou schůzku?“

Martin s Katkou se na Kryštofa podívali s výrazem »týblbe!«, ale už nic nezachránili.

„No... tak nějak...“ připustil Martin.

„A tady by to nešlo?“ provokoval je ředitel.

„No...“ uvažovala Katka, „když už o tom víte... máme totiž letní slunovrat...“

„A to má nějaký vliv?“ zeptal se ředitel.

„Má – a velký!“ řekla Katka. „Ale když už o tom víte... asi nemá cenu tutlat to víc než je nutné. Dobře, něco uvidíte!“

Vytáhla z batohu s učebnicemi nevelkou knihu s okovanými deskami, položila ji na ředitelův pracovní stůl, z bundičky vytáhla hůlku »kérto«, namířila na knihu a poručila: „Bolyrow!“

Ředitel se ihned odtáhl, co mu židle dovolovala. Knížka se před ním náhle zvětšila do obrovské, nejméně půlmetrové bichle. Katka ji ihned otevřela a otočila ji před učitele Hillera.

„Přečtete to nahlas, pane učiteli!“ požádala ho.

„Ale...“ zarazil se Hiller, „to snad ani není česky...!“

„Je to staročesky,“ ujistila ho. „Číst se to ale dá, zkuste to! Když to šlo mně...“

Učitel si knihu přidržel a začal číst. Katka měla pravdu, číst se to dalo. Jakmile si člověk zvykl na spřežky a jiné drobnosti, například soustavné používání dvojitého »wé«, nebo písmene »gé« místo »j«, dalo se to číst docela plynule.

Na konci textu se stalo něco, co nikdo z dospělých nečekal, jen trojlístek čarodějů to nijak nepřekvapilo. Kniha se rozsvítila modrým Eliášovým ohněm, stejně jako ruce učitele Hillera. Jako kdyby byly napojené na zdroj vysokého napětí.

„Co jsi to říkala?“ obrátil se Hiller na Katku.

„Já nic, to Kniha,“ usmála se žačka. „Přivítala vás mezi čaroděje, jenže telepaticky, mimo vás to nikdo neslyšel. Od této chvíle můžete čarovat jako my, jenže jste mezi námi »páže«, to

znamená úplný novic. My tři už jsme »jarlové« a budeme teď vašimi učiteli.“

„Cože?“ nadskočil ředitel. „Žáci chtějí učit učitele?“

„Mezi čaroději jsme teď učitelé my,“ obrátila se na něho Kateřina. „S čarováním máme tisíckrát víc zkušeností. Pan učitel má sice vysokou školu, ale ta se týká lidských vědomostí. Martin má proti tomu v hlavě »Základy kouzel«, takže má větší znalosti než pan učitel. Ale to se rychle vyrovná. Pane učiteli, vy jste přece nahlížel do knižního vydání »Základů«, můžete proto nezaujatě posoudit úroveň matematiky, jaká v té knize je!“

„A to má Martin v hlavě?“ podíval se Hiller na Martina.

„Přesně tak,“ přikývla Katka. „Proto je v matematice, fyzice a v chemii tak dobrý! Ale vy ho rychle doženete, můžete k tomu přece přidat i své lidské vědomosti! Ale to si necháme na jindy, je to pro laiky příliš složité. Opravdu je mi líto, ale dalšího nováčka mezi nás přijmeme až za rok, dalšího za další rok, jde to jen po letním slunovratu. Matinka přijde na řadu příštím rokem a jestli chcete být čarodějem i vy, pane řediteli, zařadíme vás na přespříští rok.“

Pak pomocí hůlky »kérto« zmenšila obrovskou Knihu do velikosti běžné učebnice, sebrala ji se stolu a zastrčila do batůžku mezi učebnice.

„A teď už můžeme jít?“ zeptala se s klidem.

„Jděte,“ vydechl ředitel.

Neobvyklý kompas

Krátce po přijetí učitele Hillera mezi čaroděje následoval další významný mezník v životě školáků, totiž očekávaný konec školního roku a po něm vytoužené prázdniny.

Trojlístek čarodějů dopadl s vysvědčením nadobře. Projevilo se, že kluci ovládali matematiku a navazující přírodní vědy lépe než učitelé a Katka zase neměla ve škole konkurenci na poli dějepisu a zeměpisu. Ovládala všechno, i to, co v učebnicích nebylo. Aby ne, když to znala z »Dějin Knih a Kouzel«, kde bylo všechno i o ztracené pevnině Atlantida.

Žákům nastaly prázdniny a rozprchli se ze školy do všech stran. Někteří se těšili, kam všude pojedou s rodiči na dovolenou, jiní se chystali navštívit příbuzné v Čechách. Jen rodiče trojlístku žádnou dovolenou neplánovali. Kateřinini žili v očekávání přijetí mezi čaroděje, proto neměli na banality spojené s dovolenou ani pomyšlení, rodiče Martina s Kryštofem se rozhodli, že ani letos nikam nepojedou. Nejezdili ani dřív a nechtělo se jim to měnit. Klukům to kupodivu nevadilo. Martin se uzavřel do ústraní, zatímco jeho bráška Kryštof teď navštěvoval učitele Hillera v jeho bytě.

Kterému žákovi se poštěstí vyučovat svého učitele?

A tak se trojlístek čarodějů k údivu svých rodičů celý první týden prázdnin vůbec nesešel...

Kateřině to nevadilo. Vlastně byla radši, když ji kluci nechali jednat podle jejího. Jenže když přijala mezi čaroděje své rodiče, potřebovala se o tu radost s někým rozdělit, ale zjistila, že kluci mají úplně jiné zájmy. Kryštof chodil nadšeně učit učitele a Martin se tak zahrabal do své Knihy, kde cosi zkoumal, že nejevil ochotu se od toho odtrhnout. I věda může být zajímavé dobrodružství!

Nakonec přece jen zvítězila a ukecala aspoň Martina, aby se odtrhl od Knihy a přišel k ní oslavovat. Kryštof to odmítl s tím, že se právě pokouší s Hillerem osvojit si »Lexikon«.

„Hiller má v sobě »Základy kouzel«!“ hlásil Kátě vítězně.

Základy kouzel! Tím ztratí Martin jedinečnost i monopol na zásahy do lumuximů, pomyslela si Katka. To se dalo čekat! Co si asi vybere za rok Matinka?

Nicméně Martin přišel podle dohody oknem, ale místo aby se s Katkou radoval nad dosaženými úspěchy, měl jiný zájem.

„Můžeš mi půjčit skleněnou kouli?“ zeptal se jí.

„Nač ji potřebuješ?“ podivila se.

„Na něco jsem přišel a potřebuji si to vyzkoušet,“ nechtěl jí hned prozradit oč jde. „Potřebuji k tomu ale kouli.“

Katka mu ji tedy přinesla, měla ji právě u sebe v prádelníku.

„A teď počkej, musím zadat pár příkazů!“ požádal ji.

Pak chvílku tiše seděl s nepřítomným pohledem, kterému se někdy výstižně říká »civět do blba«. Konečně se opět pohnul.

„Teď uvidíme, jestli jsem to udělal správně,“ prohlásil.

Uprostřed koule se objevila jasně svítící čára. Jeden její konec byl modrý, druhý jasně červený a barva plynule přecházela od jednoho konce k druhému.

„Mělo by to červeným koncem ukazovat přímý směr k naší Knize,“ řekl kamaráde. „A mám dojem, že to ukazuje správně.“

„To je hezké, ale k čemu to bude?“ zeptala se ho Katka.

„Nechápeš?“ podíval se na ni. „Víš, co to znamená?“

„Že koule ukazuje nějakou čárou na naši Knihu,“ opakovala po něm Katka. „To je sice hezké, ale co má být?“

„Takže nechápeš!“ řekl Martin. „Uvědom si, co by za takový kompas dali Viponové! Ukazuje to vždycky nejbližší Knihu, to je zrovna teď naše. Ale ukázalo by to naši Knihu i Viponům, kdyby jako já přišli na způsob, jak tuhle funkci

odblokovat. Ona tam je, možná dokonce od začátku, ale někdo ji asi úmyslně vyřadil. Umím si docela dobře představit proč.“

„Ježkovy voči, máš pravdu!“ došlo Kátě. „A myslíš si, že to Viponové neumí?“

„Kdyby to uměli, nezdržovali by se s námi,“ odvětil Martin. „Prostě by přijeli, Knihu by vzali a odvezli. Stačilo by, aby k ní někoho zasvětili, ten by ji pak mohl odnést. Až by opustila území našeho »lumuximu«, zamkla by se a přišli bysme naráz o všechna kouzla. Chápeš už?“

„A tys to odblokoval?“ vyjekla Katka. „To by nás vydalo na milost a nemilost Viponům! Nemůžeš to raději zablokovat?“

„Jo, vydalo by nás to,“ souhlasil Martin. „Jenže Viponové to neumí. Jak říkám, kdyby to uměli, dávno by nám Knihu sebrali. Takže je možné, že to umím široko daleko jen já. A tahle koule je jediná, která ukazuje na nejbližší Knihu.“

„Ale proč?“ zlobila se Katka. „Zablokuj to!“

„Ani nápad!“ řekl Martin. „Možná, časem, ale teď je to naše trumfové eso! Byla by děsná blbost zahodit je!“

„K čemu ti to bude?“ dorážela na něho.

„Ukazuje to na nejbližší Knihu,“ opakoval. „Nerozhoduje, jestli je aktivní nebo ne. To znamená, že můžeme objevit všechny staré, zapomenuté knihy, kameny a svitky. Stačí pohybovat se po Čechách a pozorovat kouli. Umíš si snad představit, co se dá dělat se zapomenutými, neaktivními knihami a kameny?“

„Ty nás přece poslouchat nebudou,“ odsekla Katka.

„Nás ne,“ souhlasil Martin. „Ale můžeme si vybrat, komu dáme přečíst aktivační text a koho tedy uděláme čarodějem.“

Katka zůstala na okamžik s otevřenou pusou. Došlo jí, co to znamená. Martin objevil bombu. Co by za to dali Viponové, kdyby o něčem takovém věděli! Zapomenuté knihy, kameny a svitky Evropy mohou přece změnit rovnováhu magických sil

v celém světě. A takových Knih a Kamenů je ve světě spousta, možná i většina. Kdo je získá, může se stát pánem světa!

A neměl by patřit ke Zlým...

„Poslyš, Mart'o, tohle musí zůstat tajemstvím,“ řekla vážně a trochu zamračeně. „Dost na tom, že to víme my dva. Možná by to mohl vědět i Kryštof, nechceš přece něco tajit před bráchou, ale nikdo jiný! Rodiče, učitelé, ani Mankuzgó, i když se nám zatím zdají jako spojenci. Čím víc čarodějů by se to dozvědělo, tím víc by narůstalo nebezpečí, že to budou vědět i Viponové.“

„To mi bylo jasné hned,“ řekl Martin. „A dokonce bych to neříkal ani bráchovi. Ručit můžeme jen za sebe, za nikoho jiného. Ale to je jedna věc. Druhá věc je, že tajit to a nevyužít to by byla hloupost. Já si to představuji tak, že my dva budeme hledat další Knihy a současně i lidi, kteří si zaslouží stát se čaroději. Jde o to, aby se ta možnost nedostala lidem zlým. Paní Niková to marně nenapsala, Viponi jsou pro nás odstrašujícím příkladem.“

„Chceš vybírat, komu to máme nabízet?“

„Nesmíme to dát lidem zlým,“ opakoval. „A to se rozumí, my dva nemáme dost zkušeností a musíme se radit s lidmi jako je učitel Hiller nebo Matinka. Ale tajemství hledání Knih je až příliš závažné, než aby je znali všichni. Měli bychom je chránit jen my dva. Slibme si tady na tomto místě, že to nikomu neřekneme. Ani vlastním rodičům, ani Hillerovi, Matince, natož těm úplně cizím Mankuzgó. Slibuješ?“

„Počkej!“ ohradila se Katka. „Jedním dechem říkáš, že to tajemství máme držet, ale přitom se chceš radit se zkušenějšími. To mi nějak nejde dohromady.“

„Ale jde to dohromady, ne že ne,“ trval na svém Martin. „Radit se musíme ohledně lidí, kteří si zaslouží být čaroději. Těm to umožníme. Tajemství se bude týkat vyhledávání a uschovávání Knih. Představuji si to tak, že až najdeme Knihu a postaráme se o její dokonalou úschovu, použijeme ji pro »zasvěcení« nováčků

a pak ji zas schováme. Dnes o »domu paní Nikové« víme jen my tři, ale tvoji rodiče a pan Hiller o něm nevědí. Možná tuší, že to nemůže být daleko, ale z toho nic víc neuhodnou.“

„To se ale moc neosvědčilo,“ podotkla Katka. „Pak se stalo, že zemřeli ti, kdo o Knize věděli, přestali přibývat další nováčci, až vymřeli všichni a Kniha se uzamkla.“

„To bychom neměli dopustit,“ souhlasil Martin.

„Jak to tedy uděláme?“ starala se Katka.

„Podle mě tak, jak říkám,“ trval na svém Martin. „Začneme hledat další Knihy, ale nikdo se nesmí dozvědět, jak to děláme. A když nějakou najdeme, změníme v čaroděje další lidi. Při jejich výběru se ovšem poradíme s těmi, komu důvěřujeme, ale ani jim neřekneme, jak jsme ke Knihám přišli a kde je máme uschované. Knihu potřebuješ jen pro krátkou chvíli »zasvěcení«, to jsou jen tři dny v roce, zbytek roku bude uschovaná. Podle mě je jedno, kdo Knihy schovává, ale čím méně lidí o nich ví, tím méně bude možností jejich prozrazení.“

„Dobře, s tím souhlasím,“ řekla Katka.

„Tak tedy slíbiš, že tohle tajemství nikomu neřekneme? Ani rodičům, Hillerovi, Matince, natož Mankuzgó. Slibuješ?“

„Tohle s klidným svědomím slibuji,“ řekla.

„Já to také slibuji,“ doplnil Martin. „Čím méně nás bude, tím lépe. Ale u čarodějů je to naopak. Čím nás bude víc, tím budeme silnější a nebudeme se muset bát Viponů.“

„Dobře, ruku na to!“ navrhla Katka.

„Ruku na to!“ podal ji Martin.

Společné tajemství Katku s Martinem sblížilo ještě víc. Martin by se nejraději k Kateřině nastěhoval, ale to bohužel nešlo. Začali se však naprosto vážně chystat k hledání dalších Knih a Kamenů.

Výhodou bylo, že Kateřinini rodiče měli čas a navíc auto. Kateřině nedalo práci přemluvit je, aby si udělali pár výletů »po

vlastech Českých« a vzali s sebou Martina. Martinovi rodiče budou jen rádi, že mají oba kluky z domu co nejdál. Od návštěvy chlapa, který se přímo v jejich bytě změnil v šelmu, si nebyli vlastními dětmi jistí. Kluci teď čarovali i před nimi a zajišťovali svými kouzly rodinné obědy i večeře. Proti tomu nic neměli, ale to ostatní jim připadalo nebezpečné.

Katka s Martinem zaujali zadní místa v autě a nechali rodičům volný výběr cíle. Potají si mezi sebou rozložili mapu a Martin na ní zkoušel zakreslit směr k nejbližší Knize. Podivný kompas zprvu ukazoval na »dům paní Nikové«, ale po necelých deseti kilometrech se svítící čára prudce otočila a mířila stranou. Martin našel na mapě místo, kudy právě jeli, a podle svítící střelky narýsoval čáru v tom směru. Trochu ho zklamalo, že čára nevedla k žádné větší vesnici, natož k městu, ale do lesů. Martin to však nezpochybňoval. Nemusí jít přece o Knihu, ale o Kámen, který může ležet kdekoliv. Jenže pak sebou světelná čára šklubla, mířila zase jinam a Martin zanesl východisko i směr do mapy. Během dalších dvaceti kilometrů se ale směr změnil ještě dvakrát. Jednou mířila čára mimo, ale pak se stočila, až se prořala s první čárou.

„Úplně v lese!“ vzdychl si Martin.

„Tam bude nejspíš Kámen,“ hádala Katka.

„Koukám, že je v Čechách Knih víc než dost,“ řekl potichu Kátě. „Ale už bych rád nějakou viděl zblízka.“

„Dočkáš se, neboj!“ chlácholila ho.

Jenže rodiče usoudili, že bylo výletu dost a zabočili kolmo na dosavadní směr. Po několika kilometrech zabočili ještě jednou – a to už mířili domů.

„Dobry,“ pochvaloval si Martin. „Dvě místa mám zaměřená ze dvou stran a k tomu směry na tři další. Je vidět, že v Čechách bylo čarodějů dost.“

„Uvidíme!“ odvětila optimisticky Katka.

Důvod k jejímu optimismu byl správný, protože již druhého dne se jí Martin pochlubil – druhou Knihou.

„Kdes ji vzal?“ rozzářila se, když jí Martin knihu donesl.

„Na průsečíku v tom lese,“ řekl Martin. „Zaletěl jsem si tam hned když jsme se vrátili, ještě než se setmělo. A měla jsi pravdu, byl to Kámen. Naštěstí umím převádět různé formy Zdroje mezi sebou. Převedel jsem si Kámen do formy Knihy a tu jsem odnesl.“

Měl s sebou mobil a mohl se tedy pochlubit fotkou kamene ve tvaru lidské postavy, stojící v hrozivě vyhlížejícím polomu.

„Když Kniha leží na přírodní skále, Kámen do ní vrostle, ale dá se opět převést do formy Knihy a přenášet. Řekl bych, že toho můžeme využívat i my.“

Bylo to důležité, bylo to báječné. Ale Katka měla důležitější starost. Mohou nabídnout čarodějnictví dalším třem lidem!

Matinka nemusí čekat celý rok!

A čarodějů bude přibývat rychleji než čekali!

„Ty jsi zlatíčko, Martíčku! Jsi náš Einstein!“ řekla a ze samého nadšení mu dala pusku na tvář.

Zrudl a rychle si tvář utřel.

„Kdybys neříkala!“ odmítl rychle tu chválu. „Spíš jsem měl nezaslouženou kliku.“

Ale nevypadal méně šťastný než ona...

Matinka

Získání druhé čarodějné knihy považovali všichni současní čarodějové v Čechách za přelomovou událost. A právem.

Katka se s Martinem dohodli, že o magikompasu, jak překřtili Martinův nový jev, neřeknou nikomu, dokonce ani Kryštofovi. A když, tak později. Museli však nějak vysvětlit nález druhé Knihy. Naštěstí to Katka vymyslela přijatelně. Navrhla historku, že při brouzdání internetem objevili seznam »podivných kamenů«, nacházejících se v Čechách. A když se tam Martin zaletěl podívat, na místě si vyzkoušel, jak Kámen přetvořit do Knihy, takže ji hned přinesl. A podobných Kamenů je v Čechách víc a stojí za to prověřit je.

Hiller i Kryštof to přijali, vypadalo to velice pravděpodobně. Tím pádem vyvstala otázka, komu nabídnou členství v »klubu čarodějů«. Původní plán počítal s Matinkou a s rodiči obou kluků, jenže když došlo na lámání chleba, ukázalo se, že to tak snadné nebude. Nebyl problém s Matinkou, ta byla jen ráda, že nemusí na »zasvěcení« čekat celý rok. Problémem se ukázali rodiče kluků. Když za nimi kluci přišli, že »nastal čas«, rodiče nabídku odmítli, prostě se toho zalekli. Marně je kluci přesvědčovali, že Kateřinini rodiče už čaroději jsou a pochvalují si to.

„Co s nimi máme dělat?“ přišli nakonec na radu za Kateřinou a za jejími rodiči.

„To se nedá lámat přes koleno,“ pokrčil rameny Kateřinin táta. „Když nechtějí, ať nechtějí. Nechtěl být čarodějem ředitel školy? Nabídněte mu to! A zájemců se jistě najde víc.“

Kluci to nakonec vzdali. Katka přinesla druhou Knihu do prázdné školy, neboť děti byly na prázdninách, a uspořádali ve sborovně »slavnost zasvěcení«. Mimo Hillera, Matinky a ředitele pozvali i učitelku Stehlíkovou, která také projevila zájem. Nová

Knihy měla stejná omezení jako stará: v jeden den pouze jednoho novice, v jednom novoluní dva a v jednom »jaru« tři. Knihy jsou v tom bodě zřejmě zajedno. Bylo by ale vhodné, aby nováčkové viděli, do čeho jdou. Matinka si jako první se zájmem prohlížela své svítící ruce i jemně světélkující Knihu.

„Tak je to pravda,“ řekla. „Tohle nevypadá na podvod.“

Po obřadu Kateřina Knihu zmenšila a strčila do svého batůžku. Novicům, kteří ještě neměli »Lexikon« v hlavě, postačí papírová kopie a když se Hiller jen jako mimochodem zeptal, kam Knihu ukládají, dostal od Kateřiny stručnou odpověď.

„Knihy uschováváme na bezpečném místě. Čím méně lidí o nich ví, tím bude menší nebezpečí prozrazení. Proti drastickým metodám výslechů je jediná spolehlivá obrana – »nic nevědět.«“

Hiller to ihned pochopil a spokojil se s tím. Tyto důvody byly tak jasné a závažné, že je musel uznat každý. On sám ostatně Knihu nepotřeboval, měl »Lexikon« v hlavě.

Pak si ve sborovně uspořádali oslavnou hostinu, na které se všechny chody objevovaly »čarováním«. I Matinka si musela své jídlo »přičarovat«, aby si to vyzkoušela. Další adeпти prozatím jen přihlíželi, jak se na stolech objevují jednotlivé talíře a poháry, tím víc je to navnadilo. Na dobré věci si lidé zvykají rychle a rádi.

Kryštofovi přibyl ve škole další žák, lépe řečeno žákyně. Kryštof byl jaksepatří pyšný, že učí dosavadní učitele, a přibral Matinku do »doučovacího kroužku kouzel«. Jen Hiller se podívil, proč se o Matinku nebude starat Kateřina, ale spokojil se s nic neříkajícím vysvětlením, že »má důležitější úkoly«.

Ano, někdy je lépe nevědět...

Od příštího novoluní bude tedy čarodějí v Čechách celkem devět. Tři děti, šest dospělých, z toho dva učitelé a dvě učitelky. Ale vzhledem k tomu, že Martin objevil způsob, jak hledat další zapomenuté Knihy a Kameny, dalo se očekávat, že čarodějí bude brzy ještě víc. Kolik? To záleží na tom, kolik v Čechách zůstalo

»zamčených« Knih nebo Kamenů. Ale i kdyby jich bylo padesát, znamenalo by to sto padesát nových čarodějů každým rokem.

V Čechách zřejmě vzniká nová čaroříše...

Horší bylo, že se o přírůstcích čarodějů mimo spřátelených Mankuzgó zákonitě dozvědí i zneprátelení Viponové. A už by je mělo varovat, že se čtyři jejich příslušníci z Čech nevrátili. Snad jen Sazgipi sem mohla zabrousit aniž to někomu řekla. Další tři už tvořili organizované komando a když se ani oni nevrátili, je to pro Afro-indickou čaroříši jasná zpráva: nebudou to mít s novými čaroději v Čechách snadné. Martin už na »slavnosti zasvěcení« ve sborově předvedl všem »mapu pohybu čarodějů v Evropě«. Ale tak jako oni mohli podrobně sledovat hemžení Viponů v severní části Afriky, mohli i Viponové sledovat Čechy. Čarodějové se zobrazovali jako malé zelené puntíky, ale při větším zvětšení mohli spočítat, kolik se jich kde právě nachází.

„Naší výhodou je,“ řekl Martin, když se všichni na ty zelené tečky vynadávali, „že Viponové nepoznají, kdo doopravdy jsme. Doufám, že se budou spíš domnívat, že nás sem přišlo chránit pár dospělých z Indicko-asijské čaroříše Mankuzgó. Mohlo by to být pro ně vysvětlení, proč neuspěla Sazgipi ani ti po ní. Nikdo přece neví, že tu byl Zulugach jen nakrátko a zase odletěl. Ochrana od čaroříše Mankuzgó by byla tvrdší oříšek než sedm vyjukaných nováčků, nemyslíte?“

„Myslíš, že je to odstraší?“ zeptala se ho Katka.

„Může je to odstrašit,“ pokrčil rameny Martin. „Mohlo by je to ale naopak vyprovokovat, aby sem příště poslali větší sílu. Jistě znáte úsloví: Když to nejde silou, půjde to větší silou...“

„Nehledě na to, že Viponové jsou jistě zkušené harcovníky, kdežto my jsme všichni pouhá »pážata«,“ povzdychl si Hiller.

„My tři už nejsme »pážata«,“ ohradil se Kryštof. „Říkáme si »jarlové« a není to pouhé chlubení.“

„Ano, chápu,“ řekl Hiller. „A i když sebekriticky uznávám, že i já patřím co do znalosti kouzlení k »pážatům«, nebrání mi to v kritickém pohledu na nás. Jen si to porovnejte! Je nás jen sedm, kouzla známe v nejlepší případě pár měsíců, v nejhorším pár dní, proti nám stojí tisíce zkušených čarodějů, kteří se zabývají kouzly celý život, nevyhýbají se konfliktům se stejně pokročilými čarořišemi, dokonce je sami vyhledávají... a když si troufnou na Čínu, proč ne i na nás? S námi by jistě měli méně práce.“

„Tím bych si nebyl tak jistý,“ řekl Martin sebevědomě. „Tři takoví »zkušení čarodějové, kteří se zabývají kouzly celý život«, nás nedávno napadli a jak dopadli? Pravda, naletěli do pasti, naše »zrcadlo« je zaskočilo, ale jakou zprávu o tom podali ostatním? Jen to, že se nevrátili. To je zpráva, která neříká nic víc než že nejsme snadnou kořistí, ať už nás chrání Mankuzgové, nebo něco jiného. Jistěže je to pro ně důrazné varování, aby se na nás lépe připravili, jenže – nevědí na co se mají připravit! A to je zatím náš největší triumf. Respekt z »neznáma« je teď na naší straně.“

„Neměli bychom je ale podceňovat,“ trval na svém učitel.

„Nebudeme,“ souhlasil Martin. „Měli bychom si na ně dávat větší pozor.“

„Mohli bysme zorganizovat trvalé hlídání našeho území,“ napadlo Kát'u. „Něco jako službu u mapy. Ale nevím, kdo by měl hlídat v noci. Mě naši večer zaženou do postele. Za trest by se měli přes noc střídát u mapy.“

„To nebude tak snadné,“ řekl Martin. „Tahle mapa patří mezi privilegované funkce. V současné době ji zvládnou já a pan učitel, ale na nepřetržité hlídání to nestačí. Můžeme ji tady nechat běžet třeba nepřetržitě, ale pak nemůžeme používat jiné funkce. A já si myslím, že je třeba, abychom se s panem učitelem více věnovali zkoumání »Základů lumuximů«. Myslím si, že naše nové kouzlo »zrcadlo« bylo užitečnější než trvalé hlídání okolí.“

„Kdyby se ti povedlo, jak jsi sliboval, umožnit používat tu mapu i nám »neprivilegovaným«, mohli jsme si už teď rozdělovat úkoly,“ vyčetl bráchovi Kryštof.

„Tak za prvé, nic jsem nesliboval,“ ohradil se Martin. „Mohl jsem nanejvýš slíbit, že se po tom podívám, ale ne, že se mi to povede. Nemůžu přece slibovat, když si nejsem jistý. Podívám se po tom, ale potřebuju na to čas. A navíc, bylo by dobré podívat se po dalších knihách. Řekl bych, že jich je v Čechách dost. Tímto dávám na vědomí, že je třeba poohlédnout se po dalších možných pázatech. A bylo by vhodné, kdyby bydleli dál od našeho města.“

„Proč?“ pozastavila se nad tím Matinka.

„Protože jsme zatím příliš soustředění na jednom místě,“ řekl Martin. „Uvědomte si, že našimi protivníky jsou Viponové, skuteční vládcí světa, kteří mají – jistěže prostřednictvím svých lidí – všechnu světovou moc. Nečinilo by jim problém shodit na naše město atomovou bombu a vyhladit nás jediným úderem.“

„To by si snad nedovolili!“ protestoval Hiller.

„Chcete snad tvrdit, že by jim to svědomí nedovolovalo?“ podíval se na něho útrpně Martin.

„Svědomí by jim v tom asi nezabránilo,“ řekl Hiller, „ale světové veřejné mínění by to jen tak neuneslo.“

„Viponové by to mohli světu předhodit jen jako nešťastnou náhodu,“ řekl Martin. „Americké letadlo s atomovou bombou při »běžném cvičném letu« vybočí z kursu a bomba se »nešťastnou náhodou« uvolní přímo nad naším městem... Američané se jistě omluví, budou pokrytecky litovat nevinných obětí, ale zdůrazní, že ta bomba našťastí nespadla na Prahu nebo nějaké velké město, jen na bezvýznamné, ve světě neznámé městečko. Pozůstalým nabídnou odškodnění a zametou to pod koberec.“

„To si ale představuješ jako ten pověstný Hurvínek válku!“ zasmál se učitel Hiller. „Víš, co by to bylo za celosvětový šok?“

„Šok? Po posledních válkách Američanů?“ pokrčil rameny Martin. „A nemuseli by použít ani atomovou bombu. Sedmitunová »sekačka kopretin« dokáže totéž. Jedna bomba – zničené město.“

„Použití »sekačky kopretin« bych se obával víc,“ připustil učitel Hiller. „Na ty si už lidé zvykli a nejsou ani radioaktivní.“

„Nedivil bych se ani atomovce,“ řekl Martin. „Uvědomte si, jak různě to vypadá z pohledu Víponů a z pohledu světa. Spadla bomba, město zmizelo s povrchu Země. Politováníhodná nehoda, to se stává. Atomových bomb už z letadel vypadlo víc, jen zatím žádná nevybuchla – no tak by tahle byla první. Odneslo to menší, bezvýznamné městečko, no zaplaťpámbu, že nespadla na Prahu, Brno, nebo na Plzeň! Američanům už se to nikdy víc nestane, teď si budou dávat pozor... kdyby jim těch bomb už neupadlo víc, dalo by se tomu i věřit... A teď z pohledu Víponů: když se kácí les, lítají třísky, nepříjemní konkurenti jsou na popel a pár tisíc »vedlejších obětí« si svět ani moc nevšiml...“

„Takže myslíš, že by stálo za pokus vytvořit nějakou naši »pobočku« třeba v Praze?“ zeptala se Matinka.

„Jistě,“ přikývl Martin. „Už protože Praha je příliš důležité a velké město, než aby to u světového veřejného mínění prošlo.“

„Pár dobrých lidí by se jistě našlo,“ řekla Matinka. „Spíš je otázka, kde pro ně sehnat »zasvěcení«, když jsou Knihy ochotné přibrat jen tři nováčky ročně?“

„Nechte to na nás, paní učitelko!“ řekla Katka. „Objevíli jsme v historii Čech zmínky o »posvátných kamenech«. A hned první z nich byla vlastně přeměněná kniha, díky tomu jste dneska čarodějka jako my. Těch knih je v Čechách víc. Když najdeme polovinu z nich, nebudeme vědět, komu to ještě nabídnout.“

„Kde jste ale na to narazili?“ zajímala se učitelka dějepisu Stehlíková. „Tohle přece v učebnicích není!“

„Paní učitelko, až vás seznámíme s Knihou »Dějiny Knih a Kouzel«, pochopíte mnohem víc,“ řekla Katka. „V té knize je i popis společenského života v Atlantidě až do jejího zániku...“

„Věděl bych, jak na to,“ přihlásil se trochu nesměle Kryštof. „Ale to bys musela zařídit ty,“ obrátil se na Katku.

„Sem s tím!“ vyzvala ho Katka. „Ale proč já?“

„Mohla bys poprosit o nepřetržité sledování našeho území Zulugacha. Mankuzgó mají jistě odborníků víc a nedělalo by jim takový problém pár jich na to zaměřit, než se trochu rozrosteme. Jistě by nás rádi varovali před další takovou návštěvou.“

„A víš, že je to prima nápad?“ rozzářila se Katka. „Ještě že mám dálkovou telepatii... na chvílku mě omluvte, jdu telepatit!“

Otočila se obličejem ke stěně, aby ji nic nerušilo, a strnula. Až po několika minutách, kdy se nikdo neodvážil ani špitnout, se zase obrátila k ostatním.

„Můžeme to pustit z hlavy,“ řekla. „Mankuzgó nás sledují od návštěvy těch tří falešných policistů. Zulugach se mě jen ptal, odkud jsme vzali další Knihu – věděl přece, že ta první už své počty vyčerpala. Řekla jsem mu, že jsme objevili zapomenutý »posvátný kámen« a změnili jsme si ho na Knihu. Poděkoval za vysvětlení a pochválil nás, že jsme si toho Kamene všimli. Řekla jsem mu, že v Čechách je více pověstí o tajemných Kamenech a když po nich půjdeme, možná objevíme další. No a kdyby se k nám blížila další nezvaná návštěva, varují nás.“

„No vida,“ řekl Hiller. „Takže se můžeme my dva věnovat Základům kouzel...“

„Máš u mě červenou čárku za nápad!“ řekl Martin Kryštofovi.

„Díky, brácho!“ řekl Kryštof.

Po zasvěcení Matinky následovalo zasvěcení ředitele školy. Jen učitelka Stehlíková si musela počkat na nejbližší novoluní.

Jenže to už si čarodějové rozdělili úkoly jinak. Kluci Martin s Kryštofem se dali na spolupráci. Kryštof si umínil, že už je načase, aby uplatnil svou Knihu v praktickém životě. A s pomocí bratra se mu to podařilo, výsledkem mohl být opravdu spokojený. Podařilo se mu sestavit kouzlo, které umožňovalo požádat i pážatům o mapu, kterou dosud mohli mít jen privilegovaní – Martin a učitel Hiller. Chtělo to menší úpravu, požádání o krátkodobé udělení privilegií. Mohl to použít jen konstruktér kouzel, protože doba přidělených privilegií nebyla delší než čtvrt vteřiny a pro běžné čaroděje byla bezcenná. Jenže když v tom zlomku vteřiny navazovalo kouzlo vyvolání privilegované mapy, ta se objevila a udržela se i když privilegia skončila. Vyslovit se to tak rychle nedalo, ani v telepatii by to nešlo, ale pro »Konstruktéra kouzel« byla maličkost navázat dvě kouzla do jednoho. Kryštof to nazval »iksbonzák«. Připomínalo mu to používání »sledovacích kamer« a ten začátek na »iks-« tam byl jen proto, aby se to nespletlo s obyčejnou nadávkou.

Mohli by teď někoho pověřit sledováním okolí, aby je opět nepřekvapili Viponi, ale odložili to na dobu, až jich bude víc. Zatím se spolehli na Mankuzgó.

Katka vytvořila novou »pracovní dvojici« s Matinkou.

Potřebovala totiž někoho, kdo by ji vozil po Čechách sem tam a nedivil se, když sleduje barevnou »střelku« magikompasu. Rodiče k tomu mohla využít jen o víkendech, protože chodili do práce a na výlety autem neměli čas. Matinka jako učitelka měla o prázdninách času víc a ovšemže ji to ježdění zajímalo. Katka ji po krátkém váhání zasvětila do tajemství, že jim skleněná koule ukazuje směr k nejbližší Knize nebo Kameni, což vymyslel Martin a nejspíš nikdo jiný na světě. Musely sice jezdit křížem krážem po Čechách, ale protože si uměly podle potřeby vyčarovat benzín i jídlo, nebyly ty výlety drahé, jako kdyby to musely platit.

Katka se vybavila desítkami map, vytištěných počítačem. Ani ona neplatila papír do tiskárny ani toner, proto si to mohla dovolit.

Samotné ježdění ale nebylo nic proti tomu, když nalezený Kámen nebo Knihu našly.

Jednodušší to bylo u Kamenů, volně pohozených v přírodě, obvykle v lese. Matinka pak zastavila na kraji lesa, Katka nasedla na své teleskopické »koště« a za chvíli už se vracela s Knihou ve svém batůžku. Koule ji vedla neomylně, takže v lese nemohla zabloudit, letěla nad korunami stromů a nezajímaly ji přírodní překážky dole na zemi. Přeměnit Kámen v Knihu i se zmenšením bylo dílo okamžiku a vrátit se k autu též nebyl problém.

Problém nastal, když je svítící paprsek v kouli přivedl do města, kde Knihu našli v některém domě. Často je »magikompas« dovedl ke šlechtickému zámku, ke kostelu nebo k synagoze.

Zdánlivě to byla maličkost. Pořídit kopii Knihy, identickou, ale nekouzelnou, zmenšit originál a zmizet. Jenže dostat se až ke Knize problém byl. Šlo přece o vzácné a zamykané starožitnosti, mnohde považované i za náboženské cennosti. Pro většinu lidí, kteří nemají pravomoci Policie, není jednoduché proniknout bez souhlasu majitele do zamčeného domu nebo uzamčené synagogy, jenže čaroděje žádné dveře nezastaví. Katka si dobře pamatovala, jak ji Zulugach protáhl pomocí kouzla »platgaico« skrz dveře do bytu rodičů Martina a Kryštofa a kdo ví, co hledá, ten to v »Lexikonu« najde. Nevadily jí sledovací kamery, které některé vzácné kusy šlechtických sbírek střežily. Dříve než prošla zamčenými dveřmi, použila neviditelnost, aby zbytečně nebudila pozornost kamer.

Vzácné knihy odnášela bez výčitek svědomí. Zanechávala přece na jejich místě rovnocenné náhrady – i když bez magických vlastností, které lidé beztak nemohli ocenit, natož využít.

Během prázdnin tak s učitelkou Matinkou donesly do školy celkem dva a čtyřicet nových Knih. Čarodějné Bratrstvo se mohlo

rozšiřovat rychleji než těsto s droždím kyne. Do popředí se vrátila otázka: jak znemožnit přístup ke Kniham Zlým lidem.

Protože – i těch bude v Čechách hodně...

Při jednom z mnoha »výletů«, když Katka přinesla do auta další svitek tóry, Matinku napadlo, jak je možné, že Svitky od Třicetileté války nevytvořily žádného jiného čaroděje, než trojici dětí? Nábožensky založení lidé je přece poměrně často rozebírají, čtou a vykládají. Přinejmenším od náboženských knih a svitků by měly být Čechy plné čarodějů!

„To máte tak, paní učitelko,“ vysvětlovala jí Katka. „Knihy a Svitky se dají upravit, aby klíčové texty v nich nebyly čitelné. Už dřív se stávalo, že se Kniha nebo Svitek dostaly do rukou lidí Zlých. Války na Zemi byly, jsou a nejspíš ještě budou. U Kamenů je to jednodušší, na těch se »zasvěcovací text« objeví jen krátce na požadavek čaroděje, aby se dal přečíst zasvěcovanou osobou. Potom se sám zneviditelní. U Kniha a Svitků text sám nezmizí, ale čaroděj může o zmizení požádat. Stačí pronést nad Knihou nebo nad Svitkem příkaz »čomlyc«. U Knihy se tím skryje jen obsah právě otevřené stránky, naše první Kniha tak měla skryté popisky nebezpečných kouzel. U Svitků se skryje právě odkrytý text. Je to poměrně snadné, ale pro lidi bez telepatie nepřekonatelné.“

„A jak se to odkryje?“ zeptala se Matinka.

„Opačný příkaz je »tičomlyc«,“ řekla Katka. „My jsme ho zpočátku neznali, takže nám něco zůstalo dlouho skryté, ale bylo to asi správné, některá kouzla jsou pro začátečníky nevhodná.“

„Myslíš – nevhodná i pro mě?“ Matinka se s úsměvem ohlédla dozadu na svou pasažérku. Byl to trochu paradox. Katka neseděla vedle řidiče, ale vzadu. Přitom to byla ona, kdo řidičku navigovala pomocí skleněné koule s »magikompassem«, ona podnikala výlety do uzamčených budov a místností, zatímco Matinka na ni trpělivě čekala v autě. Podle čarodějných pravidel

však byla učitelka pouhé »páže«, kdežto Katka »jarl«, i když dobře věděla, že její nadřazenost nevydrží dlouho. Učitelé se učili rychle a brzy se budou moci i oni považovat za »jarly«.

Někde měla Katka doslova žně. Jednou narazila na sklípek, v jehož zdi byly zazděné hned dva »posvátné kameny«, aniž by majitel sklípku věděl, jaké poklady tady vlastně má. Katka odsud odcházela hned se dvěma Knihami, po nichž ve zdi sklípku zůstaly jen napodobeniny. Na

první pohled se tedy nic nezměnilo, ale pro Katku to byl kapitální úlovek. A dva a čtyřicet nových Knih znamená nevídaný rozmach čarodějů v Čechách. I ostatní dospělí čarodějové dostali za úkol uvažovat, koho ze svých příbuzných a známých osloví. Z nepoměru mezi obyvateli Evropy k množství knih a jejich omezením vyplývalo, že být čarodějem bude vždy výjimkou. A z odstrašujícího příkladu americké Severoindiánské čaroříše Keoguas vyplývalo, že noví čarodějové Evropy musí od začátku držet spolu a nesmí se nechat od vetřelců z Afriky okrást o své zdroje.

„Necháme je na pokoji, když oni nechají na pokoji nás,“ řekl to za všechny učitel Hiller. „Ale ustupovat jim nebudeme.“

Řekl to vlastně za všechny...

Učitel Hiller jako první pozval do městečka bratrance, aby ho seznámil, jak mu tvrdil do telefonu, s »něčím nejúžasnějším, co si umíš představit«. Očekával, že bratranec té nabídky neodolá a současně se za něho zaručil. Tvrdil, že Honza určitě nepatří mezi lidi »zlé a nehodné«.

Geolog Jan Hiller bydlel v Praze, čímž se okruh čarodějů rozšíří i do větších měst. Bude to první vlaštovka – »externí čaroděj«. Ale následovat ho budou další.

Katka se na geologa těšila nejvíc. Právě geolog jí totiž mohl pomoci s problémem, který ji už nějakou dobu zaměstnával. Teď se sice věnovala shromažďování Knih, ale souběžně s tím už ji trápilo, kde je budou skladovat. V »Domě paní Nikové« bylo už Knihami přeplněno a nebylo jistě správné skladovat ty vzácnosti na jednom místě. Katka uvažovala, kde by bylo nejlépe založit další skladiště. Nejen pro Knihy, ale aby bylo použitelné i jako ubytování, kdyby se čarodějové dostali do skutečných potíží.

Zatím jim stačil »Dům paní Nikové«.

Ale bylo to opravdu nouzové řešení.

Žulová pevnost

Geolog Jan Hiller přijel do městečka jakoby na návštěvu bratrance, ale zdržel se tu trochu déle. Učitel Hiller ho seznámil s partou zdejších čarodějů. Pro bratránka bylo překvapení, když zjistil, že nejde o iluzionisty ani amatérské pouťové kouzelníky, ale partu lidí, která skutečně ovládá kouzla. Učitel Hiller to hned zpočátku zmínil vysvětlením, že jde o mimozemské technologie, jenže tak dokonalé, že se od černé magie skoro nedají odlišit.

Jana Hillera opravdu překvapilo, že »zasvěcovací obřad« vedla školačka. Přinesla kapesní knížku, kterou před ním zvětšila do podoby úctyhodného manuskriptu, po obřadu ji opět zmenšila a schovala do batůžku. Ještě víc se divil, když ho po následujících gratulacích požádala o spolupráci s takovou samozřejmostí, jako kdyby se kamarádili odjakživa. Mrkl na bratránka, ale učitel mu jen přikývl.

„Katka je náš nejstarší »jarl«, což je ve zdejším názvosloví něco jako univerzitní profesor,“ povzbudil bratránka.

»Nejstarší univerzitní profesorka« Kateřina sice vypadala jako školačka ze základní školy, ale bratránek Jan to překousl. Tady se nesměl divit ničemu, jinak by z údivu nevyšel. Kateřina byla ze všech čarodějů nejmladší – oba kluci byli o půl roku starší – ale čarodějkou byla první a »jarlem« vlastně také.

Trochu ho pak překvapilo, jaký úkol na něho ta malá holka klade. Měl vytypovat kopec v Čechách, jehož základem je nějaká pevná skála, nejlépe čedič nebo žula, kde ale nehrozí, že by se tu v brzké nebo i vzdálenější době chystalo založení kamenolomu.

„Musí to být hodně spolehlivé,“ požadovala. „Žádný měkký kámen, jako vápenec, do kterého voda dělá jeskyně jako do síru ementálu. Potřebujeme něco, co opravdu hodně vydrží.“

„K čemu to má být?“ zajímal se Jan.

„Potřebujeme nedobytné skladiště,“ řekla Katka. „Jedno tu máme nedaleko, je bezvadné, ale už trochu přeplněné.“

„Na co skladiště?“ usmál se. „Máš požadavky, jako kdybys chtěla někde postavit úložiště jaderných odpadů.“

„Jo, něco takového,“ rozzářila se. „Aby to zkrátka vydrželo aspoň tolik, co Cheopsova pyramida v Egyptě.“

„Doufám, že tam nechceš skladovat atomový odpad?“ řekl s úsměvem.

„Žádný odpad!“ urazila se. „Cennosti! Mají větší cenu než tuna zlatých cihel. Nemůžeme si dovolit svěřit je do bankovních trezorů, banky by nám je mohly zpronevěřit, ale musíme najít tak spolehlivé a nedobytné místo, jako jsou trezory největších bank. A hlavně, nesmí se o tom místě dozvědět nikdo z lidí, to je zcela nutná podmínka.“

„A safra!“ zamyslel se Jan. „Říkáš – žula nebo čedič? To je v Čechách na více místech. Potřebuješ, aby k tomu byl přístup, ale aby nehrozilo, že tam někdo začne těžit kámen. To už je horší, protože když někde najdeš přístupnou a obnaženou žulu, tak to podnikavce přímo láká. Leda by to bylo tak malé ložisko, aby to nestálo za námahu s otevíráním lomu. Anebo, což by bylo ještě lepší, najít skálu, kde se lom prostě zakládat nedá. Například když na ní stojí nějaká památka, nejlépe středověký hrad. I když ani to není úplně bezpečné, například pod hradem na Kunětické hoře byl kamenolom, až to hrad málem nevydržel. Zastavili tam těžbu opravdu na poslední chvíli.“

„No, něco takového,“ řekla Katka.

„Jenže – umíš si vůbec představit, jakou práci dá vrtat do té žuly chodbu? To by chtělo stroj, jenže ten zase neujde pozornosti lidí v okolí,“ přemýšlel pan Jan nahlas.

„Ještě si neumíte představit naše možnosti, že?“ usmála se na něho Katka. „No což, uvidíte! Najděte mi nějaké vhodné místo a můžeme se tam vypravit spolu.“

„Podívám se po něčem takovém,“ slíbil.

Na výlet se vypravili autem učitele Hillera. Vpředu seděli oba bratřenci Hillerové, za nimi Katka s Martinem, kteří opatrovali dvě vzácné knihy, v současné době zmenšené a uložené v Katčině batůžku. Řídil pan Jan Hiller a kupodivu nejeli dlouho, sotva třicet kilometrů. Zastavili na polní cestě před nepřilíš vysokou skálou, ale Katka na první pohled poznala, že pan Jan o těchto věcech něco ví. Skála před nimi byla pevná, žulová stěna, zčásti překrytá hlínou, takže na ní nahoře rostl smrkový les.

Zastavili, Katka se postavila čelem ke skále a vytáhla svou hůlku »kérto«. A v té chvíli oba bratřenci vydechli úžasem, jen Martin už něco takového viděl, když Katka maskovala vchod do »Domu paní Nikové«. Hůlka zazářila měkkým zelenavým svitem a skála se před ní vypařovala jako pěnový polystyren, do něhož se zakousne plamen autogenu. Díra se rychle prohlubovala a Katka do ní postupovala krok za krokem. Brzy v ní zmizela a všichni tři chlapi, i když o Martinovi to bylo ještě dost nadnesené, ji pomalu následovali.

„Dělej za mnou svítidla,“ požádala Katka Martina, když délka chodby dosáhla zhruba patnácti metrů a vpředu byla tma. Ne pro Katku, ta si svítila hůlkou, ale její doprovod šel ve tmě.

„Ne od kraje, nevracej se!“ dodala, když se Martin otočil.

„Stačí tady?“ zeptal se nejistě.

„Samozřejmě,“ přikývla. „Začátek chodby ještě změníme, musíme to pořádně zamaskovat.“

„Nestačilo by to už?“ zeptal se Martin po chvíli.

„Taky si to myslím,“ řekla Katka. Zastavila postup do nitra skály, chodbu zalomila do strany a pokračovala ještě asi pět metrů než byla s výsledkem spokojená. Až pak začala chodbu rozšiřovat do všech stran, takže zakrátko stáli v podobné jeskyni, jakou byl

»dům paní Nikové«. Jen s tím rozdílem, že sem nevedly schody, ale vodorovná chodba.

„U Nikové vedly do komnaty schody, aby ji nevyplavila rozvodněná řeka,“ obrátila se na Martina. „Tady si nemyslím, že by sem nějaká povodeň dosáhla. Udělám tu ještě poličku pro Knihy. Jak jsi na tom s osvětlením?“

Poslední otázka patřila Martinovi, ale ten na ni odpověděl tím, že na stropě vytvořil velkou svítící desku, která ozářila místnost jako velký lustr. Jeho dílo Kateřině odpovědělo samo.

Obě Knihy pak Kateřina vytáhla z batůžku, zvětšila do jejich pravé velikosti a položila je do kamenné poličky, vydlabané do boční stěny komnaty.

„Zbytek zařídíme časem,“ mávla nad tím rukou. „Teď ještě zamaskovat vchod!“

Vystrkala všechny tři před sebou a pak za sebou vytvořila bytelné dveře z těžkých fošen pobitých kováním. Nebylo železné, ale tvářilo se jako z nerezové oceli.

„To si pamatuji z Tibetu,“ řekla trochu omluvně. „Tam bylo takových dveří nejvíc. A sem se jistě hodí také.“

Nikdo na to nic neřekl. Mlčení znamenalo souhlas. Vraceli se jasně osvětlenou chodbou, neboť Martin umístil na strop každé dva metry velký svítící čtverec. Jen prostor hned u vchodu byl ztemnělý.

„Tady bude takzvaná poslední stěna,“ prohlásila Katka.

Otočila se a chodbu za sebou přehradila skálou, ale všimli si, že nejprve vytvořila stěnu z nerezové ocele, tlustou nejméně čtvrt metru, něco jako boky bitevních lodí, pak teprve kamennou stěnu ze stejné žuly, jako byla skála kolem nich.

„Zapamatujte si to!“ řekla. „Když se postavíte čelem až ke stěně, nastavte »platgaico« na metr, nebo se zhmotníte ve stěně.“

„Platgaico?“ zeptal se pan Jan Hiller.

„Jo,“ přikývla. „Takhle!“

Otočila se, přistoupila ke stěně a rázem zmizela.

„To je... jak bych ti to řekl...“ hledal slova učitel. „Jedná se o jakousi časoprostorovou fluktuaci, která tě okamžitě přenese o předem určenou vzdálenost a to i skrz hmotu. Až budeš ovládat svou druhou čarodějnou knihu, pak to jistě pochopíš. Prozatím je to pro tebe zázrak, těžko by ti to objasňoval i Einstein. Potíž je, že v žádném pozemském jazyce nejsou pro to potřebná slova.“

V té chvíli se Katka opět objevila vedle stěny, jenže byla otočená obličejem k nim. Objevila se a udělala krok od stěny.

„Domnívala jsem se, že tam půjdete za mnou, ale včas mi docvaklo, že se vám tam nechce,“ řekla jako by se nechumelilo. „Raději připomenu pravidlo: po průchodu stěnou udělat aspoň dva kroky, abychom neblokovali cestu těm za námi. Až kdyby to nešlo, varovat ty za námi, že tu je přeplněno. Takle funkce není úplně bezpečná.“

Pak je ale opět popohnala k východu a další stěnu vytvořila na úrovni skály. Tato žulová deska byla zhruba tři čtvrtě metru tlustá, aby se prostora za ní nedala odhalit otřukáváním. Skála tu byla jako předtím, chyběly jen občasné skvrny lišejníků. Ale ty se tu jistě brzy objeví.

„A máme to!“ usmála se. „Můžeme se vrátit.“

Auto na ně čekalo nedaleko, došli k němu, nasedli a pan Jan se opatrně na lesní cestě otočil.

„Mimochodem,“ pokračovala Katka v instruktaži, když už zase vyjížděli z lesa na asfaltovou silnici, „jedna z těch dvou knih je vaše, pane Jene. Kdyby se s ní něco stalo, přijdete o kouzla. A spolu s vámi i další, koho k té Knize připojíme. Pamatujte si, že tuhle schovávačku nesmíte nikomu prozradit.“

„To je skoro jako z nějaké pohádky!“ zasmál se pan Jan.

„Kdoví, z čeho pohádky vznikaly?“ pokrčila rameny Katka. „Některé jsou z doby předbělohorské a u takových by to opravdu

mohlo být podložené skutečností. Čarodějové museli odjakživa své knihy, svitky i kameny před lidmi schovávat.“

„Budu si to pamatovat,“ slíbil Jan.

Na zpáteční cestě se oba bratřenci vpředu bavili o fyzice. Podnětem k tomu bylo, že pana Jana zajímala možnost průchodu pevnou hmotou. Učitel Hiller ho nejprve naučil, jak se to dělá a na co si musí dávat pozor, ale pak se mu snažil popsat fyzikální principy a v tom se jaksepatří zamotal. Na to byla i Einsteinova matematika a fyzika krátká. Učitel bratřanka utěšoval, že všechno pochopí, pokud si nechá do hlavy uložit »Základy kouzel«, neboť tím získá úžasný přehled o matematice a fyzice mimozemšťanů, k jaké vědci na celém světě ještě nedorostli.

Katce s Martinem se to však hodilo. Na zadních sedadlech oba pilně sledovali »magikompas«. Při cestě k novému úkrytu jim nebyl nic platný, neboť ukazoval na Katčin batůžek s knihami, ale jakmile se trochu od skály vzdálili, strelka se opět nasměřovala jinam. A Martin s Katkou pečlivě zakreslovali do map směry k dalším knihám.

Určitě je ještě využijí...

Plíživá invaze

Příští úkryt už vytvářel pan Jan Hiller, jako geolog tomu nejlépe rozuměl. V záplavové oblasti začínal stoupající chodbou se schody a až nahoře s komůrkou pro Knihu. Prosadila to Katka, ale bylo to natolik rozumné, že se to všichni rozhodli dodržovat. A protože bude nejvíc ze všech jezdit po Čechách, přikývl Martin na Kateřinin návrh prozradit mu tajemství »magikompasu«. Kromě vytváření dalších kamenných doupat měl na cestách zakreslovat další směry.

A právě on si všiml, že poblíž jeho pražského bydliště je takových Knih a Kamenů více než jinde v Čechách. Bylo logické vyzvednout je a odvézt do nových skrýší.

Jenže když se pro jednu Knihu vypravil, s údivem a značně rozmrzele zjistil, že Kniha na zaměřeném místě není. V prvním okamžiku to považoval za svou chybu, jenže pak si všiml, že mu »střelka« »magikompasu« pozvolna mění směr. Logicky usoudil, že se zaměřená Kniha pohybuje. Odvážejí ji do restaurátorské dílny, napadlo ho. Raději nasedl do auta, skleněný »magikompas« položil mezi přední sedadla a vyrazil, kam mu střelka ukazovala.

Po několika minutách jízdy si ale ověřil, že střelka neustále ukazuje na taxík jedoucí před ním. Zpozorněl ještě víc. Mohlo by to znamenat, že nejde o převoz do restaurátorské dílny, zejména když taxík očividně směřoval k letišti.

Jan nelenil a vyzkoušel si telepatické spojení s Katkou. Ale když jí řekl, že jede za taxíkem k letišti a v tom taxíku je nejspíš Kniha, kterou podle všech známek chce někdo vyvézt z Čech, byl to pro všechny popud k horečnaté činnosti. Katka s Martinem nasedli na svá teleskopická košťata a bez ohledu na to, že je ve dne může spousta lidí spatřit, vyletěli na vzdušnou cestu do Prahy. Učitel Hiller je následoval v autě. Nebyl to však dobrý nápad, neboť mu »mláďata« na košťatech rychle zmizela

z dohledu. Let je přece jen mnohem rychlejší než auto, nejen z důvodů větší rychlosti, ale především díky tomu, že cesta vzdušnou čarou je vždy nejkratší. Pan učitel se navíc dostal do automobilové kolony a do Prahy by se rozhodně včas nedostal.

I když Katka s Martinem dosáhli na košťatech rychlosti malých letadel, ani pak nemohli být v cíli dříve než za dvacet minut. Panu Janovi trochu pomohla zácpa, se kterou si ani on, ale ani taxikář neporadili, takže je zdržela. Jen o pár minut, ale umožnila Kateřině s Martinem doletět auto i taxík. Martin si nechal popsat situaci na místě a když se s panem Janem ujistil, o který taxík jde, rozhodli se pro okamžitou akci.

Dvě děti, letící na kovových tyčích, nejsou žádné bitevní letadlo, ale jejich nálet na taxík byl překvapivý a též překvapivě úspěšný. Martin využil toho, že taxík musel v koloně opět zastavit, nalétl na něj zpredu a přistál přímo před jeho kapotou. Zahrnul přitom několik automobilů do zóny kovové nevodivosti, aby jim znemožnil odjezd. Motor taxíku umkl, neboť zóna vypnula nejen všechny motory, ale i elektronické prvky, které v autech do této chvíle fungovaly.

Taxikáře vyvedlo z míry, když mu shora před auto seskočil jakýsi školák. Chtěl na něho spustit bandurskou, jenže nedokázal stáhnout elektricky ovládané okénko. Otevřel tedy dveře, vysunul se ven a začal na Martina pouštět hrůzu, jenže Martin si ho nevšiml a věnoval svou pozornost jeho pasažérovi na zadním sedadle.

Nebylo to neopodstatněné. Zatímco taxikář se zmohl jen na hodně šťavnaté nadávky, snědý pasažér vytáhl na Martina pistoli. Naštěstí přehlédl Kateřinu, která přistála za taxíkem a viděla tak jeho kabinu zezadu. Chlápkovi na zadním sedadle se náhle udělalo mdlo a pistole mu vypadla z ruky.

»Díky, Kát'o!« komentoval to Martin, kterého pistole natolik překvapila, že by se v kritické chvíli nezmohl na protiakci.

Bylo znát, že má ještě daleko do profesionálních policistů se železnými nervy z televizních detektivek. Omlouvalo ho jednak mládí a pak to, že v dané chvíli opravdu netušil, s kým má tu čest.

Zadní dveře taxíku se znenadání otevřely. Dovnitř sáhla obrovská ruka gorily, jediným hmátnutím rozepnula pasažérovi pásy a šklubnutím vytáhla překvapeného cestujícího z auta. Martin se zatím zbavil taxikáře. Dobrému muži zaskočila další nadávka v krku, když se o dveře jeho taxíku znenadání opřela velká huňatá tygří tlapa a zabouchla je takovou silou, až odhodila nebohého taxikáře zpět na sedadlo. Vzápětí byl taxikář rád, že se mu okénko nepodařilo otevřít, neboť za ním spatřil tlamu s tak velkými špičáky, až se mu rozklepala kolena.

Tygr vzápětí zmizel a zpod auta se vynořil opět ten klučina, který předtím stál před kapotou taxíku, ale taxikář už nejevil chuť pokračovat v nadávkách. Představa, že ten tygr nezdisparoval, ale leží vedle taxíku a číhá na něho, byla příliš barvitá a nepostrádala ani logiku. Nezmírňoval ji ani údiv, že se ten kluk tygra zřejmě vůbec nebojí. Asi je na něho zvyklý, blesklo taxikářovi hlavou, lidé dnes chovají prapodivná zvířata, ale tohle už je hodně nebezpečný »domácí mazlíček«!

Martin mezitím oběhl auto a připojil se k Katce. Nevyvedla ho z míry ani její současná podoba gorily. V ní měla jistotu, že ji budou lidé respektovat víc než útlu školačku. Vytáhla z auta chlapíka, trochu ztuhlého krátkým »přimražením«, a než se stačil vzpamatovat, ležel naznak na asfaltu a obrovitánská gorila mu klečela na prsou.

Gorila vzápětí začala něco signalizovat rukama a Martin to pochopil. Gorily nemohou mluvit, ale Kateřina si pomohla znakovou řečí neslyšících. Příkaz »malasik znaková-řeč« je oba tuto řeč naučil, aby se spolu domluvili.

„Vytáhni z auta jeho zavazadla!“ nařídila mu.

Martin otevřel zadní dveře auta a vytáhl odtud velký kufr.

„Má to zamčené na číselný kód,“ hlásil hned Kateřině.

„Nezdržuj a použij »utagalij«,“ poradila mu.

Zámek na kufru zmizel, beztak uzamykal proti sobě jen dva jezdce uzavíracího zipu. Martin zip rozeplnul a kufr otevřel.

Uvnitř ležela veliká rukopisná kniha v kovových deskách.

„Dej mu tam její kopii,“ dirigovala Katka rychle kamaráda.

Martin zručně vytvořil duplikát Knihy. Vypadal úplně stejně, jen neměl její magické vlastnosti. Knihu zmenšil do podoby malé knížky, její velkou kopii opatrně vložil zpátky do kufru a ten zase zavřel. Chyběl jen zámek na zipu.

„Dobře,“ signalizovala Katka v těle gorily a vstala. Chlap, kterému dosud klečela na prsou, jen cosi nenávistného vykřikl.

„Ticho! Tu knihu jsme vám přece vrátili!“ okřikl ho Martin arabsky, stejnou řečí jako předtím křičel chlap.

„Ale to není ta pravá!“ vztekal se Arab. „Tu pravou jste mi ukradli! Draze jsem za ni zaplatil!“

„Však si ji odvezete, vrátil jsem vám ji tam,“ trval na svém Martin. Chlap pomalu, ztuhle vstal, ale před gorilou se na něho přece jen neodvážil vrhnout.

„To není ta pravá!“ trval ale na svém.

Sklonil se k ležícímu kufru, rozeplnul zipy, rozevřel jej, sáhl dovnitř, vytáhl kopii Knihy a odhodil ji na asfalt. Vůbec před ní neprojevoval respekt jako ke knize, za kterou draze zaplatil.

„Podívejte se!“ vytáhl z kufru malý mobil a zapnul jej.

Mobil začal ostře pípat, ale pípání se neměnilo, když ho přiblížil ke Knize ležící na asfaltu. Zato když se obrátil k Martinovi, pípání zrychlilo.

„Slyšíte?“ obrátil se vítězně na Martina. „Tahle je ta pravá! Když přinesu vaši falešnou, přijdu o hlavu!“

Katka jen zavrčela a silnou rukou gorily vykroutila Arabovi mobil z ruky. Otočila se ke Knize ležící na zemi, pak se obrátila

k Martinovi. Pípání mobilu přesvědčivě označilo pravou Knihu od její napodobeniny.

»Viponové hledají Knihy tímhle!« pochopil Martin, řekl to česky bez ohledu na Araba. „Neposílají do Evropy čaroděje, aby se nám nezobrazili. Jejich agenti jsou mezi »uprchlíky«. To je ale příšerné! To znamená, že od Španělska po Německo nenajdeme žádnou Knihu, Svitek ani Kámen. Připočteme Anglii, tam všude musely být stovky Knih a tihle nám je vysbírali. Knihy z půlky Evropy má teď Afro-indická... To bude – nebo už je – průšvih!“

Arab náhle priskočil ke gorile a než se vzpamatovala, vrazil jí do břicha dlouhý nůž.

„Alláhu akbár!“ vykřikl vítězně.

Zřejmě doufal, že vyřadil nebezpečnějšího protivníka a že si s Martinem snadno poradí, jenže se opravdu fatálně zmýlil.

„Xord srichit!“ ukázal na něho Martin svou hůlkou »kérto«, kterou vytáhl zpod košile.

»Masomlýnek« Araba sežmoulal na nechutnou krvavou kaši a Martin uskočil, aby ho nepostříkala krev. Zezelenal a silou vůle potlačil nutkání zvracet, ale vzchopil se a obrátil se ke gorile – Kateřině, která se pomalu v bolestech hroutila na asfalt silnice.

„Lapals!“ řekl a ukázal na ni hůlkou.

Gorila se prudce zmenšila a změnila v drobnou školačku. Martin si hlasitě oddychl, když spatřil, jak jeho kamarádka vstává nezraněná. Zpětná proměna jí vrátila původní podobu a naštěstí bez té příšerné rány nožem.

„Fanatik jeden!“ ulevila si na adresu krvavé hromádky na asfaltu silnice. „A já ho chtěla pustit s pouhou domluvou!“

„Proboha! Co se to tady dělo?“ ozvalo se za nimi.

Pan Jan Hiller nevydržel sedět v autě, když věděl o obou přilétajících školácích. Kolona se nehýbala, vyskočil proto z auta a rozběhl se pěšky dopředu, takže dorazil na místo, když už bylo prakticky po všem. Viděl ještě, jak se obrovská gorila mění ve

školačku Kát'u, ale tomu by se nedivil. Až na místě zpozoroval tu krvavou hromádku vedle taxíku a krev na asfaltu pod Kateřinou.

„Tenhle chlap se mě pokusil zabít,“ vysvětlovala mu Katka a ukazovala na pozůstatky Araba.

„Kdybych ho nezabil, zabil by on nás,“ přidal se k ní Martin. Pak si ale všiml, že Kateřina civí do prázdna a polekal se.

„Co je ti, Kátěnko?“ chytil ji starostlivě za ruku.

„Nic mi není,“ řekla Kateřina. „Jen jsem zavolala Zulugachovi do Tibetu. Mankuzgó právě vyhlásili poplach, Zulugach tvrdil, že síla Afro-indické čaroříše stoupla nad snesitelnou míru.“

„A co ti ještě řekl?“ zeptal se zamračeně Martin.

„Že jsme měli právo toho agenta zlikvidovat,“ řekla Katka. „Usiloval nám o život a okrádal nás o Knihu. Každý z těch činů opravňoval jeho zneškodnění jakýmikoliv prostředky. A ještě mi poradil sebrat Knihu a zmizet, než se do toho začnou montovat policajti. Ale máme odstranit zbytky agenta, aby nedávaly příčinu k policejním akcím. Když není mrtvola, nemají se čeho chytit.“

„To je maličkost,“ řekl Martin.

Obrátil se na krvavou hromádku, ve které by těžko někdo hledal pozůstatky člověka, a odstranil ji pomocí »utagalije«. Toto kouzlo odmítalo škodit živým tvorům, ale krvavá hromádka živá nebyla, takže zmizela i s louží krve z Kateřiny. Asfalt byl opět čistý.

„Zruš už konečně tu zónu,“ požádala Katka Martina. „Pane Jene, odvezte ten kufr k nám. Autem to jde lépe... Ten přístroj tvrdí, že v kufru je Kniha nebo možná Svitků víc.“

Pan Jan Muller zdvihl kufr a Katka ho v tom okamžiku zneviditelnila. Pak se rozplynuli i oni. Většina aut začala startovat motory, neboť nezasažená část kolony mezitím odjela a silnice byla už dávno volná. Všechno blokovala jen právě zrušená zóna.

»Letíme domů,« vyzvala Katka Martinovi telepaticky.

»Tady už nic nezachráníme,« odvětil sklesle Martin.

»Kdoví...« opáčila Katka. »Získali jsme od toho Araba pár velice důležitých věcí. Kromě kradených knih i přístroj na jejich vyhledávání, spolu s méně příjemnou zprávou, že to Afro-indická čaroříše nějakou dobu používá. Ale ještě není všechno ztracené. Můžeme teď před vetřelci zachraňovat více Knih než předtím.«

„Vždyť jim to pípátko neukazuje směr,“ namítl Martin.

„Směr si odvozují z toho, kde sílí nebo slábne pípání,“ řekla Katka. „Ale když to zkombinujeme s naším »magikompassem«...“

„Něco zkusím,“ slíbil Martin.

Neviditelná dvojice školáků letěla letním vzduchem pomalu a beze spěchu. Teď při návratu použili neviditelnost. Mělo je to sice napadnout dřív, ale je otázka, jestli si jich vůbec někdo všiml. Jejich incident s Arabem pozornost řidičů v koloně nepřilákal. Možná to bylo tím, že hned za taxíkem stál v koloně obrovský kamion, jehož řidič se přednostně věnoval »poruše motoru«, než aby sledoval, co se děje přímo před ním. A nejspíš nebyl sám, protože na místo doběhl jen pan Hiller.

Katka ale nikomu neřekla, co jí řekl pan Zulugach z Tibetu, když mu oznámila, že se Afro-indická čaroříše zmocnila Knih v Evropě, kam poslala nečarodějně, ale tím nebezpečnější zvědy. Zulugach to totiž okamžitě pochopil jinak než Martin i s panem Janem. Podle něho to bylo největší porušení příměří od začátku konfliktu mezi Mankuzgó a Vipyony.

„To je vlastně válka!“ řekl nakonec.

Válka čaroříší

Zulugach zavolal telepaticky Katku ještě než doletěli domů.

»Ještě jste naživu?« zeptal se jí, i když musel vědět, že s ní navázal telepatické spojení a že je tato otázka nadbytečná.

»Jistě,« odvětila Katka. »Ale máme obrovský vztek.«

»Na koho?« chtěl hned vědět Zulugach. »Snad ne na nás?«

»To jistě ne,« ujistila ho Katka. »Na Afro-indickou čaroříší. Máme jí snad ještě poděkovat?«

»To jistě ne,« odvětil jí stejně jako ona jemu. »Ale děláte nám starosti. Umíte si vůbec představit, co to všechno znamená?«

»Umíme,« odvětila Katka. »Krajní případ byl Atlantida. Doufám, že to tak daleko nedojde.«

»Nepodceňujte to,« varoval ji Zulugach. »Je vás jen hrstka nováčků, nezvládnete to. Kdyby se na vás Viponové vrhli, zničí vás tak rychle, že se nestačíte ani rozkoukat.«

»To by jim bylo podobné,« odvětila Katka.

»Chceme vám pomoci,« řekl Zulugach. »Máte tam některé Nezatížené? Myslím nějaká nová pážata, která ještě mají v hlavě místo na jednu Knihu?«

»Máme, jistě,« přikývla Katka. »Ale budeme se snažit tyhle mezery co nejrychleji zaplnit.«

»Máte tam někoho, kdo bydlí stranou od vaší skupiny a má ještě místo v hlavě?« zeptal se rychle Zulugach.

»Možná máme,« zavzpomínala Katka.

»Prosím, připravte ho na to, že si pro něho přiletím,« řekl Zulugach. »Dáme vám něco, abyste neměli proti Viponům jenom holé ruce. Můžete mi najít nějaké vhodné místo k setkání?«

»Letíte k nám „giroltem“?« ubezpečovala se Katka.

»Jsem už nad Černým mořem,« přisvědčil Zulugach. »Za chvíli jsem u vás!«

»Dobře, to zařídím,« slíbila Katka. »Pak se ozvu.«

Roztrhla telepatické spojení a rychle zavolala pana Jana.

»Chcete se stát hodně platným čarodějem?« optala se ho.

»To se rozumí!« ujistil ji.

»Tak zaparkujte auto někde stranou od největšího provozu, přiletí si pro vás Zulugach z Tibetu,« oznámila mu. »Kde jste?«

Mezitím varovala i Martina. Oba se otočili a zamířili směrem k panu Janovi. Než k němu doletěli, geolog zastavil na parkovišti, vystoupil a vyhlížel, co se bude dít. Katka s Martinem se znenadání objevili přímo před ním, ale to nebylo nejdůležitější setkání. Katka věděla, že Zulugach použije »mapu čarodějů«, takže bude nejlépe, když budou v Praze všichni tři co nejblíže od sebe, aby nemusel dlouho hledat toho pravého.

Parkoviště chránily velké kaštiny, ale najednou se jejich větve zakývaly víc než se dalo přičíst slabému větru. A necelých dvacet metrů od čarodějně skupinky se objevil velký »girolt«, neboli »UFO«, občas popisované náhodnými svědky. Teď je ale měli tak blízko, že rozeznávali všechny detaily. »Giolta« visel pět metrů nad zemí a pod ním se na zemi rozzářil velký kruh, jako kdyby tam svítil silný reflektor.

„Utíkejte do toho kruhu!“ poručila Katka panu Hillerovi.

Poslechl ji bez vyptávání. UFO se mezitím rozplynulo, jak Zulugach nechtěl riskovat pozdvižení mezi lidmi, jen ten ozářený kruh zůstal. Když do něho ale vstoupil pan Jan, rozplynul se, ozářený kruh zhasl a jen stromy máváním větví signalizovaly odlet tajuplného stroje.

„A my mažeme domů,“ pobídla Katka Martina.

Martin po návratu domů vyburcoval Kryštofa, aby mu ukázal úlovek. Kryštof se podle návodu v »Příručce Konstrukce Kouzel« pustil do zkoumání ukořistěného »mobilu« a zakrátko zjistil, co vlastně ovládá a jak se projevuje.

„Udělal to příliš humpolácky,“ zkritizoval jeho tvůrce. „Já bych to dal do něčeho menšího, třeba do prstenu. A místo pípání by to jen nenápadně vibrovalo do prstu.“

„Mobil má taky něco do sebe,“ řekl Martin. „Což kdybys spojil vlastnosti toho pípátka a skleněné koule s šipkou? Nejlépe kdyby mobil na obrazovce ukazoval směr i vzdálenost.“

Pak se chvíli dohadovali odborně a nakonec Kryštof přišel se svou variantou. Vypadala jako mobil, ale ukazovala na obrazovce směr a číselně vzdálenost. Nebylo to v metrech, ale ve »zhavae«, což je podle Knih přírodní délková jednotka, odvozená z vlnové délky záření nejčastějšího prvku ve vesmíru – vodíku. Má zhruba jednadvacet centimetrů, což je pro hrubý odhad asi pětina metru. Kryštofovi se navíc podařilo zaměřovat více Knih najednou, tedy nejen tu nejbližší. Indikátory vytvořily třicet malých ikonek po okrajích obrazovky a kterákoliv se dala zvětšit na celý střed obrazovky.

S tímto mobilem, nazvaným »vyhledávač Knih«, šlo pátrání po Knihách podstatně rychleji. Trojlístek se proto rozhodl zasvětit do tohoto tajemství víc čarodějů. Katka nebyla proti, jen navrhla svěřit to jen těm, kdo mají auta, aby hned mohli začít pátrat.

„Musíme vysbírat všechny dostupné Knihy dřív, než nám je Arabové vyfouknou!“ tvrdila.

„A někoho pošleme i do Německa,“ navrhl Martin.

„Jistě,“ souhlasila Katka. „Evropa je přece naše. Arabové nám tu nemají právo krást Knihy a Kameny!“

„A co když na Knihy narazíme, jako u toho zdejšího, když už je budou odvážet?“ staral se Kryštof.

„Zulugach říká, že smíme použít cokoliv, třeba i »zrapchu«, »suslgaru«, »srichitu« a »jiktóchu,“ řekla Katka. „Kde to půjde, máme dát přednost »plešigó« a »fršizdi«, ale rozhodně ne na úkor vlastní bezpečnosti.“

„Začínám ty Araby litovat,“ řekl Martin s trochou ironie.

„Nelítuj je, oni by tě taky nelitovali,“ řekla Katka. „Kdyby nekradli Knihy, nevšíмали bychom si jich. Ale uvědomte si, kluci, kdo krade Knihy, chce získat celosvětovou převahu a světovládu. A pak by nás smetli na hromádku prachu. Takže kdo krade Knihy, chce nás teď nebo později zabít a my se musíme bránit.“

„To taky říkal Zulugach?“ zeptal se Kryštof.

„Ano – a já to tvrdím taky,“ řekla Katka.

Jedno jim bylo jasné. »Pípátko«, vyvinuté Vipony a svěření vybraným agentům ne-čarodějům podstatně zhoršovalo situaci. Před »pípátkem« nebyl žádný úkryt jistý. Učitel Hiller tvrdil, že to musí být novinka, jinak by s tím přišla už Sazgipi, Katka to ale zpochybnila. Podle ní to znamená buď že je »pípátko« novinka, nebo že prostě není rozšířená ani mezi Vipony. Ani trojlístek neschválil tajemství »vyhledávače Knih« každému, ale jen těm, kdo budou Knihy vyhledávat. A mělo to dobrý důvod. Kdo nic neví, nikomu to neprozradí. Nemohlo by to platit i u Viponů?

Před čaroději v Čechách vyvstaly další otázky. Kam Knihy uschovávat? Skalní úkryty nejsou bezpečné. Tak snadno, jako je Katka vytvářela, se kdokoliv z čarodějů dostane dovnitř. Co je pro ne-čaroděje skalní pevnost, je pro čaroděje otevřená bouda. Zatím nikdo neví, jakými prostředky Viponové agenty vybavili, ale něco se děje. V Evropě se v poslední době množí případy vykrádání a vypalování kostelů, kde mohou být Knihy i Kameny uloženy. Knihy se dají odnést nenápadně, ale Kameny bývají zazděné, agenti je musí pracně rubat ze zdí nebo až ze základů. Zapálení kostela pak úspěšně zakryje stopy.

A nebylo sporu o tom, že se agenti Viponů zaměřili už i na Čechy. Žádný div, i v Čechách je ukrytá spousta starodávných památek, u kterých si lidé cení jen jejich starožitných hodnot, ale o skutečné ceně nemají potuchy. Jenže dědicové čarodějů ze staré Evropy nemají dost síly, aby si mohli vynutit dodržování dávno dohodnutých pravidel. Mohli by jim pomoci nepochybně silnější

čarodějové z Mankuzgó? Ti snad na to mají více autority, i když je vidět, že na Vipony ani oni nestačí.

Národ, který si usmyslí, že nebude dodržovat dohodnutá pravidla a smlouvy se sousedy, stává se zkrátka černou ovci.

Co s tím ale udělá nepatrná skupinka čarodějů z Čech?

Výhodou čarodějů bylo, že o prázdninách byla úplně volná škola. A navíc byl i ředitel jejich. Právě on přišel s nápadem najít ve škole místo, kde by se mohli čarodějové nerušeně scházet i po prázdninách. Tvrdil, že by byla chyba této šance nevyužít.

„Ve škole je několik vhodných míst,“ prohlásil. „Jednak tu jsou nevyužití kabinetů a nebude problém přemístit žáky tak, aby se uvolnila celá třída. Navrhuji přibrat do našeho spolku kromě dospělých i vhodné žáky. Když začneme u dětí, nejenže se snadno naučí kouzla, ale rychle si rozvinou i ostatní schopnosti. Dobrým příkladem jsou naši první »jarlové«.“

Byl to jistě dobrý nápad, bohužel dlouhodobého charakteru. Všem bylo jasné, že musí mladé adepty dobře vybírat a výsledek se dostaví až za delší čas. Ředitelův nápad přijali a také mu svěřili provedení, ale byly tu problémy, které museli řešit přednostně. Byli tu jen ti, kdo věděli o uschovávání Knih, proto si mezi sebou mohli všechno říkat otevřeně.

„Není nás dost, abychom mohli Knihy hlídat,“ postěžovala si Kateřina. „Pomohlo by rychlejší přijímání nových »pázat«, jenže ani to se nesmí dělat zbrkle. Přijmout někoho, o kom nic nevíme, by bylo příliš riskantní.“

„Přeháníš to s těmi obavami,“ nesouhlasila s ní Matinka.

„Vy byste přijala každého?“ podívala se na ni Katka.

„Každého ne,“ připustila Matinka. „Zneužít se dá všechno, ale ne každý je toho schopný.“

„A já jsem si krásně malovala, kdovíjak není žula bezpečná před nenechavci!“ posteskla si Katka.

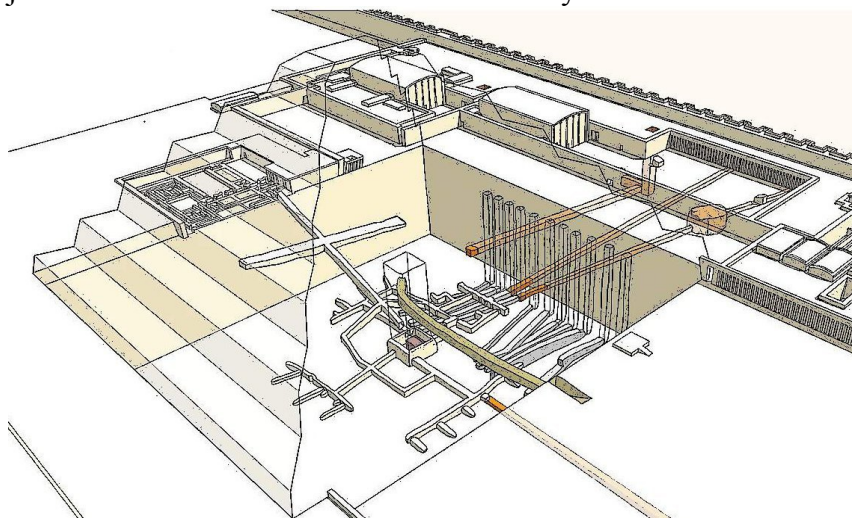
„Lepší než žula by mohl být vápenec,“ řekl učitel Hiller.

„Vždyť je měkčí!“ namítla Katka.

„Je měkčí,“ souhlasil Hiller. „Ale tvrdost není všechno. Pro našince není kámen důstojnou překážkou. Horší může být voda, kdyby vetřelce při otevření dveří nečekaná zalila a utopila. Vody je vedle vápenců obvykle dostatek...“

„Ani voda nás nezastaví,“ namítla Katka. „Muselo by jí být moře, aby se nedala odstranit pomocí »utagalije«.“

„Nemusí jí být celé moře,“ zavrtěl hlavou Hiller. „Stačilo by, aby vetřelce zalila a doplňovala se aspoň tak rychle, jak rychle ji stihne ničit. Pod vodou nikdo dlouho nevydrží.“

„Stavitelé pyramid v Egyptě vodu do pastí neměli,“ přidala se učitelka Stehlíková. „Místo ní používali suchý písek, který by případné zloděje zasypal a udusil. A přístup do pyramid byl často chodbou, která nejprve klesala a pak zase stoupala. V nejnižším místě byla past, často i několik pastí.“

„V Čechách bude asi víc vody než suchého sypkého písku,“ mínil Hiller.

„To by chtělo nákres,“ řekla Katka a hned si »vyčarovala« list papíru a tužku.

„Poslyš, Katuško,“ zarazil ji učitel Hiller. „Nic ve zlém, ale tohle bude nebezpečná záležitost. Přenech ji nám dospělým!“

„Máme se snad vyhýbat všem nebezpečným podnikům?“ naježila se Kát'a.

„Už jste jich zvládli víc, víme o nich,“ uklidňoval ji učitel. „Chápeme tě, ale pochop i ty nás. Musela by nás hanba fackovat, kdybychom se drželi stranou a do nebezpečných podniků pouštěli školáky! To je... jako bys nás chtěla zbavit cti! Nech i nás dělat něco takového, jinak bychom pro hanbu nemohli mezi lidí!“

Katka si sice něco zabrblala, ale pak usoudila, že vymyšlení bezpečnějších úkrytů nechá dospělým. Zejména když mají mezi sebou i geologa Hillera, beztak by ho musela přibrat kvůli jeho znalostem. Jenže v té chvíli jí blikla hlavou myšlenka, která vše ostatní rázem odsunula kamsi na vedlejší kolej.

Egyptské pyramidy!

A ona o nich ví víc než promovaní egyptologové!

A co hůř – nejspíš je zase první, koho to napadlo!

To se musí promyslet!

Pyramidy

»Dějiny Knih a Kouzel« obsahují nejen dějiny čarodějů, ale i dějiny nečarodějného zbytku světa, s podrobnostmi, o jakých se nečarodějným historikům ani nezdá. Zatímco lidem se podařilo plno archeologických památek nenávratně znehodnotit, nejčastěji při požárech, nebo v některé válce, památky v »Dějinách Knih a Kouzel« jsou pořád ve stejném stavu, jako byly v době svého vzniku. Můžete se tak seznámit i se životem lidí v dávno zaniklé Atlantidě nebo si přiblížit i život lovců mamutů v předhistorické Evropě. Památky z těch pradávných dob nejsou totiž uchovávané v hmotné podobě, ale jako zápisy v Knize. I když se Kniha svým vzhledem podobá starodávným rukopisným knihám, po obsahové stránce se s nimi nedá srovnávat. Můžete si v ní číst skoro jako v jiných knihách, ale brzy pochopíte, že je to vyšší úroveň. Každá kapitola čarodějné Knihy je rozsáhlejší než několik pozemských knih odpovídající velikosti. Když si v obsahu vyberete kapitolu, zjistíte, že zaujímá celý rozsah Knihy. Zvolíte-li jinou kapitolu, přepíše se všechny stránky Knihy novou kapitolou. A takových kapitol jsou v Knize tisíce.

Žádný div, že se do lidské hlavy i s využitím většiny rezerv vejdou nejvýš dvě takové knihy – každá je rozsahem srovnatelná se všemi pozemskými knihami z daného oboru najednou. »Nalítí do hlavy« je proces na vyšší úrovni než vysokoškolské studium. Možná se to nezdá, ale Kateřina byla po »nalítí« »Dějiny Knih a Kouzel« na úrovni špičkových pozemských historiků a to ve všech oblastech historie naráz. Byla egyptoložkou, sinoložkou, odbornicí na lovce mamutů v Evropě i Indiánů v Americe. A její znalosti v těchto oborech byly mnohem věrohodnější a úplnější než znalosti celého lidstva.

Drobným nedostatkem bylo, že toho zatím neuměla účelně a hospodárně využívat. Zнала fakta, ale trochu se jí nedostávalo

analytického myšlení, jaké člověk získá studiem na vysoké škole technického zaměření, nebo alespoň dlouhou praxí. Pochopitelně hraje velkou roli i druh vysoké školy. Teologická, politologická nebo nedejbože gender studia nikoho nenaučí chápat fyziku ani matematiku s matematickou logikou. A to zatím Kátě chybělo. Stručně řečeno, její myšlení bylo pořád ještě »dětské«. Nicméně když dostala vhodný impuls, rychle se orientovala, »přehrabala« své nové vědomosti a objevila v nich to, čemu se sama divila, proč ji to samotnou nenapadlo dřív.

Některému vědci stačí jako impuls i pád jablka na hlavu...

Kateřině stačila zmínka o pyramidách.

Po celý zbytek týdne Katka nestála za nic. Kde mohla, tam si sedla, nejlépe někam do kouta a »meditovala«. Ale jen ten, kdo měl potuchu o složitosti Knih, mohl pochopit, že se něco chystá. Drobná školačka se probírala získanými znalostmi. Narazila na stopu a té se držela jako pes stopař.

Když koncem týdne přišla za svými rodiči, měla už hotový plán a potřebovala jejich pomoc. Ne po stránce čarodějně, tam byli její rodiče pořád pouhá »pážata«, ale po stránce formálně byrokratické. Na to by pořád ještě jako nezletilá školačka neměla.

„Mami, tati, jak jsme na tom finančně?“ zeptala se jich před večerí, kterou si, jako obvykle, vyčarovali.

„Nač to potřebuješ vědět?“ zeptal se jí věcně otec.

„Záleží na tom?“ přidala se i matka.

„Víc, než si myslíte,“ odvětila. „Může naše rodina postrádat takových padesát tisíc?“

„Nač je potřebuješ?“ došlo otcí.

„Uděláme si dovolenou,“ řekla Katka. „Jsou snad prázdniny a můžeme si udělat radost, ne?“

„Proč ne?“ uvažoval otec. „Ale padesát tisíc je moc peněz.“

„Chceš, abychom se vypravili k moři?“ přidala se matka.

„Dál,“ řekla Katka. „Podle katalogů cestovních kanceláří to bude méně než padesát tisíc, ale potřebujeme i nějaké vybavení.“

„Tak kam to plánuješ?“ udeřil na ni přímo otec.

„Do Egypta k pyramidám,“ řekla Kateřina.

Cesta do Egypta byla, želbohu, cestou do »jámy lvové«, jak se píše v Bibli. Kde jsou ty časy, kdy obhlídky známých pyramid houfně nabízely cestovní kanceláře! Poměry se změnily, v Egyptě se rozmohla organizace »Muslimské bratrstvo« a nastal hon na křesťany, dokonce i na starousedlé křesťanské Kopty, potomky původních Egyptanů, jejichž předkové tam žili déle než Arabové.

Co si může dovolit Evropan, který se tam přece jen odváží, to je pro čaroděje přílišná drzost. Vždyť i Viponi mají »Příručky základů kouzel« a umí vyvolat mapu s polohami všech čarodějů. Co by asi udělali, kdyby zjistili, že v letadle letecké společnosti, letícím do Káhiry, sedí čaroděj, který k nim nepatří? Nejspíš by na něho na letišti čekalo přepadové čarodějné komando, pokud by to nedopadlo ještě hůř. Staly se už případy, kdy izraelské stíhačky donutily dopravní letoun změnit směr a přistát v Izraeli²⁰, anebo ho prostě sestřelily²¹. Je otázkou, zda to bylo dílo čarodějů. Katka se o tom radila s Janem Hillerem, který se zatím vrátil ze Lhasy. Přiletěl »giroltem« známým jako UFO, vydlabal do kolmé skalní stěny hangár, překryl ho iluzí neporušené skály a byl připravený překazit každý nálet Afro-indické čaroříše. Jeho výhodou bylo, že by to nepřátelé nečekali.

„Vzdušný prostor si každý stát hlídá,“ ujistil Kát'u. „Jenže to zajišťují lidé, ne-čarodějové a týká se to klasických dopravních

20 Tehdy to bylo kvůli známému teroristovi, později nositeli Nobelovy ceny míru Jáseru Arafatovi, který v tom letadle ke svému štěstí neseseděl.

21 21.2.1973 sestřelily izraelské stíhačky Boeing 727 Libyan Arab Airlines (let z Tripolisu do Káhiry) nad Sinajským poloostrovem, kam zabloudil v písečné bouři.

a v některých případech i vojenských letadel. Naše »girolty« se na normálních radarech nezobrazují.“

„Ale v »Příručce základů kouzel« je možnost zobrazit si na mapě, kde se nacházejí čarodějové,“ namítla Katka.

„To ano,“ připustil Jan Hiller. „Ale nezobrazují se UFO, jen čarodějové na jejich palubách. Tomu by se dalo uniknout.“

„Máš nějaký nápad?“ zeptala se ho.

„Mám,“ přikývl. „K našemu štěstí mapa zobrazuje jen nás čaroděje, ale ne »girolty« a nerozlišuje ani výšku a příslušnost. Jedinou známkou letadla je rychlost. Stačí co nejrychleji přeletět prázdný prostor mezi našimi oblastmi a pak snížit rychlost. Mapa nerozlišuje naše od jejich, zobrazuje prostě čaroděje. Jakmile se dostaneme do oblasti s vyšší koncentrací čarodějů, těžko nás mezi nimi někdo odliší, poletíme-li docela pomalu.“

„Kudy bys navrhl letět k Džóserově pyramidě v Sakkáře?“

„Viděl bych tu dvě schůdné trasy,“ řekl Jan Hiller. „Bud’ přes Sicílii do Tunisu a přes Libyi do Egypta, nebo přes Istanbul do Turecka a přes Izrael do Egypta z druhé strany. Obě trasy mají své nevýhody. Sicilská vede přes moře, kde čaroděje nepotkáme, zato v Libyi jich je dnes nějak moc – pochopitelně, je to neklidná, nestabilní oblast. Turecká nevede přes moře, jenže předpokládá let nad Izraelem, kde je dnes pro nás nebezpečno. Nejkratší cesta vede přes Řecko, ale tím směrem by nás nejspíš očekávali.“

„Kudy tedy poletíme?“ zeptala se stručně.

„Vzal bych to Tureckou cestou,“ navrhl pan Hiller.

„Dobře, hned to řeknu našim,“ přikývla Katka. „Slíbila jsem jim dovolenou,“ řekla bezelstně.

„Moment,“ zarazil ji pan Hiller. „Neukvapuj se! K čemu tam potřebuješ rodiče? Řekl bych, zapomeň na to,“ zarazil ji.

„Ale proč?“

„Protože čtyři svítí do dálky dvojnásob oproti dvěma,“ řekl celkem prostou pravdu. „A dál, čtyři se hůř rozptýlí v davu. Dva se ještě ztratí, jak ve vzduchu, tak i na zemi. Místní lidé by v nás viděli otce s dcerkou, to by nebylo nápadné. I čarodějům se dva spíš zamíchají mezi ostatní než čtyři.“

„No dobře,“ ustoupila Katka. „Vynahradím to našim jinak.“

„Mě tam určitě potřebuješ víc,“ řekl pan Hiller. „Kdyby na nic jiného, »girolt« pilotovat neumíš. A myslím si, že ti mohu být užitečný i na místě. I když jsi mi ještě neřekla, proč tam tak

nutně musíš být...“

„Dobře, ale nikomu ani slovo, jasné?“ ustoupila ještě víc.

„Nejsem užvaněná baba,“ ujistil ji.

„Víš přece, že jsem »jarlem« přes historii,“ začala zeširoka. „Vyhrabala jsem nedávno ve svých vědomostech... jistě už taky víš, že je máme v hlavách bez učení, takže se stává, že něco víme, ale netušíme že to víme a už vůbec ne, proč to víme... Zkrátka jsem zjistila, že pyramidy v Egyptě jsou pro nás důležité. Hlavně nejstarší stupňovitá Džóserova pyramida v Sakkaře.“

„Stupňovitá Džóserova?“ podivil se Hiller. „Vždyť je to jen hromada kamení, sype se do všech stran!“

„Nepodceňuj je!“ poradila mu. „Některé jsou ještě v horším stavu, při pohledu zvenčí opravdu vypadají jako hromada šutrů a někdy jen jako větší kopec, zejména když je stavěli ze sušených nepálených cihel, ale i u těch, které skoro nejsou znát, je vnitřek v překvapivě dobrém

stavu. A Džóserova, i když je nejstarší, je uvnitř velice dobře zachovalá. Turisty tam nepouštějí, místo toho jim předhodili blízkou Chufeovu Velkou pyramidu, větší a zvenčí zachovalejší,

jenže v Chufeově skoro nic není. Pár chodeb, vykradená pohřební komora a v ní prázdný sarkofág, který se nedá ukrást, neboť ho nikdo neprotáhne chodbami. Není ostatně proč, je to jen kus hrubě opracovaného kamene.“

„A ty si myslíš, že Džóserovu pyramidu nevykradli? Četl jsem, že starověcí zloději vykradli a prohýřili všechno cokoliv mělo nějakou cenu. Mimo bezvýznamného Tutanchamona, jehož hrobka díky zapomnění

vydržela až do moderní doby k velkému nadšení archeologů a egyptologů.“

„To souhlasí,“ přikývla. „Vykradli všechno, co nebylo před nimi ukryto za neporušenou stěnou. Jenže v pyramidách nejsou jen chodby přístupné lidem, v pyramidách jsou i místa přístupná jen čarodějům. A já o nich vím, přinejmenším si to myslím. Může mě nepříjemně překvapit, když tam nic nenajdeme, ale Čarodějné Knihy nelžou jako knihy psané lidmi. Možná v nich není úplně všechno, ale co Knihy sledují, to platí.“

„To ale předpokládáš, že to Afro-indická čaroříše za celou dobu svého panování neobjevila!“ připomněl jí.

„Předpokládám,“ řekla Katka. „Kdyby to našla a vyloupila, Kniha by to zapsala. V nejhorších případech, jako u Atlantidy, Knihy uvádějí i datum zničení. A to tam zatím chybí.“

„Dobře, podnikneme tu cestu,“ slíbil pan Hiller. „Nastav si budík na dvě v noci, přiletím pro tebe na střechu paneláku.“

„Proč ne hned?“ podívala se udiveně.

„Protože nevím, který čaroděj by vartoval ve dvě v noci u mapy, na které se nic nehne,“ řekl pan Hiller.

„Jo, to je důvod,“ přijala to Katka.

Cesta do lví tlamy

Jistě se nikdo nediví, že Katka v noci nešla spát vůbec. Kdo by na jejím místě dokázal usnout! Dala sice rodičům dobrou noc, lehla si, ale usnout nedokázala. Poletí do Egypta! Uvidí zevnitř pyramidy, kam se jen tak někdo nedostane!

Hodiny pomalu odtikávaly čas. Katka se po půlnoci dvakrát zvedla a odběhla si na záchod, i když jen aby vyplnila pomalu se vlekoucí čas. Nemohla přece běhat po bytě jen tak, bez důvodu! Jenže v domě všechno spalo a když se blížila druhá noční hodina, Katka to v posteli nevydržela. Oblékla se, otevřela okno dokořán a se svým teleskopickým koštětem vylétla vzhůru až na plochou střechu paneláku, kde se úderem druhé znenadání objevil velký létající talíř. Přiletěl v neviditelnosti, Jan Hiller nenechával nic náhodě. Katka se odlepila od nástřešní nástavby strojovny výtahu a rychle běžela k letadlu.

„Já věděl, že tu budeš vartovat!“ přivítal ji s úsměvem pan Hiller, když jí otevřel dolní vchod a zval ji dovnitř. „Jestlipak jsi aspoň na chvílku usnula?“

„Nešlo to,“ řekla Katka odevzdaně. „Vy jste snad spal?“

„Taky ne,“ přiznal. „Musel jsem zkontrolovat trasu, nechtěl bych tam narazit na nepříjemné překvapení. Uvědom si, »girolty« má i Afro-indická čaroříše!“

„Podle čeho je poznáte?“

„Jen podle toho, že se jejich piloti rychle pohybují,“ přiznal pan Hiller. „Ale mohu se zato spolehnout, že oni nepoznají náš.“

„Tak jedem!“ vyběhla ho Katka, když vklouzla do sedačky vedle pilota Hillera.

„Jedem!“ souhlasil Hiller.

Letoun se zneviditelnil a jako přízrak vzletěl do černé noční oblohy. Současně nabral směr a začal prudce zrychlovat, až světla

měst na černém glóbu pod ním začala viditelně rychle odplouvat. Katka se trochu podivovala, jak hodně světel pod nimi ubíhá.

„Ve většině měst v Evropě v noci svítí pouliční osvětlení,“ vysvětloval jí pan Hiller. „Většina elektráren se nedá na noc jen tak vypnout, jen sníží výkon. I v noci svět potřebuje elektřinu, ale obvykle to nestačí, protože elektrárny, až na vodní na přehradách, nemohou výkon snížit pod minimální hranici. Veřejné osvětlení pomáhá překlenout to hluché noční období. Ale protože se svítí skoro všude, orientaci to nepomáhá. Ještě že máme dokonalejší navigaci, nezávislou na nočním osvětlení dole.“

Opustili Čechy, rychlostí družic přeletěli přes Maďarsko a Rumunsko a mířili k Turecku.

„Vyvolej si tady mapu s polohami čarodějů,“ pobídl Hiller Kát'u. „Stejnou, jakou tu mám já. I když ji mám nastavenou, aby odlišovala čaroděje barevně podle rychlosti pohybu, pořád platí,

že víc očí víc vidí. Kdybys spatřila červeně zbarveného čaroděje a ke všemu rychle se pohybujícího, byl by to pravděpodobně jiný pilot »giroltu«. A tomu bychom se měli vyhnout.“

Katka proto nespustila oči s obrazovky, jenže většina teček, znázorňujících čaroděje, svítila klidnou zelení na znamení, že setrvávají na tomtéž místě. Jen menší množství jich svítilo modře, ale to byli pozdní noční automobilisté, nebo fialově označení letci na košťatech. Těch bylo nejméně, snad jen pár na celou trasu. Ti si vysoko letícího UFO ani nevšimli. Jedinou červenou tečkou zde byli Katka s Hillerem – při daném měřítku mapy se obě jejich tečky slily v jedinou.

Nad Tureckem ale vlétli do oblasti, kde bylo na mapě tolik teček, že se místy slévaly do zelených plošek.

„Afro-indická čaroříše...“ komentoval to Hiller. „Mají tu opravdu hodně čarodějů, zejména jestli si sem přivezli Kameny a Knihy z vykradené Evropy...“

Snížil rychlost, i když letěl pořád nad stratosférou. Červená tečka změnila barvu do fialové. Takových tu bylo víc, nebyli mezi nimi tak nápadní. Ostatně, jak to Jan Hiller říkal, kdo by ve dvě v noci vartoval u mapy? Ale i tak bylo s podivem, kolik fialových teček v Turecku viděli. Že by se turečtí čarodějové tak vyžívali v nočním létání na košťatech? Pohybovalo se jich tu víc než pomalých světélek řidičů automobilů. Nad městem se Katka při pohledu dalekohledné kamery přesvědčila, že automobilů je dole na nočních silnicích víc než kolik je tam modrých teček. Takže většinu pozdních nočních automobilů řídí ne-čarodějové. Koho to čerti nesou jezdit po městě v půl třetí v noci?

»Giroltu« se ve stratosférické výšce loudal jako čarodějové dole pod ním na košťatech. Pilot Jan Hiller pozvolna zvyšoval rychlost letu, až na jejich místě místo fialové nakrátko zaskvítila červená, pak ji rychle snížil do fialové. Kdo by ve dvě hodiny v noci vartoval u mapy? Jiné pravidlo říká, jakmile prohlásíte, že

je něco nemožné, hned se najde nějaký blbec, který to provede. Co když někdo z Viponských čarodějů nemůže spát a jen tak pro svůj plezír kouká do mapy? Nač zbytečně provokovat!

Jenže i čaroděj na koštěti vytáhne při troše snahy rychlost srovnatelnou s malými dopravními letadly a červené označení rychlosti začínalo někde na sedmi stovkách kilometrů v hodině, což bývala slušná rychlost pro vrtulové stíhačky v dobách Druhé světové války. Turecko zůstalo za nimi a »girolt« se vznášel nad kopcovitou krajinou Izraele. Hiller pro jistotu ubral rychlost, aby zlomyslnou náhodou nezasvítil zdejším čarodějům červeně.

„Tady musíme dávat pozor,“ řekl pan Hiller. „Tady není žádný letoun v bezpečí. »Giolto«, ani jiný.“

Nicméně i při rychlosti pouhé vrtulové stíhačky Izrael pod nimi rychle podplul a pan Hiller začal klesat.

Před nimi byl starodávňý Egypt, říše faraonů.

Ke stupňovité pyramidě v Sakkaře dorazili za tmy, široko daleko nebylo ani človíčka. Při větším zvětšení mapy spatřili, že se nejbližší čarodějové nacházejí až na předměstí Káhiry, což jim docela vyhovovalo, aspoň jim nebudou koukat na prsty, ale dost blízko, aby jejich světélka ve větším měřítku splynula se světélky místních čarodějů.

„Nejlépe něco ukryješ, když to umístíš všem na očích,“ řekl pan Hiller, když posadil »girolt« přímo na vrchol Džóserovy pyramidy. Nebyl ovšem tak drzý, aby vypnul neviditelnost. Vršek pyramidy měl výhodu, že ho tam nikdo neobjeví. V Egyptě dnes platí zákaz šplhání na pyramidy, ze kterého by si obyvatelé ani čarodějové nic nedělali, kdyby na vrcholu pyramid bylo něco tak zajímavého, aby to stálo za porušení zákazu. Že je na vrcholu Džóserovy pyramidy UFO, to snad nikoho ani nenapadne...

„Doufám, že máš s sebou koště,“ ujišťoval se pan Hiller.

„Jistě,“ vytáhla Katka z bundičky své krátké teleskopické.

„Takže jsme na místě a tímto ti předávám velení,“ prohlásil šibalsky pan Hiller. „A měli bychom si asi tykat, nemyslíš? Když už sdílíme takovou neobvyklou výpravu...“

„Děkuji,“ řekla vážně Katka. „Beru oboje. Nasedněme na košťata a vzhůru dolů!“

Dvě neviditelné postavičky sklouzly podél stupňů pyramidy až na úroveň terénu.

„Vchod by měl být trochu stranou,“ řekla Katka.

Byl tu. Začínal strmými schody vedoucími do hlubin skály, pokračoval vodorovnou chodbou trochu stranou, ale uzavíraly ho novodobé plechové dveře, opatřené velkým visacím zámkem.

Kdyby nebyli čarodějové, byl by to konec jejich výpravy.

Jenže pravděpodobnost, že čaroděje zastaví dveře, i kdyby byly sebelépe oplechované, závisí od toho, zda jde o »páže« nebo o pokročilejšího čaroděje. Katka sestoupila po strmém schodišti dolů, došla k uzamčeným dveřím – a mžikem jimi prošla. A hned podstoupila, aby mohl projít i pan Hiller. Tak se za okamžik setkali v dlouhé, úzké a navíc nízké chodbě, vedoucí směrem pod pyramidu. Byla tu tma a kupodivu chlad. Katka si zprvu posvítila kouzlem »riwbir«, jenže pak spatřila na stěně vypínač a chodbu osvětlilo elektrické světlo.

„Chodí sem občas archeologové,“ řekla tiše. „Zavedli sem dokonce elektřinu. Můžeme dál.“

Byla to výhoda, jakou nečekala. Věděla, že je podzemí této pyramidy prozkoumané. Ani zámek na dveřích ji nepřekvapil, ale že bude funkční přívod elektřiny, to byla jedna z mála výhod, které se jim samy nabízely. Nemuseli si svítit kouzly a elektrické světlo vypadalo, jako by tu někdo z archeologů před odchodem prostě zapomněl zhasnout.

Postupovali pomalu, obezřetně. Aby tu na někoho narazili, musela by to být setsakra náhoda. Zamčené dveře by normálního smrtelníka zastavily a i kdyby je dokázal otevřít, nedokázal by je

za sebou zvenčí zamknout visacím zámkem. Ten svědčil o tom, že je podzemí prázdné. Katka se zpočátku rozhlížela, jestli tu nejsou sledovací kamery, ale když žádnou nespátřila, oddechla si. Zřejmě to tu nikdo nepovažoval za důležité, aby sem dával drahé kamery. Turisté sem nemají přístup a archeologové už tu všechno zdokumentovali a odvezli do muzea v Káhiře.

„Vypadá to tu opravdu zachovale,“ uznal pan Hiller.

„Takhle zachovale to vypadá i v pyramidách, které nahoře nad zemí vypadají už jen jako kupa kamení,“ přikývla Katka.

„To dělá zdejší sucho,“ soudil pan Hiller. „Venku přece jen působí eroze větru s pískem, když už tu není vodní eroze, ale pod zemí pro erozi nejsou podmínky. Ale nemyslím si, že jsme to sem přišli jenom obdivovat. Co tady vlastně hledáme?“

„Výklenek s portrétem faraona Džósera,“ odvětila Katka. „Ale ten má být až někde vzadu. Pojd'me dál!“

Pokračovali dál do hlubin pyramidy. Chufuova pyramida je větší a zvenčí vypadá zachovaleji, uvnitř je však jednodušší. Proti labyrintu pod Džoserovou má jen několik víceméně přímých, i když různě skloněných chodeb. Zdejší chodby tvořily složitější labyrint, tady by se dalo i zabloudit.

Dostali se do prostor s bohatší výzdobou omítnutých stěn. Starověcí řemeslníci do malty vkládali zdobné barevné fajánsové destičky. Byly na stěnách, zdobily i výklenky. Neměly takovou cenu jako zlato, ale jejich bezcennost je paradoxně chránila před

lupiči. Konečně se Katka zastavila a ukázala do jednoho z mnoha výklenků.

„Tohle má být samotný vládce, faraon Džóser!“ ukázala na bas-reliéf vysokého muže, jehož výšku ještě zvýrazňovala vysoká koruna faraonů.

„Doufáš, že je něco za ním?“ zeptal se Hiller.

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Faraon je pouze důležitý orientační bod. Průchod má být stěnou napravo od faraona. V návodu stojí, že je to jistější než odpočítávat výklenky, kdyby se to tu někdo odhodlal zazdít nebo jinak znehodnotit.“

Stěna mezi dvěma výklenky byla celá pokrytá fajánsovými destičkami. Jan Hiller je považoval za pouhou ozdobu, jenže nebylo tomu tak. Katka přistoupila až ke zdobené stěně a rukou setřela prach z několika destiček.

„Sáhni si také!“ vybídla partáka.

„Jako by mě do prstů bodaly elektrické jiskřičky,“ popsal svůj dojem.

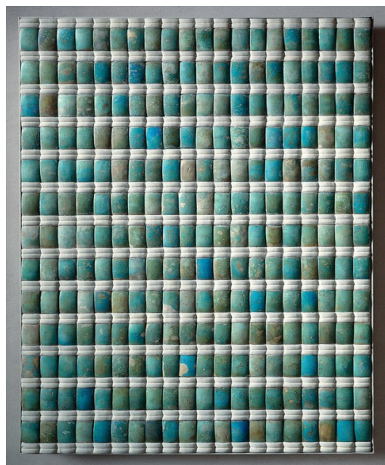
„To není elektřina,“ řekla Kát'a. „Ne-čaroděj neucítí vůbec nic. Je to signál pro nás čaroděje.“

„Ale kdo by to sem dával? Už tenkrát?“ divil se Hiller.

„Nezapomeň, my čarodějové jsme starší než pyramidy,“ připomněla mu. „Takže pozor! Zdejší stěna, to je metr kvalitního vápence! Musíš proskočit nejméně metr a půl. A nejprve počítej do deseti, abych se mohla odklidit.“

Otočila se ke stěně – a zmizela v ní.

Jan Hiller počítal svědomitě do dvaceti, pak se postavil jako Kát'a čelem ke zdi a spustil kouzlo »platgaico«. Prostorová

fluktuace ho prohodila metrem vápence, za nimiž byla naštěstí prostora se šikmým stropem. Katka už si na ni svítila kouzlem »riwbir«, neboť tady s elektrickým osvětlením nemohli počítat – byli v místech, kam lidská noha již pět tisíc let nevkročila.

Místnost však byla prázdná, zřejmě vyloupená.

„...by mě zajímalo, jak se sem vykradači hrobek dostali,“ řekl s obdivem v hlase k jejich šikovnosti.

„Těžko se sem mohl někdo dostat vápencovou stěnou, to by musel být čaroděj,“ odvětila Katka, ale dál si pečlivě prohlížela stěnu, hustě popsanou sloupci hieroglyfů.

„Co tu máš?“ zeptal se, když viděl, co ji zaujalo.

„Zajímavé,“ řekla Katka.

„Ty to čteš?“ podivil se.

„Tak za prvé, jsem historička a mám v sobě knihu »Dějiny Knih a Kouzel«,“ řekla, aniž nakrátko odtrhla zrak od hieroglyfů. „Za druhé,

vyvolej si »malasik« neboli »kouzlo překladače«, dej mu parametr »hieroglyfy Egypt« a přečti si to sám. Není to těžké a je to nesmírně zajímavé.“

„Co to vlastně je?“ zeptal se trochu rozmrzele. Ta mrňavá holka s ním jedná jako s nějakým... pázetem...

Ale já přece jsem proti ní páže, uvědomil si najednou. Ta malá holka ví něco, co by mi asi musela dlouho vysvětlovat, ještě že umím jako ona procházet zdmi, jenže ona ví, kde je za metrem vápence dutina, abychom se nezhmotnili v kameni! Až teď mu začínalo zapalovat, že to může být něco opravdu důležitého. Ne, tohle nebude turistická výprava za pamětihodnostmi starověku! Proskočením zdí to dostalo punc vážné akce »jen pro čaroděje«! A nápisy na zdi, byť byly hieroglyfické v řeči starých Egypťanů,

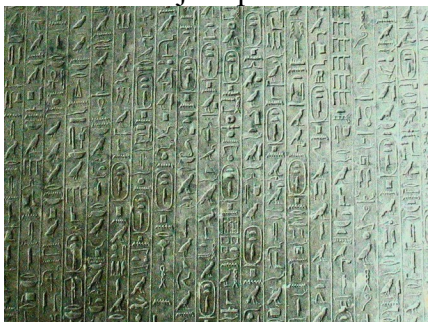
nebyly vůbec určené lidem! Vlastně... jejich začátek lidem určený byl. Bylo to důrazné varování vetřelcům, aby okamžitě opustili tato prokletá místa, neboť kdo tu bude pobývat déle než kolik je nutné k přečtení varování, toho stihne tak krutá a pomalá smrt, že bude po celou dobu mučivého umírání prosit bohy, aby už konečně zemřel a měl tu bolest za sebou!

Ono to na vykradače hrobek beztak nefungovalo, pomyslel si. Zloději zpravidla neuměli číst a když se nic nedělo, házeli to za hlavu jako každé podobné bezzubé varování.

Mýlil se. Tohle prokletí nebylo bezzubé!

„Kam jsi to stihl dočíst?“ vybafla na něho znenadání Katka.

Ukázal jí to přímo na stěně.

„Čteš pomalu,“ pokárala ho. „Tady opravdu není dobré zdržovat se dlouho. Důležité je to tady! Čti!“

Ukázala mu prstem na kus textu. Hieroglyfickými obrázky, které teď už díky kouzlu »malasik« také četl, zde bylo napsáno:

»Nemáš-li opravdu naléhavý důvod pokračovat, okamžitě opusť tento prostor! Je sem zaměřený paprsek černého světla, aby čtvrt hodiny po narušení tohoto místa sežehl vetřelce. Máš-li ale dostatečně pádný důvod jít dál, pokračuj dva sáhy stěnou stejným směrem.«

„Jestli sem opravdu míří nějaký paprsek »černého světla«, nejspíš radioaktivního záření, máme po čertech málo času. Pojď za mnou!“ spěchala Katka a určitě měla ke spěchu důvod. Tohle očividně nebylo dílo starých Egyptanů, ani faraonova stavitele Imhotepa, tohle vypadalo sofistikovaněji. Jestli to bylo dílo

mimozemšťanů, pak nebylo zdravé brát vyhrůžky na lehkou váhu a důvod ke spěchu byl jistě opodstatněný.

Katka proskočila hieroglyfy a Jan Hiller vzápětí za ní. Dva sáhy jsou přes tři a půl metru, proto si raději očima nastavil aspoň čtyři metry a odhodlaně spustil kouzlo »platgaico«. Čtyři metry jsou na hranici možností tohoto kouzla, takže ho to hodilo těsně za stěnu do podivného, nepozemsky modravého světla. Koutkem oka zahlédl Katku, krčící se stranou. Viditelně si oddychla, když ho spatřila.

„A teď pojd' těsně za mnou a nezdržuj se!“ poručila mu. „V Knize stojí, že tu je ještě nějaká past, nebo »zkouška«! Hlavně tady na nic nesahej! Ta varování jsou myšlená smrtelně vážně!“

Další prostor byl vytesaný přímo do jedolité skály. Stěny kolem nich nebyly z kamenných kvádrů. Pokud to měla být tajná schránka, byla opravdu dobře udělaná, i když se tvářila jako dílo neumělých lidských rukou. Stěny byly křivolaké, hrbolaté, stejně jako strop i podlaha. Schody vypadaly jako ručně tesané do skály, ale nebyly vůbec prošlapané. Půl pátého tisíce let sem nev kročila lidská noha!

V poslední místnosti bylo něco podobné sarkofágu, jenže to bylo menší. Dospělý člověk by se tam nevešel, nanejvýš dítě. Hieroglyfický nápis na víku byl poměrně stručný:

»Dotkni se mě a zemřeš!«

„To je dokonce pravda,“ řekla Katka, když si sarkofág ze všech stran opatrně obešla. „Pojď od toho raději dál, Honzo! Není to žádná legrace! Ale je vidět, že se až sem nikdy žádní vykradači hrobek nedostali, to by tu teď ležely jejich vysušené mrtvoly.“

Jan Hiller mechanicky uposlechl, ani na okamžik by ho nenapadlo pochybovat. Katka vytáhla ukazovací magickou hůlku »kérto«, namířila na sarkofág a co nejsilnější telepatii řekla:

»Probud' se, Merani!«

Merani

Jan Hiller očekával leccos, ale tohle určitě ne.

První změna nastala, sotva to Katka dořekla. Osvětlení této ponuré kobky se plynule změnilo, z nepozemsky modrého světla se stalo nepozemsky žlutozelené. Vypadalo

přívětivěji, ale ne o mnoho. Jenže to byl jen detail proti tomu, co se dělo dál.

Na sarkofágu vyvstala žlutozelená mlha a v ní se zhmotnilo nevelké tělo podivného ležícího tvora. Leželo nehnutě vteřinu, dvě... deset...

Pak se ten tvor nadechl, otevřel oči a vyskočil na nohy.

»Opravdu máte dost dobrý důvod budit mě?« obrátil se pak telepaticky na Kát'u s panem Hillerem.

»Myslíme si to, Merani!« odvětila stejnou telepatii Katka.

Ambíjanka Merani byla mimozemšťanka, vysoká přibližně stejně jako Katka, takže si obě koukaly s očí do očí, ale trochu zavalitějšího těla, navíc s tlustým ocasem. Tvary jejího těla byly však uměřené a nevzbuzovaly by žádné posměšky.

»Ty jsi ale teprve dítě!« řekla Merani opět telepaticky.

»Na to nehleď,« řekla Katka. »Knihami se zabývám nejdéle z naší party a mám s nimi nejvíce zkušeností.«

»Nejdéle ze všech?« podivila se Merani.

»No, víš, v Evropě donedávna žádní čarodějové nebyli,« snažila se jí to Katka objasnit. »Naštěstí jsme našli jednu Knihu a ta nás přijala. Proto jsem v Evropě nejstarší čarodějnici. Ti další jsou sice dospělí, ale bez nás dětí by se z nich čarodějové nikdy nestali.«

»Zajímavé,« řekla Merani. »Ještě zajímavější je, že je to nejspíš pravda. Stačí nechat si v hlavě promítnout rozmístění lidí s »lapikykjou«. Jsou tu místa, kde je jich přebytek a naopak, jsou místa, kde jako kdyby byla poušť.«

»Na velké části našeho světa jsou pouště,« připustila Katka.

»Evropa je celá jedna poušť?« zeptala se Merani.

»Poušť ne, ale Knih je tam příliš málo,« odvětila Kát'a.

»To by nemělo být,« nesouhlasila Merani. »Mám chuť jít se na to osobně podívat.«

»To ještě není to nejhorší,« řekla Katka. »Kvůli tomu jsme sem nepřišli. Mnohem horší je, že se náš svět potácí na samé hraně nejhorší možné války.«

»Války?« nadskočila Merani. »A vy, naši chráněnci, tomu nebráníte? Nechcete – nebo nemůžete?«

»Obávám se, že někteří z vašich chráněnců k chystané válce sami vydatně přispívají,« řekla Kát'a smutně. »Nás, co se nám to nelíbí, je hrstka a ti nejhorší nám ještě odnášejí Knihy, aby byli co nejsilnější a mohli si dělat ve světě co chtějí.«

»Jako před Atlantidou...!« vzdychla si Merani. »Uznávám, tohle je dostatečně pádný důvod, abych se mezi vás vrátila. Říkáš, že jste z Evropy? Půjdu tam s vámi a podívám se, co se dá dělat. Snad není pozdě, jako bylo pozdě u Atlantidy!«

»Máme na vrcholu této stavby neviditelný girolt,« řekl něco konečně i Hiller. »Pojďte, budete u nás vítaným hostem.«

»Půjdu s vámi,« souhlasila Merani. »Přesvědčili jste mě, že je to nutné a já pomoc ve vážných případech neodmítám.«

»Ale pozor na sousední komnatu,« varovala ji ještě Katka. »Je tam připravená past na vetřelce.«

»Vím o ní,« roztáhla Merani papulu do úsměvu. »Jste ale pod mou ochranou, nebojte se. Vyznám se tu lépe než vy.«

Kateřině se to nezdálo. Ano, Merani to tu znala z doby stavby pyramidy. Ale říkala si, že bude asi překvapená, až vyjdou ven. Džóserova pyramida vypadá dnes zvenku jako hromada kamení, kdežto za doby faraona Džósera to byla novostavba, která neměla v celém světě obdoby. Pět tisíc let přece jen něco znamená! Krom toho Kateřině došla další nesrovnalost. Jestliže Merani uložili do Džóserovy pyramidy v době stavby, tedy před rokem dva tisíce pět set šedesát před začátkem letopočtu, kde byla předtím? Podle »Dějín Knih a Kouzel« vyhynuli Ambíjané před sedmadvaceti tisíci lety, jenže mezi tím schází dvaadvacet tisíc let. Kde byla Merani v této neuvěřitelně dlouhé době?

»V Atlantidě, pak v Indii a nějakou dobu u Sumerů,« řekla Merani s úsměvem – zřejmě zachycovala i Kateřininy nevyslovené myšlenky. »Potíž je v tom, že žít tak dlouho opravdu není možné. Váš mozek umožňuje žít nanejvýš pět set let, po této době se přeplní a není schopný dalšího vývoje. Máme prostředky, jak to částečně obejít, možná už jste se s tím setkali. Když se měníte ve zvířata nebo v jiné tvory, musíte mít uschovanou »formu«, abyste se mohli vracet do předchozí podoby. Kdybyste ji ponechávali stále stejnou, budete se neustále vracet do stejného těla a zdálo by se vám, že vlastně nestárnete.«

»Ano, to jsme poznali,« souhlasila Katka. »Dokonce jsme si říkali, že bychom tak mohli žít věčně.«

»Ano, teoreticky můžete žít věčně,« kývla Merani. »A bylo by to tak, kdyby nedocházelo k přeplnění mozkové paměti. Jenže za pět set let svou paměť přeplníte a ta vás zradí. Budete pak žít dál v mladém těle, ale nebudete schopní pamatovat si nic nového, nebudete poznávat nikoho ze svého okolí, budete žít neustále jen

minulostí a to není život, ale velice smutné živoření. Vaši lidé této meze často dosahují i dřív a jestli se s těmi případy setkáte, dáte mi zapravdu. Ani my s tím nic nesvedeme.«

»Jo, my tomu říkáme Alzheimer,« přikývla smutně Katka.

Sen o věčném životě prostřednictvím uschovaných »forem« se jí právě rozplynul, i když si říkala, že ani pět set let není málo. Byla přece na samém začátku života a pět set let bylo dál, než si uměla představit. Ale kapacita paměti...

»Poslyš, Merani, nezkracuje nám to i borcuš²²?«

»Zkracuje,« přikývla Merani. »Každá Kniha tak o padesát let. Proto jsme naše vědění rozdělili a vám jsme zakázali více než dvě Knihy za život. Jenže na vaši psychiku je i čtyři sta let příliš mnoho. Teď jsi mládě, ale za tři sta let je každý člověk vašeho druhu životem tak unavený, že po delším životě netouží. Někteří jedinci to vydrželi kolem devíti set let, dva snad až tisíc, ale i ti nakonec potvrdili, že je to nad lidské síly. A to i když celou tu dobu nepoznali skutečné stáří. Ti, kdo stárli přirozeně, byť trochu pomaleji, ztráceli životní elán ještě dřív. Tři sta let je na váš rod dost, věř mi.«

»Vy jste ale proti nám dlouhověcí, nebo ne?« nadhodila tázavě Katka.

»Náš mozek má životnost asi tři tisíc let,« přikývla Merani. »Dva tisíce let jsme lidem pomáhali nepřetržitě, ale nepodařilo se nám pozvednout lidskou společnost na přijatelnou úroveň. Pak jsme to vzdali a rozhodli jsme se vývoj neurychlovat. Řekli jsme si, že se postupně vyvinete sami, jen to bude déle trvat. A měli jsme pravdu. Vývoj lidstva pokračoval dvaadvacet tisíc let a jak se zdá, dodnes nejste na úrovni, kam jsme vás chtěli dostat.«

»Aha,« řekla Katka. »Takže jste nevyhynuli, ale uvedli jste se do nějakého čekání, něco jako zimní spánek některých našich zvířat, jestli to správně chápu...«

22 Borcuš = nalévání knih do hlavy

»My jsme se vzdali vlastních těl úplně,« řekla Merani. »To není zimní spánek, to je úplné odhmotnění. Prostě jsme nechali zaznamenat nejen naše tělo, ale i naši paměť a v případě potřeby si necháme vytvořit úplně nové a s obnovenou pamětí je necháme oživit. Jenže to má i nevýhody. Jednak v době, kdy nežijeme, o ničem nevíme a můžeme být při probuzení hodně překvapení. Mě například po prvním probuzení nemile překvapila zkáza naší základny v Atlantidě, vlastně i s Atlantidou. V době, kdy žijeme, se nám paměť sice pomalu, ale přece jen zaplňuje. Proto musí být každé probuzení co nejkratší a nemá cenu probouzet se zbytečně. Chceme lidem pomáhat tak dlouho, dokud nevyvinete společnost podle našeho vzoru. Zatím se vám to moc nepodařilo a jak vidím, vzbudili jste mě právě kvůli nějakým problémům. To se rozumí, pomohu vám, ale budu vzhůru jen po nezbytně nutnou dobu.«

»Pojďme tedy ven,« navrhl netrpělivě pan Hiller.

»Půjdeme, ale nebudeme se vracet cestou, kterou jste sem přišli,« rozhodla Merani. »Tu past jste mezitím probudili, tudy to prostě nepůjde. Naštěstí je odsud více východů...«

Vedla je klikatou chodbou do hlubin Džóserovy pyramidy. Chodba byla osvětlená mimozemským namodralým světlem, ale bylo vidět všechno, aby neklopýtali a nenaráželi. Výška chodby odpovídala výšce dospělého člověka, nebyla tedy určena jen pro Ambíjanky. Nacházeli se ale v prostorách, které Kateřina neznala, neboť ani v Knize »Dějiny Knih a Kouzel« nebyly uvedené.

»Je docela problém přinutit dějinný modul, aby něco vůbec nezaznamenával,« řekla s úsměvem Merani. »Tohle bylo opravdu nutné udržet v tajnosti, jinak byste to brzy objevili a nejspíš také zneužili. Nezlobte se, ale některé naše prostředky vám lidem ještě svěřit nemůžeme. Zkáza Atlantidy byla dostatečnou ukázkou.«

Pokaždé je trochu zaskočilo, když jim odpovídala na něco, na co se nezeptali, protože jim to nepřípadalo vhodné a neodvážili se na to zeptat. Ale poměrně rychle si oba zvykli, že jim Merani

čte myšlenky. Neměli chuť něco před ní skrývat, takže jim to ani příliš nevadilo.

Podzemní chodbou šli poměrně dlouho. Nebyla přímá, ale zvolna klesala hlouběji a hlouběji, přitom se vlnila jako užovka, i když pořád oscilovala kolem hlavního směru. Dávno už opustili půdorys Džóserovy pyramidy a teď si to rázovali hluboko pod pískem pouště. Konečně dosáhli nejnižšího bodu a chodba začala zase stoupat.

»Jak se tak dívám, východ se nám trošičku zavalil,« řekla po chvilce Merani. Zřejmě se nějak podívala ven, což nebylo nic divného. Jak sama říkala, »dějinný modul« zaznamenává obrazy z dějin světa sám, bez spoluúčasti lidí. Jako kdyby měl všude po světě rozmístěné kamery. Prostředky pro záznamy měl asi všude, i když žádné nebyly vidět. Zřejmě to nějak šlo i na dálku.

»Nevadí, zával proskočíme,« uvažovala telepaticky Merani.

Měla pravdu, nebylo to příliš daleko. Ocitli se v jakési narychlo vyčištěné chodbě a za provizorními dveřmi zamčenými velikým visacím zámekem, který byl mezerou vidět i zevnitř. To už nepředstavovalo žádný problém a za chvíli se spolu vynořili

z útrob nedaleké satelitní pyramidy Tetiho. Venku už bylo světlo, i když slunce ještě nevyšlo nad obzor.

„U Džóserovy pyramidy je nějaký rozruch,“ upozornil své společnice pan Hiller.

Měl pravdu. Nedaleko pyramidy přistával vojenský vrtulník a vchod, kterým nedávno Katka s Honzou vstoupili, se hemžil muži v maskovacích uniformách.

„Asi budeme mít problém,“ zachmuřil se pan Hiller.

»Proč?« usmála se Merani. »Neumíte let v neviditelnosti?«

Zkusili se tedy zneviditelnit a Katka s Honzou roztáhli svá teleskopická »košťata«. Merani žádná neměla, ale ukázalo se, že jí bohatě postačí stabilizace pomocí dlouhého ocasu. Trojice se vznesla od Tetiho pyramidy a zamířila k vrcholu Džóserovy, kde celkem bez problémů nastoupila do »giroltu«.

Okamžik pravdy nastal, když pan Hiller zrušil neviditelnost »giroltu«, neboť, jak řekl, nastupovat do neviditelného stroje je obzvlášť těžké, ne-li nemožné.

První nastoupila Merani, po ní Katka a nakonec pan Hiller. Trochu se ale zakabonil, když viděl Merani usedat do pilotního sedadla, kde bylo jeho místo.

„Nechte mě řídit,« požádala ho mimozemšťanka. »Dlouho už jsem s tímhle nelétala. Nebojte se, umím to.«

Jsou to jejich letadla, připomněl si pan Hiller. Kdo by měl s nimi umět létat, když ne oni? I naši jarlové jsou proti ní pážata!

„Jak myslíte,“ pokrčil tedy rameny a spokojil se vedlejším sedadlem. „Budu vás navádět, kam poletíme. Nezapomeňte, že v dobách faraona Džósera naše zemička ve středu Evropy ještě neexistovala. Naše města jsou z vašeho pohledu velice mladá.“

„Nepodceňujte mě,“ promluvila Merani – česky.

Oba, Kateřina i Jan, na místě ztuhli. Mimozemšťanka měla neuvěřitelně hluboký hlas, nehodící se k jejímu drobnějšímu tělu.

„Když jsme procházeli tajnou chodbou mezi pyramidami, věnovali jste se nanejvýš starostem o to, jak nezakopnout a kde vyjdeme na povrch,“ pokračovala tím basem. „Já jsem mezitím studovala naše záznamy z »Dějin Knih a Kouzel«. Troufnu si teď tvrdit, že vaše reálie znám dokonaleji než vy sami. S Katkou jsme si teď asi rovnocenné. Ona zná možná lépe současnost, já znám lépe minulost. Mohu už uzavřít vstup?“

Její znalost češtiny mohla a nejspíš asi byla daná kouzlem »malasik« neboli »znalost všech jazyků«, kouzla, které umožnilo

Katce číst v hrobce plyně hieroglyfy. Merani vlastně stačilo jen určit správně jazyk.

„Už jsme tu,“ ujistil ji pan Hiller. „A měli bychom rychle zmizet. Ti dole si nás všimli a nevypadají zrovna přátelsky.“

Na okolních obrazovkách bylo vidět, že na úpatí pyramidy nastal velký rozruch. Vojáci si jistě až teď všimli létajícího talíře na špičce pyramidy, který se jim znenadání objevil. Podle všeho si ho mnozí zpočátku ani nevšimli, ale někdo je asi vyburcoval, neboť se teď pozornost všech upínala ke »giroltu« pana Hillera. Uvnitř mimozemského letadla žádné zvuky neslyšeli, ale spatřili, jak některým ozbrojencům odlétávají od hlavní plamínky.

Vojáci na UFO stříleli.

„Bláhoví!“ zhodnotila jejich snahu Merani. „Oni si myslí, že uspějí s těmi drobnými kovovými fazolkami! Když »girolt« vletí kosmickou rychlostí do zchlazeného mraku plného ledových krup, bývá to pro ochranné pole »kluapusé« větší zátěž.“

»Girolt« si výstřelů dole nevšimal a plavně se vznesl do výšky. Merani nezamířila do Čech oklikou přes Izrael, ale obrátila se nejkratší cestou, což bývá přímka procházející startem a cílem. Teď už jim zřejmě přestalo záležet na dalším utajení.

Přednost měla rychlost návratu.

Nejvzácnější host Čech

Merani letěla nejkratší možnou cestou a neohlížela se na to, jestli její letoun čarodějové Afro-indické čarořiše zpozorují. Jenže krátce poté, co přeletěli pobřeží Středozemního moře, se letoun zachvěl a vnější obrazovky na okamžik ukázaly, že kolem vzplál podivný zelenavý oheň.

„Darebáci!“ zavrčela Merani česky. „Na tohle jsme vám to rozhodně nedali!“

Zdánlivě se ani nehnula, zachovala kamennou tvář, ale cosi provedla a šikmo za letounem vzplála na obloze záře podobné zelené barvy, jenže mnohem jasnější.

„Řekli jste si o to sami,“ zavrčela opět Merani. „Beztrestně na mě střílet nebudete!“

„Co se děje?“ zeptala se Katka.

„Snažil se nám zkřížit cestu podobný »girolt«,“ otočila k ní Merani hlavu. „Když viděl, že máme větší rychlost než čekal, takže nás nedohoní, vystřelil na nás. Na tu vzdálenost neměl jeho »rodzot« potřebnou sílu, aby nás ohrozil, a kromě toho je od doby zkázy Atlantidy náboj »rodzotu« v »giroltech« limitovaný. Jenže pro mě žádná omezení neplatí, umím zrušit pojistky. Poslala jsem jim asi dvacetkrát silnější ohnivý »pozdrav«, než dokázali poslat oni. Jejich zbytky právě dopadají na hladinu moře a to se za nimi navěky zavře.“

„To bylo dost drsné!“ komentoval to pan Hiller.

„Drsné to bylo od nich,“ opáčila Merani. „Měla jsem se asi bránit už když na nás stříleli tamti vojáci, ale považovala jsem je za zanedbatelné. Je proti našim zásadám zabíjet se navzájem! Ale když mě někdo napadne, ať se nediví!“

Po tomhle incidentu už se jim nikdo do cesty nepostavil. Merani doletěla do Čech a mířila k Hillerově »hangáru« ve skále.

„Tady se musíme rozdělit,“ řekl Hiller. „»Girolt« mívám schovaný ve skále, ale já i Katka bydlíme každý jinde.“

„Proč se dělíte?“ podivila se Merani. „Pohromadě byste se navzájem lépe podporovali!“

„Kdybychom bydleli na jednom místě, čarodějové z Afro-indické čaroříše by nás vyřídili jediným úderem,“ vysvětloval jí Hiller. „Lidé dnes mají zbraně, které umožňují naráz srovnat se zemí celá velká města.“

„A vy jste jim to dovolili?“ zamračila se Merani.

„V Evropě donedávna žádní čarodějové nebyli,“ připomněl jí Hiller. „A kdyby tady Katka s kamarády nenašli zapomenutou Knihu, žádní čarodějové by v Evropě dodnes nebyli.“

„A ti z Afro-indické čaroříše vyzbrojování lidí podporují,“ dodala Katka. „Jim se to zkrátka hodí.“

„Musím se s tím seznámit podrobněji,“ rozhodla se Merani. „Kam poletíme teď?“

„Nejlépe k nám do školy,“ navrhla Katka. „Místa tam máme dost, o prázdninách tam nikdo cizí není a beztak se tam všichni scházíme.“

„Dobrá, tak tedy do školy,“ souhlasila Merani.

Katka se ani nedivila, že Merani bez dalších dotazů zamířila správným směrem. Stačila jen upozornit kluky a učitele, aby hned přišli do školy uvítat vzácnou návštěvu. O koho jde, to jim zatím neřekla. Přece nezkazí takové překvapení!

V poslední fázi letu naváděla Merani Katka, aby neviditelný »girolt« přistál na školním hřišti. Pak spolu vystoupily a Hiller odletěl zaparkovat »girolt« do skalního »hangáru«.

Katka s Merani mezitím došly k zadnímu vchodu školy. Byl pochopitelně zamčený, ale to je nezastavilo. Prošly zamčenými dveřmi a zamířily do sborovny v přízemí. Byly tu první, kluci ani učitelé ještě nedorazili. Katka určila Merani místo v čele dlouhého stolu, kde učitelé pořádali konference, a pak se už obě

těšily na to, jakou odezvu vyvolá Merani v příchozích. Katka měla milion otázek, ale Merani ji požádala, ať ji nechá chvíli přemýšlet.

„Chci se spojit s nejbližším »lumuximem«,“ zdůvodnila to.

Katka už to znala, jak na ostatních, tak i na sobě. Když teď někdo strnul s roztržitým výrazem, jakoby nevnímal okolí, pak se buď prohrabával vlastní paměti, přesněji Knihou v sobě, nebo navazoval dálkové telepatické spojení. Merani se chtěla seznámit s dějinami posledních pěti tisíc let, což představovalo tisíckrát víc než veškeré dějiny známé lidem.

Pak se konečně přihnali na košťatech kluci. Přihrnuli se do sborovny jako velká voda, jak by si ostatní žáci pravděpodobně nikdy sami netroufli, ale hned ve dveřích strnuli jako přimražení.

„Jů, hele, mimozemšťan!“ vyhrkl Martin.

„Katko, kde se tu vzal?“ dodal Kryštof.

„Pšššt, nerušte!“ udělala na ně Katka s prstem na puse.

Kluci zmlkli a opatrně došli až k ní.

„Kdo to je?“ zeptal se Martin a významně mrkl.

„Ambíjanka Merani,“ uspokojila jejich zvědavost Katka.

„Přiletěla s námi z Egypta, spala pět tisíc let v pyramidě. Nerušte ji, seznamuje se s poměry ve světě a s naší současnou historií.“

„Tys byla v Egyptě?“ vykulili kluci kukadla.

„Jo,“ přikývla. „S panem Janem Hillerem a s jeho »UFO«.“

„A co jste tam dělali?“ vyzvídal Martin.

„Šla jsem probudit Merani,“ řekla Katka stručně. „Nedivte se, jsem přece »jarl« na historii! Vyhrabala jsem v Knize »Dějiny Knih a Kouzel« zmínku, že v nejstarší pyramidě Egypta už tisíce let spí mimozemšťanka Merani a čeká na probuzení, kdyby bylo ve světě opravdu zle. A protože si myslím, že dnešní svět má k ideálu daleko, rozhodla jsem se Merani vzbudit.“

„Vážně myslíš, že je náš svět špatný?“ pochyboval Kryštof.

„Myslím si to a Merani se mnou už souhlasila,“ odpálila ho Katka. „Vám se zdá normální, že může kdykoliv vypuknout peklo atomové války? Merani nám nejprve vynadala, jak jsme to mohli coby čarodějové připustit, ale pak nám to uznala. My čarodějové Čech za současný stav nemůžeme. Merani se tedy rozhodla letět s námi. Seznamuje se s dnešním světem a přemýšlí, co s tím.“

„No, když na nic nepřišly miliony lidí...“ vzdychl si Kryštof.

„Myslíš si, že ani Merani nic nevymyslí? Rozhodně bych si tím jistá nebyla!“ zpražila ho Katka. „A já si myslím, že jsem ji vzbudila v pravý čas. Nezdá se ti, že už jsme v nejvyšší nouzi? Chystá se válka mezi Afro-indickou a Indicko-asijskou čaroříší a to by mohlo být horší než válka mezi Amerikou a Ruskem.“

Kryštof očividně nesouhlasil, ale odpověď raději spolkl. Katka vypadala od rány a Kryštofovi nezbývalo než uznat jí zásluhy o cestu do Egypta s tak nečekaným výsledkem.

Postupně začali přicházet další. Učitelé i rodiče. Katka se vysloveně pásala na jejich překvapení, když vkročili do sborovny a spatřili Merani. Všichni žili v domnění, že Ambíjané vyhynuli – a teď mají jednu mimozemšťanku mezi sebou!

Skoro současně s poslední příchozí, učitelka Nejezchlebová to měla totiž nejdál, se Merani vytrhla z transu a přelétla očima shromážděné.

„Přeji vám, aby dnešní den byl dobrý,“ pozdravila česky.

„Tobě také, Merani,“ odpověděla jí Katka.

„Počkáme na ostatní,“ rozhodla Merani. „Shromáždění má započít až když se dostaví všichni. Měla jsi pravdu, hodně jsem zaspala. Teď to musím dohonit.“

„My už jsme všichni,“ ujistila ji Katka. „Chybí nám jen pan Jan Hiller, ale ten nepříjde. Musel uklidit »girolt« a dodržuje zásadu, že nesmíme být všichni současně na jednom místě.“

„Aha,“ pochopila Merani. „To je vás ale opravdu hrstka!“

„Hrstka, ale držíme spolu,“ řekla Katka.

„Ve vašem případě je to asi nutnost,“ postřehla Merani.

„Můžeme začít debatit,“ připomněla všem Katka.

„Na úvod tedy začnu já,“ řekla Merani. „Mezitím jsem se stačila seznámit se stavem vašeho světa a řeknu vám, nelíbí se mi. Připomíná mi to situaci krátce před zkázou Atlantidy. Čarodějové jsou rozhádaní, lidé bez lapikykyje ještě víc, všechny země jsou vyzbrojené nejničivějšími zbraněmi... zkrátka, nelíbí se mi to.“

„Nám také ne,“ vzdychla si Matinka.

„Vím,“ usmála se Merani. „Prostě se v pohledu na váš svět shodneme. Jde o to, co s tím. Kdyby bylo nejhůř, uplatnila bych své pravomoci. Lumuximy jsou naše, propůjčili jsme vám je, aby se ve vašem světě žilo snadněji, ne abyste se našimi prostředky zabíjeli. Proto jsme si ponechali některé obzvlášť silné příkazy. Mohu úplně vypnout všechny lumuximy, nejen ty opuštěné. Pak by se všichni čarodějové přestali odlišovat od lidí bez lapikykyje. Jenže pak by získali příležitost ti, kdo ovládají nejsilnější zbraně. To by nepomohlo.“

V té chvíli jako by se zaposlouchala do vzdálených zvuků, které nikdo jiný než ona neslyšel.

„Ale ale,“ řekla překvapeně. „Zřejmě dostaneme návštěvu! Někdo k nám letí! Rychleji než kdyby letěl vlastní silou, nebo jak říkáte »na koštěti«, ale pomaleji než giroltem. Musím varovat pana Hillera, aby proti této návštěvě nepodnikal žádné kroky.“

„Co chceš dělat, Merani?“ zeptala se Katka.

„Počkat, co udělá,“ odvětila mimozemšťanka.

„Mohl by to být i pilot bombardéru naloženého atomovou bombou!“ vyhrkl Kryštof.

„Nemyslím si to,“ usmála se mimozemšťanka. „A i kdyby, byl by víc překvapený než my.“

„Co bys, prosím tě, dělala?“ vyhrkl Kryštof.

„Utagalij,“ řekla mimozemšťanka stručně. „Ale nemyslím, že se ho musíme obávat. V tom letadle letí spousta lidí.“

„Jak to víš?“ nevěřil Kryštof.

„Mám i jiné možnosti než mapu čarodějů,“ řekla Merani.

Vida, existuje i něco podrobnějšího než je mapa rozmístění čarodějů, pomyslela si Katka. A i ta se zobrazuje jen někomu... Merani má zřejmě vyšší práva, jak už řekla. Ještě že její možnosti převyšují nejen naše, ale hlavně možnosti čarodějů z Afro-indické čaroříše. Mohla by vypnout lumuximy... to by ze všech čarodějů udělalo docela obyčejné lidi... možná by to bylo spravedlivější, ale asi by to nic nevyřešilo, lidé jsou schopni válčit vším, z čeho se dá střílet a i kdyby žádná střelná zbraň nefungovala, zabíjet se dá i mačetami, klacky a kameny... Opravdu teď záleží na typu letadla, ve kterém je blížící se čaroděj. Je to jen dopravní letadlo, když v něm letí i spousta dalších lidí? Ale i bombardéry mají početné osádky. Kéž by to bylo velké letadlo... čarodějové přece cestují dopravními prostředky lidí, sama tak letěla do Tibetu...

A možná ani neletí do Čech kvůli nim! Třeba tu má nějakou jinou neodkladnou záležitost... kdoví?

Bud' jak bud', i kdyby letěl za nimi, což se přece dalo čekat, nepoužil »girolt«, ale civilní letadlo lidí. Afro-indická čaroříše ví, že máme v Čechách »girolt«. Kdyby se rozhodla řešit to silou, poslala by do Čech »girolty« dva nebo tři, tak aby měly početní převahu. Silové řešení to zřejmě nebude. Mohl by to být osamělý vlk s odstřelovačskou puškou v houslovém pouzdru, případně se zákeřností jako suslgar, zrapchu, srichit, jiktóch, utagalij nebo stejně ničivá kouzla... i když by bylo hodně drzé jít s takovými věcmi proti Merani, která čte lidem myšlenky a vteřinu předem ví, co by proti ní chtěl někdo použít...

Jenže Afro-indická čaroříše o Merani nejspíš ještě neví...

Ale co když návštěvník přilétá, obrazně řečeno, s dýmku míru kalumetem místo válečné sekery tomahawku? Bylo by to asi

ideální, ale nebude to dost pravděpodobné. Afro-indická čarořiše nedodrží dohody, krade v Evropě Knihy a Kameny a chtěla by vládnout světu. Dosud se jí dařilo a každý úspěch ji povzbuzoval. Takový obrat by se podobal biblické přeměně Šavla v Pavla, což je nádherná pohádka, bohužel jen pohádka. Šavel se sice změnil v Pavla a dal se na křesťanství, ale dál zůstal římským velmožem a místo aby ho křesťanství změnilo k lepšímu, zkusil to obráceně – a mimochodem docela úspěšně. Podařilo se mu změnit Kristovo učení, aby vyhovovalo i bohatým Římanům. Jak jinak vysvětlíte jeho napomínání otroků, aby milovali své pány a poslouchali je nábožně jako Krista? V té době se Římané chovali k otrokům hůř než k dobytku, on sám jako velmož měl nejspíš desítky otroků a nikde se nepíše, že by jim jako »křesťan« dal svobodu...

Merani se však nečekanou návštěvou očividně nevzrušovala a po chvíli začala hovořit o něčem úplně jiném.

Letadlo mezitím normálně přistálo na mezinárodním letišti v Praze a čaroděje i ostatních cestujících se zmocnili světoznámí čeští taxikáři. Vše se zdálo být v pořádku.

Bombardér to rozhodně nebyl.

Vyjednávání

Merani se pozastavila nad tím, že je českých čarodějů příliš málo, i když mají v záloze již několik desítek Knih bez noviců. Matinka se jí proto snažila vysvětlit, že přijímání noviců není tak snadné, jak se to řekne. Byla by neodpustitelná chyba věnovat tyto možnosti někomu, kdo je časem zneužije. Merani to ovšem pochopila a nabídla se, že zájemce prověří. Umí přece číst lidem myšlenky a pro dobrou věc této výhody s radostí využije. Jde jen o to, aby k ní přicházeli lidé, kteří by se chtěli a mohli stát »dobrymi čaroději«.

Ani při tomto plánování však nespustili ze zřetele blízcí se »návštěvu« z Afro-indické čaroříše. Podle mapy šlo o jednotlivce, mohl však s sebou mít družinu ne-čarodějů. Od letiště neodlétal »na koštěti«, ale neopouštěl silnice a pokračoval nejspíš autem. Možná měl v Praze pomocníky, ale mohl jet klidně i taxíkem.

„Chtěla bych, aby mě hned zpočátku neviděl,“ měla Merani přání, které jí okamžitě splnili. Přesunuli ji do jednoho z kabinetů a návštěvu chtěli uvést do sborovny jako nejvhodnější místnosti k jednání. Kabinet pro Merani ochotně poskytla Matinka a dala jí tak příležitost seznámit se se školními biologickými sbírkami, což Merani ocenila jako pozornost, i když tvory tohoto světa znala za tisíce let pobytu mezi lidmi víc než důkladně.

Auto s »návštěvou« se však blížilo rychle a když dorazilo do městečka, zpomalilo a nakonec zastavilo na náměstí.

„Půjdu jim naproti,“ řekla Katka, ale učitel Hiller s jejím návrhem nesouhlasil.

„Půjdu tam já s panem ředitelem,“ prohlásil. „Návštěvu má uvítat někdo oficiální. Kdybys tam šla ty – a nepochybuji, že by sis spšíšila – návštěva by se mohla urazit, že ji vítají děti. My sice víme, že jste z nás nejdál, ale oni to zcela jistě nevědí.“

Kateřině nezbylo než to uznat. Její vítání by mohli návštěvníci chápat jako dvojitou urážku – aby je vítalo dítě a ke všemu žena! Být návštěvníkem Arab, mohl by to být také konec vyjednávání. Kdoví, jaké pradávne předsudky ještě mezi čaroději Afro-indické čarořiše panují! Projevila aspoň obavu, aby nezvaná návštěva neublížila uvítacímu výboru, ale Merani je rychle rozptýlila.

„Vím o vaší úpravě s »předslovem«,“ ujistila je. „Možná by to stačilo, ale pro jistotu jsem vložila do řetězu zpracování kouzel sebe. Žádné kouzlo v tomto lumuximu se neprovede, dokud je neschválím. Tak jsme to měli zařizené zpočátku, když jsme učili první lidi kouzlům. Někdy se prostě spletli, ale někdy se už tehdy pokoušeli škodit svým bližním a v takových případech jsme je z řad čarodějů vyřazovali.“

To byla dobrá zpráva a přinesla všeobecné uklidnění, ale přece jen byli všichni mírně napjatí, když ředitel s Hillerem vyšli ze školy a mířili na náměstí k zaparkovanému vozu návštěvníků.

Jak se zachovají? A co s nimi, kdyby se ukázalo, že přišli s tomahawkem místo kalumetu?

Naštěstí se ukázalo, že návštěva opravdu přišla vyjednávat. A světe div se, vyjednávačem byla žena! Nepatřila k Arabům, to už by bylo příliš nepravděpodobné, ale příjemné překvapení bylo, že to nebyl válečný jestřáb, jakého očekávali. Nejdůležitější bylo, že přišla v míru. Zdůraznila to již při prvním uvítání na náměstí a zopakovala to, když ji ředitel s učitelem Hillerem přivedli za ostatními do sborovny.

Vypadala sice odpudivě, ale to bylo podle Zulugacha dané neustálými příbuzenskými svazky v Afro-indické čarořiši. Vzhled jí ale všichni rádi odpustili, hlavně že chce jednat. Netrvala ani na jazyce »gazlac«, uměla kouzlo »malasik« a dorozuměla se česky.

Na češtině ale umíněně trvala Katka. Ostatním se to zdálo nezdvorné, ale nikdo ji neokřikl. Tušili, že k tomu má důvod.

„Kdyby česky nerozuměla, mohli bychom se shodnout i na jiném jazyce,“ řekla Katka. „Ale první návštěva z Afro-indické čaroříše prohlásila češtinu za jazyk hlupáků a tohle je příležitost, jak tu urážku napravit.“

„Kouzlo »malasik« ovládám,“ podívala se návštěvnice na Katku pátravě. „Jestli se vám to zdá lepší, můžeme hovořit česky. Ale nejprve mi dovoluňte představit se. Jsem vyšší vědma Pildroji a zastupuji zde zájmy čaroříše »Vipon«.“

Jedinou zdvořilou možností bylo představit se také, proto všichni popořadě řekli svá jména.

„Nejsem diplomat, jsem vědma,“ řekla pak Pildroji. „Nemá cenu chodit kolem problému jako kočka kolem horké kaše, říkáte to tak, ne? Půjdu tedy hned k věci.“

Diplomat tu nebyl nikdo a jít k věci by bylo rozumné, takže nikdo neprotestoval.

„Dnes ráno, ještě před rozedněním, váš letoun, podle všech známek »girolt«, narušil naše hranice v Egyptě,“ začala vědma Pildroji. „Zatím nevíme, co tam posádka pohledávala, ale odmítla při odletu uposlechnout výzvu našeho hlídkového letounu, aby se vzdala a přistála na vykázaném letišti. Místo toho náš hlídkový letoun napadla a zničila. Žádáme vás, abyste vydali pilota vašeho letounu našemu soudu. Zaručujeme mu advokáta a spravedlivý soud, ovšem musím připomenout, že náš soud již jednání vašeho pilota kvalifikoval jako úkladnou vraždu pětičlenné posádky našeho hlídkového letadla. Narušení našich hranic je jen drobnou přitěžující okolností tohoto zločinu.“

„Berete to příliš jednostranně,“ namítla Katka. „Narušení hranic je snad zločin? V tom případě jej právě pácháte i vy!“

Vědma Pildroji ji zkrčila pohledem a obrátila se na ředitele.

„Převzali jste snad americký zvyk, že se škvřnata pletou do hovoru dospělým?“ zavrčela nepřívětivě.

„Ne, my cizí zvyky nepřebíráme,“ ujistil ji ředitel.

„Tak zaříd'te, aby vaši spratci mlčeli!“ vyzvala ho suše.

Bác ho! Vědma Pildroji skutečně nejednala diplomaticky! Hned na začátku tohle? Byla opravdu od rány.

„Jenže v této místnosti jsme si všichni rovnoprávní,“ nedal se ředitel. „Kateřina je naše odbornice na egyptologii. Její svědectví může být velice důležité.“

„Svědectví nedospělých nemá u soudů žádnou váhu proti svědectví dospělých,“ řekla vědma Pildroji upjatě.

„To možná platí u vás,“ řekl klidně ředitel. „U nás má váhu každé svědectví.“

„Zločin se stal na našem území a budou o něm rozhodovat naše soudy!“ utřala jeho argument vědma.

„Bylo to jinak, než jak to popisujete,“ řekla Kateřina. „Stalo se to nad mořem a tam pak spadly trosky vašeho letadla. Hlídkový letoun nás nevyzýval, abychom se vzdali, ale bez varování použil »rodzot«, kterým se nás pokusil sestřelit. Střílet začal on.“

„Svědectví nedospělých u našich soudů nestačí,“ opakovala vědma Pildroji. „A jestli i tohle dítě bylo na palubě »giroltu«, je jen dalším zločincem. Pouhé narušení našich hranic je zločinem, postačujícím k vynesení trestu smrti. A svědectví odsouzeného je už vůbec nepřípustné!“

„V tom případě stejný zločin právě pácháte vy!“ opakovala Kateřina s trochou škodolibosti, jak vědmu nachytala.

„To nelze srovnávat!“ opáčila povýšeně vědma. „Mě chrání diplomatická imunita. Násilí proti diplomatům bývá uznávaný důvod k vypovězení války a nepomohli by vám ani vaši ochránci z Indicko-asijské.“

„Žádné násilí proti vám nemáme v úmyslu,“ ujistil vědmu učitel Hiller. „Ale musíme se pozastavit nad vaším požadavkem. Zdejší právní řád výslovně zakazuje vydávat někoho do země, kde soudy ještě používají trest smrti. Zejména, když je odsouzený již předem, bez soudu, jak jste se právě prořekla.“

„Nic jsem neprořekla!“ odmítla vědma. „Náš soud vynáší rozsudky vždy po právu! I pochybovat o tom je trestné!“

„U vás je trestné pochybovat o rozsudcích?“ divil se Hiller.

„Zejména vynesených předem?“ doplnila Matinka.

„Pochybování snižuje vážnost soudů,“ upřesnila jim vědma důvod trestnosti tohoto »zločinu«. ²³ „Nevztahuje se to jen na naše příslušníky, ale na celý svět. Je to menší zločin, umožňuje uložit jen pokutu, nicméně pochybnosti jste vyslovili. Hodláte zaplatit, nebo to chcete popřít? To bych vám neradila, naše jednání se dá vyvolat před soudem ze záznamů dějinných modulů lumuximu.“

„Pak se ale dá z těchto záznamů vyvolat i skutečný průběh incidentu u Egypta,“ podotkla Matinka. „Co uděláte, až se ukáže, že se všechno odehrálo jinak, než nám tady tvrdíte?“

„Naše soudy už záznamy posoudily,“ tvrdila vědma. „Mohu to potvrdit. A mé svědectví váží víc než svědectví vaší bandy!“

„Takže víte, kdo všechno byl v posádce našeho letounu?“ zeptala se jí Kateřina, neboť jí došlo, že vědma o posádce nic neví. Do letadla nastupovali v neviditelnosti, jen letadlo bylo viditelné, takže z přímého pozorování nemohl nikdo zvědět, kolikačlennou posádku »girolt« má. Kdyby Pildroji věděla o Merani, nechovala by se asi tak sebejistě.

„Jistěže to víme,“ ujistila všechny vědma. „A proto žádáme vydat pilota toho »giroltu« našemu soudu.“

„Vaše záznamy jsou nespolehlivé,“ řekla Kateřina. „Chcete vydat vašemu soudu pilota, ale žádný pilot tam v té době neseděl!“

23 Pojem »soudcovská mafie« je i v Čechách trestný, neboť »snižuje vážnost české justice«. Naši soudci jsou přece spravedlnost sama...

Kdybyste ty záznamy opravdu poctivě prohlédli, věděli byste, že naše letadlo nemělo pilota, ale pilotku.“

„Snad ne tebe, ty pidiženo?“ zasmála se vědma zle.

„Ne, já »girolt« pilotovat neumím,“ odvětila vážně Kateřina. Spolkla přitom i urážku, že ji ta megera nazvala »pidiženou«. Na svůj věk byla přece dost vytáhlá! A kdyby ta potvora věděla, kdo v kritické době pilotoval! To by asi hovořila jinak!

„No tak nám vydáte pilotku!“ změnila požadavek Pildroji. „Pilot nebo pilotka, to ze záznamů dějinných modulů lumuximů neurčíte, když i ženy dnes nosí kalhoty a krátké vlasy.“

Sama měla na sobě kalhotový kostým, ještě že aspoň vlasy měla dlouhé, špinavé a rozčuchané. I když se takovými hřívami chlubí i chlapi... a Arabové zase chodí v podobných pytlích, jako jejich manželky. Liší se jen jejich barvou a zahalováním obličejů.

„Trváme na vydání celé posádky, která protiprávně vnikla na naše území v Egyptě,“ opakovala umíněně vědma. „Navíc na pokutě za zpochybňování spravedlnosti našich soudů.“

„Vaše požadavky nemůžeme uznat,“ trvala na svém Kateřina. „Říkáte, že pohlaví se nedá určit, když ženy nosí kalhoty a krátké vlasy. Z toho je jasné, že nevíte vůbec nic, jinak byste věděli, že naše pilotka žádné vlasy neměla a pilotovala bez šatů. A přestaňte se už ohánět záznamy dějinných modulů lumuximů! Máte smůlu, i my o nich leccos víme. Proces fixace trvá celé novoluní, takže váš soud dnešní záznamy k dispozici neměl a pokud soudil bez důkazů nebo podle falešných záznamů, je zpochybňování soudu na místě. Celý váš požadavek je od počátku lživý!“

„Vaše pilotka že řídila nahá a s vyholenou hlavou?“ vyjekla vědma. „To je podle našich zákonů další přestupek! Nikdo nesmí vystupovat na veřejnosti nahý! Fuj, jaká hanba a perverze! Za to byste měli zaplatit další pokutu!“

„Co máte pořád s těmi pokutami?“ ztratila Katka trpělivost. „Za prvé – nejste oprávněná tady cokoliv vyžadovat, nejste tu na svém území. Za druhé – při naší cestě do Egypta jsme i my měli nárok na diplomatickou imunitu, jeli jsme tam přece vyjednávat.“

„To je lež!“ vybuchla vědma. „Předem jste se neohlásili, tak jakápak imunita? Za druhé, s nikým z nás jste ani nejednali, ani jste to neměli v úmyslu. To byste přiletěli oficiálně jako já sem. Kdybyste se oficiálně ohlásili, my bychom vás stejně oficiálně odmítli, protože k jednání musíte mít přinejmenším titul blikirče neboli barona a na to vám chybí urozenost. Už to, že s vámi jednám, je pro vás nezasloužená pocta! Takže jste byli v Egyptě pokoutně, což je dostatečný důvod k popravě všech účastníků tohoto hrubého narušení.“

„Neměli jsme důvod ohlašovat se,“ řekla bojovně Kateřina. „O vás totiž nešlo, neměli jsme v úmyslu jednat s vámi! Beztak nás považujete za neurozené a přiznáváte, že byste nás oficiálně odmítli. Jednali jsme s někým jiným, takže vám do toho nic není, nebylo a nebude.“

„A vy jste se nám také oficiálně neohlašovala,“ připomněl jí ještě učitel Hiller. „Takže – jakápak imunita?“

„Kromě toho vám musím připomenout ještě něco,“ dodala Kateřina poslední argument. „Musíte přece vědět, že pyramidy jsou, řečeno současným jazykem, světové kulturní dědictví. Od dob jejich stavby jsou nedotknutelné ve smyslu zákazu poškozovat je, upravovat a omezovat přístup k nim. To musí vědět každý znalec »Dějin Knih a Kouzel«. Byli jsme tam pouze využít našeho práva. V tom nám nesmíte bránit a narušení vašich hranic je z tohoto pohledu jen nejapná a neudržitelná záminka.“

Vědma Pildroji jen zalapala po dechu a pár dlouhých vteřin se z toho vzpamatovávala.

„Holčičko, jsem mimo jiné »jarl« »Dějin Knih a Kouzel«!“ snažila se ji ohromit. „To bych o takovém zákazu musela vědět!“

„Zřejmě jste na to ještě nenarazila,“ pokrčila Katka rameny. „Jestli máte Knihu v hlavě, mrkněte se na to. Kapitola »Chráněné památky«, podkapitola »Pyramidy Egypta«, odstavec »Přístup lidí a přístup čarodějů«. Klidně tu chvíli na vás počkáme.“

„Mě nebude nějaký spratek poučovat!“ vybuchla vědma.

„Pak vás o to požádám já,“ promluvila skromně Stehlíková, učitelka dějepisu. „Jsem druhý zdejší »jarl« přes »Dějiny Knih a Kouzel«. Podívejte se tam, kam vám ukázala Katuška, prosím.“

„Druhý zdejší »jarl«?“ nadskočila vědma. „Pak mi zavolejte toho prvního! Mám nárok jednat se špičkami, ne s druhořadými!“

„První »jarl« je právě Katuška,“ ujistila ji jemně učitelka.

„Nezletilá prvním »jarlem?“ vybuchla opět vědma. „To snad nemyslíte vážně?“

„Myslíme,“ odvětila tiše Stehlíková. „Víte, my uznáváme víc vědomosti než urozenost. Katuška je náš »jarl« na »Dějiny Knih a Kouzel« nejdéle z nás a ví toho bezesporu nejvíc. Přiznám se, tyhle podrobnosti o pyramidách mi také nějak unikly.“

„Takže to tam není?“ chytala se toho vědma jako stébka.

„To neříkám,“ odvětila Stehlíková. „Jen to, že jsem takové podrobnosti do této chvíle neznala. Nikdo nemůže znát všechno a není hanba přiznat, že mi něco uniklo. Ale schválně jsem se tam teď podívala a je to tak, přesvědčte se sama, milá kolegyně!“

Vědma cosi zavrčela, čemu nebylo rozumět. Pak se jakoby zaposlouchala, zjevně se tam šla podívat. Ale nebylo jisté, že ji to donutí vycouvat.

„Ono to tam do dneška opravdu nebylo,“ šeptla potají Katka učitelce Stehlíkové. „Jenže Merani má na to privilegia... Dějiny ani ona opravovat nemůže, ale pravidla měnit smí.“

„Jo tak?“ odpověděla jí rovněž šeptem učitelka. „Víme, že nás poslouchá, ale že by byla až tak pohotová?“

„Nepodceňujte ji,“ varovala Kateřina učitelku.

Jenže to už se vědma Pildroji probírala z transu. Než by ale přiznala, co se mezitím dozvěděla, vyjela si opět na všechny.

„Když jste tak přesvědčení o své pravdě, proč se zdráháte předstoupit před náš soud?“ trvala na svém. „Kdyby se vaše verze prokázala, nemáte se přece čeho bát!“²⁴

„Jenže vaše soudy už ty nesmyslné záznamy posoudily, jak jste sama řekla,“ opáčila Kateřina. „Byla jste u toho, potvrdila jste jejich závěry. A vaše svědectví váží víc než naše svědectví. Váš soud tedy bez důkazů předem rozhodl o naší vině. Nezlobte se, to nemohl být spravedlivý soud! A tvrzení, že se nemáme čeho bát, je v tom světle dvojnásob lživé. Máme dobrý důvod pochybovat i o vašem soudu. Pochybovat o soudech, které soudí bez důkazů, to u nás není žádný zločin.“

„Ale u nás to zločin je!“ trvala na svém vědma.

„Jenže my pochybujeme tady, u nás,“ řekl s úsměvem učitel Hiller. „Podle našich zákonů to trestné není. Naopak, máme na to právo. A je to obvyklé ve většině světa, jinak by nikde nemohlo být možné odvolání proti špatnému rozsudku.“

„Naše zákony musí platit po celém světě!“ vyštěkla vědma. „Naštěstí máme sílu vynutit si je všude na světě!“

„Naštěstí nemáte sílu vynutit je všude,“ opáčila Kateřina. „Na území Indicko-asijské čaroříše je neuznávají, to vím od »tasgela« Zulugacha. Na území Evropy nebudou platit také. Budou tu platit naše zákony. A budou určitě podobnější těm Indicko-asijským.“

„To si jen myslíte!“ vybuchla vědma. Postavila se, vytáhla z kostýmu hůlku kérto a bleskurychle jí objela všechny přítomné.

Jenže pak strnula leknutím.

Nic se totiž nestalo.

24 Obvyklý argument, předpokládající absolutní spravedlnost soudců, o které se nediskutuje, a to i u soudů, které mají ke spravedlnosti daleko.

Nultá velmoc

V nastalém tichu bylo nejhlasitějším zvukem ostré cvaknutí kliky u dveří. Trhlo to všemi, nejvíc vědmou Pildroji. Kdo ještě seděl, ten vstal. Dveře se otevřely a do sborovny pomalu vkráčela mimozemšťanka Merani.

„Jen sed'te!“ pokynula všem. „Ty se také posad', Pildroji! Netušila jsi, že tvá kouzla nebudou v Evropě fungovat, co? Ale já dobře vím, jaké jsi zkusila použít. Na to jsme vám je ale nedali!“

„...kdo je to?“ vyhrkla Pildroji zděšeně.

„Merani,“ odpověděla jí lakonicky Katka.

„To si říkáš »jar« »Dějin Knih a Kouzel«?“ vyčetla vědmě Merani. „Měla bys mě poznat! Když už ne jménem, aspoň musíš uhodnout můj původ, když tak trváš na své urozenosti.“

„Ale Ambíjanky přece vyhynuly!“ vyhrkla Pildroji. Zřejmě dobře pochopila, co Merani je, jen se pořád bránila přijmout to.

„O tom tvrzení se dá úspěšně pochybovat, Pildroji,“ usmála se zdatně Merani. „Pak mi dovol, abych se ti představila, ostatní mě tu už znají. Jsem Merani, velitelka Ambíjanské hvězdné lodi, určené k roznášení vědy po vesmíru a k podpoře civilizací, které naší úrovně ještě nedosáhly. Hvězdné lodi, která před třemi sty osmdesáti osmi tisíci pěti sty novoluními přistála na tomto světě a objevila na něm život, pyšníci se rozumem... nebo se tím ve své nezměrné pýše chlubicím...“

„Ale jak to, že jste nevyhynuly?“ nevěřila Pildroji ani svým očím. Musela ji přece vidět, ale bylo toho na ni očividně moc.

Merani se zastavila na dva kroky od ní a měla před sebou všechny přítomné zástupce pozemského rozumného života.

„Bezmála dvě tisíciletí jsme se pokoušely ovlivňovat život na Zemi přímo,“ řekla Merani. „Jenže během té doby jsme došly k nepříjemnému závěru, že to nestihneme. Lidský život je krátký, lidé se musí znovu a znovu učit, co předchozí generace objevily,

na další rozvoj máte příliš málo času. Ani s naší pomocí byste to nestihli. My žijeme déle a navíc si umíme vracet mládí, ale tohle bylo i nad naše možnosti. Pomoc tomuto světu jsme završily vytvořením elitní vyvolené podmnožiny, které jsme daly všechno potřebné, aby v rozvoji lidstva pokračovala.“

„No a pak jste přece měli vyhnout!“ vyhrkla Pildroji.

„To by snad bylo příliš kruté, nemyslíš?“ opáčila Merani. „Všechny jsme se chtěly dočkat doby, až lidstvo začne rozvíjet nejen svoji, ale i naši, Ambijanskou úroveň. Proto jsme se ve své hvězdné lodi zbavily hmotných těl, abychom přečkaly všechna období vašeho vývoje.“

„A co tedy děláš tady?“ vyhrkla nepřátelsky Pildroji.

„Předvídaly jsme, že se vývoj vašeho druhu může zamotat,“ odvětila Merani. „V krajním případě byste mohli zničit celý svět – a máte už k tomu pěkně nakročeno – a pohřbít veškerou zdejší civilizaci. Částečně se vám to už podařilo, neříkej, že nevíš vůbec nic o osudu vašeho civilizačního střediska »Atlantis«. Proto jsme se rozhodly rozdělit se. Většina zůstala v bezpečí naší hvězdné lodi, dokonale ukryté před zdejšími drzími opicemi, které si hrdě říkají »Homo sapiens«, i když by je lépe vystihovalo tisíckrát výstižnější přízvisko »Homo militaris«²⁵. Tři z nás jsme se ukryly ve vašem dosahu a daly jsme vám možnost požádat nás o pomoc, kdyby se ukázalo, že vývoj nezvládáte. A že to bylo správné rozhodnutí, to se už nejednou ukázalo. Při prvním vzkříšení mě zástupci vašeho druhu zavolali pozdě. Válka o Atlantis probíhala plnou silou a v mé moci bylo jen omezit zkázu, aby nezachvátila celý svět. Zachránila jsem váš druh, ale Atlantida zkáze podlehla. Vaše civilizace se vrátila do doby kamenné, zbyly vám jen pověsti o »Zlatém věku lidstva«, nejvíc zpochybňované těmi, kdo tu zkázu přežili, i když se na ní sami podíleli.“

25 Člověk válčící

„Tím chceš říci, že tě tahle... banda... vzkřísila podruhé?“ rozhlédla se Pildroji po přítomných zlým pohledem.

„Tahle »banda«, jak ji pohrdavě nazýváš, za neutěšený stav vašeho světa nemůže,“ odvětila Merani. „Na rozdíl od tvé bandy, která svět s jistotou posunuje k sebevraždě. Myslíte si, že budete vládnout? Neodpustitelná chyba byla, že vaši předkové »pověsti o Atlantidě« tvrdě zatajovali, neboť z nich bylo jasné, co vedlo k její zkáze. Asi jsem měla mezi vámi vydržet déle, ale i nám odtikává nepříjemně čas, i já se chci dočkat skutečného rozvoje tohoto světa. A protože mé první útočiště v Atlantidě podleho zkáze, vyvolila jsem si další místo.“

„V Egyptě?“ vyhrkla Pildroji.

„Ne, v Indii,“ upřesnila to Merani. „Od Atlantidy to nebylo daleko, udělala jsem si krásný úkryt v hrobce jejich významného vládce Kamrapraděše... lidské kroniky už ho zapoměly a hrobka se také zhroutila... Indové mě vzbudili včas, tam jsem ještě dost životů zachránila, ale moc nechybělo a ostrov Lanká by skončil jako Atlantis... Další úkryt jsem si vytvořila na Kavkaze... taky už není... lidské stavby skoro nic nevydrží...“

„Takže tvůj úkryt v Egyptě byl zatím poslední?“ zeptala se Pildroji nepříliš nadšeně.

„Byl poslední,“ souhlasila Merani. „Prozrazený úkryt je ale pro mě bezcenný, vracet se tam nebudu. A když už jsem vzhůru, musím se postarat, aby i další ukrývání mělo smysl...“

„Chceš se snad mezi nás vměšovat?“ zabručela Pildroji.

„Co jiného?“ opáčila Merani. „Trochu se porozhlédnu, jak to vypadá, ale všechny příznaky potvrzují, že mě Kateřina probudila právem a snad i včas. Váš současný svět moji pomoc potřebuje.“

„Chceš narušit velmocenskou rovnováhu?“ vzpamatovala se už zase Pildroji a její hlas byl opět sebevědomý jako předtím.

„Čemu vlastně říkáš »velmocenská rovnováha«?« ušklíbala se Merani. „Situaci, kdy má vaše strana převahu a může si dělat, co se jí zachce? To není správná definice rovnovážného stavu. Já takový paskvil neuznávám.“

„My vládneme první velmocí tohoto světa!“

„V tom případě se rychle naučte respektovat nultou velmoc tohoto světa,“ řekla Merani. „Mě.“

„Nultá velmoc?“ zasmála se nervózně Pildroji. „Vždyť se na sebe podívej! Jsi mezi námi nejmenší, nahá a nemotorná!“

„Naše kůže oděvy nepotřebuje,“ opáčila Merani. „Ještě tak k výstupu z hvězdné lodi do kosmu... kolikrát jsi ty vystoupila do kosmu? Já už to ani nepočítám. A jestli máš za ideál krásy svého svalnatého černého otroka, pak máme i odlišné představy o kráse. Jen tak mimochodem, »Dějiny Knih a Kouzel« považují otroctví za zločin! Nepodařilo se vám to začernit, tak to aspoň zlehčujete jako »překonaný idealismus«! A co se týče nemotornosti? Podívej se na sebe! I k obyčejnému létání potřebuješ koště nebo tyč!“

Pildroji na to neřekla nic, ale Merani pokračovala:

„Nad zdejšími šelmami jste neztvrdili díky větším tesákům a svalům. Vás vždycky chránila ta šedivá hrouda neuronů v dutině lebeční. A pak to, že jste spolupracovali. Jen v tlupě jste se mohli odvážit na obludy, které s vámi boj o život prohrály. Jenže dnes se mlátíte mezi sebou ne po jednom, ale po milionech! Tituluješ se »jarl Dějin Knih a Kouzel«, ale víš, co je psáno na jejich titulní straně? »Tatufal lony sabůcých« – vraždit nikomu nedovolte! Proč jste lidem umožnili spáchat Hirošimu? A bylo toho mnohem víc!“

„To si ale lidé udělali sami!“ opáčila Pildroji uraženě.

„Neříkej, že by to dokázali bez vás!“ udeřila na ni Merani hlasem, ze kterého všem naskočila husí kůže. Katka si všimla, že Merani použila synchronně s hlasem telepatii. Účinky se násobily a schoulili se všichni. Nejen Pildroji, proti které to bylo namířené, ale i ti, kdo se mohli cítit nevinní.

„Ustanovili jsme vás správcí našeho odkazu,“ pokračovala Merani svým drsným hlubokým hlasem násobeným telepatii. „Co jste s ním udělali? Atlantis vyhlazená a potopená do moře. Všude rozplevená krutost, kamkoliv se podíváš. Stamiliony mrtvých, válka stíhá válku. Nejvyspělejší země vedou darebáci beze stopy cti v těle a čarodějové zpovzdálí tahají za nitky svých loutek a ten chaos řídí. A to má být náš odkaz? Styďte se!“

„Až porazíme rebely, bude na světě ráj!“ ujistila všechny Pildroji, ale znělo to opět falešně. Katka si rychle položila otázku, co bude znamenat ta »porážka rebelů«? A hned si na ni sama dala odpověď. Podle dosavadních zkušeností jen další haldy mrtvol. Nejen na straně rebelů, ti se budou bránit, až jim půjde o životy.

„Nebudete žádné rebely porážet,“ řekla Merani mrazivě. „Na to jsme vám lumuximy nedali. Poslyš, jak se probírám tvou pamětí, zjišťuji, že jsi pěkná mrcha! Specialistka na rozeštvávání lidí, že? Tuhle poštvat nějakou sektu, tam způsobit katastrofu, ze které obviníte někoho, kdo to neudělal... A po vítězné válce už nikdo viníky neztrestá... Dávno bys zasluhovala pořádný trest!“

„Ty mi čteš myšlenky!“ zaječela Pildroji. „Nerespektuješ moje soukromí! To je nepřípustné!“

„Umím to,“ řekla Merani s klidem. „A pomáhá to. Vy lidé býváte vynalézaví, když jde o lumpárny. Lhaní vám jde lépe než něco poctivého. Měla bys s tím přestat, nejpozději hned. Naštěstí už vím, co jsem chtěla vědět, ukončíme to. Vrátiš se ke svým, do vašeho generálního štábu... Fuj, vojensky organizovaná čaroříše, to je úplně nejhorší! Ale já už vás tomu odnaučím. Vyřídíš jim, že je konec válek, pak někam zalezeš a nebudeš se ukazovat. Jinak tě čeká nejhorší trest pro čaroděje. Doživotně přijdeš o schopnost ovládat kouzla. Je s tím spojené i zkrácení života, přestala by ses zkrátka odlišovat od milionů... Po zkáze Atlantidy to postihlo pět tisíc čarodějů, nebyla bys první ani poslední. Jasně?“

„Ještě že uznáváte imunitu diplomatů!“ zavrčela Pildroji. „Přece jen se nás bojíte! Ale stíhané obžalované mi nevydáte, co? Víte aspoň, jak jsem ty zdejší nuly varovala?“

„Drzost ti nechybí,“ řekla Merani. „Vzhledem k tomu, co už jsem si přečetla ze tvých myšlenek, ti samotné musí být jasné, že další justiční vraždy nepřipustím! Ten »girolt« jsem řídila já. Nade mnou pravomoc nemáte, jasné? Soudcům vyříd' můj vzkaz: Nesuďte, ať nejste souzeni. Kdo z nich má na svědomí nějaký justiční zločin a bude ve funkci, až to u vás začnu čistit, přijde o veškerou moc, lidskou i čarovnou. Bude posledním ze všech, jasné? A že bych se vás bála? Kdybyste sem přiletěly tři, vrátila by se jen ta s nejmenší vinou. Naštěstí pro tebe jsi přiletěla sama a někdo musí donést můj vzkaz do vašeho štábu!“

„Nemysli si,“ řekla pyšně Pildroji. „Vývoj se nezastavil ani u nás čarodějů. Možná budeš nepříjemně překvapená!“

„To už jsem!“ řekla zamračeně Merani. „A hned dvakrát. Poprvé stavem světa, podruhé tvou drzostí. Tenkrát v Atlantidě mě jinak uznávali! Jenže už to bylo natolik rozjeté, že to neuměl zastavit nikdo. Kdežto ty... hanba mluvit! Jestli máte takových jako ty většinu, bude to pro vás hodně drastické!“

„Drastické? Jistě, ale pro vás!“ odsekla Pildroji.

„Víš co?“ rozzlobila se Merani. „Máš pět hodin na opuštění Evropy. Jestli tě potom objevím kdekoliv v Evropě, a to i v Itálii, na Sicílii nebo v Řecku, tedy na území, na které si děláte falešný nárok, pak jako čarodějka okamžitě skončíš. Jasné?“

„Neuznávání diplomatické imunity je jako vyhlášení války Afro-indické čaroříši!“ vybuchla Pildroji.

„Žádné vyhlášení války,“ řekla Merani. „Odepření pomoci těm, kdo ji zneužijí, nic víc. A teď upaluj, utíká ti čas!“

Pildroji se rozzlobeně zvedla a nikým neprovázená odešla. Ještě ve dveřích se ale otočila a objela všechny hůlkou »kérto«. Nic se ovšem nestalo.

Vyjednávání tím ale skončilo.

Spojenci Merani

„Zažila jsem už i horší situace,“ řekla Merani mírnou, skoro laskavou telepatí, když auto vědmy opustilo parkoviště a obrátilo se na cestu do Prahy. Bylo znát, že vlastním hlasem mluví nerada, byla si jistě vědomá toho, že na lidi působí nepříjemně. S přáteli proto raději mluvila telepatí.

„Co chceš dělat?“ zeptala se jí nerozhodně Katka.

„Můžeme ti nějak pomoci?“ zeptal se současně Martin.

„Vidíš – to je ta správná otázka!“ pochválila ho Merani. „Za »Nultou velmoc« jsem se musela prohlásit, abych zchladila drzost Pildroji, ale sama žádnou velmocí nejsem. V nouzi bych si mohla probudit všechny krajanky z naší lodě, spolu bychom tou velmocí byly, ale vyčetly by mi, že jsem to nezvládla sama.“

„Máš přece možnosti...“ začala Katka, ale nedořekla. Také jí bylo jasné, že jeden – ať člověk či mimozemšťan – sám mnoho nezmůže.

„Chcete se přidat na mou stranu?“ zeptala se Merani všech.

Následoval jednomyslný souhlas, jen Kateřina měla pochyby.

„A budeme ti vůbec v něčem platní?“ zeptala se. „I když si občas hrdě říkáme »jarlové«, jsme zatím opravdu jen pážata, bez potřebných znalostí a hlavně zkušeností.“

„Zkušenosti pomáhají řešit jen problémy, jaké už se někdy vyskytly,“ řekla Merani. „Pokud to mohu posoudit, byly situace i jejich řešení pokaždé jiné. Když jsem si prohlížela záznamy, jak jste si poradili se zolgípo Sazgipi a když jsem teď viděla, jak si vedete proti Pildroji, bylo to pokaždé jiné. Totéž se dá tvrdit o situacích, jaké jsem zažila. Asi jediná moje zkušenost, kterou mohu uplatnit univerzálně, říká, že hrubá síla rozhodne až když selže všechno mírnější. Kdo ví? I když není pravděpodobné, že by se Afro-indická čarořiše dala na pokání, úplně to vyloučit

nemohu. Mělo by se v nich ozvat naše pravidlo, že čarodějové mají lidem pomáhat, ale jiná zkušenost říká, že by to byl zázrak. A ani zázraky se samy od sebe nestávají, i těm musí pokaždě někdo pomoci. Trochu vás ale potěším. Věnuji vám možnosti, ostatním lidem i čarodějům nedostupné. Bude vám pak lehčeji.“

„Dobře, ale v čem můžeme pomoci?“ starala se opět Katka.

„Například pozorováním,“ řekla Merani vážnější telepatii. „Nemohu mít oči všude, mám také jen dvě. Mohu se telepaticky napojit na lumuximy, ale ne na všechny najednou. Mohu vám ale dát něco podobného »mapě rozmístění čarodějů«, s tím rozdílem, že předměty sledování jsou jiné. Martine, zbytečně po tom ve své paměti nepátrej, není to tam. Napadlo tě aspoň, proč jsou puntíky označující čaroděje zelené? Zelená označuje objekty nejnižšího významu, červená nejdůležitější. Proto barva odlišuje pohyb – červeně vidíš ty nejnebezpečnější, co letí v »giroltu.«“ A barev můžeš mít na té mapě současně až sedm. Je to privilegovaná funkce. »Jarlové« na »Základy kouzel« mají jediný druh objektu – lidi s telepatii neboli »lapikyjou«.

„Co všechno se tím dá sledovat?“ zajímal se hned Martin.

„Spíš se zeptej, co se tím sledovat nedá,“ usmála se Merani. „Nezobrazíš tím mě ani mé kolegyně. Dalo nám práci, abychom se vám lidem nezobrazovaly, stejně jako přimět dějinný modul lumuximů zobrazit i nefixované historické události a k jiným připojit příznak »zobrazovat jen privilegovaným«... Spoustu věcí jsme většině čarodějů nezpřístupnily, ale muselo to být, abyste nám ani sami sobě nedělali naschvály. V tom jste byli vy lidé odjakživa mistři...“

„Snad ne všichni,“ protestovala Katka.

„Ne všichni,“ souhlasila Merani. „Vždycky jen ti nejhorší, kteří pak zneužili, co se zneužít dalo. A konec úvodu, teď se to všechno naučíme.“

Tím pro všechny začala další lekce...

Pozorovací službu nakonec vzali na sebe dospělí. Ředitel školy, učitel Hiller a jeho bratr geolog Hiller si rozdělili hlídky a začali bedlivě sledovat Čechy a okolí. Jistě jim pomůže i Kryštofova a Martinova funkce »vzбуд' mě a ohlas mi změnu«, pochválila ji i Merani, ale případná protiakce bude jen na nich.

„A my nic?“ posteskl si Martin.

„Pro vás mám delikátnější úkol,“ řekla Merani. „Ovšem jen když budete ochotní. Nebude to úplně snadné ani bezpečné.“

„Ale to se rozumí, že chceme!“ hlásila se hned Katka.

„Jenže se na to musíte naučit používat »daramild«,“ dodala Merani. „Vím, že ho někteří čarodějové znají. Třeba Zulugach. Nevšimli jste si ho, jak k vám přicházel? Napovím vám. Nejprve to vypadalo, že do místnosti vletěl malý kámen a vzápětí se tam objevil Zulugach. Tomu se říká »daramild«, skok na označené místo. Jenže Zulugach zná jen skok na hmotnou »dunzu«, kterou si musí do cíle vhodit nebo umístit telekinezí »kojmhu«. Asi jste si nevšimli, že vám »dunzu« hodil do bytu skrz zavřené okno a stejnou cestou přiletěl i sám.“

„My měli to okno vždycky otevřené,“ řekla Katka.

„Je to podobné, jako když procházíš stěnou,“ řekla Merani. „Jenže to má delší dosah. Maximální překonávaná vzdálenost odpovídá průměru oblasti, řízené jedním lumuximem, v krajním případě jeden a půl tisíce kilometrů. Nemůžete však překračovat hranice z jedné oblasti do druhé. Když se někde sousední oblasti překrývají, dostanete se do společné oblasti jedním lumuximem, pak přesednete na druhý a pokračujete, nicméně musíte přesedat, přímo to nejde. Nebo aspoň ne jednoduše.“

I Ambíjanské lumuximy mají omezení, pomyslela si Katka. Ale i tak jsou dokonalejší, než všechno, co kdy vymysleli lidé.

Zulugachův způsob využívání »daramildu« byl jednodušší. Nedovoloval skoky na velké vzdálenosti, ale umožňoval vstoupit

do domů stěnou místo dveřmi. Meranin způsob byl obecnější. Jako »dunzu« mohl využívat i předměty, označené na mapách, dokonce i nepřátelské čaroděje. Skok se pak uskutečnil stranou a lumuxim se postaral, aby to bylo tam, kde je volno.

A právě to měl být první Martinův úkol. Měl se – neviditelný – vypravit za vědmou Pildroji do generálního štábu.

Martin opustil školu právě když Pildroji přelétávala pobřeží Jadranu. Aby se neobjevil v letadle, zadal si jako doplňující údaj výšku pět set metrů nad terénem, takže se objevil nízko nad mořem. Byl na to však připravený a na teleskopické tyči bekenru pokračoval v letu hluboko pod letícím airbusem. Tak přeletěl hranici českého lumuximu, dostal se pod vliv italského lumuximu a letadlo s vědmou Pildroji, které mu mezitím odletělo dopředu, skokem opět hbitě dohonil.

Když airbus přistál v Římě, Martin také přistál, před letištní budovou se poblíž davu zviditelnil a čekal. Nečekal ale dlouho. Pildroji přestoupila na jiné letadlo a zakrátko byla ve vzduchu. Martin ji pochopitelně následoval. Splést se nemohl. Merani mu vědmu Pildroji označila červenou barvou bez ohledu na rychlost, takže se mu nemohla ztratit. Musel si ale dávat pozor na hluchá místa mezi lumuximy. Letoun s Pildroji se jim nevyhýbal, naštěstí mířil směrem, kde žádná hluchá místa nebyla. Musel jen občas »přesedat«. Většinou nad Středozezemním mořem, v neviditelnosti si ho mohl těžko někdo všimnout. Letěl však mnohem déle než při letu z Prahy do Říma a musel dvakrát přejít z lumuximu na lumuxim, než letadlo začalo zvolna klesat na přistání.

Tam Pildroji opustila letištní prostor. Před letištní budovou si vzala taxík a vyrazila po silnici. Martin si v nastavení ponechal výšku pěti set metrů, takže auto sledoval pro změnu shora, jenže přechod lumuximů nehrozil a sledovat taxík z výšky bylo snadné. Pildroji vyjela z města na dálnici a zamířila kamsi do hor. Merani

tvrdila, že pojede do jejich »generálního štábu«. Přečetla si to z vědminých myšlenek, takže Martin o cíli cesty nepochyboval. Pořád byl neviditelný, nikdo ho nezpozoroval a pokud ho někdo náhodou sledoval na mapě, neodlišil ho od čarodějů, uhánějících po dálnici. Letěl jen poněkud výš, ale to mapa nezobrazuje. Při letu »na koštěti« se dá dosáhnout rychlosti menších sportovních letadel, auto mu nemohlo uniknout a ještě se stihl porozhlížet po okolní krajině. Líbila se mu. Byla jen mírně kopcovitá, všude byly udržované sady nebo pole, zkrátka bylo znát, že tu žijí dobří hospodáři. Ale na mnoha místech tu byly i vojenské objekty, při cestě minuli dvě vojenská letiště a svrchu viděl i větší množství těžkých hranatých tanků, vojenských aut a obrněných vozů.

Hezká krajina dobrých hospodářů, ale až příliš připravená na válku. To přece musí lidi znervózňovat, mít pořád před očima tanky a jiné bojové příšery, pomyslel si Martin.

Auto sjelo z dálnice a pokračovalo po užší cestě směrem ke kopcům. Až teď se ukázalo, že to nebyl obyčejný taxík. Cestu zde na několika místech přehradily vojenské závory, ale hlídkující vojáci je vždy včas zvedali ještě daleko před taxíkem, takže jimi Pildroji projížděla bez zdržení. Že by tolik hlídek drželi samotní čarodějové? Martin uvažoval, že závory otevírá telepatický příkaz. Mapa ale mezi hlídkami žádné čaroděje neukazovala. Nemuselo to tedy být telepatíí. Stačilo by, aby auto s Pildroji sledoval jeden čaroděj v »generálním štábu« a o včasné otevírání závor se staral pomocí obyčejného telefonu. A vůbec tu bylo čarodějů málo!

Martin si zvětšil měřítko. Ano, to bude ono! Vpředu na úpatí kopců byla konečně větší koncentrace zelených světélek. Tam asi bude »generální štáb«. Na obzoru spatřil výstavný zámeček. Ale proč ne? Nemusí být všechny generální štáby světa v podzemních protiatomových bunkrech, podobných Hitlerovu Vlčímu doupěti. Zámeček vypadá na satelitních snímcích civilně,

nikde známka důležitého vojenského objektu. Je to inteligentnější maskování než pomocí maskovacích sítí, které se snaží nepřítele zmást, že v daném místě není nic než pusté kopečky. Nakonec – i Hitler skončil v monumentální, ale civilně vyhlížející budově Říšského kancléřství... Podle množství zelených teček je to ale budova s nejvyšším počtem čarodějů široko daleko a jestli někde má být »generální štáb« čaroříše Vipon, bude to nejspíš tady.

Auto zastavilo před honosným vchodem do budovy a Martin snížil výšku letu na dva metry. Byl zvědavý, co se bude dít. Zdálo se mu, že Pildroji nebude jen tak někdo, ale že si jí tady váží. Nepatří nakonec k užšímu velení čaroříše Vipon? Každopádně je její návrat zajímavý. I když zámeček vypadal civilně, vchod nebyl přístupný volně a každému. Byla tu sice velká vrata, aby mohlo dovnitř vjet auto, ale před vozem Pildroji se neotevřela. Čarodějnice musela vystoupit a vejít turniketem, který by Martina dovnitř nepustil. Po dobrém to tedy nešlo, Martin musel použít prostorovou fluktuaci »daramild«. Jak to ale udělat, aby ho hned neodhalili navzdory jeho neviditelnosti? Kdyby na náhodném místě vskočil do budovy, mohl by se stejnou náhodou ocitnout v chumlu lidí, kde by mu neviditelnost nebyla nic platná. Rozhodl se tedy vskočit do budovy půl metru pod stropem, kde se nedá očekávat tlačení. Nevýhodou bylo, že průčelní okna zakrývaly žaluzie, kterými nepronikalo světlo dovnitř ani ven. Mohl vskočit do úplné tmy stejně jako do oslňujícího světla.

Nakonec se rozhodl proskočit dovnitř čtyři okna od vchodu, kde už snad nebude sídlo nějaké bezpečnostní služby. Tentokrát použil metody, užívané Zulugachem – nejprve vhodil dovnitř svůj neviditelný terčik »dunzu« a až po několika vteřinách proskočil sám. Během té doby se »dunza« jistě dokázala sama vzdálit ode všech překážek, aby mu umožnila bezpečný skok.

Ocitl se ve ztemněné místnosti, kde nikdo nebyl. Jenže než se mohl otočit a hledat další směr průzkumu, místností se ozvalo slabé lupnutí a vzápětí ho cosi tvrdého udeřilo zezadu do hlavy. Čistě reflexivně poslal tím směrem přimražení »plešigó«, jenže hlava se mu točila natolik, že dopadl na podlahu, kde ho vzápětí zavalilo jakési tělo.

Odhalili ho tedy rychle!

Osudový omyl

Martin se zpod cizího těla dostal poměrně rychle. Bylo totiž v důsledku přimražení úplně bezvládné a ke všemu to nebyl velký chlap, spíš nějaký střízlík. V té chvíli se Martin choval jako stroj, vedený utkvělou myšlenkou: nenechat se chytit a když už, pak se nedat lacino. Vytrhl se a vzletěl vzhůru, až se zády opřel o strop, kde se chvílku uklidňoval.

Další útoky však nepřicházely. Že by se tu nacházel jediný protivník, ke všemu vyřazený přimražením? To by byla při vší té smůle aspoň malá, ale potřebná kapička štěstí. Člověk přimražený kouzlem »plešigó« se sám nevzpamatuje. Kouzlo se samovolně rozpadne, ale může to trvat hodinu i tři. Dá se to urychlit pouze protikouzlem, vyslaným jinou osobou. Martin se tedy nemusel bát dalšího útoku zneškodněného nepřítele. Dokonce se mu vrátila drzost, takže vytáhl hůlku »kérto« a rozsvítil si kouzelné světélko »riwbir«, aby se na vyřazeného nepřítele podíval.

Jenže v té chvíli překvapením úplně strnul.

Nepřítelem byla – jeho kamarádka Kateřina.

Samořejmě ji okamžitě odmrazil. Sletěl k ní, nadzvedl jí hlavu a opatrně ji začal pleskat přes tváře, ale kamarádka byla příliš vyvedená z míry a chovala se zmateně.

„Co tu děláš?“ vyjel na ni.

„Co... co... co se to...“ blekotala nesouvisle. Ležela pořád na podlaze a teď si jenom oběma rukama zakryla obličej.

„Kde ses tu vzala?“ udeřil na ni přísně, aby nepochybovala, že je to výslech.

„Za... za tebou...“ vykoktala.

Prudce se otočil, ale v místnosti za ním nic nebylo, co by je mohlo ohrožovat. V první chvíli si myslel, že je to varování před

nebezpečím, ale když tu možnost vyloučil, až pak ho napadlo, co mu chtěla říci.

„Tys letěla za mnou?“ pokračoval tedy ve výslechu.

„Jo,“ vyhrkla lakonicky.

„Ale proč?“ chtěl vědět.

„Chtěla jsem... ti... pomáhat,“ vysoukala ze sebe. Lezlo to z ní jako z chlupaté deky, nebyla ještě ve své kůži.

„Tobě nedošlo, že to bude nebezpečná výprava?“ vyčetl jí.

„No... právě proto...“ odtušila. „Letěla jsem za tebou, sám jsi mi dělal »dunzu«... akorát teď... nějak mi to nevyšlo...“

„Jo – a srazila ses se mnou,“ pochopil. „Jenže já jsem byl ve střehu a považoval jsem to za útok. Buď ráda, že to bylo jen přimražení! Kdyby šlo opravdu do tuhého, mohl bych použít masomlýnek, a věř mi, mrzelo by mě to víc než tebe! Vždyť už jsi mohla být po smrti!“

„Musím se... rychle... vzpamatovat...“ drmolila tiše, sotva jí rozuměl. „...musím... se... rychle... vzpamatovat...“

Skoro ji neslyšel, ale nebylo to zřejmě určené jemu, to se tak sama povzbuzovala proti šoku, ve kterém byla. Ale bylo to asi účinné, neboť se po chvílce nadzvedla a s jeho pomocí si sedla.

„Tys mi ale dal!“ vyčetla mu.

„Ty mně taky!“ oplatil jí to. „Víš, jak jsem se lekl, že mě odhalili? To si piš, že bych se jim nedal lacino!“

„Kdyby tě přimrazili, na nic by ses nezmohl,“ řekla. „Proto jsem letěla za... za tebou. Počítám, že nikdo ne... nevyřadí dva čaroděje tak snadno jako jednoho. Mohli bychom se podporovat.“

„A místo toho mě jenom zdržuješ!“ vyčetl jí. „A Pildroji mi uteče! Teď už bude podávat hlášení a já měl být u toho!“

„Hele, Mart'ó, nezlob se!“ přešla do prosíku. „Půjdu tam s tebou, budu dávat větší pozor, teď už se nesrazíme! Kdybych tak blbě do tebe nevrátila, ani bys o mně nevěděl a nedělal by sis

se mnou starosti. Neboj se, budu jako myška, nikdo si mě tam ani nevšímne. Zkus dělat, jako že o mně nevíš! Uvidíš, že to půjde!“

„Nejlepší by bylo, kdybys na mě počkala tady,“ rozhodl. „Až se budu vracet, stavím se tady pro tebe. Koukám, že ses už vzpamatovala, tak přestaň blbnout, ty třeštidlo, počkej na mě tady a nevyšiluj! Kdybys použila kouzlo »mrachoc«, sledovala bys mě přesněji a nesrazila by ses se mnou. A už mě nezdržuj! Jdu honit Pildroji, dostal jsem to za úkol od Merani! Nebudu mít čas starat se ještě o tebe.“

Zvedl se a zmizel skokem »daramild« do těsné blízkosti čarodějnice Pildroji.

Kateřina se rychle otřepala.

To víš, budu tady čekat a o všechno přijdu, pomyslela si. Jen si musím dát větší pozor!

Vstala, zneviditelnila se – a skočila za ním.

„Situace v Evropě se od základu změnila, bohužel směrem k horšímu,“ referovala právě čarodějnice Pildroji členům svého generálního štábu. Bylo to sedm zamračených čarodějů, sedících u dlouhého půlkruhového stolu a pozorně poslouchajících. Dva si dokonce dělali nějaké poznámky.

Místnost, v níž se nacházeli, skutečně vypadala jako štáb nějaké armády. Celou jednu stěnu zaujímalá podrobná mapa světa pokrytá tisíci barevnými tečkami. Martina zaujala skupina několika červených teček, přesouvajících se po mapě přes Indii směrem k Tibetu. Kdyby to byly »girolty«, mohlo by to znamenat, že letí napadnout velitelství Indicko-asijské čaroříše ve Lhase. Neztrácel čas a spojil se telepatii s Merani, aby ji upozornil na tuhle, podle jeho mínění velice závažnou skutečnost.

»Vím o nich«, ujistila ho však Merani. »Nestarej se o ně.«

Martin se tedy opět zaměřil na Pildroji a na její raport. Lidé zde zřejmě nebyli, protože Pildroji hovořila jazykem »gazlac«,

neboli, jak říkala čarodějnice Sazgipi, řečí »moudrých«, »jedinou, kterou se dorozumíš všude«.

„Mezi těmi hlupáky a »ekeidy« jsem nespátřila nikoho, kdo prokazatelně patří k Mankuzgó,“ pokračovala Pildroji. „Avšak je s nimi jiný element. Do jednání se vměšovala osoba připomínající původní Ambíjanky. Pravděpodobně jde o zneužití nestandardní, zapomenuté »formy«, ale dojem vzbuzuje velkolepý a co horšího, ovládá i dosud neznámá kouzla.“

„Nestandardní »forma« Ambíjanek?“ opakoval po ní jeden z těch sedmi nedůvěřivě. „Ale kde by k ní přišli?“

„Podle všeho našli nějaký zapomenutý artefakt v pyramidě v Sakkaře,“ tvrdila Pildroji. „Tam, co nedávno proběhl incident s ilegální návštěvou Evropanů. Tvrdili mi, že z pyramidy odvezli pravou Ambíjanku, jakousi Merani.“

„Prověříme, zda se to jméno někdy objevilo v souvislosti s původními Ambíjany,“ přikývl nedůvěřivý čaroděj. „Podle toho soudím, že odmítli vydat účastníky incidentu. Nebo se mýlím?“

„Nemylíte,“ potvrdila mu Pildroji. „Falešná Ambíjanka mi přitom tvrdila, že »girolt« pilotovala sama osobně a že se na ni naše zákony nevztahují.“

„Na to bychom se podívali!“ pronesl hněvivě další čaroděj. „Na celosvětovém uznávání našich zákonů musíme trvat.“

„Bude to nutné,“ souhlasila s ním Pildroji. „Ta samozvaná Ambíjanka neuznává ani současnou velmocenskou rovnováhu. Tvrdila mi, když my jsme první velmoc světa, pak ona samotná je nultou, tedy nad námi nadřazenou světovou velmocí.“

„Drzost!“ komentoval to další čaroděj.

„Musím jí ale uznat i neobvyklé znalosti,“ přidala Pildroji další postřeh. „Přesvědčila mě, že umí číst myšlenky. To by pro ni byla v některých případech výhoda. Navíc ovládá psychologické zbraně, dokáže zdeptat sebevědomí, navodit pocit viny a vytvořit poráženeckou náladu. Nejde jen o naše soukromí, ale čtením

myšlenek dokáží odhalit všechna tajemství, která se dají tímto způsobem získat. Nepotřebuje ani mučení!“

„Opravdu zajímavé prostředky,“ souhlasil první čaroděj. „Jenže tohle všechno se týká případného vyjednávání, ke kterému ani nemusí dojít, když protivníka hned prvním úderem rozdrtíme na padrť. I když by bylo lepší nejprve vyzvědět její prostředky, ty by se mohly hodit i nám.“

„Musím připomenout její sebevědomí,“ přisadila si Pildroji. „Když jsem jí naznačila, že po porážce rebelů nastolíme na celém světě náš pořádek, odsekla mi, že žádné rebely porážet nebudeme a že nám na to lumuximy nedali. Nevypadla zkrátka z role ani při této příležitosti a jednala, jako kdyby byla pravou Ambíjankou. Vám všem vzkazuje, že je konec válek. Ona se prý o to postará.“

„Jedinci nás ohrozit nemohou,“ odvětil s klidem nejstarší.

„I tak myslím, že se nás bojí!“ přidala se Pildroji. „Tvrдила, že mě pustí jen proto, abych vyřídila její vzkaz, ale já si pořád myslím, že to jen potřebovala nějak odůvodnit, aby hned nepřišla o tvář. Samozřejmě že měla silné řeči i o soudcích, tvrdila, kdo z nich má na svědomí nějaký justiční zločin, přijde o veškerou moc lidskou i čarou a bude posledním ze všech, ale to byly jen řeči. Chvástala se, že po zkáze Atlantidy odebrala kouzelnou moc pěti tisícům čarodějů.“

„To asi vyčetla z »Dějin Knih a Kouzel«,“ mýnil nejstarší čaroděj. „Je tam o tom zmínka. Dokonce – a o tom už se vedou dlouho spory – ten rozsudek údajně vynesl někdo z Ambíjanů, ale odborníci se zatím shodují, že to bylo jen přenesené z nějakých dřívějších pravidel. Ambíjané přece vyhynuli.“

„Oni ale tvrdí, že ne,“ řekla Pildroji.

„Z toho omylu je rychle vyvedeme,“ řekl nejstarší čaroděj. „Takže abychom to shrnuli... Evropská čarořiše odmítla podřídit se naší Afro-indické, což je totéž co vyhlášení války. Zdá se však, že to udělali na příkaz agentů Indicko-asijské, prokazatelně se

tam poslední dobou párkrát objevili. Od Mankuzgó by to nebyl špatný tah. Kdybychom vrhli své síly proti Evropě, vletěli by nám do zad a ještě by tvrdili, že jsme válku zahájili my. A kdyby se k Indicko-asijské Mankuzgó přidala Sibiřská Fasyray, Australská Uveratad a Jihoamerická Gegergok, byli bychom v ohni ze všech stran. Jihoafrická Xoigay a Severoindiánská Keoguas nám slíbily podporu, ale jsou to slabí a navíc nejistí spojenci, slíbili to pod nátlakem a při prvních těžkostech se vzdají.“

„Zato my jsme nejsilnější v historii,“ připomněl mu další.

„Ano, jsme nejsilnější,“ souhlasil nejstarší. „Přinejmenším nám patří pás od severu Afriky po Indii, navíc Severní Amerika i s nejrozvinutější technickou civilizací Spojenými státy, která vojensky ovládá Japonsko, Evropu a oblast na jih od Číny. Její vojenskou moc ovládáme sice neoficiálně, zato pevně. Vládnoucí loutky těch »kekidů« udělají, co jim nařídíme, i kdyby je to mělo stát životy. Tím spíš, když si myslí, že se všechno děje pro jejich moc a sílu. A přiznejme si, jejich atomové zbraně jsou nejsilnější nejen na světě, ale i v nejbližším vesmíru, i když si ti »kekidové« pořád myslí, že jim vládnou oni a ne my. Bláhoví!“

„Navíc máme nejvíc lumuximů i telesge,“ přidal třetí.

„To je sice pravda, ale máme také nejvíc pážat,“ připomněl všem ten nedůvěřivý. „Pážata jsou slabá. Chtělo by to počkat, až budeme mít nejvíc »tagelů« nebo aspoň »zolgípo«.“

„I pážata ovládají ničivá kouzla, kterými mohou v minutě zdecimovat lidské armády nebo úplně vyhladit celé regiony,“ řekl nejstarší. „Navíc jsou strategicky rozmístěná právě v té Evropě, odkud mohou podniknout zdrcující útok jak na Sibiřskou čaroříši Fasyray, tak i na Indicko-asijskou čaroříši Mankuzgó. Potřebují už jen nastartovat lumuximy a na to máme dostatek »jarlů«. Až se celá Evropa pohne na východ, padne Fasyray do dvaceti dnů do prachu a Mankuzgó ji nepřečká ani o dalších dvacet dní. Budeme se starat pouze o čaroděje a naše pážata s jarly v čele zmasakrují

»ekeidy«. O takovém vítězství se ještě nikdy nikomu ani nezdálo! Zbývající čarořiše se poddají nebo je také zmasakrujeme, ale já si říkám, že to ani nebude třeba. Až vyhubíme Fasyray a Mankuzgó a s nimi pět miliard podřadných »ekeidů«, nikdo na světě se nám neodváží odporovat. Každý se poddá.“

„Ti v Evropě mi nejdou do hlavy,“ potřásal hlavou opět ten nedůvěřivý. „Nezdá se mi, že by dokázali sami nahodit lumuxim. Viděl bych za tím spíš emisary z čarořiše Mankuzgó. Nebyli ti »Evropané«, co jste tam viděla, na Evropu trochu... exotičtí?“

„Pokud mohu posoudit, ne,“ řekla Pildroji.

„Podle čeho tak soudíte?“ obrátil se k ní nedůvěřivý.

„Dobrá polovina těch, co jsem viděla, byli blondáci,“ řekla Pildroji. „Takové u Mankuzgó nenajdete. Všichni měli evropský vzhled, to skoro vylučuje Indicko-asijskou čarořiši.“

„Jejich agenti tam byli,“ trval na svém nedůvěřivý. „Když mohli použít »formu« mimozemšťanky, nebyl pro ně přece žádný problém použít podobnou »formu« místního člověka.“

„To by pro nás bylo ještě horší,“ řekla Pildroji. „Musím se také zmínit, že mě tam neposlechla kouzla. Několikrát jsem se je bez úspěchu pokusila uplatnit. Jako kdyby byl místní lumuxim po tuto dobu vypnutý, či co. Kdyby tomu tak bylo, kdyby dokázali lumuxim na určitou, pro ně nejvýhodnější dobu vypínat, bylo by celé toto území pro nás krajně nebezpečné.“

Během tohoto pokračování úvah zdejších čarodějů se Martin rozhodl opět zavolat telepatii Merani. Plány na násilnou invazi Afro-indické čarořiše se mu zdály nebezpečné. Jenže Merani jeho obavy nesdílela.

„Já tu debatu také sleduji,“ ujistovala ho. „Jak víš, pro mě neplatí fixace událostí do dějin, mohu je sledovat přímo. O těch plánech tedy už vím.“

„Tak na co jsem tu já?“ zamračil se Martin. Uvědomil si, že jeho cesta ztratila opodstatnění. Doufal, že přinese čerstvé zprávy

přímo z generálního štábu Afro-indické čaroříše a zatím je tu jen pasivním a vlastně zbytečným divákem, i když nebezpečí cesty se tím nezmenšilo.

„Musela jsem tě tam vyslat pro případ, kdyby se nepodařilo spojení s jejich lumuximem,“ ujistila ho Merani. „Vzpomeň si, jak mi Pildroji vyhrožovala, že se vývoj nezastavil ani u čarodějů a že mohu být nepříjemně překvapená! Mezitím jsem si ověřila, že jejich slibovaný vývoj nespočívá v tom, že by mi odstříhli privilegované funkce lumuximů. Objevila jsem nějaká vylepšení, ale ne tak zásadního charakteru, aby mě nepříjemně překvapily. Ale nestrachuj se, budeš mít významnější roli.“

„Co tady mám dělat?“ zeptal se Martin raději přímo.

„Zjevíš se jim a vyřídíš moje vzkazy přímo,“ řekla Merani. „Nemusíš se toho bát, věřím si, že tě ochráním.“

„To bude ale opravdu »jízda na tygru«!“ hvízdal si Martin.

„Může to tak vypadat,“ souhlasila Merani. „Ale bude to bezpečnější než jízda na kole.“

„Tak jo,“ souhlasil Martin. „Kdy se mám objevit?“

„Dám ti vědět,“ řekla Merani.

Merani ex machina

Martin se tedy nemusel zabývat poradou zdejších čarodějů, přinejmenším ne tak podrobně a pozorně. Vědomí, že Merani děj v »generálním štábu« pozoruje také, z něho sňalo odpovědnost za věrné zachycení všech detailů jednání. Mohl se věnovat i dalším podrobnostem, kterých si všiml.

Skupinka červených teček, které odhadoval na »girolty«, se mezitím na mapě odchýlila od směru na Tibet. Opisovala zatačku, chvíli mířila kamsi na Austrálii, ale když zatačku dokončila, bylo jasné vidět, že se vlastně vrací. Zdejší čarodějové byli ale zabraní do přetřásání posledních zpráv od čarodějnice Pildroji, že si toho podivného obratu ani nevšimli.

»Merani?« zkusil se zeptat mimozemšťanky. »Je to tvé dílo, že se girolty otáčejí, nebo si to jen rozmyslely?«

»Je to mé dílo,« přiznala Merani. »Narušila jsem jim trochu navigaci. Oni si pořád myslí, že letí na Lhasu. Nevšímej si jich, to se tě zatím netýká.«

»Já jen, že si toho zdejší čarodějové ještě nevšimli,« dodal jenom Martin na vysvětlenou.

»Taky mě to pobavilo,« odvětila telepaticky Merani, ale pak umkla. Nedivil se tomu. Měl takové tušení, že je zaujatá jinde.

Čarodějnice Pildroji mezitím v generálním štábu ukončila svůj raport, ale neodešla ze sálu a posadila se do jednoho volného křesla u velkého stolu. Znamenalo to, že sem patří, nebo využila volného křesla? Sotva ale dosedla a podívala se na velkou mapu, všimla si, tak jako Martin, že »girolty« změnily směr a vracejí se.

„Konec strašení?“ zeptala se. „Hlavní akce se odkládá?“

„Co tím myslíte, kolegyně?“ zeptal se jí nejstarší čaroděj.

Jenže pak si toho všiml i on.

„Kdo jim nařídil návrat?“ rozkřikl se aby upoutal pozornost ostatních čarodějů. „To přece nemělo být cvičení!“

Dva z čarodějů strnuli, ale nebylo to jen překvapením, bylo znát, že s někým telepaticky diskutují.

„Bez rozhodujícího úderu na Lhasu ztrácejí smysl i ostatní akce!“ připomněl všem nedůvěřivý čaroděj. „Jestli selhal útok na Lhasu, bylo by rozumné zarazit a odložit všechny mise!“

„To půjde těžko,“ zavrčel nevrle nejstarší čaroděj. „Spojení do Evropy pomocí telepatie nefunguje, dokud si jarlové nenahodí evropské lumuximy. Jenže až to udělají, bude to pro naše prosté bojovníky signál k zahájení masakru Evropanů a ten už jen tak nezastavíme. Na deset tisíc obyčejných »kekidů« je tam dvanáct pážat a jeden jarl, navíc úplně bez kouzelné moci, aby se na mapě nezobrazovali. Musí si nejprve odemknout »telesge« a teprve pak se k nim připojí. A znáte »keкиды«! Budou tak dychtiví dostat se do ráje, že je nikdo neudrží!“

V té chvíli se Martinovi v hlavě ozval hlas Merani.

»Jsi připravený? Přišel tvůj čas!«

Uprostřed »velitelského stolu« znenadání vyvstala postava chlapce. Nebylo na něm nic zvláštního, jen že se zjevil v hlavním »operačním sále« velitelství Afro-indické čaroříše, kam byl vstup nepatřičným osobám pod trestem smrti zakázán. Stál na stole, jen si botou odhrnul pár sešitků s poznámkami dvou čarodějů.

»Řekni jim, že válka právě skončila,« pobídla ho na dálku telepaticky Merani.

»Dobrý den a pokoj všem lidem dobré vůle!« řekl chlapec všesměrovou telepatii. Patřil tedy mezi čaroděje, ale všem v sále bylo jasné, že nejde o páže Afro-indické čaroříše. V ruce dvou – tří – pěti čarodějů se rázem objevily hůlky »kérto«, namířené na vetřelce. Takovou přesilu by žádný čaroděj neustál, ale ten kluk si z ní zřejmě nic nedělal. Spoléhat se na kouzlo »suricho«, jinak též »zrcadlo« a zejména staršími čaroději posměšně zvané »kouzlo

zbabělců«, bylo přímo v srdci nepřátelské čaroříše opovážlivé. »Suricho« se dá přece poměrně snadno obejít.

Chlapce však zřejmě nechránilo »suricho«, ale něco jiného, co mu dovoľovalo vysmívat se hrozícím trestům.

„Je mi velkou ctí oznámit vám, že vámi nevyprovokovaná, ale zahájená válka právě skončila,« pokračoval chlapec s posměšným tónem v telepatii. »Jistě jste si všimli, nežádám po vás ukončení války, ale oznamuji vám to. Jak jste již zjistili, váš bombardovací letecký svaz se právě obrátil k návratu a v Evropě nikdo žádný lumuxim nezapne. Radím vám odvolat vaše invazní pluky, pokud o ně nechcete přijít definitivně.«

„Kdo jsi, ksakru?“ vykřikl nejstarší čaroděj vztekle.

„To je jedno z těch nových Evropských pážat!“ poznala Martina vědma Pildroji, nechápající, jak se tu ten kluk vzal.

Vykřikli to oba normálním hlasem, jenže setrvali u jazyka »gazlac«. Což chlapce nevyvedlo z míry.

„Mýlíš se, Pildroji,“ opravil vědmu. „Jako »páže« bych si sem rozhodně netroufl. Ale už mě delší dobu uznávají za »jarla«, takže toto uznání zdvořile vyžadují i od vás.“

„Něco tak drzého by si netroufl ani baron »blikirč«!“ vyhrkl překvapeně nedůvěřivý čaroděj.

„Na »barona« ještě nemám,“ řekl sebekriticky Martin. „Ale páže už také nejsem. Jsem jarl Martin, expert na Příručku základů kouzel a v této chvíli navíc vyslanec Merani, velitelky hvězdné lodě Ambíjanů, kterou jsme vzbudili, aby nám pomohla dát svět opět do pořádku.“

„Ambíjané přece vyhynuli!“ zaječela umíněně Pildroji.

„Zbytečně to, Pildroji, překrucuješ! Vypůjčit si »formu« Ambíjanů by asi šlo, ale schopnosti Merani ne, neboť nepocházejí z našeho světa. Merani je nejméně o pět tříd výš nad nejvyššími čaroději. Uvědomte si, kouzla nejsou vaše, ale Ambíjanů. A dali nám je, abychom si jimi pomáhali a ne abychom se jimi vraždili.“

„A co tedy od nás chceš?“ zeptal se ho nepřátelsky znějícím tónem nejstarší čaroděj.

„Bude toho víc,“ řekl Martin. „Především konec války, to je první ze všech podmínek, o které se nebudeme dohadovat. Už je to vlastně skutečností, ale chceme, abyste to legalizovali. Stáhnete své bandy najatých vrahů nejen z Evropy, ale z celého světa.“

„Nemáme ve světě žádné bandy!“ ohradil se čaroděj.

„Ale máte!“ nedal se tím Martin ovlivnit. „Myslíte si, že se Merani ještě nedokázala zorientovat? Dobře ví, že vládnete nejen v Africe, ale i v Americe. Komu tedy patří ty stovky vojenských základen po celém světě? Neříkejte, že Severoindiánské čaroříši Keoguas, která dnes má jen pár indiánských rezervací! Stáhnete tedy i všechny tyto bandy, jasné?“

„To nejsou naši vojáci,“ namítl nejstarší. „Ti patří lidem, ne nám, čarodějům! Za ně neneseme žádnou odpovědnost!“

„Neříkejte!“ přešel Martin do ironie. „A za miliony cizinců, chystajících se zmasakrovat Evropu, taky nenesete odpovědnost? Zeptám se trochu jinak – kdo to financoval a financuje? Snad ne lidé, ti hloupí »kekeidové«? Ba ne, Nathaniele Philipe, je to vaše práce, vaše finance a vaše vina. Náprava je tedy na vás. Vy to teď musíte napravit!“

„A co když nás to ani nenapadne?“ opáčil čaroděj. Bylo znát, že ho trochu rozhodilo, že ho ten vetřelec oslovil jménem.

„Máte samozřejmě možnost odmítnout,“ řekl blahosklonně Martin. „Pak se ale připravte na to, že to napraví sama Merani. Ale bez vás, rozumíte? Vy budete nulami mezi čaroději i mezi lidmi. Po zkáze Atlantidy potrestala Merani odebráním kouzelné moci pět tisíc čarodějů. A pokud se nějací odborníci shodují, že to bylo jen přenesené z nějakých dřívějších pravidel, pak je to známka jejich nekompetentnosti a neznalosti.“

„My zásahy nějaké »Merani« odmítáme!“ rozhodl se pro odpor nejstarší čaroděj. „Vyříd' jí, že se nenecháme vydírat.“

„Jednejte tedy podle svého rozumu,“ přikývl Martin. „Ale bez prostředků, poskytovaných civilizací Ambíjanů.“

Obrovská mapa na stěně náhle zhasla. Místo ní byla šedivá plocha, pokrytá jemně mihotajícím zrněním.

„Merani právě na dálku vypnula zdejší lumuxim,“ oznámil zkoprnělým čarodějům Martin. „Nemáte dálkovou telepatii ani zdroje, máte jen prostředky, vyvinuté lidmi. Volejte si mobilními telefony a prostředky nutné k životu nakupujte od lidí.“

„Ty si myslíš, že tě teď necháme utéci?“ natáhl se čipernější mladší čaroděj po Martinově noze.

Martin to však čekal a vznesl se včas z dosahu jeho rukou.

„Je to podvod!“ vykřikl nejstarší. „Nikdo nic nevypnul, to by tenhle bastard nemohl létat!“

„Mýlíte se, Nathaniele Philipe,“ ušklíbl se Martin. „Jsem tu jediný, kdo může využívat kouzel. Ale ne ze zdejšího lumuximu. Meranino vlákno mě spojuje se středoevropským lumuximem.“

Podle marných pokusů ostatních čarodějů použít proti tomu drzounovi jakékoliv kouzlo, se zdálo, že pravdu má ten drzoun.

„Mám tedy Merani vyřídít, že se nenecháte vydírat?“ zeptal se Martin ještě přehnaně zdvořile čarodějů.

„Jistě!“ odpálil ho nejstarší, Nathan Philip. „Vyříd' jí, ty bastarde, že to má u nás schované!“

„Vyřídím,“ slíbil Martin. „Merani se podle toho zařídí. Jen jste jí trochu usnadnili rozhodování. Mimochodem, víte o tom, že silueta vašeho zdejšího paláce má s tibetským klášterem ve Lhase podobné řady okének? A navíc jsou tu hory... A nečertěte se, já už beztak odcházím!“

V té chvíli Martin očím čarodějů zmizel. Ani neměli tušení, zda se jen nezneviditelnil, nebo opravdu zmizel pomocí skoku »daramild«. Pravda byla to druhé, Merani svého vyslance vytáhla jediným skokem až do sborovny ve škole, kde už na něho čekali.

„Poslyš, Merani, co mělo znamenat, jak jsi mi napověděla teď na závěr o podobě jejich paláce s tibetským klášteřem?“ optal se Martin zvědavě, jakmile přestal balancovat a získal rovnováhu.

„Nic než to, že letka »giroltů«, vyslaná k největšímu úderu na Indicko-asijskou čarohři Mankuzgó, si může velice snadno jeho siluetu splést se siluetou klášteřa ve Lhase,“ odpověděla Merani. „Kdyby prokázali snahu o spolupráci a ochotu skončit války, byla bych jejich piloty vyvedla z omylu a nechala je normálně přistát. Takhle nejspíš právě v této chvíli zaútočili na vlastní generální štáb. Až poznají svůj omyl, bude pozdě. »Gorrigys« je opravdu strašná zbraň, právě tím kdysi potopili celý ostrov Atlantis.“

„Ježkovy voči, můžeš to ještě zastavit?“ vyjel opravdu nešťastně Martin.

„Některé události se nedají vzít zpět,“ řekla suše Merani. „Ale nemusíš je litovat, oni si tu smrt poslali na sebe sami...“

„Nejde mi o ně!“ vyjel Martin. „Ale zůstala tam Katka!“
Na ta slova strnuli všichni. A právem.

Chympra a samádhí

„A sakra!“ uklouzlo učiteli Hillerovi.

Martinovi jako kdyby v jediném okamžiku přelétl před očima celý jeho život – a ve všech obrazech byla Kateřina. Ostatní zmlkli a nevěděli, co na to říci. Oba Kateřinini rodiče zbledli jako stěna za nimi, ale nevydali ani vzlyk.

„Jak se tam dostala?“ zeptala se nezvučně Merani.

„Chtěla mi pomáhat,“ vysvětloval rychle Martin. „Šla tam v mých stopách neviditelná. Když jsem ji objevil, chtěl jsem ji poslat zpátky, ale pak jsme se dohodli, že na mě počká vedle hlavního sálu a půjdeme zpátky spolu. Jenže...“

„Jenže jsem tě dostala zpátky skokem,“ dokončila za něho Merani. „O Kateřině jsem nevěděla, takže zůstala tam.“

Pak se jakoby zaposlouchala, ale po chvíli se opět dostala z transu a přelétla očima všechny bezradné lidi.

„Kdybych ji poslal domů, jak jsem původně chtěl, byla by už doma,“ vyčítal si nahlas Martin, jako kdyby za všechno mohl jenom on sám.

„Kdyby... to je hrozné slovo,“ řekla Merani. »Prohlédla jsem si protokoly. Kateřina si před odpálením »gorrigisů« požádala o »chympru«. Zřejmě byla napojená na totéž vlákno jako ty, takže mohla díky evropskému lumuximu čarovat. Zatím nechápu, jak jí došlo, co se chystá, ale chympra je velice silný prostředek, v ní se dá vystoupit i do kosmu, stejně jako potopit se až na dno oceánů. Jestli ji správně použila...«

Martinovi se rozšířily panenky. Že by byla ještě naděje?

„Půjdeš tam se mnou,“ rozhodla se náhle Merani a obrátila se na něho. „Budeš tam potřebný.“

„Ale to se rozumí, že půjdu!“ souhlasil Martin.

Jenže to už mu v hlavě začaly vrtat pochybnosti a výčitky. Proč Katku neposlal napřed? Proč ji nechal čekat v místnosti, kde

nemohla tušit, co se chystá? Opravdu požádala o chympru? Jako »jarl« si bleskově probral svou paměť a ujistil se, že chympra je velice odolná skořepina, schopná ochránit křehké lidské tělo před mnoha různými vlivy. Ale věděl i o případu, kdy chympry výbuch pohonných strojů hvězdné lodi nevydržely a Ambíjané v nich zahynuli. »Gorrigisy« představují příšernou sílu, jak se ukázalo, když potopily do moře Atlantidu i s miliony obyvatel.

„Zavěš se na mě!“ přikázala mu Merani.

Martin poslušně aktivoval kouzlo »mrachoc«. Cokoliv teď Merani udělá, zopakuje po ní i on. Kdyby Merani jen tak vzlétla, bude ji následovat s koštětem i bez, protože stabilitu získá od ní. Jenže ona zřejmě použije místo pomalého letu »daramild« a bude se přenášet obrovskými skoky po jeden a půl tisíce kilometrech. Přitom umí něco ještě rychlejšího, jak poznal, když ho jediným skokem přetáhla z oblasti Středního Východu doprostřed Evropy.

Připravil se proto na obrovský skok a skutečně se náhle ocitl na úplně neznámém místě. Jenže se nezastavili a pokračovali dalšími skoky – co skok, to tisíc mil, kam se hrabou sedmimílové boty! Nebyl to jediný skok, ale to Merani zřejmě uměla jen když si ho přitáhla z dálky k sobě, ale ne na cestu do dálky. Nicméně i tohle byla neuvěřitelně rychlá cesta, rychlejší než na palubě »giroltu«, letícího rychlostí družic. Za pár vteřin byli na místě – a teprve tam se zastavili.

Ocitli se v tak hustém oblaku prachu, že nebylo vidět ani na krok. Merani se odhodlala skočit ještě jednou, aby se z mračna dostali, poslední skok byl už kratší. Navíc tím vyskočili hodně vysoko a museli okamžitě přejít na létání. Vířící kotouče mračna prachu teď pozorovali ze stratosférické výšky.

„V tomhle prachu ji nenajdeme,“ řekla odevzdaně Merani. „Ale holčina není hloupá. Krátce po úderu »gorrigisů« požádala o dýchací mušli. Jednak nám nepřímo potvrdila, že úder přežila, jednak sama včas pochopila, že ji chympra musí chránit déle než

by vydržela se vzduchem. Zkus ji zavolat telepaticky! Kdyby se ti ozvala, najdeme ji i v tom prachu.“

„Ty ji volat nemůžeš?“ zeptal se.

„Mohla bych,“ řekla Merani. „Ale ty si určitě pamatuješ její rezonanci lépe, jsi na ni naladěný a spíš se ti ozve.“

Martin už na nic nečekal a snažil se Katku telepaticky volat, jenže jeho snaha vyzněla naprázdno.

Kamarádka se nehlásila.

Merani se rozhodla čekat a volat. Zkoušeli to střídavě, ale bez úspěchu. Mračna prachu dole odnášel vítr stranou, ale tím se mrak jen rozšiřoval a pořád se doplňoval. Bylo zřejmé, že je to velká rána na tváři naší matičky Země. A kdoví, kolik tisíc obětí si ten úder vyžádal. Tisíc? Nebo milionů? Oboje je možné!

„To musela být šlupka!“ odvážil se Martin zhodnotit, co dole pod sebou viděl.

„To tedy byla!“ souhlasila Merani. „Kdoví, jestli po usazení prachu poznáme v tomto místě tvar kontinentu. A to nemluvím o vlnách tsunami, které v této chvíli řadí po celém Středozezemním moři! Jestli se pevnina vyvalila do moře, neručím za města na pobřeží. Od Egypta a Turecka po Francii a Španělsko! Na druhé straně mohly vlny poničit i pobřeží Indie.“

„Nešlo tomu zabránit?“ zeptal se i Martin trochu vyčítavě.

„Možná šlo,“ obrazně pokrčila rameny Merani. „Ale kdyby ten úder dopadl na Lhasu, způsobil by zhroucení Himálají, to by se odrazilo v celé Asii a mrtvých by bylo i stokrát víc. Tomu jsem zabránila, ale kdyby se nestalo vůbec nic, mohli by viníci tvrdit, že o nic nešlo a nejde. Válku má odnést hlavně útočník!“

„Ale co ti nevinní lidé v Řecku, Itálii, Turecku...“

„Kdyby se to odehrálo v Tibetu, odnesli by to stejně nevinní Číňané, Indové a další,“ namítla Merani. „A v Evropě by si řekli, že se jich to netýká, bylo by to příliš daleko.“

„Viníci – a myslím piloty těch »giroltů« – to jistě přežili ve zdraví,“ řekl Martin. „Proč to neodnesli nejvíc oni?“

„Dojde i na ně,“ řekla Merani. „Ale teď se vrátíme. Nemá cenu čekat ve stratosféře, až se usadí prach. Čekat se dá i doma.“

„Kateřinu v tom necháme?“ vyčetl jí Martin.

„Děvenka si to zavinila sama,“ prohlásila Merani. „Měla si to lépe rozmyslet, než se vydala na cestu. Jistě věděla, že to nebude procházka růžovým parkem. Zdá se, že to přežila a asi to přežije, ale nějaký trest si také zaslouží.“

Bliklo to – a oba byli bez Kateřiny ve školní sborovně mezi ustaranými přáteli, dychtivými vědět, jak to dopadlo.

Všem to ale došlo na první pohled.

Už tím, že se vrátili jen dva.

Martin s Merani se rozhodli pro Kateřinu vrátit až prach klesne. Do té doby mohli jen sledovat zprávy.

Světové tiskové agentury zaznamenaly, že se na Středním východě děje cosi příšerného, jenže v té chvíli nikdo nevěděl, co. Napovídaly to ničivé vlny tsunami, které smetly pobřeží Řecka, Itálie, Turecka a ostrovů. Naštěstí přicházely většinou po tečně a nejvíc škody napáchaly tam, kde se obořily na pobřeží čelně. Ze vzdálenějšího Španělska hlásili víc obětí než z bližší Itálie, kde vlny tsunami většinou sklouzly podél pobřeží.

Centrum zemětřesení a zkázy se ale nacházelo na opačném konci Středozemního moře. Satelitní snímky ukazovaly obrovský oblak prachu, zahalující oblast od ostrova Kréty přes Egypt, Izrael, Jordánsko a sahající až na jih Saúdské Arábie. Z postižené oblasti úplně přestaly přicházet zprávy, nefungovaly žádné spoje. Odborníci chlácholili veřejnost, že oblak prachu zřejmě vysává radiové vlny, jenže nevysvětlili ztrátu spojení pozemními linkami a optickými kabely, které jsou proti prachu odolné.

Poplach vypukl i na opačné polokouli. Nad Kubou přeletěla letka UFO, mířící nad Spojené státy, ale než velitelství NORAD vyhlásilo »červený« poplach, všechna z radarů záhadně zmizela, jak se v případě UFO stalo již vícekrát.

„Americká odnož Afro-indické čaroirše jim poskytla azyl,“ komentovala to Merani. „Ale brzy dojde na všechny!“

Do oblasti Středního východu mezitím dorazila americká letadlová loď, jejíž letadla se pokusila zjistit, co se v oblasti děje. Navzdory velkému úsilí odborníků se totiž stále nedařilo navázat spojení se žádnou zpravodajskou agenturou v dané oblasti. Mrak prachu však byl pro letecké motory nebezpečný a piloti se do něj neodvážili. Mezitím vyřadil všechny letecké linky nad Indii, pak postupně zahalil velkou část Indonésie, kde se též nedalo létat. Z Indie a dalších míst v Asii zprávy přicházely dál, i když pouze po pozemních a světlovodných linkách.

Středozemní moře před katastrofou

Konečně se oblak prachu začal trochu trhat a do oblasti se ze severu odvážily turecké stíhačky. V první řadě obletěly Kypr, kde zkontrolovaly, zda se katastrofa nedotkla Kyperské Turecké republiky, a pak se opatrně pokusily přiblížit na dohled pobřeží Izraele. Z bezpečné dálky nad mezinárodními vodami však piloti zjistili a nafilmovali strašnou věc.

Středozemní moře po katastrofě

Středozemní moře zde bylo jiné než dřív.

Od Egypta vybíhala do moře úzká a dlouhá kosa s dobře viditelnými vrstvami, které odborníci s trochou váhání určili jako okraj odtržené pevninské kry, otočené hranou vzhůru. Za touto kosou naopak kus pevniny chyběl. Část Arabského poloostrova se tam potopila do moře i se vším, co na ní bylo. Úplně zmizel stát Libanon, většina státu Izrael a části Sýrie, Jordánska a Egypta. Do moře se potopila i sporná území pásma Gazy a Golanské výšiny. Předběžné odhady se započtením obětí z přímořských zemí okolo

Středozemního moře hovořily o čtrnácti milionech mrtvých, z toho osm milionů Izraelců – prakticky všichni.

„Bylo to nutné?“ zeptal se zamračeně Martin.

„N nutné? Asi ne,“ řekla Merani. „Mohla jsem ty darebáky nechat naživu. Kdyby projevili snahu ukončit války, vrátila bych jim ta letadla na jejich letiště. A oni by nejspíš »gorrigis« použili později inteligentněji, abych tomu nedokázala zabránit. Až by to dopadlo na Lhasu, bylo by mrtvých v Indii a Číně desetkrát, ne-li stokrát víc. Máš pravdu, čtrnáct milionů je mnoho a většinu tvoří nevinní, ale nechat naživu zlomek viníků by se vymstilo později. Uvědom si, zahynuli vlastními zbraněmi a tím, že se rozhodli použít je doopravdy. Vždyť jsem »giroltům« jen otočila směr!“

„Nestačilo by vypnout jim lumuximy?“ navrhl Martin.

„Myslíš, aby z nich byli obyčejní lidé, bez kouzel? Jenže by jim zůstaly naše vědomosti. Kdyby do míst, kam dnes udeřil ten »gorrigis«, dopadla atomová bomba, byla by asi destrukce krajiny zanedbatelná, ale počty mrtvých by byly podobné a navíc by tam vznikla zamořená, radioaktivní oblast.“

„Zulugach taky říkal, že trest zbavení kouzel je pro běžné zločince, ale pro ty nejhorší mají pořád trest smrti,“ přidal se Martinův bratr Kryštof.

„Takže si to ještě pořádně promyslete a my, tedy já a Martin, poletíme pro Kateřinu,“ rozhodla Merani. „Slyšeli jste přece, že tam od severu přiletěly turecké stíhačky a ohlásily, že mraky prachu zřídly. Takže pojďme, než se tam dostanou lidé ze všech možných humanitárních pomoci!“

„Čekám jen na to!“ řekl Martin.

„Připni se tedy ke mně »mrachocem« a letíme!“

„Provedeno!“ ohlásil Martin.

A oba, Merani s Martinem, zmizeli...

Tentokrát použila Merani jen jeden skok. Po něm se objevili vysoko ve vzduchu, tam kde minule sledovali mračno prachu.

„Jak to, že nám stačil jediný skok?“ ptal se zvědavě Martin.

„Nařídila jsem minule lumuximu, aby si tuhle pozici zanesl do archivu,“ vysvětlovala mu Merani. „Dolů poletíme opět »na koštěti«, jak říkáte.“

Vzali to ale zostra, jen to svištělo. Přistáli na pahorkatině na kraji nového zálivu. Plán, na které se ocitli, vypadala jako po obrovském požáru. Všechna vegetace byla spálená a z černého popela pořád stoupaly pramínky dýmu.

„Tohle byly dříve »Golanské výšiny«,“ informovala Merani Martina. „Odtud byl kdysi překrásný výhled na Izrael, ale Arabové tam i v dobách míru stříleli a proto je Izraelci vyhnali. »Gorrigis« odsekl pevninskou kru s Izraelem jako sekerou a otočil ji dolů do moře. Boční hrana, vyčnívající z vody, je skalnatá kosa naproti.“

„Vypadá to tu, jako by tu hořelo,“ ukázal Martin kolem.

„Však tu také hořelo,“ přikývla Merani. „Nemalá část té energie se změnila v teplo. Až na chybějící radioaktivitu to bylo srovnatelné s výbuchem vodíkové bomby. Pokud byli v našem nynějším okolí lidé, změnili se v popel a dým. Nebudou tu ani kostry, náraz žhavého vzduchu je rozdrtil a smetl.“

Martin se až otrásl, když si to představil.

„Díváme se přímo do míst, kde ještě nedávno stál zámek s »generálním štábem« Afro-indické čarořiše,“ pokračovala. „Ten to samozřejmě rozdrtilo na prach a na dně nového zálivu jsou jen jeho základy. Tam je asi i »chympra« s tvou kamarádkou. Zkus ji telepaticky zavolat! Když se ozve, bude to jednodušší.“

Plán jednoduchý, provedení nejisté, zhodnotil to Martin sám pro sebe. Ale neodporoval, šlo přece o Katku. Jenže po několika minutách marného snažení on i Merani pochopili, že to až tak jednoduché nebude. Kateřina se neozývala.

„Jestli je už mrtvá...“ vzlykl Martin, ale větu nedokončil.

„Co by ji mohlo zabít, když ji chrání »chympra« a má navíc dýchací mušli?“ chlácholila ho Merani. „Může jít o něco jiného. Tam dole ve tmě ztratila pojem o čase. Mohla by ztratit i odvahu a propadnout zoufalství, mohla by se rozbrečet, ale tím by se jen psychicky rychleji vyčerpala. Takže je docela možné, že tam dole – spí. A to tak tvrdě, že ji na tuhle dálku telepaticky neprobudíme. Asi nám nezbude nic jiného než pustit se za ní.“

„Co se tím změní?“ zeptal se Martin. „Myslíš, že ji zblízka spíš vzbudíme?“

„Jestli spí hodně tvrdě, a to bych očekávala, vzbudíme ji až otevřením »chympry«,“ mínila Merani. „Jenže nejprve ji musíme najít, pak ji pomocí telekineze »kojmh« vyzvednout aspoň nad hladinu a pak teprve zjistíme, jak tvrdě spí.“

„Ale jak ji chceš najít v moři?“ staral se Martin.

„To nech na mně, já to zjistím,“ řekla Merani. „Teď požádej o »chympru« a neruš napojení na mě »mrachoc!«“

„Provedu!“ řekl rychle Martin, jako kdyby byl na vojně.

A pak najednou polo seděl, polo ležel ve stříbrném, zevnitř průhledném vajíčku, stejně jako Merani ve vedlejším. A protože nevyplnul sledování »mrachoc«, vyletěli spolu do výšky a nízkým letem si to oba svištěli nad vodami nového zálivu.

„Jestli je »chympra« i s Kateřinou silou vmáčknutá do otočené pevninské kry, bude v největší hloubce,“ uvažovala Merani. „Jak může být ta kra široká? Určitě několik desítek kilometrů, takže musí ležet šikmo. Zkusíme to tedy hned zkraje.“

Obě stříbrná, zevnitř průhledná vajíčka náhle změnila směr, žbluňkla do vody a velkou rychlostí klesala dolů. Martin se divil, jak rychle zhaslo sluneční světlo, prozařující vodu nad nimi.

„V moři denního světla rychle ubývá,“ vysvětlovala mu to Merani. „V kalné vodě je už v deseti metrech tma i ve dne.“

„Nemůžeme tu potkat i nějaké vodní dravce?“ maloval si to Martin opatrně. „Třeba nějaké obří chobotnice?“

„Těžko,“ zklamala ho Merani. „Středozevní moře nemá tolik dravců. Navíc jsme v nedávno vzniklém zálivu. Uvědom si, jak vznikl – gigantickým úderem do pevninské kry a propadnutím části pevniny. Vzniklou prohlubeň zalila voda ze Středozevního moře, ale dovedeš si představit, jakým vodopádem se sem vřítla? To muselo většinu ryb, krabů i chobotnic rozdrtit. Teď už je tu klid, jen na dně leží vrstva hnijících mořských živočichů. Bude nějakou dobu trvat, než se tu všechno ustálí. Ale dost disputací, před námi je do dna zaklíněná »chympra«, což nemůže být nic jiného než tvá kamarádka.“

„Kde?“ nadskočil Martin.

„Přímo před námi,“ ujistila ho Merani.

„Ty tu něco vidíš?“ třeštil oči do tmy.

„Každá »chympra«, i naše, má v sobě malou, lidským okem neviditelnou fluktuaci časoprostoru,“ řekla Merani. „Ani já ji nevidím, ale při naší první návštěvě jsem přikázala Bagdádkému lumuximu najít ji, protože ten úder vyřadil i nejbližší lumuxim. Bagdádký donedávna obsluhoval Afro-indickou čaroříši, takže jsem ho vypnula, aby nesloužil darebákům, ale teď jsem ho zase zapnula, i když je tu nedaleko v okolí Bagdádu banda Viponských sirotků. Po celou dobu, co jsme tu nebyli, trpělivě prohledával mořské dno. Před malou chvilkou ji našel. »Chympra« s Kateřinou je přímo před námi, zaražená asi tři metry pod mořským dnem. Jednak ji ten úder vmáčkł do základů zámečku, jednak se na něm usadily tuny nánosů – všechnen prach neodléł s větrem, část se ho smísila s vodou na bahno, které za pár set let ztuhne.“

„Ale jak ji chceš z toho bahna dostat?“ zeptal se Martin. „Tyhle skořápky přece nemají žádná mechanická chapadla, aby mohly něco vyhrabat.“

„Chapadla nemají,“ souhlasila Merani. „Ale můžeme si naše okolí osvětlit, připrav se na to, zapínám světla.“

Světlo, které se kolem nich rozlilo, bylo nezvykle silné, až si musel Martin rukou zaclonit oči. Když se trochu rozkoukal, měl šikmo pod sebou jen nepatrně zvlněnou šedou plochu bahna. To se však začalo pohybovat, vystřelovaly z něj bahenní gejzíry, až se ze dna vylouplo stejné stříbřité vajíčko, jako ty dvě, ve kterých seděli. Katuška! Kdyby neseděl v těsném vajíčku, udělal by Martin samou radostí kotrmelec.

„Tady ji máme, neposluchu!“ řekla spokojeně Merani. „Teď ji vynést nahoru a nejlépe až na břeh!“

Její vajíčko se otočilo, vplulo pod vajíčko s Kateřinou a pak je začalo před sebou tlačit vzhůru. Díky sledování Merani kouzlem »mrachoc« plul Martin rychle za nimi. Chvilí se ještě divil, jak dokáže balancovat vejce na vejci, ale pak si uvědomil, že Merani nalezené vejce nestrká před sebou jako posunovací lokomotiva vagón, ale drží je pomocí telekineze, takže je nemůže upustit.

Netrvalo dlouho a voda kolem nich pobledla slunečním světlem shora. Merani vypnula osvětlení a tím víc to vyniklo.

„A teď rovnou ke břehu!“ informovala Martina stručně.

Nad vodu vyskočila tři stříbrná vajíčka a rozlétla se směrem k nedalekému břehu. Tam všechna tři přistála.

„Konečná – vystupovat!“ ohlásila Merani spokojeně.

Martin zrušil svou »chympru« a vrhl se k Katčině. Merani ho ale předběhla, byla přece jen blíže. Na její pokyn se vajíčko zvolna rozevřelo jako květ tulipánu. Uvnitř ležela se zavřenýma očima Martinova kamarádka s dýchací mušlí na obličejí.

„Tak už se probud', Katuško!“ pobídla ji Merani.

Kateřina ležela ve vajíčku bezvládně a nejevila chuť probudit se. A zblízka Martina udeřil do nosu strašlivý čpavý zápach, linoucí se z otevřeného vajíčka.

„Co to...?“ zarazil se a podíval se tázavě na Merani.

„No jo,“ řekla mimozemšťanka dobrácky. „Začínám to už chápat. Není vůbec hloupá, ta tvoje kamarádka.“

„Co je to s ní?“ zeptal se Martin.

„Bezchybně využila své znalosti »Dějin Knih a Kouzel«,“ pokračovala Merani. „Řekla bych, že to muselo být strašné, když do její »chympry« narazil úder, který lámal pevninskou kru. Asi to bylo na hranici snesitelnosti nejen pro »chympru«, ale zejména pro člověka uvnitř. Uvnitř se neměla o co udeřit, »chympra« ji obalila jemněji než airbag, ale představ si to... během velice krátké doby se ocitla v naprosté tmě, zaražená do převracející se pevninské kry... nechtěla bych být na jejím místě, to mi věř! A teď mi ukaž hrdinu, který by si v takovém okamžiku nenadělal do kalhot! Na celém světě takového nenajdeš! Jestli si myslíš, že bys to na jejím místě vydržel lépe, pak si jen nekriticky fandíš.“

„Chudák holka!“ vzdychl si Martin.

„Chápeš to?“ podívala se na něho Merani tázavě. „No a teď si představ, že se probeřeš z omráčení – a nepochybuji o tom, že to všechno nepřečkala bez krátkého nebo delšího bezvědomí. Když se probírala, zjistila, že sice žije, ale pohřbená někde pod zemí, ani si nemusela uvědomovat, že je i hluboko pod mořem. Poměrně včas ji napadla ta dýchací mušle – vzduchu kolem ní bylo jistě málo a navíc by se jí už mohla otrávit. Naštěstí mušli dostala, ale jistě si uvědomovala, v jak zoufalém postavení se nachází. Zaživa pohřbená – to je hodně krutá smrt! Musela ti hodně věřit, že jí v tom nenecháš, ale přece...“

„To se rozumí, že bych jí v tom nenechal, jenže bez tebe, Merani, bych si určitě nevěděl rady!“ přiznal zahanbeně Martin.

„Nikdo z lidí by si nevěděl rady,“ přiznala mimozemšťanka. „Ale Kateřina s tebou tak nějak počítala. Jenže i jí muselo být jasné, že ji nenajdeš za hodinu. Vzduch měla, dýchací mušle vydrží pracovat i několik týdnů, jenže by se mohla otrávit ... jak se to řekne, produkty vlastní látkové výměny... a nejde jen o jejich plynnou složku, horší budou vznikající kyseliny... a naše holčička si vzpomněla na postupy, jak ty procesy radikálně omezit... V knize »Dějiny Knih a Kouzel« jsou popsány, znají je i někteří lidé... neslyšel jsi o jogínech, kteří se nechají na několik dní pohřbít? Znamená to ovšem nutnost uvést se do stavu omezení veškeré látkové výměny... jogíni tomu říkají stav »samádhi« a považují to za mistrovský vrchol svého umění...“

„Katka přece není jogín?“ nesouhlasil Martin.

„Jistě, není,“ souhlasila kupodivu Merani. „Nikdy by ji ani nenapadlo předvádět se na veřejnosti. Ale postupy má v hlavě. A jak vidíš, umí je i použít.“

„Vzpomínám si...“ trhl sebou Martin. „Když jsme se prve v jedné místnosti toho zámečku srazili, domníval jsem se, že mě napadli čarodějové a použil jsem přimražení »plešigó«... ihned jsem to sice odvolal, ale Kateřina byla v šoku... pak jsem ji slyšel, jak sama pro sebe rychle opakuje »musím se rychle vzpamatovat, musím se rychle vzpamatovat«... a opravdu se z toho šoku rychle dostala...“

„Pomocná mantra,“ označila to Merani. „Moc nepomáhá, ale je lepší než nic... aspoň vidíš, že »Dějiny Knih a Kouzel« nejsou úplně zbytečná kniha. Ovšem »samádhi« je užitečnější, zejména v jejím zoufalém postavení. Je vidět, že se jí podařilo uvést se do toho stavu. Akorát bude těžší ji probudit. Tohle není spánek, z toho ji nedostaneš pleskáním přes tváře.“

„Co s ní tedy budeme dělat?“ zeptal se nerozhodně Martin.

„Tady nic,“ řekla Merani. „Nemělo by to smysl. Musíme ji dostat domů, do Čech. Je potřeba, aby se probudila s pocitem, že

je v naprostém bezpečí. Nejlepší by bylo skočit k ní domů, jenže já mám »dunzu« jako cíl skoku jen do školy. Beztak tam na nás čekají! A budou tam i její rodiče, takže ji probudíme mezi svými. Dost řečí, připrav se, skočíme!“

Sklonila se a vytáhla bezvládnou dívčenu z vajíčka, kde až dosud tak tak přežívala. Vajíčko pak zmizelo, Merani je zrušila.

Následoval obrovský skok...

K dokonalému překvapení všech čarodějů shromážděných ve škole se tentokrát objevila Merani s oběma dětmi. Kateřinu hned donesla do sprchy v šatně u tělocvičny, kde se dcery ujali rodiče. Po vykoupaní oblékli bezvládnou dívku do pyžama a Merani jim vedle v šatně »vyčarovala« postel. Teprve když Kateřina ležela pod příkrývkou, zkusila ji Merani probudit a tentokrát to šlo rychle.

„Kde to jsem?“ zavrnila Katka, když poprvé otevřela oči.

„Ve škole,“ ujistila ji její maminka.

„Mezi námi,“ dodal Martin, který tu nesměl chybět, i když ho tu Kateřinini rodiče nechali jen na přímluvu Merani.

„Já věděla, že mě v tom nenecháš,“ řekla Katka spokojeně.

„Teď si oddechni,“ poradila jí Merani. „Ale příště si takové partyzánské akce rozmysli! Moc nechybělo, byla bys tam zůstala! Tvé štěstí, že ses s Martinem srazila, jinak by o tobě nevěděl a nikdy by nás nenapadlo hledat tě tam. »Samádhí« by plynule přešlo do »mahásamádhí«, kdy se životní funkce nezpomalí, ale zastaví, a tvé »chympru« by se změnilo ve tvůj hrob. Víckrát to nedělej!“

„Neudělám,“ slíbila Kateřina pokorně.

„Ale tvůj nápad pohotově použít »chympru« nebyl špatný,“ dodala Merani dobrácky. „Stejně jako uvést se do stavu samádhí. Nejspíš tě to zachránilo.“

„Zachránilo mě, že jsem neposlechla Martina,“ řekla Kateřina. „Kdybych čekala tam, co mi určil, nic by mě nevarovalo. Když ale tak náhle zmizel, došlo mi, že jsi zařídila, aby si piloti těch »giroltů« spletli generální štáb Viponu s Lhasou. A protože jsem věděla, jak už jsou blízko, neztrácela jsem čas. V první chvíli mě sice napadlo odskočit kilometr stranou, ale tam by mě ta zkáza dostihla tak jako tak. »Chympra« byla lepší volba.“

„Máš asi pravdu,“ řekla Merani. „Zkáza vyřadila i nejbližší lumuxim, fungoval až Bagdádský. Ale pravdu měl také Martin. Kdybys byla na něho vázaná kouzlem »mrachoc«, odletěla bys s ním domů.“

„Tomu my Češi říkáme »po bitvě každý frajtr generálem«,“ neodpustila si Kateřina drobné rýpnutí.

„Velice výstižné úsloví!“ souhlasila dobrácky Merani. „Až se vzpamatuješ, najdi si v Lexikonu »odstraňování nočních můr« a zaříd' se podle toho, aby tě to ještě dlouho nepronásledovalo.“

„Díky za radu,“ řekla Kateřina.

„Dost jsme se tím ale zdrželi,“ obrátila se pak Merani na Martina. „Pomůžeš mi ještě, že? Další akci jsem si schovávala pro Katušku, jenže ta je teď mimo hru, vezmeš to tedy za ni?“

„Jistě – a rád!“ nadskočil Martin.

Katka si jen vzdychla. Zase jí něco uteče...

Zavinila si to ale sama...

„Zajímalo by mě, jak to vlákno děláš?“ zeptal se Martin, když mu Merani podrobně vysvětlovala, jak to udělá, aby mohl čarovat dálkově napojený na lumuxim, který by byl jinak mimo jeho dosah.

„Mám zkrátka nějaké možnosti, které jsme vám lidem ještě nedali,“ řekla Merani. „A nedáme, protože nestandardní možnosti by se daly ve vašem světě ohromně zneužít. A protože, nezlob se,

jste pořád ještě takové o něco lepší opice, je nutné, abychom měli nějaké možnosti navíc. Máte proti nám takovou početní převahu, že bychom nic nedokázali a náš zásah by neměl smysl. Kdybyste našich možností využívali k dobrému, dali bychom vám všechno, ale nikdo z vás se nemůže zaručit za všechny. Uznej to.“

Martinovi nezbylo než to chtít nechtít uznat. Lidstvo ukázkově předvedlo, že si ty dary nezasluhuje. Dokázalo už vymyslet něco samo? Jistě, naučilo se jakž takž zkrotit atomovou energii. A její první využití? Hirošima a Nagasaki. Ke chlubení to není. Nesmí se tedy na Merani zlobit, když mu neřekne všechno.

„Já to ale nikomu neřeknu,“ pokoušel se ještě smlouvat.

„Věřím ti,“ přikývla. „Už protože to nebudeš vědět. Zlob se na mě nebo ne, vám se nedá nic svěřit. Jednak neřeknete jen to, co nevíte, ale také se dokážete tak krutě mučit, že postižený řekne úplně všechno co ví. Věřím ti, že jsi čestný, abys nic neřekl sám o sobě, ale nikdo z lidí včetně tebe není dost odolný, aby cokoliv neprozradil na mučení.“

„No jo, ale jak se mám na to spolehnout?“ protestoval.

„Musíš mi věřit,“ řekla Merani. „Musíš mi věřit, že tě v tom nenechám, nepodvedu tě, neobětují a nepodrazím. Chápu, že to může být těžké, protože to všechno vy dokážete provést komukoli včetně svých nejbližších, i když tebe považuji za příslušníka lepší části lidstva, jak jsi dokázal starostí o kamarádku. Ale chápu, že těžko někdo dokáže, že něco špatného neudělá, jen tím, že to ještě nikdy neudělal. Prostě – musíš mi věřit, nic víc.“

„Budu ti věřit,“ přistoupil na to Martin. „A kam mám jít?“

„Jak to říkáte?“ usmála se Merani. „Přímo do jámy lvové! Přesněji – do velitelství americké sekce Afro-indické čaroděje.“

„Chceš říci do Pentagonu nebo do hory Cheyenne?“

Tipl si dvě nejnámější místa, kde to mohlo být, a strefil se.

„Do té hory,“ řekla Merani.

Kraj chřestýšů

V Severní Americe neměla Merani žádnou značku, kam by se dalo skočit. Zbývaly jen dvě možnosti – lodní nebo letecká doprava. Lodní si hned škrtili jako příliš pomalou, jenže letecká doprava byla mnohem riskantnější.

„Po událostech na Středním Východě mají Američané jistě pohotovost,“ uvažovala Merani. „Kdyby zjistili, že jim nějakým civilním letadlem přilétá neočekávaný čaroděj, mohlo by se stát, že by je ještě nad mořem sestřelili.“

„To by si snad nedovolili,“ hájil je učitel Hiller. „To by jim světové veřejné mínění neodpustilo.“

„Jednak už dávno na světové veřejné mínění kašlou,“ řekla Merani tvrdě. „Za druhé jejich prezident vyhlásil mimořádný stav a konečně, mohli by to provést ještě nad Atlantikem mimo dohled pobřeží a tvrdit, že šlo o banální nehodu. Víte, kolik letadel nad mořem »beze stopy« zmizelo? Někdy stačí, aby byly na palubě osoby Američanům nepohodlné... Navíc vás tam chci poslat dva. Netroufnu si poslat v této době letadlem školáka bez doprovodu. Martinovi rodiče se na to nehodí, ale bych byla ráda, kdyby s Martinem letěl někdo dospělý. Po přiletu na letiště se mohou rozdělit. Martin půjde vyjednávat a dospělý si půjčí auto a projede se Spojenými státy, kde bude na různých místech klást »záchytné body«. Obojí je asi tak stejně potřebné.“

„Pak ale budeme v tom letadle hned dva a to bude mnohem nápadnější,“ namítal Martin.

„Uděláme to tedy jinak,“ rozhodla Merani. „Zamaskuji vás a poletíte tam jako normální cestující.“

„V tom případě se hlásím jako doprovod,“ přihlásil se učitel Hiller. „Oběma nám nebude vadit předstírat příbuzenský vztah.“

„Jen nesmíte za letu použít žádné kouzlo,“ přidala Merani další podmínku. „To by vás ihned demaskovalo. Vydržíte to?“

„Doufám,“ přikývl Martin.

„To snad nebude tak těžké,“ přidal se Hiller.

„Když říkám »žádne kouzlo«, pak to znamená i jakoukoliv telepatii,“ rozvíjela to Merani. „Když vás někdo osloví telepatii, nesmíte to přijmout. Mohou zkusit telepaticky na dálku otestovat cestující a mohl by to být někdo od nich.“

„Obáváš se, že to někoho napadne?“ optal se Martin.

„Maskování je finta známá odedávna,“ řekla Merani.

„A už to někdo použil?“ zeptal se učitel Hiller. „Myslím... v současné době?“

„Jednu dobu si tak Afro-indická čarořiše Vipon se Sibiřskou čaroříši Fasyray posílali loděmi – a později i letecky – špiony, ale poslední dobou od toho obě strany upustily. Bylo to příliš snadno odhalitelné. Takže to výjimečně může projít. Nebudou to čekat.“

„Zkusit to můžeme,“ souhlasil Martin. „Jen si říkám, že tam, co půjdu, bude stát na každém rohu ozbrojený voják.“

„Jakmile dosedne letadlo na ranvej, můžete začít používat kouzla,“ řekla Merani. „Když se uděláš neviditelný, nevšimnou si tě a i když se objevíš, budou tak překvapení, že se nezmohou na nic účinného. Dám vám teď ještě schopnost fixovat některé body, na které se pak dá rychle přemísťovat.“

Jedna značka už byla v odlehlém koutě sborovny. Tam se objevovala Merani s Martinem a Katkou, když se společně vraceli ze Středního Východu. Další značku měli na pobřeží nového zálivu na úpatí bývalých Golanských výšin. Teď už ji tam nepotřebovali, ale Merani ani necítila potřebu odstraňovat ji. Martin s učitelem do seznamu připojí »záchytné body« ve Spojených státech. Geolog Hiller jim v Praze zařídil letenky, víza a další potřebné dokumenty, bez nichž je člověk v moderní společnosti ztracený.

„A jde se na to!“ prohlásil Martin, když se loučili s ostatními ve známé sborovně školy, změněné dočasně v »doupě čarodějů«.

A protože nesměli použít žádné kouzlo, které by je ihned odmaskovalo, museli pro první část cesty na letiště do Prahy použít auto učitele Hillera. Pojede s nimi Matinka, která pak auto jako nepotřebné odveze domů.

Američané, třeste se!

Let proběhl bez problémů. Učitel s Martinem hráli roli otce se synem bez velkých problémů a nikdo si jich nevšímal.

Na letišti přetrpěli i vlezlé otázky imigračního úředníka, který chtěl vědět všechno možné. Kam mají namířeno a ke komu, proč necestují jako klienti cestovní kanceláře, ale na vlastní pěst, mají-li ve Státech příbuzné a proč ne, ke komu mají zamířeno, když zde nikoho neznají, proč jsou jen dva a neletí celá rodina a tisíc dalších. Samozřejmě museli podepsat obvyklé prohlášení, že nehodlají svrhnout vládu Spojených států a nevezou s sebou drogy, zbraně ani alkohol.

Nesmyslné otázky! Kdyby sem opravdu přiletěl někdo, kdo chce vládu Spojených států svrhnout, nebude to přece rozhlašovat už ve dveřích. Zavazadlo jim prosvítily rentgenem a je samotné prohmatali. Říká se, že toto zaměstnání je ideální pro sexuální devianty. Kde jinde mohou veřejně a bez protestů ohmatávat koho chtějí? Spojené státy se vyhlásují za »svobodnou zemi«, ale jejich letištní prohlídky jsou pro skutečně svobodnomyslného člověka vrcholem ponižování.

Nakonec ale přece jen stáli před budovou letiště a objednali si taxík, který je odveze do hotelu, rezervovaného přes cestovní kancelář, která s tím měla zkušenosti a nevyčítala jim, že využijí z jejích služeb jen tuto.

Najedli se v hotelové jídelně a pak se vydali na prohlídku města New York. Je to prý krásné město, ale každé město má své výstavní čtvrti a naopak své mouchy. Chybou bylo, že se vydali na tu cestu pěšky. Americká města nebývají k pěším cestovatelům přívětivá. Problémová čtvrť je z okénka auta úplně jiná než když tam jdete pěšky. Na pěšího Američana místní chuligáni pokřikují jinak než na automobilistu, který je ani neslyší. Kdyby nepoužili kouzlo »malasik« a snažili se jim porozumět jen se znalostmi »Oxfordské angličtiny«, rozšířili by si slovník o pár desítek slov, která obvykle v oficiálním slovníku nebývají. Zdejší »malasik« však byl zřejmě aktuální a i tato slova v něm byla.

„Tohle mě nebaví,“ obrátil se Martin na učitele. „Jsem snad nějaký »bílej odpad«? Nebo... já to radši ani neřeknu... Nebude lepší zneviditelnit se a vyrazit?“

„Dohodli jsme se počkat do večera,“ opáčil učitel. „Teď by tě mohl někdo uvidět. Já vím, tihle kolohnáti mají slovník čtvrté cenové skupiny, ale co chceš...? Jsou tady doma a život se s nimi jistě nemazlí.“

„Mohli by si uchovat jistou úroveň,“ mínil Martin.

„To by ji nejprve museli mít,“ pokrčil rameny učitel. „Žijí v tom prostředí odmalička a nejspíš nic jiného neznají. Co bys od nich chtěl?“

„Původně sem měla letět Katka,“ namítal Martin. „Co by asi pokřikovali na ni?“

„Nejspíš »bílá kurva«,“ pokrčil rameny učitel. „Zdvořilé by to nebylo, ale tohle přece nejsou gentlemani, aby před ní smekali. Ale máš asi pravdu, s Kateřinou bych sem raději vůbec nešel.“

„Tak na co ještě čekáme?“

„Zavedl jsem tě sem schválně,“ řekl Hiller. „Musíš si už konečně uvědomit, že nejsou všichni lidé dobrosrdeční. Ti hošáci kolem nás jsou lumpové odmalička, ale neskrývají to. Jenže brzy

narazíš na lumpy, kteří budou vypadat jako džentlmeni a přitom jsou mnohem horší než tihle.“

„Už jsem se s takovými setkal,“ zavrčel Martin. „Například v generálním štábu Afro-indické čarořiše. Až na babu Pildroji to byli samí vážení čarodějové. A přitom poslali na Lhasu letadla s »gorrigisem«, který by kromě Tibetu pořádně pocuchal i Čínu, Indii a pár dalších zemí okolo.“

„Jistě,“ souhlasil Hiller. „Ale vypadali přinejmenším trochu exoticky. Tady to bude horší. Zdejší darebáci se nám podobají víc a mohou ti připadat příjemnější, uhlazenější a spravedlivější. Nic není dál od pravdy! Uvědom si, vedou to stejní grázlové, jako tamti. Severoindiánskou čarořiši Keoguas, které tato země patřila, zahnali do rezervací, honosí se její silou a vedou války po celém světě. Sami ne, ale financují všechny lidské grázly. Uvědom si to, až s nimi budeš jednat!“

„Já to vím, pane učiteli,“ řekl vážně Martin. „Myslíte si, že se zaleknu, kdybych se měl bránit? Dobře vím, že jdu do hnízda chřestýšů. A mám od Merani souhlas bránit se hodně tvrdě.“

„Jestli jste takhle domluvení, budiž,“ řekl učitel. „Přiznám se, pokoušel jsem se to s mimozemšťankou domluvit jinak. Chtěl jsem, aby vás děti do takových akcí neposílala a nabídl jsem se místo tebe. Odmítla. A víš, co mi řekla? Že my dospělí už jsme příliš zpracovaní propagandou a vy děti jste upřímnější.“

„Možná,“ odvětil Martin. „Ostatně, Katka to začala.“

„Tak se tedy drž, chlapče!“ povzbudil žáka učitel.

„Budu,“ slíbil Martin.

V té chvíli k nim ale přistoupili s noži v rukou tři černoši.

„Dejte nám peníze!“ vyštěkl na ně ten největší.

„Všechny, co máte!“ dodal druhý.

„A hned!“ doplnil to třetí.

Učitel s Martinem strnuli. Pak učitel sáhl do náprsní kapsy, ale místo peněženky vytáhl hůlku »kérto«.

„Nechte mi je, pane učiteli!“ vyhrkl rychle Martin.

Neřekl to česky, ale americkou angličtinou a pěkně nahlas, takže to bylo určené i pro ty tři gaunery.

Učitel se zarazil, hůlku »kérto« držel v ruce dál, ale nic s ní nepodnikal. Samotného ho zajímalo, jak si jeho žák poradí.

„Tři na dva?“ obrátil se Martin na černochoy. „A ozbrojení na neozbrojené? Není vám hanba?“

„Nežvaň – a prachy sem!“ osopil se na něho ten největší.

Jenže v té chvíli se zarazil. Uvědomil si, že místo zubatého útočného nože drží v ruce jedovatého černo-červeného korálovce. A jeho kumpáni také. Živé! Stačí okamžik – a hadi je uštknou!

„Fakjů!²⁶“ zařval černochoch a mrštil hadem o zem, kde se had začal svíjet. Ostatní z jeho bandy učinili totéž o zlomek vteřiny po něm, jakmile si uvědomili, co to vlastně drží v ruce.

Hadi se teď svíjeli na zemi mezi přepadenými a gangstery. Kdyby se grázlící chtěli na »oběti« vrhnout, museli by nejprve trojici jedovatých hadů překročit. Kdyby se ale vzpamatovali dřív hadi, mohli by se po nich ohnat jedovými zuby. A korálovci patří mezi velice jedovaté hady, jejich uštknutí bývá často smrtelné!

„Děbloví spřeženci!“ vykřikl největší černochoch, ale na víc se nezmohl. Otočil se a dal se na útěk, následovaný svými kumpány.

„Tak se na grázly musí,“ řekl spokojeně Martin.

„Co ale uděláš s těmi hady?“ zeptal se ho zvědavě učitel. „Nebudou někomu nebezpeční?“

Hadi se svíjeli na asfaltu a nesnažili se útočit ani zmizet.

„Nechám je tu,“ řekl Martin. „Vždyť nejsou živí! Formy bez duše se mohou jen reflexivně kroutit, než pojdou. Necháme je tu, ať si je ti grázlící prohlédnou. Jsou jedovatí, ale neuštknou. Nedokáží otevřít tlamy, vztyčit jedové zuby a vymáčkнуть z nich jed, chybí jim vůle. Řekl bych, že brzy skončí v popelnici.“

„Kde jsi je ale sehnal? V Čechách takoví nežijí!“

26 »Citlivě« se to překládá »do prdele!«, ale originál je ještě syrovější...

„Tihle jsou ještě ze zásob Ambíjanské hvězdné lodi,“ řekl lhostejně Martin. „Katka je Kryštofovi našla v jednom starém receptáři. Nikde na Zemi nežili, korálovcům se jenom podobají. Hlavně že jsou správně výstražně zbarvení!“

„Zajímavá obrana!“ zhodnotil to Hiller.

„Vymyslel ji Kryštof,“ řekl Martin po pravdě. „Ještě veselejší by to bylo, kdyby měli pistole, revolvery nebo jiné střelné zbraně. Kryštof to ale udělal dobře. Grázly to zastraší, zažene, ale nic víc.“

„Dobře to Kryštof vymyslel,“ souhlasil učitel.

Večer se spiklenci podle své dohody rozloučili. Na hotelu je nikdo neobtěžoval, nikdo je nezaregistroval. Gangsteři, kteří je ve městě přepadli, si dojmy ze setkání s oběma čaroději nechali pro sebe. Kdo má máslo na hlavě, nepoleze na světlo.

Potíž nastala, když chtěl Martin odletět na »teleskopickém koštěti«. Ukázalo se, že se na pokoji v hotelu nedá otevřít okno. Američané si natolik zvykli na klimatizaci, že větrání otevřením okna úplně zapomněli a okna v mnoha budovách už ani nejdou otevřít. Má to jistou výhodu v tom, že z oken už nemohou skákat sebevrazi, ale pro čaroděje představují při odletu »na koštěti« jen další překážku.

To se rozumí, že Martina nezastavila. Proskočil i zavřeným oknem aniž by se za ním sypalo sklo, venku okamžitě přešel na let, roztáhl svou teleskopickou náhradu koštěte »bekenru« a než se zneviditelnil, ještě panu učiteli zamával.

Učitel ho přitom zamyšleně sledoval. Školák, jeho nadaný žák... ale přece jen... tohle by se nemělo dít... Děti se do války nehodí... **Tyhle děti už si nikdy nebudou hrát!** Není to škoda?

Ne, slovo škoda je slabé. Je to katastrofa.

Sám se rozhodl počkat v hotelu do rána. Nemělo smysl, aby na sebe upozorňoval nějakými nepatřičnostmi, jako je předčasné

opuštění hotelu, kde měl objednaný nocleh. Útěkem bez placení by na sebe okamžitě přitáhl pozornost zdejší policie. Ba ne, musí postupovat tak, jak je v tomto kraji zvykem. Pronajme si menší auto a bude se projíždět po zdejších pamětihodnostech. Sám bude budít ještě menší pozornost než se »synem«. Je cizinec, turista na poznávacím výletě, tak se tak musí chovat.

Trochu ho mrzelo, že mu Merani přidělila takovou snadnou a podružnou úlohu. Školáka pošle do lví tlamy a on, učitel, aby si jezdil po cizí zemi a rozmisťoval tu a tam pár značek pro jiné. Nu což, doprovod už skončil, teď musí poctivě splnit i zbytek.

Nehraje tu první housle, ale kdoví-kolikáté.

Hora Cheyenne, v níž je podzemní velitelství amerických vojenských složek, leží skoro u Skalistých hor, osmnáct set mil od New Yorku. Nejjednodušší by bylo použít nějakou leteckou linku, ale po zkušenostech z příletu do Spojených států, zejména po zcela zbytečném šacování na letišti (hůlek »kérto« si úředníci nevšimli, i když to byly tisíckrát účinnější zbraně než revolvery), se Martin rozhodl uletět to »na koštěti«. Při rychlosti něco přes tři sta kilometrů v hodině to představovalo osm hodin letu a v noci – osm hodin šílené nudy. Mohl sice sledovat, jak přelétává z oblasti jednoho lumuximu na druhý, mohl si dát před vnitřníma očima promítat mapu, ale to se mu okoukalo během první půlhodiny.

Tisíc sedm set sedmdesát mil! Autem to trvá sedmadvacet hodin, vlakem ještě déle. Martin to chtěl zmáknout za osm hodin a pár minut, ale to by platilo, kdyby se ani na okamžik neodchýlil od přímé cesty. Jenže Martin se víc než nejkratší cesty držel dobře viditelných dálnic, kde se i v noci pohybovala aspoň nějaká auta, především velké kamiony, ve kterých se posádky střídají, takže jedou non stop bez zastávek. Bylo to přece jen živější než let nad černou plání, kde by navíc mohl vletět do nějakého kopce, kdyby se držel příliš nízko. Vyš letět nechtěl, jednak je ve výšce příliš

řídký vzduch a špatně by se mu dýchalo, jednak by poskytoval radarový odraz. Kovová dvoumetrová teleskopická tyč neodráží paprsky radaru silně, ale nač pokoušet operátory!

Brzy ráno se pod ním konečně objevilo město, jenže když zkontroloval svou pozici na mapě, zjistil, že je to Denver, takže cíl zůstal trochu stranou. Bylo to naštěstí už na dohled a brzy pod ním byla silnice, kde jezdily převážně vojenské nákladáky. Až teď pochopil, proč Merani chtěla na tuto cestu původně poslat Katku. Ta měla v hlavě »Dějiny Knih a Kouzel« včetně znalostí tajných podzemních objektů, chodeb a místností. Proto byla pro tento úkol vhodnější. On musí improvizovat. Naštěstí jsou Češi v improvizování mistry, i když příliš často improvizují i tam, kde by byl vhodnější důkladnější přístup.

A bude se muset hodně snažit!

Naštěstí i on měl k dispozici mapu rozmístění čarodějů, takže svůj cíl nemusel dlouho hledat. Hemžilo se to tam čaroději jako červy na mrtvé lišce, kterou s Kryštofem kdysi objevili v lese. Tak to je ta »jáma lvová«, jak ji příznačně nazvala Merani!

Zpomalil a jako neviditelný stín pomalu, opatrně přilétal na dohled. Brzy spatřil obrovská vrata do žulové hory. Kateřina by to jistě znala i zevnitř, on si jenom uvědomoval, co o tomto úkrytu kdysi četl. Za vraty je tunel skrz celou horu, který na opačné straně končí druhými takovými vraty. Kdyby přímo před vraty vybuchla atomová hlavice, tlaková vlna je prorazí, ale pak projde tunelem a na druhé straně vylétne neškodně ven. Vlastní kryt je po stranách tunelu, kam se náraz nemůže opřít. Naletěl opatrně na ústí tunelu, ale obrovská protiatomová vrata byla otevřená. Pravda, zavřeli by je až kdyby na radarech zjistili přibližující se nepřátelské rakety, teď v míru to nebylo nutné. Ušetřili mu tím první skok do neznáma.

Vletěl do tunelu pomalu, opatrně a pak se raději postavil na nohy a složil teleskopickou »bekenru«. Kudy teď? Vrat zde bylo víc, ale většina zavřených. Z jedněch otevřených pomalu, opatrně vyjíždělo nákladní auto. Zřejmě právě něco přivezlo a teď mířilo k východu. Martin toho využil a vešel dovnitř. Hlídkující vojáci si ho nevšimli. Světla tu bylo dost, ale on nevrhal ani stín.

Kam teď? Kdyby tu byla Katka, jistě by věděla, kde se tady nachází hlavní velitelství. Martin to nevěděl. Musí to nějak zjistit, ale jak? Napadlo ho prostě se někoho zeptat, jenže si byl jistý, že ho zdejší ihned odhalí jako vetřelce a pokusí se ho zlikvidovat. Největší chybou by bylo zeptat se nějakého čaroděje. Bylo jich tu jako naseto, ale bylo tu i dost obyčejných vojáčků. Čaroděj přece nebude držet otravné hlídky a zabývat se otevíráním a zavíráním vrat, od toho jsou obyčejní vojcové! Naději na úspěch mohl mít jen u nečarodějů, ale musí počítat s tím, že tihle vojáci o existenci

čarodějů nejspíš vědí a nepřekvapí je, když jim něco neobvyklého předvede. S momentem překvapení raději nesmí počítat.

Postupoval chvíli nazdařbůh chodbami. Bylo jich tu hodně, byla tu i spousta bočních dveří. Občas musel uhýbat vojákům, dvakrát uhýbal i čarodějům. Mapu měl neustále rozevřenou před svým vnitřním zrakem, takže je snadno rozeznal. Vždy se přitiskl až ke stěně, ale byly to zbytečné obavy. Nevěděli o něm.

Jistý problém byl, že mapa čarodějů byla příliš plochá. Tady to vyloženě vadilo. Zobrazovala stejně čaroděje o patro výš, jako o dvě patra pod ním. Nastavil si co největší zvětšení, aby čaroděje viděl včas, ale občas se stávalo, že se k němu na mapě blížili dva a oba prošli skrz něho, jenže každý byl v jiném patře a v jeho úrovni byla chodba prázdná.

Konečně narazil na vojáčka, který nebyl čarodějem a byl sám. Takových tu mnoho nebylo, častěji chodili ve dvojicích, ale při troše trpělivosti jednoho přece jen objevil.

Když se před ním znenadání zviditelnil, vojáček sebou trhl.

„Kde je tu vrchní velitelství?“ zeptal se ho Martin pomocí kouzla »malasik« americkou angličtinou.

„Vy to tu neznáte?“ podivil se vojáček, jenže v té chvíli mu asi došlo, že tady nikdo takový nemá co dělat a už vůbec ne dítě! Prudce sáhl k pasu, vytrhl z pouzdra pistoli a nařídil Martinovi:

„Ručičky za hlavu a žádné prudké pohyby, nebo...“

V té chvíli mu ale došlo, že drží místo osobní pistole hada s nebezpečnou černo-červenou kresbou šupin. Zařval leknutím a děsem, mrštil hadem o stěnu, jenže mu došlo, že je beze zbraně. Navíc spatřil, jak ten mrňavý kluk vytáhl z bundičky nenápadnou černou hůlčičku...

Padl na kolena a přihrčil se.

„Nezabíjejte mě!“ přešel do žalostného prosíku.

Ano, tihle vojáčci věděli, co je to zač, ty nenápadné černé hůlky! Najednou měl ten kolohnát respekt i z kloučka!

„Máš pravdu,“ přikývl Martin. „Nejsem zdejší a můžeš mě klidně považovat za vetřelce. Nenech se mýlit, že vypadám tak mladě! U nás mi říkají »Mistře«!“

Když už chlap ví, že má proti sobě čaroděje, nebude se snad tak hloupě stavět na zadní.

„Nemám chuť zabíjet,“ ujistil ho. „Ale nemám ani chuť dát se zabít. Když mi řekneš, kde je tady vrchní velitelství, nechám tě naživu. Nejlépe kdybys mě tam dovedl...“

„Ale já tam nesmím!“ vyhrkl voják. A nejspíš nelhal, asi to měl přísně zakázané a z čarodějů měl hodně zdravý respekt.

„Doved' mě tedy tam, kam ještě smíš,“ poručil mu. „Dál už půjdu sám. Ale nesnaž se mě oklamat! Radši si tě pojistím!“

Napřáhl k němu hůlku, ze které vysršelo pár jisker, které dolétly až k vojáčkovi a zhasly na jeho uniformě. Byly neškodné jako jiskry od prskavky, ale působily svým neznámem.

„Jdi přede mnou, já budu neviditelný. Jestli mě podvedeš, probudím tyhle zárodky,“ vyhrožoval vojákovi. „Sežerou tě jako malomocenství, jenže rychleji. Nikdo ti nepomůže, pamatuj si to! Když mě nepodvedeš, budeš žít. Vyber si sám!“

S těmito slovy se opět zneviditelnil. A pro jistotu ustoupil na stranu, kdyby voják napadlo skočit po něm.

Jenže voják to ani nenapadlo. Věděl, že kluk proti němu je čaroděj a nenechá se tak snadno přemoci, jak si myslel v první chvíli, když zjistil, že má před sebou vetřelce.

Vojáček Martina dovedl ke kovovým točitým schodům.

„Tudy nahoru, pane!“ ukázal na ně. „Já už tam nesmím. Ani se tam nevyznám...“

Mohla to být pravda. Tihle poskoci měli svá místa přesně určená a omezená, nesměli se tu courat, jak je napadne.

„Dobře,“ spokojil se Martin. „Vrať se, kde jsem tě potkal. Pak můžeš ztropit poplach. Snad tě nadřízení nepotrestají, až jim ukážeš hada, ve kterého se změnila tvá zbraň. Dojde jim, koho jsi

potkal a že jsi neměl šanci. Poplach vznikne tak jako tak, až se objevím na velitelství, ale toho už se nebojím. Žij blaze!“

Bylo to hloupé přání. O jeho blaho mu přece nešlo!

Martin vystoupal po točitých schodech o patro výš, když se mu ozval hlas přímo v hlavě.

„Jdeš blbě, ten chlap tě napálil. Ale možná ani sám neví, že »Command Center« je pouhá Potěmkinova vesnice pro novináře. Skutečné velitelství je jinde. Ale když už jsi tady, jdi dál, padesát metrů dál jsou jiné schody. Musíš sejít naopak o dvě patra níž.“

V první chvíli myslel, že je to Merani, ale pak si uvědomil, že je to úplně jinak. Byla to Katka. Znamenalo to, že ho sleduje, ale ne pomocí mapy, na které se nezobrazují jednotlivé místnosti, natož schody. Zřejmě měla něco od Merani, aby mu mohla radit na dálku. Na okamžik ho zamrzelo, že její pomoc potřebuje, ale pak si řekl, že to přece není žádná hanba. Jako kdyby tu s ním byla Katka osobně, jen jí už nemůže nařídit, aby na něho někde počkala. Jak se nedávno ukázalo, byl to špatný příkaz a udělala dobře, že se jím neřídila. Teď ho dirigovala na dálku a protože zdejší labyrint znala a mohla si ho vybavit lépe než on, bude rozumné se na ni spolehnout. Katka ví, co dělá.

Označené schody našel a rychle po nich seběhl. Nebylo tu dost místa, kdyby šel někdo proti němu, musel by hbitě vycouvat a vyhnout se mu až v chodbě. Naštěstí tu bylo liduprázdno a mohl podle Kateřinina navádění zamířit k jakémusi většímu sálu. Podle mapy i podle Kateřiny tu mělo být větší shromáždění čarodějů. To už budou ti praví!

A to tedy bude ta »jáma lvová«...

Martin se rozhlédl po sále. Přes celou jednu stěnu byl velký průhledný planžet, na něm se promítalo několik map přes sebe. Jednu z nich poznal, byla to mapa čarodějů, jakou měl v hlavě i on sám. Ale přes ni byla další mapa, podle všeho radarová mapa

Spojených států a navíc zde měli označená všechna větší města. Na boční stěně byla mapa světa, rovněž překrytá několika dílčími mapami. Mapa čarodějů zde byla také, ale bylo zde plno dalších značek. Nepoznával je a netušil, co zobrazují.

Vzletěl »na koštěti«, pořád ještě neviditelný, a zastavil se ve vzduchu před mapou světa, aby si mohl dobře prohlédnout všechny přítomné. Porovnal si je s údaji své mapy čarodějů. Samí čarodějové, nebyl tu jediný obyčejný člověk. Vida, kdo se nám tu dere o moc nad světem! A všichni z Afro-indické čaroříše Vipon! Dalo se čekat, že mezi sebe původní vládce této země nepustili! Všichni v generálských uniformách, viděl tu dokonce i pár žen. To musely být ale dračice, když se propracovaly až sem, mezi vojenskou elitu!

»Můžeš se jim ukázat, Mart'o!« ozvala se mu v hlavě Katka.
»Merani je připravená vypnout jim lumuxim!«

»Jdu na to!« odpověděl jí telepaticky.

Pak se opatrně postavil na obrovský stůl mezi staré telefony i moderní menší obrazovky, vlnul vznášení – a zviditelnil se.

„Dámy a pánové, prosím o pozornost!“ oslovil všechny co nejhlasitěji.

Shromáždění generálů strnulo.

Jak se ale dalo čekat, jednání s výkvětem americké větve Afro-indické čaroříše nevedlo k ničemu stejně jako s »generálním štábem« pro Střední Východ. Jen se dalo říci, že zdejší pakáz byla ještě agresivnější a neústupnější. Cítila se příliš silná, neboť měla pod sebou nejen prostředky z dědictví po mimozemšťanech, ale navíc veškerý světový pokrok lidstva, zejména ve zbraních.

Pravda, ani nejlepší letadla, vyvinutá lidmi, nesnesla přímé srovnání s »girolty«, zato jich měli podstatně víc. A navíc měli pod palcem atomové zbraně. Ne všechny, o monopol přišli brzy, ale početně jich měli nejvíc. Jenže Merani byla napojená svou

myslí na zdejší lumuxim a blokovala každý pokus čarodějných generálů o napadení Martina kouzlem. Martin jim zase znehodnotil jejich pistole. Muselo být zoufalé, když se generálové pokoušeli tasit osobní zbraň! Vždyť konvenčními zbraněmi pohrdali, nosili je hlavně jako součásti uniformy a odznaky své moci. Jakmile některý generál tasil zbraň, Martin mu ji změnil v hada korálovce, které postižený zděšeně a s odporem zahodil.

Přesto nebyli ochotní uznat, že jednájí s rovnocenným, ne-li silnějším protivníkem. Zmínky o Merani zesměšňovali – každý soudný člověk přece ví, že Ambíjové vyhynuli, živá Ambíjanka je tedy nezpochybnitelný podvod – a basta! Nejsilnější velmoc světa se nenechá vydírat mužiky ze Sibiřské čaroříše, ani holohlavými mnichy z Indicko-asijské. A pokud jde o vyjednavče? Nikdo ho oficiálně nepřijal! Protiprávně jim vnikl do nejpřísněji střeženého prostoru samotných Spojených států! Nesmí se tedy divit, že bude souzen a odsouzen podle zdejších zákonů!

„Odmítáte-li jednat, připravíte se o veškeré výhody, které nám čarodějům dávají prostředky Ambíjů!“ varoval je Martin. „Ne na chvíli, ale natrvalo! Ambíjanka Merani má jako jediná na světě právo i možnost vám tyto výhody odebrat!“

„Přineste maskovací síť a chyťte toho dwarfa!“ rozkřikl se jeden z generálů, když se nikomu nepodařilo pomoci si kouzlem.

„Varoval jsem vás!“ odpověděl Martin. „Vyslance Merani chytit nemůžete, ale když nebudete jednat, přijdete o všechno!“

„Na něj!“ zavelel generál.

Čtyři atleticky vyhlížející chlapi v generálských uniformách skoro současně vyskočili na stůl a vrhli se k Martinovi. Jednomu se dokonce podařilo popadnout ho za loket a strhnout ho k sobě.

Martin v tom okamžiku zmizel, jenže spolu s ním zmizel ze sálu i chlap, který ho držel za ruku.

Vyjednávání skončilo.

Nukleární hrátky

Martin se skokem vrátil do školy, kde už na něho čekali.

Školní sborovna mezitím doznala drobné úpravy. Její boční stěnu bez oken a dveří zbavili obrazů a nabilili. Sloužila teď jako promítací plocha. Šlo by to jistě i bez úprav, ale celá stěna byla ke sledování vzdálených dějů nejvhodnější. Promítání řídil Kryštof s Katkou, která se však víc než kvalitě obrazu věnovala sledování děje za oceánem, připravená případně pomoci.

Chlap, který se ve sborovně ocitl spolu s Martinem, byl skokem tak vyvedený z míry, že se nezmohl na odpor. Zajali ho, i když se chabě pokoušel bránit. Kouzla ho však v Čechách neposlouchala, neboť neznal »předslovo«, osobní zbraň už neměl, neboť se mu ještě v Americe proměnila v hada. Pokud odhlédneme od jeho typicky americké atletické postavy, byl bezbranný. Proti zdejší přesile mu tvrdé bicepsy nebyly nic platné.

Okamžik, kdy po Martinovi skočili čtyři atleticky vyhlížející chlapi v generálských uniformách, byl jistě nejnapínavější, jenže děj se vzápětí přenesl do Čech a Katčin otec s ředitelem školy toho čiperného generála od Martina odtrhli. Generál se pokusil uletět, ale čaroděj unese při vznášení jen zátěž nepřesahující jeho vlastní hmotnost a Američan neměl šanci. Katka »vyčarovala« typická policejní »želízka«, aby ho spoutali.

Kateřina s Kryštofem ještě chvíli přenášeli obraz z podzemního sálu amerického štábu, kde panoval pochopitelný zmatek. Nikoho asi nepřekvapilo, že zmizel vyjednaváč, znali možnosti »daramildu«. Překvapení bylo, že zmizel i s generálem. V možnostech běžného »daramildu« to nebylo a generály to překvapilo. Další sledování zmatku však už nebylo zajímavé a Katka s Kryštofem radši »přenos« vypnuli. Pokračování zajetí amerického generála přímo ve školní sborovně, bylo zajímavější.

Zajímavé bylo setkání generála s Merani. Mimoszemšťanka přišla do sborovny krátce poté, co zajatce přemohli a přikurtovali železky k tělesu ústředního topení, aby neuletěl. Generál na ni jen vytřeštil oči. »*Soudný člověk přece ví, že Ambíjové vyhynuli, živá Ambíjanka je nezpochybnitelný podvod*«... jenže tady měl před sebou živou a nezpochybnitelnou mimozemšťanku, které se mohl dotknout. Nebyl to pouhý obraz, jehož vytvoření je už dnes v možnostech počítačové animace.

„Takové setkání jste nečekali, že ne?“ oslovila Američana.

„Ona je... ona je živá?“ vyhrkl zkoprnělý generál.

„Pochybujete o tom?“ usmála se na něho Merani. „Klidně si na mě sáhněte, nejsem přelud!“

„Ale... jak to?“ nechápal Američan.

„Přišla jsem zkontrolovat, jak využíváte naše dary,“ řekla Merani. „Ale nemohu si pomoci, nevypadá to dobře. Na to, co s nimi vyvádíte, jsme vám je nedali.“

Generál chvíli lapal po dechu jako ryba na suchu, ale pak se opět vzpamatoval a uklidnil. Jenže spolu s klidem se mu navrátilo i jeho arogantní chování.

„Co tu děláte?“ osopil se na Merani. „My jsme tu doma, ale co vy? Jste jen migranti a staráte se o věci, do kterých vám vůbec nic není!“

„V tom se neshodneme,“ řekla Merani. „Nejsme migranti, nehodláme se tady zabydlovat. Jsme trosečníci, kteří se rozhodli tomuto světu pomoci a domnívám se – ne bezdůvodně – že jsme vašim předkům i vám pomohli víc než dost. Chceme teď jedno – aby naše snaha nebyla marná. Proto nevidíme rádi, když naše dílo znehodnocujete.“

„Hleďte si svého a nemontujte se do našich věcí!“ odsekl generál. „Jestli jste trosečníci, máte nám být vděční, že jsme vám umožnili zachránit se v našem světě!“

„Jakápak vděčnost?“ nesouhlasila Merani. „Neumožnili jste nám záchranu vy, ani vaši předkové. Sami jsme tu přistáli.“

„Ale bez našeho svolení!“ vyhrkl generál.

„Vás jsme se ptát nemohli, nebyli jste ještě naživu,“ řekla Merani. „A vaši předkové byli nadšení, že jsme jim tu a tam něco dali. Dá se tvrdit, že jsme jim za svůj pobyt tady na Zemi zaplatili víc než dobře. Máme tady stejné právo pobývat jako vy.“

„Pak jste naše předky zločinně oklamali!“ vybuchl generál.

„A to mi bude říkat příslušník národa, který okradl původní obyvatele své země o všechno a zahnal je do rezervací?“ odvětila pohrdavě mimozemšťanka. „Vy jste je klamali ještě víc! Za kolik barevných sklíček jste nakupovali půdu vy? Za celý Manhattan zaplatili vaši předkové Indiánům skleněnými korálky za šedesát guldenů. Tomu ovšem neříkáte »zločinné oklamání«, že?“

„To byli Holanďané, ne naši předkové,“ ohradil se generál a hrdě se vypjal. „My se považujeme za potomky Angličanů!“

Jenže Merani ho vzápětí zchladila.

„Pokud za své prapředky považujete Angličany, ti později Manhattan nekupovali, ale dobyli,“ odvětila, čímž dokázala, že zná historii Spojených států aspoň tak dobře, jako generál. „To byli ještě větší zločinci. Války provázejí Spojené státy od vzniku dodnes. Podle vlastních údajů jste za celou dobu existence prožili bez války sotva sedm let. Co se válek týče, není na světě národ s temnější historií! A většina těch válek byla ozbrojená loupež na cizím území. Co mi na to odpovíte?“

„Že se mícháte do věcí, do kterých vám nic není!“ odsekl.

„Není?“ zpochybnila to Merani. „Vy ničíte naše dílo!“

„Jaképak vaše dílo?“ namítl generál. „Vždyť vám v našem světě zhoła nic nepatří!“

„Naším dílem jsou lumuximy a s nimi existence čarodějů,“ řekla Merani tvrdším tónem. „Vytvořili jsme je na tomto světě, abychom pomohli vašim předkům, vám i vašim potomkům udělat

tento svět místem, kde je radost žít. Vy z tohoto světa děláte svět pekla a války. Na to jsme vám ale lumuximy nedali!“

„Proč jste si je tedy nehlídali, když vám na nich tak záleží?“ vyjel si na ni s ironií.

„Nemáme zas tolik času, abychom to sledovali nepřetržitě,“ řekla klidně Merani. „Vždycky jen popostrčíme vývoj správným směrem a pak se uvedeme do stavu, který se dá nepřesně popsat jako »zimní spánek«. V těchto mezidobích necháváme vás lidi vyvíjet se přirozenou cestou.“

„Tak co tady děláte?“

„Už po několikáté jste se od správné cesty odchýlili,“ řekla. „Nejvyšší čas, abychom vás na ni vrátili!“

„I když o to nestojíme?“ rýpl si.

„Kdo stojí o války?“ zeptala se ho Merani. „Snad jedině vy, válečníci. Kolik vás je? Pár tisíc, snad desítky tisíc. Když započtu vaše poskoky, kteří už vůbec netuší, do jakého masomlýnku je cpete, možná pár statisíců. Proti vám stojí miliardy těch, kdo si válku nepřejí. Jste jejich parazité, vši a klíšťata, která lidem cucají krev. Vy ovšem o naši pomoc nestojíte! Mohlo by se stát, že vás zbavíme vašich nezasloužených a zneužívaných privilegií. Chcete ničím neomezenou moc a místo toho vás budeme muset změnit v nejubožejší bezdomovce. A proč? Protože jste zase, jako už po kolikáté, mysleli místo pomoci lidem jenom na sebe. Vy ubohé, chamtivé a válečnické opice! Dali jsme vám všechno, ale co jste s tím udělali?“

„Nejsme na vás už závislí!“ řekl hrdě generál. „Vezměte si vaše dary a nechte nám jen to, na co jsme přišli sami! Uvidíte, že budeme vládnout světu ještě dřív!“

„S vašimi atomovými zbraněmi byste dokázali změnit svět v peklo,“ řekla Merani. „Ale my se nechceme dívat, jak se vám to hroutí pod rukama! Nechceme, abyste zopakovali Atlantidu! Po její zkáze jsem odebrala spojení na lumuximy a s tím i kouzelnou

moc pěti tisícům nenažraných čarodějů! A tenkrát jich bylo jen pět tisíc, dnes je vás parazitů mnohem víc. Tenkrát ve světě zbylo jen osm tisíc slušných, dnes jich bude ještě méně.“

„Chcete nadržovat našim nepřátelům? Pak ten svět zničí oni! A ještě rychleji než my! To taky nebude spravedlivé!“

„Ještě si to rozmyslím,“ řekla Merani. „Přiznám se, tento svět je složitější než dosavadní říše. Ale já se v něm vyznám, na to můžeš vzít jed!“

„A co takhle nechat nás na pokoji?“ navrhl generál.

„Od vás to ale sedí!“ usmála se smutně Merani. „Kdybyste vy nechávali na pokoji jiné, nevadili byste nám. Potíž je, že svět na pokoji nenecháváte. Táhle pošlete letadlové lodi, jinam úderné síly v obrněných vozidlech, jinde si zastřílíte raketami... kdybyste stáhli svá vojska z celého světa na své území, neměla bych důvod něco proti vám dělat.“

„Když se odněkud stáhneme, nacpou se tam jiní,“ prohlásil generál. „Rusové, Číňané, Arabská verbež... my přece musíme ve světě chránit naše, americké zájmy!“

„Zapomněla jsem dodat, že nemám ráda ty, kdo se roztahují na území sousedů,“ doplnila Merani. „Největší problémy ve světě děláte každou chvíli vy.“

„To si jenom myslíte!“

„Ano, myslím si to,“ souhlasila vážně Merani. „Poslyšte, já vás teď propustím na svobodu. Dokonce vás přenesu zpátky na vaše území, abych to urychlila. Vraťte se do své krycí díry a všem tam řekněte, že na vás už nikdo na vašem území nezaútočí a vaše protiatomové kryty budou od příštího týdne zbytečné. Ale snažte se stáhnout domů všechny své vojáky, rozmístěné po světě. Jinak o ně přijdete a ještě vás za ně poženu k zodpovědnosti.“

„To má být vyhrožování?“ naježil se generál.

„Říkejte tomu jak libo,“ řekla Merani. „Třeba »ultimatum«, jaká sami rádi dáváte jiným. Budu nad nimi držet ochrannou ruku

ode dneška rok, aby jim nikdo neublížil. Ale ani o den víc, jasné? Pak se v těchto zemích ocitnete znenadání beze zbraní. Záleží na domorodcích, jak se k vám postaví. Rychle zjistíte, jak mají vaše hochy rádi, až vejde ve známost, že jsou bezbranní.“

„Neberete v úvahu naši sílu,“ varoval ji generál.

„Chcete tvrdit, že máte pořád sílu »zkrotit ruce« zemím, které neudělají, co si přejete²⁷?“ řekla smutně Merani.

„Víte, kolik tisíc nukleárních hlavic máme po celém světě k dispozici?“ kasal se ještě.

„V této chvíli jich máte sotva třetinu a do rána nebudete mít žádnou,“ řekla Merani. „Skenují to všechny lumuximy, i vypnuté. A to si pište, že objeví všechen štěpný materiál na světě, dokonce i ten nevytěžený! Do rána se vám zastaví pro nedostatek paliva i jaderné reaktory, včetně těch na lodích a ponorkách. Mám dost nukleárních hrátek! Bude tisíckrát lépe, když svět nadobro přijde o jadernou energii, než ji nechat ve vašich špinavých prackách.“

„To ale nahráváte Rusům, Číně, Indii a Pákistánu!“ zbledl.

„Přijdou o ni také,“ řekla Merani. „Pro ně to nebude taková rána. Beztak mají ty nukleární hlavice jen kvůli vám. Ale teď se připravte na skok. Bude trochu delší, takže se do cíle dostanete ve větším náklonu, než jste zvyklý. Vaším cílem nebude váš štáb, ale New York. Tam už si jistě rychle poradíte.“

Generál ještě otevřel ústa, aby něco řekl, jenže v té chvíli zmizel. Ve sborovně se jen trochu zachvěl vzduch.

„Poslyš, Merani,“ obrátil se na mimozemšťanku Martin. „Co to mělo být s atomovými reaktory, jak jsi mu říkala?“

„Zastaví se,“ odpověděla mu vážně Merani. „Nařídila jsem všem lumuximům, i těm dočasně nečinným, aby ve svém širším dosahu zlikvidovaly každé větší množství prvků od polonia výš. Zmizí thorium, uran, plutonium, kalifornium i americium. Zastaví se i atomové elektrárny, ale problémy s tím spojené překlenete

27 Autentický výrok Baracka Obamy

a budou více než vyváženy znehodnocením nukleárních hlavic ve světě. Hlavice představují největší problém od zkázy Atlantidy.“

„Skončí i atomové elektrárny v Čechách?“ zeptal se Martin.

„Řekla jsem všechny,“ řekla Merani. „Bez výjimek.“

„Z toho může být black-out jako hrom!“ dodal Kryštof.

„Pomohu vám výpadky překonat,“ řekla Merani. „Vznikne z toho asi i politické napětí, ale to bude menší škoda. Odstranění nebezpečí nukleární války za to jistě stojí. Nebo si myslíš, že ne?“

„Vždyť Američané mohou světu hrozit dál!“ namítl Martin.

„Mají »girolty« ozbrojené »gorrigisy«! Přejemnějším ty co k nim přeletěly po zničení generálního štábu Afro-indické čarofíše! Kdoví, jestli jich nemají víc, mohli je mít i předtím!“

„Ale to jsou naše prostředky,“ opáčila Merani. „A my dobře víme, jak na ně. Neobávej se jich. V této chvíli není na světě ani jeden. Všechny jsem dala nenápadně zničit. Roztavily se, změnily se v loužičky kovu v hangárech a v té podobě opět ztuhly. Mohla jsem je nechat prostě zmizet, ale jen ať každý vidí, že mu je nikdo jiný neukradl!“

„Škoda,“ řekla Katka. „Letěla jsem v něm, bylo to úžasné!“

„Až tohle mezidobí skončí, vrátím vám je,“ slíbila Merani.

„Američany tím nezastavíš,“ varoval Merani Martin. „I bez atomových hlavic mají největší armády světa!“

„Mají,“ souhlasila Merani. „Až pozitíí skončí lumuximy vyhledávání a ničení radioaktivních prvků, začnou se celosvětově zabývat tekutými palivy. Umíš si představit kouzlo, které způsobí jejich zrosolovatění? Zastaví to civilní i vojenskou dopravu, ale vojáký to bude mrzet víc.“

„Chystáš na nás nebožáky ale pohromy!“ řekla Katka.

„Přečkáte je,“ řekla Merani. „Rozhodně ve větší pohodě než jakoukoliv válku, nejen tu atomovou.“

„No, nebude to jednoduché,“ vzdychla si Katka.

„Nebude,“ přikývla Merani.

„Ale může to stát za to,“ dodala Katka.

Merani splnila svou vyhrůžku a vypnula všechny lumuximy v Severní Americe a v Severní Africe. Přiznala, že ji k tomu vedlo nabubřelé prohlášení Američana: »Vezměte si vaše dary a nechte nám jen to, na co jsme přišli sami! Uvidíte, že budeme vládnout světu ještě dřív!«

„Jsou silnější než kdokoliv před nimi,“ přiznala jim. „Ale jsou také ještě bezohlednější než Atlantové! Tím hůř pro ně!“

„Vzala jsi jim vaše lumuximy,“ řekla Katka. „Ale nukleární zbraně vymysleli snad sami, nebo ne?“

„Bez naší vědy by nic neobjevili,“ řekla Merani. „Štěpení těžkých atomových jader se věnuje kapitola v obou »Základech«, že ano, Martine?“

„Je to tak, Katko,“ dosvědčil to Martin. „A na konci kapitoly je jasná výstraha, že tyhle jevy mají převážně náhodný charakter a produkují velké množství nebezpečných radioaktivních izotopů, takže tudy cesta nevede. Einsteina nejspíš inspirovala věta, že je v tom velká síla a dalo by se uvolnit hodně energie.“

„Einstein znal »Příručku základů kouzel«?“ divila se Katka.

„Vždyť to byl jeden z nich,“ řekl Martin. „Projdi si seznam držitelů Nobelovy ceny za fyziku, jsou v něm tři čtvrtiny čarodějů a všichni nějak souvisejí s atomovými bombami!“

„A ještě se navzájem dekorovali cenami za něco, co našli v našich příručkách!“ řekla Merani. „Ale i kdyby to objevili sami, snesla bych to, kdyby to začalo i skončilo elektrárnami. Jenže oni spotřebovali víc uranu na bomby než do elektráren!“

„Ale Einstein žil přece v Evropě,“ namítl Martin.

„V Evropě žili čarodějové bez podpory čarořiše Galadech,“ vysvětlovala Merani. „Žili zde jako ostatní lidé, jediný rozdíl byl v tom, že v Evropě nemohli čarovat.“

„Co tu tedy dělali?“ nechápal Martin.

„Vládli a vládnu,“ řekla stručně Merani.

„Vládli – bez čar?“ nedůvěřoval Martin.

„Měli to jen trochu těžší,“ přidala se k Merani i Katka. „Ale Evropa jim stála a stojí za trochu nepohodlí. Naučili se ovládat lidi penězi. Vždycky jich měli víc a proto se jim žilo lépe než nečarodějům. Krátce po Třicetileté válce se sousedící čarořiše Fasyray, Vipon a Mankuzgó dohodly a vyhlásily Evropu za »zónu bez magie«. Čarodějové ji směli využívat, ale jen bez kouzel.“

„Proč si sem nepřinesli vlastní Knihy?“

„Protože vlastní Knihy se dají připojit jedině k fungujícím lumuximům,“ pokračovala Merani. „A ty tady nebyly. Když se po Třicetileté válce zamkly zdejší Knihy, Svitky a Kameny, zamkly se i lumuximy a od té doby tu čarodějům »pšenka nekvetla«. Na to bylo třeba najít Knihu a aktivovat ji přečtením zasvěcovacího textu. Povedlo se to až vám. Tím jste odemkli nejbližší lumuxim a umožnili i cizím čarodějům užívat na tomto území kouzla.“

„Proč to neudělal někdo jiný už před námi?“ nezdálo se to Kryštofovi. „Nemohli sem dovézt nějakou vlastní Knihu?“

„Knihy se nedají jen tak převážet z místa na místo,“ řekla Merani. „Aktivní Knihu smí převážet jen ten, kdo je s ní spojený. Když se o to pokusí jiný čaroděj, kniha se prostorovou fluktuací sama vrátí. Vlastník ji převážet smí, jenže se mu kniha na hranici lumuximu zamkne a všichni ztratí »zasvěcení«. Do toho se jim ovšem nechtělo a nevyužitý zdroj Afro-indická nemá. V Evropě jich bylo dost, jenže donedávna bylo téměř nemožné objevit je.“

„A jak to tenkrát bylo dál?“ zeptal se Kryštof.

„Tím, že lidi ovládali penězi, vznikaly v Evropě příliš často války. Napoleon, Španělsko, Prusko a Rakousko. Dvacáté století postihly dvě světové. Čarodějové na nich vydělávali neskutečné peníze financováním obou stran, zatímco miliony lidí jen trpěly a hynuly. Na konci poslední světové války si vítězné mocnosti

uspořádaly konferenci, kde si dohodly rozdělení světa. Byla skoro zrcadlovým obrazem téže konference čarodějů. Jenže časem to nestačilo. Na poslední konferenci se čarodějové dohodli, že se Fasyray, Mankuzgó i Viponi z Evropy úplně stáhnou, jenže na tom opět vydělali jen čarodějové Viponu, kteří měli v Evropě své »nečarodějné poskoky« – vládce a hlavně bankéře, kterých se to nedotklo. Afro-indické čaroříši tak připadla skoro celá Evropa.“

„My jsme mysleli, že je to vstřícné gesto Rusů!“ vzdychl si ředitel školy.

„A zatím to byla jen dohoda čarodějů,“ dodala Merani.

„Rusové a Číňané mají čaroděje také?“ vyzvídal Kryštof.

„I v těchto národech jsou čarodějové,“ ujistila ho Merani.

„Všude vládnou a do válečných masomlýnků posílají místo sebe obyčejné lidi. Ani tyhle čaroříše nejsou bez viny. Proto jsem se rozhodla odebrat postupně lumuximy všem.“

„Jenže když lidi zbavíte čarodějů, zhroutí se civilizace lidí a výsledek bude srovnatelný s válkou,“ řekla tiše Matinka.

„Vím,“ řekla Merani. „Nesmím to provést nezodpovědně. Prvním krokem bude likvidace štěpných materiálů, ta už probíhá. Zastaví to atomové elektrárny, ale vyloučí to zničující nukleární válku. Druhým krokem je vypnutí lumuximů, to čarodějové ztratí největší díl moci, ale ostatních lidí se to dotkne nejméně. Třetím krokem bude likvidace fosilních paliv, tu musím včas připravit. Nejprve zkusím něčím nahradit chybějící elektrárny, už o tom přemýšlím. Zatím se mi jako nejvhodnější jeví elektřina. Co byste řekli kapesní elektrárničky, velké jako rozvodný transformátor? Vešly by se místo nich do stejného prostoru trafostanic...“

„Nevyřeší to elektrické lokomotivy,“ namítl Martin.

„Ale vyřeší,“ usmála se Merani. „Vejdou se i do lokomotiv a pak, jako u malých trafostanic, odpadnou i přírodní dráty. Vešly by se i do automobilů.“

„To by vyřešilo nejvíc problémů,“ dodal Martin. „Sebralo by to čarodějům víc moci než odstřižení od lumuximů. Všichni přece víme, že poslední dobou nevedli války o demokracii, ale o naftu. Když si představím, jak budou zuřit...“

„Nějak se mi to nezdá,“ pochyboval učitel Hiller. „Energie z ničeho, to by bylo perpetuum mobile!“

„»Arachdl« samozřejmě nemůže vytvářet energii z ničeho!“ usmála se Merani. „Jen ji mění z jedné formy na druhou. Vlastně je to jen přijímač energie, dodávané lumuxim, které ji získávají ze slunce v podobě neutrin. Tuto formu energie lidstvo nedokáže ani zachytit, natož zpracovat.“

„To by definitivně odstranilo petrodolary a s nimi se vypaří moc finančních čarodějů,“ mínila Kateřina.

„Máš pravdu,“ řekla Merani. „Víte co? Nebudeme o tom diskutovat, pojďme s tím začít. Máme teď klid, než se Američané vzpamatují ze ztráty své nukleární síly. Založíme zde ve městě malou továrnu na kapesní elektrárničky. Připravím tu první, vhodnou do trafostanic. Martin s Kryštofem ji pak pozmění na varianty do lokomotiv a automobilů, to zatím tak nespěchá...“

„Ti kluci přece nejsou projektanti!“ namítl ředitel.

„Nejsou to projektanti podle lidských měřítek,“ souhlasila Merani. „Ale projektování u lumuximů vypadá úplně jinak. Já to kluky naučím. Když zvládli změny základních kouzel, bude to pro ně hračkou.“

„Kluci budou projektovat...!“ chystal se ředitel za hlavu. „A my dospěli se na ně budeme jen dívat?“

„Někdo to musí organizovat,“ řekla Merani. „Já to nebudu a kluci na to nemají zkušenosti. Organizace bude tedy ležet na vás dospělých.“

„A já nic?“ vyhrkla Katka.

„Ty, děvenko, dostaneš jinou úlohu,“ řekla Merani. „Možná důležitější než všechno ostatní.“

„Ale jestli se atomové elektrárny zastaví v dohledné době, pak to chce fofr,“ připomněl všem Martin.

„Máš pravdu,“ přikývla Merani. „Takže se, kluci, seberte, pan ředitel vám odemkne fyzikální kabinet a dáme se do těch elektrárniček! Ostatní dospělí teď vymyslí, jak založit tu továrnu. Ať to má oficiální punc. Hlavním objektem bude školící středisko montérů. Čarodějů je v Čechách málo, většinu práce musí zastat obyčejní lidé, ale na tuhle technologii je musíme přeučit.“

„Takže – jdeme na to?“ rozjasnil se Kateřinin otec.

„Jdeme!“ řekla Merani.

Samozřejmě by na založení továrny neměli dost peněz, ale mimozemšťanka se rozhodla využít finančních ústavů protivníků z Afro-indické čaroříše. Dalo se čekat, že čarodějové podniknou nějaká opatření, aby tomu zabránili, ale než se rozhoupají, bude továrna oficiálně zaregistrovaná a těžko jí mohou ublížit.

Potřebné finance přišly odněkud, odkud je nikdo nečekal.

V Indii, nedaleko města Dillí, zemřela v pozhnaném věku pětadevadesáti let bez přímých potomků indická kněžna. V závěti rozdělila své jmění na dva díly. Větší odkázala svému osobnímu lékaři a menší díl jeho spolustudentovi kamsi do České republiky jako výraz díků za pomoc při studiu. Kněžna ve své poslední vůli zdůraznila, že by její lékař bez přítele v Čechách nevystudoval a neprodloužil by jí svým uměním život do pětadevadesáti let.

Indičtí právníci závěť pečlivě přezkoumali z hlediska nejen indického, ale i anglického práva a neshledali na ní vady. Geolog Jan Hiller se tak stal přes noc miliardářem, neboť hodnota jeho podílu činila neuvěřitelných dvě stě padesát osm milionů dolarů.

To se rozumí, že si český stát vybral svůj lví podíl v podobě dědické daně ve výši čtyřiceti procent, tedy dvě a půl miliardy. Panu Hillerovi ale i po zdanění zůstalo skoro tři a půl miliardy korun a s tím se dala postavit i větší továrna, než jakou zamýšleli.

Kateřinini rodiče z toho koupili ve městě bývalou faru. Získali ji levně, byla už dlouho neudržovaná a nutně potřebovala opravy všeho druhu – fasáda, výměna shnilých stropů, elektrorozvody, voda a kanalizace. Důležité na ní bylo vlastně jen umístění skoro ve středu města. Vzniklo tak školící středisko pro novou továrnu, kde Kateřinini rodiče převzali úlohu správců i prvních školitelů.

Továrna také vznikla přestavbou. Za městem ležely ruiny starého opuštěného pivovaru, který komunisté brzy po znárodnění zrušili a od té doby chátral. Nějakou dobu v něm byly sklady, ale když došlo na restituce, získali dědicové původních majitelů jen ruiny a nemínili je obnovovat. Pivovarskému řemeslu beztak už ani nerozuměli a zaučovat se je ani nelákalo. Měli své životy, jiné zájmy a o ruiny starého pivovaru nestáli. Pan Hiller je koupil za cenu pozemku, najal stejnou stavební firmu, jaká opravovala faru, a nechal obnovit, co stálo za obnovení. Získal tak dvoupatrovou budovu s velkými sklepy, dvě menší skladiště a velký dvůr, kde se brzy objevily nové kamiony a »továrna« mohla zahájit výrobu. Jediné, co v ní chybělo, byly výrobní stroje. Nebyly potřebné, výrobu zajistí lumuxim. Čarodějové nic takového pro lidi nikdy nedělali. Vlastnili spoustu továren, ale nechali v nich pracovat nečaroděje, aby na ně vydělávali peníze.

Na čarodějně továrny nebyl svět zvyklý.

Se začátkem školního roku ve škole opět zašuměly hlasy školáků a také učitelé se vrátili do tříd. Trojlístek čarodějů však přestal do školy chodit. Kateřina, Martin a Kryštof dostali neobvyklý dárek: závěrečné vysvědčení jako doklad o ukončení základního vzdělání. Mohli jít rovnou na vysokou školu, kdyby o to stáli, ale učitelé věděli, že jejich znalosti jsou vyšší, než jim dá kterákoliv škola v Čechách a vlastně na celém světě. Doklad o ukončení základního vzdělání byl potřebný především pro

byrokraty, aby nemohli šikanovat rodiče, že neposílají děti řádně do školy.

Samozřejmě se to ve škole rozneslo a většina spolužáků to našemu trojlístku záviděla, i když se souběžně s tím nesly pověsti i o jejich nebývalých znalostech, které za tím stály. Vždyť ti tři dnes učili učitele! Závist ale patří k vlastnostem lidí, i když každý musí uznat, že předmět závisti je zasloužený tak výjimečným úsilím, jakého závistivec ani není schopen.

Kateřina, Martin a Kryštof se však už od svých vrstevníků natolik vzdálili, že si vlastně s nimi neměli co říci. Učitel Hiller správně odhadl, že »tyhle děti si už nikdy nebudou hrát«. Jenže ty děti souběžně s tím vyspěly. Ne fyzicky, ale duševně. Mohly se směle srovnávat s vysokoškolskými studenty a v mnoha směrech měly větší zkušenosti než mnozí dospělí. Kolik dospělých mělo příležitost vyjednávat s generálním štábem nepřátelské mocnosti? A kolik dospělých umělo pracovat s mimozemskou technologií, jako tihle dva kluci? Martin s Kryštofem se brzy zapracovali, takže sami dokázali připravit výrobu dalších užitečných strojů. Merani na ně zpočátku dohlížela, ale pak je nechala pracovat samostatně a jejich dílo hodnotila jen pochvalně.

Už nebydleli v paneláku na kraji města. Kateřina i s rodiči se přestěhovali do fary, kde měli »správcovský byt«. Po dlouhém vyjednávání přistoupili rodiče Martina a Kryštofa na návrh, že se tam do menší komůrky nastěhují i kluci. Původní návrh byl, že se tam přestěhuje celá rodina, ale rodiče kluků stěhování odmítli. Prohlásili, že chtějí žít poctivě a s kouzly se to neslučuje. Dost na tom, že to nezakazili synům.

Kluci se dali do navrhování. Nezávislým zdrojům elektřiny začali říkat mimozemským názvem »arachdlit«, neboť čeština pro tyto stroje odpovídající slovo neměla. Název se v Čechách rychle ujal a když továrna začala »vyrábět« i pro sousední země, převzali mimozemský název z nedostatku vlastního názvu i tam. Továrna

vychrlila do Čech obrovskou sérii malých blokových arachdlitů, nahrazujících blokové trafostanice a kluci brzy pod dohledem Merani navrhli i mobilní »arachdlity« pro elektrické lokomotivy. Chyběl jen poslední krůček k »arachdlitům« pro elektromobily.

Merani je pak opustila a stáhla se. Nebydlela s nimi ve faře, nyní »školícím středisku«, neukazovala se. Telepaticky ji mohli zavolat jen čarodějové z první skupiny, tedy trojlístek nejmladších čarodějů, jejich rodiče a učitelé.

Další vývoj bude už jen na nich...

Po zastavení atomových elektráren se energetika prakticky celé Evropy ocitla na pokraji katastrofy. Čechy nebyly výjimkou. Klasické elektrárny ani obnovitelné zdroje nestačily, fotovoltaika dávala proud jen ve dne, větrníky často dusilo bezvětří a dovážet elektřinu nebylo odkud. Dispečeri jednotlivých zemí se snažili přetížené energetické soustavě ulehčit vypínáním méně důležitých spotřebičů, ale protože ani to nestačilo, odpojovali celé oblasti, které se pak ponořily do tmy. Pojem »black-out« se stal jedním z nejčastěji používaných.

Evropská komise si přispíšila s vydáním nařízení, že nikdo nesmí v době večerních špiček provozovat na území Evropské unie elektrické lokomotivy a velké továrny se musí vypínat podle pokynů energetických dispečerů. V době špiček se měla pod hrozbou drastických pokut odstavovat všechna elektrická vozidla městské dopravy, což znamenalo kolaps, neboť autobusy nemohly při nejlepší vůli nahradit tramvaje, trolejbusy ani metro.

Jenže do toho přišla nabídka zcela neznámé továrny kdesi v Čechách na »arachdlity«, generátory elektřiny zcela nezávislé na energetické rozvodové soustavě. Odmítnout takovou nabídku by mohl jen nesvéprávný hlupák. Továrna »Hiller a spol« zaručovala spolehlivost dodávek elektřiny za stálou cenu ve výši desetiny ceny od jiných dodavatelů. Zakrátko byla na energetické rozvodné

soustavě nezávislá veškerá elektrická trakce městské hromadné dopravy a díky tomu se doprava rychle stabilizovala.

Firma „Hiller a spol.“ vyřešila energetickou krizi na území České republiky, odkoupila firmu »Škoda lokomotivy« a začala modernizovat elektrické lokomotivy a vyvážet je i do zahraničí. Smlouvy na přestavbu lokomotiv pro Německé dráhy a pronájem »arachdlitů« pro podniky městské hromadné dopravy v Německu naznačovaly, že i Německo nastoupí cestu, pracně prošlapanou v Čechách.

Zdálo se, že se to nedá zastavit.

Další návštěva zástupce Indicko-asijské čarořiše Mankuzgó Zulugacha našla v Čechách novou, rychle se rozrůstající čarořiši, prohlašující se za nástupkyni čarořiše Galadech.

Zvěsti o »arachdlitech« se mezitím dostaly i do Asie a proto vlastně Zulugach přiletěl. Chtěl si o těchto věcech pohovořit se zástupci čarořiše Galadech. Čekalo tu však na něho hned několik překvapení, jedno větší než druhé.

Prvním – a současně největším a nejvýznamnějším – bylo setkání s Merani. Pochopitelně ji zajímaly názory představitele čarořiše, která zjevně nemá dobré vztahy s Afro-indickou čarořiší. Její dosavadní informace o Mankuzgó byly příliš kusé. Zajímalo ji, zda rozpory mezi Mankuzgó a Vipony jsou ideologické, nebo zda jde spíše o konkurenční vztah hegemonů. Meranino kritérium bylo, zda čarodějové aspoň občas pomáhají lidem. V tom se však Indicko-asijská čarořiše Mankuzgó od ostatních čarořiší ani od Viponu nelišila. Vlastně jediní čarodějové, kteří lidem na svém území jakž takž pomáhali, byli šamani Severoindiánské čarořiše Keoguas. Jen ti se snažili, aby se lidé měli lépe. Bohužel jejich zaměření na »život v souladu s přírodou« způsobil jejich prohru s dravou Afro-indickou čarořiší. Lidem proto nepomohli ani oni, naopak, odmítáním nutné obrany přispěli k jejich vyvražďování.

Čarodějové z Mankuzgó měli na svědomí podporu zločinců v době »Velkého kormidelníka Mao-ce-tunga«, kdy po čínských řekách plavaly tisíce mrtvol a životní úroveň většiny lidí v Číně se neúnosně propadala směrem dolů. Zcela uhozené hospodářské experimenty, jako »Vysoké pece na každý dvorek«, »Kulturní revoluce« spojená s ničením veškeré zahraniční kultury (neboť je nepřátelská) i domácí (nedostatečně rudá), nebezpečně posouvaly Čínu k době kamenné. To všechno nechávalo čaroděje z Indicko-asijské čaroříše Mankuzgó v bohorovném klidu, stejně jako jim už dřív nevadily války na území, které měli kontrolovat a místní lidi podporovat. Nevadilo jim dobytí Indie Afro-indickou čaroříší. Spokojili se tvrzením, že tam čarodějové Viponu oficiálně nejsou, ale přehlíželi, že nezakrytě financují své poskoky – dobyvatele z Británie, Holandska a další. Nehnuli prstem, když se Japonsko militarizovalo, nepomohli Číňanům, když je Japonci napadli a na dobytém území řádili jako hordy Mongolů o pár století předtím.

Když Čína vyhnala z Tibetu její pseudoelitu i s dalajlámou, obsadili největší klášter Tibetu ve Lhase a udělali si z něho svůj »hlavní stan«, ale opět nic nepodnikali pro lidi okolo. Projevovali se jako »elita«, kterou lidé nezajímají. Pravda, lidem významně pomohla sama čínská okupace, Číňané svrhli jeden z posledních otrokářských režimů světa a odstavili lámaismus, kterému se dalo říkat »fašistický buddhismus«.

Otázkou je, proč v Čechách pomohli skupince čarodějů, když pomoc opravdu potřebovala. Pomoc lidem v nouzi to zřejmě nebyla, spíš pomoc potenciálním spojencům proti Viponům. Je ale otázka, jak by se to vyvíjelo dál nebýt Merani. Skutečností je, že Zulugach při spatření Merani ztuhl jako špalek a chvíli nebyl schopný slova. Na rozdíl od Viponů, ať z africké nebo z americké větve, se nepokoušel existenci Merani zpochybňovat. Merani mu popsala jednání na Středním Východě, které skončilo zničením generálního štábu Viponů namísto paláce ve Lhase. Zulugach

Merani zdvořile poděkoval, že zachránila čaroříši Mankuzgó, ale přitom tvrdil, že by »girolty« Viponů jeho krajané zničili i sami.

„Ať byste je zničili nebo ne, zkáza by vaše území zasáhla,“ řekla Merani. „Gorrigys představuje příliš mnoho nashromážděné energie a když se takové množství uvolní, nejbližší oblast zemské kůry tak jako tak praskne. Od Indie k vám jsou oblasti tak hustě zalidněné, že by počet mrtvých dosahoval až stonásobku čísel než při jejich chybném útoku na vlastní území.“

„Možná,“ připustil Zulugach. „Ale Lhasa by to přečkala. Ubránili bychom ji. I my máme »girolty«.“

„Nemáte,“ ujistila ho Merani. „V této chvíli je nemá nikdo. Nařídila jsem všem lumuximům jejich ekologickou likvidaci, což znamená nejprve odsát energii, pak roztavit.“

„To nebylo uvážené rozhodnutí,“ zamračil se Zulugach. „Byla to vynikající letadla. »Girolty« se bohužel nedají vytvářet, měli jsme je ještě od vás. Lidstvo tím o hodně přišlo.“

„Lidstvo? Kdo je na Zemi používal?“ ušklíbala se Merani.

„Nemohli jsme je dát lidem obecně,“ bránil se Zulugach. „Měli jsme jich jen pár.“

„»Girolty« zase budou,“ ujistila ho Merani. „Vytvořili jsme vám je kdysi v omezeném množství, abyste se jimi nenapadali – ale jak jsem nedávno zjistila, beztak jste je používali k válčení. Jsou to příliš silné prostředky a příště si dobře rozmyslím, kolik jich na světě nechám, až tohle skončí...“

„Doufám, že to dopadne dobře,“ pokrčil rameny Zulugach. „Nejsme na »giroltech« závislí. Když je nebudou mít Viponi, nám chybět nebudou. Přiletěl jsem klasickým dopravním letadlem, jde to také. Mě spíš zajímá, co se děje v Čechách. Na celém světě se zastavily atomové elektrárny. Ne že by nám to vadilo, ale lidé jsou bez nich nešťastní. A to i u nás, natož ve vyspělých zemích, kde jich bylo víc.“

„Moc se nad ně nevyvyšujte!“ utřela ho Merani jako tabuli.
„»Giroilty« jsou opravdu jen maličkost, ale chystám se vypnout všechny lumuximy a to se dotkne i vás.“

Zulugach strnul ještě víc.

„Ale proč?“ vybuchl po několika vteřinách uvažování.

„Víš, co je psáno na titulní straně »Dějiny Knih a Kouzel«?“ zaskočila ho Merani. „»Tatufal lony sabůcycch« – vraždit nikomu nedovolte! Co mi řekneš na řádění Japonců v Číně za poslední války? Nebo na Rudé Khméry Pol Pota? A vládu Mao-Ce-Tunga, kdy po řece Jang'c plavaly tisíce mrtvol?“

„To si přece dělali sami lidé!“ namítl Zulugach. „Jen tak mimochodem, Japonsko je dneska velice mírumilovná země!“

„Ano, ale pod Američany, tedy pod Vipony,“ řekla Merani.
„Vaše zásluha to není.“

„Za to nemůžeme,“ hájil se Zulugach. „Američané se tam nakufrovali za poslední války a Afro-indická čarořiše je tam drží zuby nehty. Hrozili nám, že celé Japonsko vyvraždí atomovými bombami, když je budeme provokovat.“

„A myslíte, že by to udělali?“ podívala se na něho Merani.

„U Afro-indické čarořiše nikdy nevíte, čeho jsou schopni,“ vzdychl si Zulugach. „Po Hirošimě jim věříme i tohle.“

„Američané z Japonska odejdou, neboť už atomové zbraně nemají,“ řekla Merani. „A vám dám ještě jednu příležitost, pak se teprve rozhodnu. Vyzvedněte si od zdejších kluků, znáte je přece, jejich »arachdlity«, vraťte se domů a začněte vašim lidem těmito strojky nahrazovat atomové elektrárny. Čím dřív to dokážete, tím méně lidí bude u vás nešťastných. Zkrátka ukažte, že dokážete pomáhat i těm obyčejným lidem, nad které jste se neoprávněně vyvyšovali. Jestli se vám povede zachránit všechny vaše národy od Indie po Japonsko, uznám vaši snahu a možná vám lumuximy nevypnu. Naopak vám mohu dodat chybějící zdroje, myslím tím Knihy. Máte jich tam poměrně málo.“

„Spoustu Knih od nás odvezla Afro-indická,“ vysvětloval to Zulugach. „Z Indie a Číny hromadně odváželi Knihy Britové, z Japonska Američané. Nejspíš všechny skončily u Afro-indické, některé až u jejich Americké sekce.“

„Nebudou jim nic platné,“ řekla Merani. „Udělám si nový soupis Knih a rozdělím je spravedlivě. Ale na to se musím ještě pořádně rozhlédnout. Zatím jsem neměla dost příležitosti číst myšlenky. U tebe to ještě šlo, ale spousta lidí – a podle všeho i čarodějů – jsou duševní zrůdy. V Japonsku řadí Yakuza a v Číně Triády, oboje přitom občas spolupracují s Policií, což je hanba!“

Zulugach mlčel. Neměl co na to říci. Zdálo se, že Merani se jeho mlčení – nebo spíš jeho utajené myšlenky – líbily.

„Mám na tebe ještě jeden dotaz,“ řekla po chvíli. „Mohl bys mi něco sdělit o zbývajících čaroříších? Nemyslím fakta, jaká se najdou v »Dějínách Knih a Kouzel«. Jednal jsi s nimi někdy? Dobře, jednal, ale jakým dojmem na tebe působili?“

Zulugach chvíli přemýšlel, což bylo pro Merani totéž, jako kdyby své myšlenky říkal nahlas.

„Dobře, děkuji ti,“ řekla po chvíli. „Koukám, že nějakou chybu najdu všude. Ale to si ověřím sama. Teď jdi vytáhnout z kluků jejich »arachdlity«, to bude nejrozumnější.“

Otočila se – a zmizela.

Podpásovka

Všichni – a nejméně učitel Hiller – očekávali od Afro-indické čaroháje útok, odplatu nebo aspoň atentát. Nemusel by se k němu odhodlat žádný čaroděj, stačilo by jim poslat do Čech nějakého sebevražedného mudžahedína, v sousedním Německu se to jimi jen hemžilo a po Čechách už jich bloumalo také víc než dost.

Netušili, že atentát přijde od Čechů...

Podnikatel Jan Hiller jednal s francouzskou železniční společností o prodeji jejich elektrických lokomotiv, neboť podle nařízení Eurosvazu nesměly ve špičkách jezdit. Tím šla jejich hodnota pod cenu šrotu, ale »Lokomotivka Hiller« už si poradila s jinými, pro ni byla přestavba snadná.

Jan Hiller po podpisu smlouvy vytáhl mobilní telefon, aby se připojil ke svému bankovnímu účtu a mohl dojednanou cenu rovnou zaplatit.

Jenže na zprávu, která na něho vyskočila, chvíli nevěřičně civěl, než mu došlo, co to znamená.

Přístup odepřen!

A sakra, pomyslel si, to není dobré...

Neztrácel však hlavu a zkusil se připojit k záložnímu účtu u konkurenční banky, neboť měl finanční prostředky rozhozené u více bank, aby ho nemohl vyvést z míry ani jejich bankrot.

Jenže účet u další banky mu ohlásil totéž.

Přístup odepřen!

To už není samo sebou, pomyslel si Hiller. Čistě rutinně se pokusil spojit s další bankou, ale opět ho uvítalo strohé odmítnutí.

Znamenalo to snad, že se všechny banky spojily proti firmě »Hiller a spol.«? To by bylo vyhlášení obchodní války!

„Mám nějaký zádrhel,“ omluvil se obchodním partnerům.
„Ale vyřídím to, můžete si být jistí.“

Vyprovodil zástupce společnosti na dvůr k jejich čekajícímu automobilu a rozloučil se s nimi. Pak se ale rychle vrátil do své kanceláře a ještě cestou po chodbě volal svého hlavního účetního pana Hozdeckého.

„Nechodí mi internetové bankovníctví,“ sdělil mu. „Mrkni se na to a pak mi zavolej. Potřebuji zaplatit dvacet lokomotiv.“

Zase nějaký šlendrián, vrčel v duchu, ale pak dostal nápad. Zamyslel se a pokusil se telepaticky spojit s Kateřinou. Vyuřovat Merani si netroufl, ale jestli byl někdo schopný zjistit něco rychle z »Dějin Knih a Kouzel«, byla to právě ona. I když mělo tu knihu v hlavách více čarodějek, Kateřina měla od Merani jednu výsadu. Nemusela čekat na fixaci a měla všechno z první ruky.

Kateřina se mu ozvala, nechala si přednést problém, slíbila se po tom podívat a potěšila ho, že má zrovna volno, takže na to jde ihned. Pak se normálně odtrhla.

Krátce poté mu zavolal jeho hlavní účetní pan Hozdecký.

„Nejde to ani mně,“ ujistil šéfa. „Půjč mi auto, pojedu se podívat do centrály některé banky.“

„Jo, vezmi si...“ začal Jan, ale došlo mu, že to nepůjde.

„Počkej, sjednám ti pokusnou škodovku od kluků,“ rozhodl se. „Já vím, obyčejné auto by ti taky stačilo, jenže bez peněz bys daleko nedošel. S platební kartou bys uvízl u nejbližší pumpy.“

S kluky se musel také spojit telepaticky, ale Martin se ohlásil bez prodlení.

»Martine, nemohl bys sjet s účetním Hozdeckým do Prahy?« zeptal se ho.

»Co se děje?« zpozorněl Martin. »Proč já?«

»Vezměte si na to váš pokusný model,« poradil mu Hiller. »Jde o to, že zničeho nic nemáme peníze. A bez peněz nekoupíme ani benzín. Můžete nám vypomoci?«

»Beze všeho,« řekl Martin. »Ale jestli se něco děje, jak se mi zdá, zkus se dohodnout s Katkou, ať se ti podívá do Knihy. Má od Merani privilegia.«

»Kateřina už po tom pátrá,« ujistil ho Hiller. »Ale Hozdecký to může dohodnout s bankami na místě.«

»Jo, už jedu,« řekl Martin. »Umí Hozdecký řídit? Dovedu si představit i zátaž dopravní Policie a nechce se mi ujíždět jim.«

»Myslíš, že bys ujel policajtům?« pousmál se Hiller při té představě, jak školák nechá za sebou nejrychlejší policejní vozy. Pravda, kluci bájili něco o třech stech kilometrech v hodině, ale to by měl na českých silnicích problémy s řízením i profesionální pilot formule F-1.

»Ujel nebo uletěl,« řekl Martin. »Namontovali jsme si tam antigravitaci. Policajtům ujedu a policejní helikoptéry uletím.«

»Raději jed'te mravně,« poradil mu Hiller. »Nemá cenu teď provokovat.«

»Jasně, rozumím,« souhlasil Martin a odtrhl se.

Vyjel ze dvora a počkal, až na dvůr vyběhne pan Hozdecký. Uvolnil mu i místo řidiče a sám se posadil vedle. Pan Hozdecký vyšel s aktovčičkou, kterou mu Martin hodil na zadní sedadla, nasedl – a strnul. Pokusné auto mělo kromě volantu ještě nějaké páky navíc, které mu však nic neříkaly. Účetní sice občas jezdil se služebními auty, ale tenhle model neznal.

„Hele, Martine, tohle neumím řídit,“ zachmuřil se, když se posadil za volant a obhlédl všechny ovládací páčky. „Vždyť je to složité málem jako letadlo!“

„Většina těch kniplů opravdu slouží k létání,“ řekl Martin. „Ale těch si nevěšmejte. Pro vás jsou jen volant, plyn a brzda, nic víc. Světla se zapínají automaticky, levá páčka pod volantem jsou blinkry, pravá stěrače a ostřikovače, to se od škodovek neliší. Vše ostatní je nutné pro režim »letadlo«, ale my teď pojedeme jako »auto«, takže je nepotřebujete.“

„Kde to má řazení?“ sháněl se účetní po řadící páce.

„Tohle je elektroauto,“ vysvětloval mu Martin. „Chybí tu jak řadící šaltpáka, tak pedál spojky. Pedály jsou jen plyn a brzda, víc jich nepotřebujete. Takže – jedeme?“

„To jsem sám zvědav!“ řekl účetní, ale když opatrně šlápl na plyn, auto se docela hbitě rozjelo, až raději přibrzdil.

„Kde to má tachometr?“ zeptal se účetní ještě.

„Na palubní desce,“ ukázal mu Martin. „Ale nemá ručičku, ukazuje jen číslice. Jako bývají na informačních radarech.“

Pan Hozdecký jen vrtěl hlavou, ale ze dvora vyjel úspěšně, zabočil na silnici a v pořádku vyjel i z města.

„Řídí se to dobře,“ pochválil si. „A je to velice tiché. Ale nač je tady režim »letadlo«? Snad s tím nelétáte?“

„Občas létáme,“ připustil Martin. „Ale toho si nevíšimajte. Říkejte si, že jedete obyčejným autem.“

„Nevypadá to špatně,“ přiznal účetní.

Katka zavolala panu Janovi Hillerovi pár minut po odjezdu Martina s panem Hozdeckým.

„Můžeme přijít do továrny?“ zeptala se ho, sotva navázala telepatické spojení. „Já a Merani, teď hned.“

„Merani?“ podivil se Hiller. „Proč Merani?“

„Protože je to vážnější, než jsme čekali,“ ujistila ho Katka.

„Merani jsem do toho nechtěl zatahovat,“ řekl pan Hiller.

„Bez ní by to byl problém přímo nebetyčný,“ řekla Katka.

V následující vteřině se objevila přímo v Honzově kanceláři a krátce po ní přilétla na totéž místo i Merani.

„Posluž si židli,“ vyzval Katku Hiller. „Ale pro Merani asi židli nemám...“

„Nevadí, posloužím si sama,“ řekla mimozemšťanka a v té chvíli před ní stálo nevelké čalouněné štokrdlátko, na které si bez okolků sedla.

„Takže k věci,“ řekla Katka. „Viponi, nebo spíš jejich zdejší přísluhovači, uchystali na firmu »Hiller a spol« parádní dluhovou past. V této chvíli máš zablokované účty ve všech bankách, takže nemáš ani vindru. Místo toho máš dluh deset miliard korun, který není v lidských silách splatit, protože úroky, které si přesně podle zákonů počítají, narůstají o »pouhého« půl promile, to znamená o pět milionů korun, jenže – denně.“

„To je nesmysl!“ vybuchl Jan Hiller. „Kde bych asi tak ke dluhu přišel, když jsem si nic nepůjčoval?“

„Nech mě to dopovídat a nepřerušuj mě,“ vyzvala ho Katka. „Bude to krátké, ale neskákej mi do řeči, i kdybych říkala cokoli. Nebudeš se stačit divit.“

„Tak povídej,“ vyzval ji Hiller.

„Všechno začalo tím, že na tvůj vedlejší účet zničeho nic »přistálo« dvacet pět miliard korun, které jsi zaručeně nečekal,“ začala Katka. „Vsadím se, že si toho nevšiml nikdo. Přilétlo to tam od banky J.P.Morgan z New Yorku, takže aspoň víme, kdo za tím vězí. Samozřejmě to byla jen číslička a byla tam jen půl dne, přesněji dvanáct hodin. Pak ti je banka odečetla a »poslala« je zpátky, jako že to byl omyl.“

„Vždyť říkám, že to musel být omyl!“ neudržel se Honza.

„Pěkný omyl!“ řekla Katka. „Během těch dvanácti hodin si podivného »daru-nedaru« všiml finanční úřad. To se ví, někdo je na to upozornil mailem, podle zpětné adresy z Číny, což je běžná praxe posílání zpráv přes anonymní servery. A ihned ti vyměřili »darovací daň« v obvyklé výši čtyřiceti procent a nesmazali ji ani když ti banka peníze opět sebrala. Nato ti finanční úřad poslal oznámení o »předběžném vyměření darovací daně«, jenže na tvou bývalou pražskou adresu, kde už nebydlíš. To je v Čechách finta, kterou úřady i soudy s oblibou používají, abys nemohl reagovat. Umožňuje to zákon o »fiktivním doručení«, údajně vymyšlený proti zvyku vyčůránků nepřebírat si poštu, aby nebyli soudně

postižitelní. To zákon sice odboural, jenže za cenu hromadné likvidace poctivců, kteří mají tu smůlu, že se v posledních deseti letech přestěhovali. Nikdo nemá totiž povinnost zajistit skutečné doručení. Obsílky dojdou na starou adresu, tím jsou »doručené« a pak máš smůlu, ouřady tě semelou jako obilí.“

„Syčárna!“ ulevil se pan Hiller.

„Když jsi daň v termínu nezaplatil a nepodal ani protest, začalo nabíhat penále,“ pokračovala Kateřina. „Přesně podle zákona, pět lichvářských milionů denně. U finančního úřadu máš dnes dluh deset miliard – a to už ti zabavili aktiva na všech účtech, což si sebrali jako zálohu. Dnes, nejpozději zítra, očekávej exekutory s policejním doprovodem, co tě vyhodí z továrny.“

„To snad ani není možné!“ zaúpěl Hiller.

„Je to skvěle připravená akce, zcela podle zákonů,“ řekla Katka. „Policie ti nejen nepomůže, ale bude chránit exekutory. Máš zkrátka smůlu.“

„Já?“ zamračil se Hiller. „Vy ne?“

„My samozřejmě také,“ souhlasila Katka. „Jenže majitel jsi ty a tobě hrozí i vězení pro podvod. Možná přijede zásahová jednotka už s exekutory, možná hned po nich.“

„Dám to okamžitě k soudu!“ vybuchl Hiller.

„Nedáš,“ řekla Katka. „Výše soudních poplatků se odvíjí od částky, o kterou se jedná. A to je těch pětadvacet miliard, takže na soudní poplatky prostě nemáš! Nikdy jsi ani tolik peněz neměl.“

„Je to zkrátka špinavost nejvyššího řádu,“ přidala se k ní Merani. „Už jsem to s Katkou probrala a šla jsem i po detailech, mám totiž větší možnosti než vy lidé. Telepaticky se probírám pěti směry současně, i když mě to stojí rychlejší spotřebu vlastní paměti. Jako kdybych nad tím zestárla o pět let.“

„A napadá tě něco, jak z toho ven?“ obrátil se na ni s nadějí pan Hiller. „Vždyť je to všechno nehorázná nespravedlnost!“

„Taky to tak hodnotím,“ řekla Merani. „Nazvali jste to před nedávnem »obchodní válka«, já bych to nazvala »justiční válka«. Tohle je zkrátka připravená past na kohokoliv nepohodlného, jen máme smůlu, že jsme do ní spadli právě my. Nemám to ráda, ale když válka, tak válka. Jste ochotní nastoupit proto do zbraně?“

„Obávám se, že nám nic jiného nezbude,“ řekl pan Hiller.

„Podotýkám, že válka nezná zákony,“ pokračovala Merani. „To, co lidé vydávají za »válečné zákony«, je vlastně těžký bič na poražené. Vítěze nikdo nesoudí, to je jediný zákon války, platný odjakživa. Důležité je tedy stát se vítězem. Ani pak nechci vést válku prostředky jako suslgar, zrapchu, jiktóch, srichit a utagalij. To by druhé straně »ospravedlnilo« i použití atomových zbraní. Máme štěstí aspoň v tom, že ty už nejsou.“

„Jenže co můžeme dělat, když naši protivníci mají na své straně zákony?“ zeptala se Kateřina.

„Nemusíme uznávat zákony, které si vytvořili, aby mohli nespravedlivě vládnout,“ řekla Merani. „Musíme dodržovat jen právo na život, tedy zbytečně nezabíjet.“

„I když ti proti nám zabíjet mohou?“ namítla Kateřina.

„Nikdo nemá právo zabíjet, dokud je jiná možnost, jak spor urovnat,“ řekla Merani. „Nepřítele můžeš zneškodnit bez vraždy. Kdo bude zabíjet, ponese trest.“

„To jsem ale zvědavá, jak to chceš vyřešit,“ pochybovala Kateřina. „Nemáme vězení, kam bychom mohli dávat zneškodněné lotry. O státním vězení nemluví, před zákonem jsou čisti, stát je bude ještě chránit. Jaký ještě trest by na ně platil? Pokuty? Těm se vysmějí, vždyť jim patří i tiskárny peněz!“

„Nemáme vězení,“ řekla Merani. „Ale můžeme si je udělat. Pojdme do školícího střediska, bývalé fary. Ovlivnila jsem zatím pár úředníků, takže fara už není majetkem firmy Hiller. Vlastní ji Katčini rodiče, platí to se zpětnou platností i na katastru a nebude tedy zabavená. Nerada dělám z lidí loutky, ale tady to jinak nešlo.“

Pod farou jsou velké sklepy, ze kterých můžeme udělat dočasné vězení pro zneškodněné nepřátele.“

Zvedla se ze své židličky a nechala ji zmizet. Pak zmizela i ona, zřejmě skokem na značku do fary. Jan Hiller i Katka ji vzápětí následovali. Merani už na ně čekala ve dveřích na chodbu a vedla je pak po schodech dolů, až do sklepa. Fara měla krásný, starodávně klenutý sklep, v současné době úplně prázdný.

„Tenhle dům patřil donedávna církvi,“ řekla Merani. „Proto má obzvlášť velké a bytelné sklepy. Jenže to, co vidíte, není ani zdaleka všechno. Pod tímto sklepem je ještě jedno patro sklepů, do kterého vede jen tajný vchod. Dnes už asi nežijí ti, kdo tajný vchod znali a používali, ale v »Dějínách Knih a Kouzel« zůstalo všechno. Tak jako Katuška dokázala přijít v Džóserově pyramidě ke mně, tak teď projdeme do tajných sklepů i my. Skočte za mnou, ne skrz zeď, ale tři metry dolů skrz podlahu!“

Dořekla a zmizela. Panu Hillerovi a Kateřině nezbylo než ji napodobit a proskočit pevnou kamennou podlahou. Merani už tam na ně opět čekala a osvětlovala si utajované prostory modrým mimozemským světlem.

„Posledním majitelem fary, který věděl o dolních sklepech, musel být zvláštní sadista,“ řekla po chvilce Merani. „Měl tu totiž svou soukromou mučírnu. Církev se tenkrát oficiálně spoléhala na světskou »spravedlnost«, ale občas si vyřizovala účty i sama. Kde není žalobce, není ani soudce aneb »císař je daleko a pánbůh vysoko«... i když legální to rozhodně nebylo a majitel té mučírny si toho byl jistě vědom. Poslední zločin, který se v těchto sklepech odehrál, byl obzvlášť krutý. Pan farář, navenek lidumil, od svých poddaných nevyžadoval jen obvyklé »desátky«, ale jeho biřici od nich vybírali neustále vyšší a vyšší poplatky. Šestatřicet sedláků, kteří je odmítali platit, nebo lépe řečeno, už na ně ani neměli, dal zavřít do tohoto sklepa – a zazdít. Co se tady ve tmě odehrávalo, to si radši ani nepředstavujte. U zazděného východu leží jen šest

úplných koster. Patří těm, kdo zemřeli jako poslední. Ohryzané kosti ostatních, roztroušené po všech koutech, podávají až příliš jasně svědectví o tom, co se tam dělo. To vězení použijeme i my.“

„Snad nechceš, abychom byli jako ten farář?“ nesouhlasně to odmítla Katka.

„Jistěže nechci,“ usmála se smutně Merani. „Ale tento sklep je jako vězení ideální. To se rozumí, že zde nikoho nebudeme mořit hladem. Ale nikdo se odsud nedostane a co je důležitější, nikdo o těch prostorách neví. Z této strany jsou schody zavřené masivními dubovými dveřmi. Prohlédněte si je, jsou poškrábané zoufalými sedláky, kteří neměli nic jiného než kovové spony od svých opasků, ale schody za nimi jsou zazděné velkými kameny a nahoře je stejná kamenná dlažba, jako všude v »horním sklepe«. Můžeme to tak nechat, my se sem dostaneme jako dnes, skokem skrz strop. Ale ti, koho sem zavřeme, tuhle možnost mít nebudou. Můžeme jim to tu dokonce trochu zpříjemnit. To se ví, že jim sem nedáme televizi, posilovnu ani automat na kávičku, ale můžeme jim tyto prostory rozdělit na menší cely a vybavit je lůžky, aby se jim dobře spalo – i když se jim s jejich svědomím nejspíš dobře spát nebude. Můžeme jim sem dát pár sprch, záchody, z jednoho koutu bych udělala jídelnu, ale to by jim mohlo stačit.“

„Plánuješ, jako kdyby tenhle sklep měl rozměry paláce,“ vzdychla si Katka. „Přitom jistě nepřesahuje půdorys fary, takže – nic moc... Ne že by mi vadilo, kdyby se tu trochu mačkali, ale jídelna, sprchy, menší cely?“

„Budou prostě menší,“ řekla Merani. „Darebáky sem totiž budeme dávat zmenšené. Jedna ku devíti, už jste si to přece sami vyzkoušeli. Takže všechno může být menší. Kovová lůžka jako pro panenky, k tomu úměrně malé stolky a židle, sprchy, které by se vešly do kufru... Kdyby nic jiného, tak mrňaví nedokáží vůbec nic, rozhodně se neprohrabou na svobodu. A vejde se jich sem

osmdesátkrát víc, než kdyby měli svou původní velikost. Věznice jako pevnost, chápete?“

„Jak je tu budeme krmit?“ starala se čistě prakticky Katka.

„Kluci vymyslí automat na denní dávky potravin,“ pokrčila rameny Merani. „Nemusí mít velký výběr, nebude tu hotel Ritz.“

„Takže žádné zabíjení, ale udělat z nich trpajzlíky, to беру,“ řekla Katka.

„Začneme tedy?“ řekla Merani. „Auto s exekutorem a jeho policejní ochranou právě přijíždí do města. Jdeme je přivítat na dvůr továrny, ne?“

„Jdeme!“ řekla Katka.

Podivná válka

»Podivná válka« se říkalo krátkému období světové války, kdy se na frontách nedělo vůbec nic, nebo když žádné frontové linie nebyly, i když válka byla úředně vyhlášena. Válka čarodějů v Čechách byla podobného druhu. Zahájili ji finančníci, ale jejich uvítání na dvoře továrny »Hiller a spol« předznamenalo, jak se tato podivná válka bude vyvíjet.

Exekutor se svou sekretářkou přijeli jedním autem, za nimi policejní vůz s »doprovodem«. Vjeli na dvůr bez překážek, neboť vrata byla dokořán, zastavili auta proti vchodu do administrativní budovy, vystoupili a zazvonili na zvonky. Když jim pan Hiller přišel otevřít, seznámil ho exekutor velkopansky s tím, že přišel celou továrnu »se vším příslušenstvím« zabavit, aby tedy nekladl odpor, jinak policejní doprovod použije donucovací prostředky.

„Pánové, to je zřejmě vyhlášení války!“ namítl pan Hiller.

„Ne, to je běžný úřední výkon,“ odvětil spatra exekutor.

V té chvíli se ale všech šest mužů a jedna žena zmenšili.

Na dvoře továrny stálo pět zděšených trpasličích policistů, ani pan exekutor nebyl větší než trochu tlustší kocour. To už vyšla z budovy Kateřina s velkou nůší a s několika dalšími čaroději. Pak nastal krátký hon, na jehož konci se všech sedm sešlo v nůši přikryté víkem a zajištěné pevným páskem.

Vedlejší kořistí bylo i pět nabitých pistolí a několik plných zásobníků, které policistům vydolovali z kapes a pouzder. Nikoho z policistů přitom ani nenapadlo použít »donucovací prostředky« nebo nacvičené chvaty. I školačka Kateřina proti nim vypadala jako obryně. Několika skoky dohonila trénovaného policistu, který se marně snažil vyběhnout z továrního dvora na ulici, popadla ho a vykroutila mu z ruky jeho služební zbraň. Použití zbraň napadlo jen toho jednoho, ale pozdě a marně.

„Co uděláme s tou ženskou?“ starala se Katka. „Nenecháme ji přece pohromadě s chlapý!“

„To jsem nedomyslela,“ připustila Merani. „Musíme pro ni zařídit ženskou věznici. Pro začátek bych ji dala do sklepa o patro nad nimi. Nebude to problém. Oddělím kus sklepa kamennou zdí, vchod tam bude jen skrz stěnu, zajatkyň budou mít stejné pohodlí jako ti dole. Musíme počítat s tím, že tam bude takových časem víc.“

Honza Hiller odnesl nůši do podzemí, ale obratem se vrátil a v nůši měl už jen vyděšenou sekretářku exekutora.

„Nechte mě!“ ječela tenkým hláskem, jen se nad ní odkrylo víko nůše. „Budu kousat!“

„Kát'o vezmi si ji na starost,“ řekl dobrácky Honza Hiller.

Merani mezitím dokončila vybavení »horního patra«. Brzy vypadalo stejně jako dolní, jenže mělo poloviční rozlohu. Kateřina si nůši se zajatkyňí hodila na záda a proskočila nově postavenou kamennou stěnou. I přestavěná část sklepa byla ještě hluboko pod úrovní ulice. I tady osvětlovalo kamenné zdi namodralé světlo ze svítících desek na stropě. Stranou byla jiná prostora, osvětlená světlem nažloutlé barvy. Tam byla jídelna.

„Vylezte z té nůše!“ vybidla Katka zajatkyňi. „Seznámíte se s vašim vězením, abyste tu zbytečně nebloudila.“

„Jakým právem...!“ rozkřikla se na ni trpasličí sekretářka.

„Jakým právem jste nám vyhlásili válku vy?“ vskočila jí do řeči Katka. Měla silnější a hlubší hlas, ve kterém se pištění její zajatkyňí úplně ztratilo. „Řeknu vám, paní... nebo snad slečno? Nebyl to dobrý nápad pustit se do války s čaroději!“

„Cože?“ vyjekla sekretářka. „Jste snad čarodějové?“

„Chcete snad ještě větší důkaz?“ řekla Kateřina a postavila se vedle nůše, aby bylo vidět, jak je proti zajatkyňi vysoká. „Musíte to přece sama vidět! My jsme se nezvětšili, to vás jsme

zmenšili do velikosti kočky. Odsud neutečete, nedělejte si marné naděje. A budete tady, dokud se všechno nevyřeší.“

„Budou nás hledat!“ vyhrožovala sekretářka. „Přece vědí, kam jsme jeli! Přijdou si pro nás.“

„S tím počítáme,“ řekla Katka. „Budou vás hledat marně, nikde vás nenajdou. Na asfaltu žádné stopy nezůstaly, vaše auta se rozplynula jako dým a tyhle tajné sklepy nemají žádný vchod. My sem přicházíme skrz kamennou stěnu, ale to není cesta pro vás lidi. Takže počítejte s tím, že vás tu nikdo nenajde.“

„Ale já mám doma dvě malé děti!“ zaúpěla sekretářka.

„Těch dětí je mi líto,“ opáčila Kateřina. „Nemohou za matku hyenu. Ale máte snad manžela, ne? Postará se o ně. Když jste brala zaměstnání u exekutora, nevadilo vám, že rozvrátíte jiné rodiny? Jiných dětí vám nebylo líto?“

„Bylo,“ fňukla. „Jenže šéf dobře platil a jen z manželova platu by nám splacení hypotéky trvalo moc dlouho...“

„Pro prachy byste vzala zaměstnání i u kata, co?“ zamračila se Kateřina. „Ochotně byste mu pucovala gilotinu a nosila koše plné usekaných, krvavých lidských hlav...“

„To ne!“ vyjekla sekretářka. „To bych nevzala!“

„A že exekutor ničí lidi také, jen pomaleji, to vám nevádí? Jezdila jste s ním, neříkejte, že jste nikdy nebyla svědky nějaké lidské tragédie!“

„Ti lidi si za to ale můžou sami!“ odvětila sebevědomě.

„Nekecejte!“ zarazila ji Kateřina už dost nepřívětivě. „Co jste věděla o nás? My jsme si podle vás za to také mohli sami?“

„Proč jste dělali takové dluhy?“ vyjela si na ni sekretářka.

„To je právě to!“ odvětila Katka. „Žádné dluhy jsme neměli! Banka na nás udělala podraz a ten dluh vyrobila. Bankéřům stačí zapsat někam pár čísliček a nesplatitelný dluh je na světě. Potom přijedou hyeny v exekutorském autě a špinavost dokončí. Jenže dnes jste, vy hyeny, narazili na někoho, kdo se

nedá oškubat. A to ještě máte štěstí! Nejsme hyeny jako vy, protivníky zneškodníme, ale nevysypeme vás do řeky proměněné v žaby. Do normální velikosti vás pořád ještě můžeme vrátit, jenže nebude to dřív, dokud neskončí vaše podrazy.“

„Ale to může trvat i celé roky!“ zaúpěla sekretářka. „Mám doma dvě malé děti!“

„Máte tam snad také manžela,“ připomněla jí Kateřina.

„Ale ten se o ně vůbec neumí postarat!“ namítla plačky.

„Manžel snad může využít příbuzných,“ navrhla Kateřina.

„Tchyně nemá naše děti ráda!“ tasila žena další argument.

„Kdyby to trvalo déle – a sama máte představu, že by to mohlo být i pár let – může si váš manžel najít jinou a ta se o děti postará. O macechách se říká ledacos, ale většinou to není pravda. Těžko mě dojmete, když vám nevadil osud dětí vašich obětí.“

„Já jsem tam jen zapisovala položky!“ zaječela už zoufale.

„Uklízeček, které vám uklízely kanceláře, si nevšímáme,“ ujistila ji Kateřina. „Ale vy jste byla se šéfem na loupežné výpravě, chápete? A kromě toho – víte už příliš mnoho.“

„Když mě pustíte, nikomu nic neřeknu!“ slibovala rychle.

„A když vás necháme tady, tím spíš nikomu nic neřeknete,“ zasmála se Kateřina. „Takže – dost řečí, pojd'te se podívat do jídelny na naše jídelní automaty, ať víte, kde se budete stravovat. Máme tu samoobsluhu, nikdo vás hlídat nebude, ale nikdo vám nebude nosit jídlo na stůl.“

Popadla ji oběma rukama kolem pasu, otočila ji obličejem od sebe, zvedla ji a nesla ji, ječící a jen tak do vzduchu kopající, až do jídelny. Tam ji postavila na zem před šedou skříň podobnou běžným prodejním automatům, jenže velikostí bližší vězňům.

„Obsluha je prostá,“ řekla zajatkyňi. „Máte možnost výběru ze sedmi jídel, na každý den v týdnu jiné. Můžete si, pro mě za mě, dávat každý den totéž, to je vaše věc. Automat vydává jídlo ohřáté. Naproti je druhý automat na vodu, je tam i slabě ochucená

limonáda, ale pivo ani kafe tu nevedeme. Odpadkový koš není jen na odpadky, ale i na nádobí, láhve a jiné věci. Na dně je drtič a co tam spadne, to se rozdrtí a pak se to vypaří. Je to kouzlo, takže tam nestrkejte ruce, nebo o ně přijdete.“

„Kouzlo?“ podívala se na Katku nedůvěřivě.

„Všechno tu jsou kouzla, jste přece u čarodějů,“ ujistila ji Katka. „Jenže kouzlit neumíte, proto to má tady podobu automatů. To snad zvládnete. Má to jednu výhodu, nebudete za nic platit.“

„Ale to tu mám být pár let – sama?“ docházelo jí postupně, že to asi nebude žádná legrace.

„Než se to vyřeší,“ přikývla Katka. „Ale sama tu nebudete. Nejprve jste byli na řadě vy, hyeny vykonavatelé, teď se vrhneme na hyeny soudní a po nich na hyeny bankovní. Očekáváme, že tu může být brzy živo! A samá nóbl honorace! Drobnými zlodějíčky a zlodějkami se zdržovat nemíníme.“

„Co ale bude s mými dětmi?“ naříkala žena, dokonce snad upřímně. Ani pro ni to asi nebylo lehké.

„Vaše děti na tom budou mnohem lépe než děti, kterým jste ožebračili rodiče a děti skončily v děcáku. Vaše mají ještě naději ve vašem manželovi. Toho ničit nebudeme, nevádí nám.“

„Víte, co jste?“ vyhrkla nenávisť teď už bývalá sekretářka. „Příšerné, hrozné bestie!“

„Nápodobně!“ řekla Katka. „Myslet si samozřejmě můžete co chcete. Totéž si myslím já o vás. Potěšení není na mé straně.“

Sekretářka, teď už vězeňkyně, chtěla ještě něco říci, jenže Katka už měla rozhovoru s tou ženskou dost a zmizela, jako by se znenadání vypařila. Vězeňkyně zůstala sama ve svém vězení.

Brzy tu ale sama nebude...

Jak se dalo čekat, Policie brzy dorazila do továrny a sháněla se po exekutorovi, jeho sekretářce a policejním doprovodu. Podle cestovního plánu tu měli být, ale nikdo je neviděl odsud odjíždět.

„Ale jó, byli tu,“ souhlasil s nimi pan Hiller. „I když bych je tu raději neviděl. Ale kdyby neodjeli, musela by tu přece někde být dvě auta, ne? Tady se žádné auto schovat nedá, podívejte se po nich sami! Kam ale odjeli, to vám neřeknu, nejsem Pýthie.“

Na doplňující dotaz policistům vysvětlil, že Pýthie Delfská byla pověstná starověká věštkyně, ale více podstatných informací z něho nevytáhli. Policisté ještě pro pořádek prošli továrnou, zda ta dvě auta nejsou někde uvnitř, ale uvnitř by se auto opravdu schovat nedalo, takže jim nezbylo než nepochybovat o slovech pana Hillera, že »tady se jim nic zlého nestalo«.

„Vypátráte je, až najdete jejich auta,“ doporučil jim Hiller.

S tímto se policisté odpoklonkovali, jenže mezi řečí panu Hillerovi sdělili, aby se neradoval, neboť do vyřešení záhadného zmizení exekutora i s jeho doprovodem přebírá agendu nejbližší exekuční kancelář.

„Budou tu jako na koni,“ řekl policista ležérně.

„Mě už nic nepřekvapí,“ sliboval i pan Hiller.

Znamenalo to, že »podivná válka« bude přinejmenším brzy pokračovat a navíc se dalo počítat s tím, že další parta exekutorů bude lépe připravená. Buď bude mít silnější ostrahu, nebo lepší zajištění, i kdyby šlo jen o kamerové pozorování. V dnešní době se dá k takovým účelům použít i bezpilotní dron a bylo by krajně divné, kdyby se druhá parta nepoučila.

Otázkou je, zda to bude stačit proti kouzlům.

Merani si udržovala mírný optimismus.

Martin s panem účetním Hozdeckým dorazili v pořádku do Prahy. Pan Hozdecký jel, jak se říká, mravně, nesnažil se přidávat plyn více než bylo nutné, nenechal se vyprovokovat ani několika

»závodníky«, kteří je předjížděli i v místech, kde to nebylo příliš bezpečné. Dojeli v pohodě a pan Hozdecký hledal, kde by poblíž banky zaparkoval.

Jenže co čert nechtěl, nikde žádné volné místočko nebylo. Praha je dnes prakticky jedna modrá, fialová, nebo jinak zakázaná zóna, asi podle barev vládnoucích partají, najít místo k parkování je tvrdý oříšek i pro domorodce a noční můra pro cizince. Hledali spolu dlouho, až Martin ztratil trpělivost.

„Víte co?“ navrhl panu Hozdeckému. „Zastavíte prostě před bankou, vystoupíte a já zatím odvezu auťák někam, kde by se dal zaparkovat, třeba i mimo Prahu. Pak mě zavoláte mobilem a zase sem přijedu.“

Panu Hozdeckému se to sice nelíbilo, ale když kolem banky bezvýsledně kroužili po šesté, změkl a souhlasil. Zastavil před bankou a vystoupil. Martin vyskočil z místa spolujezdce a oběhl auto, aby mohl nasednout na místo řidiče. Mezi oběma předními sedadly bylo totiž tolik ovládacích prvků, páček a tlačítek, že vylučovaly přelézt přes ně vnitřkem.

Pan Hozdecký se za ním ještě pár vteřin díval, ale uklidnil se, když viděl, jak to ten kluk bravurně ovládá. V tomto směru mohl být spokojený a s klidem vstoupil do banky.

O spokojenost však v bance brzy přišel, když mu úředník vysvětlil, že firma »Hiller a spol« nemá na kontech ani vindru. Veškerá aktiva jim zabavila známá exekutorská firma na úhradu jakéhosi dluhu u finančního úřadu.

Pan Hozdecký se tedy rozhodl navštívit finanční úřad, aby se dozvěděl podrobnosti. Nechtěl kvůli tomu ani přivolávat Martina a rozhodl se jet hromadnou dopravou, jenže když si chtěl koupit jízdenky, s nevolí zjistil, že je prázdné i jeho konto. Musel se stát nějaký omyl, pomyslel si. Exekutor přece nemá právo při exekuci firmy postihovat i její zaměstnance! Jenže bankomat mu peníze nevydal a při dotazu na zůstatek mu oznámil nulu, takže

i pan Hozdecký byl znenadání bez peněz. Nezbylo mu než vytáhnout mobil a Martina zavolat.

„Stůjte před bankou, hned jsem tam,“ slíbil Martin a chvatně ukončil hovor.

Pan Hozdecký tedy vyšel z banky a zůstal stát na chodníku. Zakrátko uviděl známé červené auto, zamával na ně a Martin mu zastavil. Rychle vyskočil z místa řidiče, aby mohl pan Hozdecký nastoupit a sám oběhl auto z druhé strany.

Jenže v té chvíli k autu přistoupili dva policisté.

„Ten kluk řídil auto!“ udeřil jeden z nich na zkoprnělého pana Hozdeckého. „Nenastupujte, když s vámi mluvíme! Ty taky ne, kluku! Pane řidiči, jak to, že jste dovolil jezdit nezletilému bez řidičského oprávnění? Navíc to auto nemá platnou registrační značku! Podle databáze ta značka patří jinému vozu, nějaké starší škodovce. U tak závažného přestupku nestačí pokuta, musíme sepsat protokol. Pojedete s námi! Víte, že za tohle můžete přijít o řidičské oprávnění až na pět let?“

Pan Hozdecký to očividně nevěděl, ale uvěřil tomu a nebyl schopen žádného odporu. Ne tak Martin.

„Tohle auto je prototyp,“ postavil se policistům. „Nesmíme dopustit, aby se dostal do cizích rukou. Někdo z nás dvou by měl u toho hlídat. Já s vámi klidně pojedu, ale pan Hozdecký by měl zůstat v autě.“

Jenže marně se neříká, že neštěstí nechodí samo. V té chvíli přiběhl třetí policista.

„Máme tu hlášku, že to auto patřilo firmě »Hiller a spol«, jenže na tu firmu byla uvalená exekuce. Auto patří mezi zabavené movité předměty. Jeden z vás s ním má odjet na stanici, kde bude bezpečně uložené, než si je exekutorská firma převezme.“

První policista se vítězně obrátil na Martina.

„Tak jste to slyšeli? Auto je zabavené! Jeli jste s ním zcela neoprávněně a připočteme k tomu i jízdu kradeným vozidlem!“

„To auto se nesmí dostat do cizích rukou!“ řekl Martin tvrdě. „Když jinak nedáte, aktivuji jeho autodestrukci.“

Namířil na auto krátkou hůlku a červený sportovní vůz se bez jediného zvuku změnil v roj různobarevných jisker, které stejně rychle uhasly. Vozovka byla prázdná.

„Co to bylo?“ vyjekl jeden, zjevně odvážnější policista.

„Autodestrukce,“ řekl Martin spokojeně. „Zajistil jsem, aby se to auto nedostalo do nepovolaných rukou.“

„Ale... to je přece bránění úřednímu výkonu a poškozování cizí věci!“ vykřikl odvážnější policista.

„Beze všeho,“ přikývl Martin. „Už se těším, jak to všechno chcete dokazovat bez důkazů.“

„Máme osobní kamery!“ ušklíbl se policista a ostentativně od své bundy odepnul jednu maličkou filmovou kameru.

Jeho pohotovost Martin přebil ještě pohotovějším trumfem.

„Tomuhle říkáte kamera?“ podivil se ještě okázaleji.

Policista vytřeštil oči. Místo kamery držel v ruce krabičku z plexiskla od mentolových bonbonů Tic-Tac. Stejně krabičky měli u sebe náhle i ostatní dva.

„Pánové mají asi halucinace,“ zhodnotil to Martin s vážnou tváří. „Pane účetní, podejte mi ruku!“

Účetní Hozdecký mu ji podal. Byl tak vyvedený z míry, že by splnil jakýkoliv příkaz nejen od policistů, ale i od toho kluka.

Martin se k němu znenadání přitočil ještě blíž, objal ho – a oba zmizeli.

Tumpachoví policisté zůstali stát před bankou.

Tohle rozhodně nečekali...

Proti všem

Druhá návštěva exekutora proběhla podle očekávání jinak. Místo exekutora přijela tentokrát žena, exekutorka. Nejprve jelo osm aut zesílené policejní ochrany, pak černá audina exekutorky a za nimi kolona pěti velkých nákladních aut. Zřejmě se chystali rovnou odvézt, co se jim podaří na místě naložit.

Tovární hala však byla prázdná. Nebyl tu ani jeden stroj, ani hotové zboží, připravené k expedici. Nákladní auta byla zbytečná, nebylo co nakládat. Exekutorka tedy polepila svými samolepkami jen vybavení Hillerovy kanceláře a nařídila naložit je a odvézt. A tak, zatímco silní špeditéři tahali nábytek, pan Jan Hiller jí s úsměvem předal klíče od továrny, od své prázdné kanceláře i od svého továrního bytu a ironicky jí popřál hodně úspěchů při dražbě zabavených věcí.

„Jo – a střecha není opravená,“ omlouval se jí pokrytecky. „Nějaký všivák mi vycucl konto v bance, nemohl bych za opravu zaplatit. Nechám to tedy na vás.“

Část střechy tovární haly tvořily skleněné tabule, po kterých se brzy ráno prošli Martin s Kryštofem a trochu je podupali. Za jiných podmínek by to asi byla nebezpečná práce, ale ne pro čaroděje na košťatech. Rozbité sklo na podlaze »uklidili« anihilací a podlaha prázdné haly přímo svítila čistotou.

„A víte, že prodat zabavené předměty je trestné?“ jedovatě opáčila exekutorka. „Za maření úředního výkonu vám hrozí...“

„Nic mi nehrozí,“ přerušil ji Hiller. „Nic jsem neprodával. Jediné, co se dalo zabavit, jste tady polepila vy a to si odvážíte. Na ničem tady žádná žlutá samolepka nebyla.“

„To tvrdíte vy! Kdyby se našla minulá soupiska zabavených věcí, lítal byste v tom až po uši!“ vyhrožovala mu.

„Žádná soupiska neexistuje a neexistovala,“ ujistil ji Hiller. „Ta předchozí tlupa se tu jen rozhlédla, nic nezabavovala. Ono tu totiž nic nebylo. Tady byla jen expedice, nic se tu nevyrábělo.“

„To není možné!“ čertila se. „Vaše firma vyráběla nějaké transformátory, nebo co to bylo, měla obrat za miliony korun, na to musíte mít někde stroje za miliardy!“

„Jenže nejsem povinen vám o výrobě nic prozrazovat,“ řekl se zjevným potěšením pan Hiller. „To je firemní tajemství, které nezabavíte. Ani byste to nepochopila – při vašem vzdělání.“

„Náhodou mám vysokou školu!“ řekla uraženě. „S titulem doktora práv!“

„S takovým vzděláním nepochopíte ani princip obyčejného transformátoru, natož něčeho složitějšího,“ odpálil ji Hiller. „Zvlášť když máte právnickou fakultu v Plzni, pověstnou svou úrovní.“

„To je urážka!“ nadskočila.

„To je konstatování skutečnosti,“ opáčil pan Hiller. „Tady přece nejde o nějaké paragrafy, ale o techniku. A té nerozumíte!“

„Kdybyste měl pořádného podnikového právníka, nedopadli byste takhle,“ opáčila jízlivě.

„V tom se docela určitě neshodneme,“ prohlásil pan Hiller. „Víme, že to proti nám začali Američané, to jsou gangsteři jiného formátu! No nic, firmu »Hiller« se vám podařilo potopit, jenže výsledek loupeže vás zklame. Podařilo se vám zabavit pár čísel v bance, ale nic víc. Firma změní jméno a pojedje dál.“

„Však my to už zjistíme!“ holedbala se exekutorka. „Tyhle finty na nás neplatí!“

„Dobrý lov!“ popřál jí pan Hiller s úsměvem. „Já teď půjdu za svým známým. Nabídl mi přístřeší, když jste mi zabavila byt. Tahle fabrika je vaše. Klíče máte, takže mě tu už nepotřebujete.“

„Musíte ještě podepsat protokol!“ řekla exekutorka.

„Snad byste ještě nechtěla, abych vám podal na odchodu ruku?“ nesouhlasil pan Hiller. „To po mně nechtějte! Nevezmu do

ruky ani tužku, kterou jste držela, musel bych si čtvrt hodiny dezinfikovat ruce. Pro mě je právník horší než pralesní divoch nakažený morem a malomocenstvím. Těm se ruce nepodávají!“

„Další urážka!“ nadskočila. „A jsou tu na ni svědci!“

„Svědci?“ podíval se Hiller po zakuklených policistech od zásahové jednotky. „Zakuklenci na kamerových záznamech jsou vaši svědci? Pane Bože, cos to stvořil za kreatury? Nemohl jsi při stvoření světa vynechat komáry, pijavice, krysy, zmije, klíšťata, cholera, mor, malomocenství – a právníky?“

„Dáváte právníky do pěkné společnosti!“ podotkl policista u dveří neutrálním tónem. Jako jediný tu neměl kuklu.

„A to jsem je stihl i seřadit, nejodpornější na konec!“ dodal spokojeně pan Hiller.

„Jenže to je opravdu žalovatelné!“ podotkl bližší, zakuklený policista, který »žral« svůj úkol trochu víc.

„Krysy, zmije ani klíšťata mě žalovat nebudou a bacily tím méně,“ odvětil Hiller. „Kdyby se komáři a pijavice cítili dotčení, s kým je dávám dohromady, k soudu s tím nepůjdou.“

„Ale já to k soudu dám!“ řekla exekutorka. „Mám svou čest a urážet se nenechám!“

„No jo, vy jediná z té žoužele umíte mluvit,“ připustil pan Hiller. „Jak myslíte... máte-li čím... Čest exekutora je jako čest drogového bosse vynásobená ctí nájemného vraha, jenže nulám ani násobením nepomůže! A obsílku mi zase pošlete na mou starou adresu, abych ji nemohl převzít!“

„Až vás soud odsoudí a vydá na vás mezinárodní zatykač, že se vyhýbáte nástupu trestu, nikdo už vám nepomůže!“

„Myslet si to můžete,“ pokrčil pan Hiller rameny. „Zdrželi jste mě více než jsem chtěl, teď mě omluvte, odcházím.“

„Ještě podpis pod protokol!“ připomněla mu exekutorka.

„Nakreslete tam za mě třeba tři křížky,“ poradil jí Hiller. „To snad ještě svedete, při vašem vzdělání. Sbohem!“

„Nemůžete ho rovnou zajistit?“ obrátila se exekutorka na asistující policisty. Policista, dosud stojící vedle dveří, se před ně ochotně postavil a dal tím najevo, že k odchodu z místnosti bude každý potřebovat svolení velitele. Pan Jan Hiller se tomu jen útrpně zasmál. Beztak nemínil odejít dveřmi.

„Na zatčení to ještě není,“ rozhodl velitel. „Jo, kdyby vám vyhrožoval, nebo se na vás sápal, to by byl důvod zakročít. Tohle jsou jen verbální delikty. Jako svědectví máte kamerové záznamy, ty by měly u občanského soudu stačit.“

„Tak ještě ten podpis!“ trvala na svém exekutorka. „Zákon to vyžaduje!“

„Řekl jsem vám, podepište si to sama!“ opáčil pan Hiller.

Vzápětí sebou všichni trhli leknutím. Hiller ze své bývalé kanceláře odešel pomocí prostorové fluktuace.

Prostě náhle zmizel.

Exekutorka vyrazila na zpáteční cestu jako první a policejní doprovod brzy nechala daleko za sebou. Náhlé zmizení hlavního dlužníka, obklíčeného ze všech stran policisty, cosi napovídalo o záhadném zmizení jejího předchůdce exekutora. A bezradnost policistů z jejího doprovodu napovídala, že si s tím nevědí rady a jejich ochrana je víceméně iluzí. A možná hodně nebezpečnou iluzí. S minulým exekutorem zmizel i jeho policejní doprovod. A když policisté neochrání ani sami sebe, jak chtějí chránit ji?

Vyjela ze zabavované továrny jako první a protože měla ze všech nejrychlejší vozidlo, brzy nechala svůj policejní doprovod daleko za sebou. Zpočátku ještě ve zpětném zrcátku viděla jejich modré majáčky, ale neměly šanci držet krok s její audinou, takže do Prahy dorazila s velkým předstihem.

Exekutorská kancelář měla pronajatá místa v podzemních garážích pod novou budovou. Exekutorka zvolna najela na rampu a přistrčila čipový klíč ke snímači. Brána ochotně vyjela vzhůru

a za její audinou opět sjela dolů. Zbývalo dojet k vyhrazenému stání a auto tam zaparkovat.

Pak už jen, s nezbytnou kabelkou v ruce, prošla východem, který odemkla tímtež čipovým klíčem, přivolala si výtah a vyjela do prvního patra, kde měla kancelář. Tam ale musela z kabelky vyhrabat klíč ode dveří. Nebylo by žádoucí, aby se i kancelář dala otevřít čipem. Čert tomu věř, pořádný zámek je pořádný zámek a pancéřové dveře jsou dneska nutnost, aby se člověk nemusel bát zlodějů. A jejich drzost opravdu narostla, jsou schopní vloupat se málem kamkoliv! Ještě že se dneska vyrábějí i pořádné dveře, které se nedají překonat.

Odemkla, vešla do přijímací předsíně, kde se samočinně rozsvítilo světlo. Předsíň neměla okna, proto se zde pochopitelně muselo svítit. Naštěstí bylo automatické čidlo velice pohotové.

Kancelář byla prázdná, zapisovatelka už jistě odešla domů. Exekutorka za sebou pro jistotu zamkla, pak teprve vešla do své pracovny a obhlédla svůj psací stůl, zda na něm nemá nějaký vzkaz. Nic tu ale nebylo a až teď si mohla oddechnout. Tady je konečně v bezpečí!

Následující vteřina jí však ukázala, jak krutě se mylila.

„Jste tu docela brzy, doktorko,“ ozval se mužský hlas, který sem rozhodně nepatřil.

Už protože byl mužský.

Její první myšlenka byla utéci. Když se ale ohlédla, zjistila, že ten chlap stojí ve dveřích. Nejspíš ji sledoval a vstoupil sem za ní. Ale vždyť zabouchla a zamkla vstupní dveře a na těch je navíc zvenčí koule! Jak se sem dostal? Horší bylo, že ho poznala. Byl to ten, který odmítl po exekuci podepsat protokol a pak záhadně zmizel. Jakou záhadou se ale objevil tady? Vždyť ona ze své audiny vymačkala rychlost, která by jinak znamenala pokutu na každém kilometru!

Ten chlap je však tu a zjevně nemá přátelské úmysly. To se dalo odhadnout velice snadno. Kdo by se přátelsky vybavoval s exekutorem, který mu zabavuje majetek? Častěji se stává, že se oškubaní zkrachovanci snaží pomstít. Zákon s tím předem počítá, proto mají exekutoři zákonem zajištěnou policejní ochranu. Jenže tady je bez policistů, bez ochrany, ani útěk nepřipadá v úvahu. Chlap ve dveřích je očividně silnější než ona. Nedokázala by ho odstrčit a prosmýknout se vedle něho ven. To by tam musel stát jako panák a s tím nemohla počítat. A navíc ty zamčené dveře na chodbu! Má ji prostě v pasti, jako když kočka zažene myšku do kouta, odkud není úniku.

Jenže i on se přepočítal. Exekutoři musí počítat se vším. I když mají policejní ochranu. Pořád má ještě možnost bránit se!

Roztřesenýma rukama vylovila z kabelky pistoli. Jenže než ji na nezvaného vetřelce namířila, prsty jí znenadání zhadrovatěly a pistole jí vypadla z ruky. Proboha, co je zase tohle?

„To jsem si mohl myslet,“ řekl chlap dobráckým tónem, i když to dobrácky určitě nemyslel. „Střílet se vám zachtělo?“

Rychle se sehnula, aby se zmocnila pistole, ležící před ní. Ta pistole se však náhle neuvěřitelně zvětšila, až z ní bylo cosi monstrózního. Byla delší než metr a jistě vážila aspoň tunu! S tou by nedokázala ani hnout, natož aby ji zdvihla. Poděšeně vzhledla k chlapovi a vyděsila se ještě víc. Před ní stál vysoký obr!

„Jste nebezpečnější, než jsem čekal,“ zaburácel obr hlasem, silou připomínajícím nádražní rozhlas. „Kdo si pořídí takovouhle hračku, musí být odhodlaný použít ji. Nejste pouhá krysa, máte v sobě i cosi z jedovaté zmije!“

S těmito slovy se k ní sklonil a natáhl k ní ruce. Na útěk teď už vůbec nebylo pomyšlení. Popadl ji kolem pasu, nedbal přitom jejího ječení, zdvihl ji přinejmenším deset metrů vysoko a posadil ji na obrovskou tlustou dřevěnou desku, na níž ležela třímetrová obří klávesnice, metrová počítačová myš a ještě dál obrazovka

velikosti promítacího plátna v širokoúhlém kině. Pochopila, že sedí na hraně pracovní desky svého vlastního stolu, který se též neuvěřitelně zvětšil i se vším, co na něm bylo.

„Tak si nejprve trochu popovídáme!“ zaburácel obr.

Posadil se na její židli, ale i teď měl oči nejméně dva metry nad ní a díval se na ni shora. S hrůzou pozorovala bradavici na jeho tváři, záhyby sloní kůže vedle jeho očí a nebezpečné zuby. Kdyby chtěl, překousl by ji jako klobásu!

„Jak to... jak to, že jste tak velký?“ vyhrkla na něho otázku, která ji v této chvíli nejvíc páčila.

„Jsem velký normálně, to vy jste se zmenšila,“ odpověděla ochotně, ale nemilosrdně. „Jste teď maličká jako kočka. Proto se vám všechno kolem zdá velké. Ale to je detail. Víte, co se vám podařilo? Vyhlásili jste válku rodině čarodějů. A to, jak sama brzy poznáte, nebyl nejlepší nápad!“

„Nikommu jsem žádnou válku nevyhlašovala!“ protestovala.

„To se rozumí, nevyhlašovala,“ přitakal jí. „Podnikla jste svůj útok bez vyhlášení, to je ještě horší. Napadlo vás, že můžete i prohrát? Zkrátka jste prohrála! Zatím jste nedopadla nejhůř, ale mohla byste se změnit ještě víc, třeba v ropuchu obecnou. A věřte mi, v té podobě byste se cítila mnohem hůř!“

„Copak je to vůbec možný?“ zaúpěla.

„Můžete sama posoudit, jestli je možné, abyste byla velká jako kočka domácí,“ připomněl jí. „Jste jako kočka, ale bez kočičí mrštnosti. Kočka klidně seskočí se stolu, vy byste si při pádu polámala nohy. Nesnažte se dělat vylomeniny, nebo si ublížíte. Raději mi řekněte, kdo vám nabídl tu exekuci v naší firmě?“

„A co když vám to neřeknu?“ odsekla vzpurně.

„Já se to dozvím,“ ujistil ji mrazivě. „Na jednu stranu bych měl ocenit vaši soudržnost, že chcete spolupachatele chránit, na druhou stranu musím vzít v úvahu, že chcete chránit darebáka. Podle toho se pak budu chovat já k vám.“

„Co se mnou chcete udělat?“ zajíkla se.

„Co by?“ opáčil. „Zavřu vás do vězení, ze kterého se ještě nikdo a nikdy živý nedostal.“

„Bez soudu?“ vyhrkla. „To je přece zvlů!“

„A kdo se obtěžoval pozvat mě, když soud jednal o mně?“ vyčetl jí obr. „Odsoudili mě k exekuci, aniž bych dostal možnost obhajoby. Pokud tomu říkáte »spravedlivý soud«, pak jste byla odsouzená stejně spravedlivě a nemůžete si stěžovat.“

„Neměl jste se soudu vyhýbat!“ odsekla.

„To bych o něm musel vědět!“ kontroval. „Obsílku poslali na adresu, kde už dávno nebydlím. Můžete mi tvrdit, že to bylo podle zákona o »fiktivním doručení«, já zase tvrdím, že ten zákon je legislativní zločin a nejsem zdaleka první, komu to znemožnilo skutečně spravedlivý soudní proces, neboli jedno ze základních lidských práv. Nevadí, zaměříme se na všechny, kdo ten zločin »prohlasovali« v Parlamentu a nevynecháme ani Ústavní soudce, ustanovené, aby takovým zločinům zabraňovali.“

„To si ale troufáte!“ řekla jízlivě.

„Troufáme,“ přikývl. „Zatím jsme se zaměřili na technické stránky. Neslyšela jste, že se ve světě zastavily všechny atomové elektrárny? To je naše dílo!“

„Vandalové!“ vykřikla. „Kazisvětí! Barbaři!“

„Elektrárny jsou jen »vedlejší škody«,“ namítl obr. „Můžete být ráda, že naše vedlejší škody neznamenají miliony mrtvol, jako když se »do práce« pustí kterákoli armáda. Hlavním účelem bylo likvidací atomových zbraní zabránit atomové válce. Uvážili jsme, že za to budou stát i ty zastavené atomové elektrárny. Z našeho světa tím zmizela největší hrozba v dějinách. To není málo!“

„No, jestli je to pravda...“ ustoupila trochu.

„A co víc, chtěli jsme lidem nahradit ty škody,“ pokračoval obr. „Začali jsme vyměňovat dosavadní energetické zdroje za naše. Ano, právě za ty »transformátory«, které se od dosavadních

transformátorů liší hlavně tím, že k nim nevedou dráty vysokého napětí. Naše zdroje odlehčily energetice, že zmizely »black-outy« neboli výpadky dodávek elektřiny. Nahradili jsme lidstvu zničené atomové elektrárny. Vy si to nemyslíte?“

„To by... snad... bylo dobře...“ připustila.

„A teď si představte, že se na nás vrhla celá banda vandalů, kazisvětů a barbarů, aby nás finančně zničila. Nepřipadá vám toto jednání hnusné? Jen vás musím ujistit, že do té bandy patříte.“

„Ale to je něco jiného!“ vyhrkla. „Já jsem dostala příkaz k provedení exekuce pro obrovské dluhy!“

„Vytvořené bankovním podvodem,“ doplnil ji obr. „Máte ten příkaz ještě? Nebo jste ho dostala jen telefonicky, aby veškerá zodpovědnost zůstala jen na vás?“

„Mám ho tu, samozřejmě,“ přitakala rychle. „Jenže teď se asi nedostanu do skříně! Je to na mě vysoko!“

„Řekněte mi, kde to je, já už to najdu!“ navrhl jí.

„Nezvěštíte mě raději?“ navrhla mu na oplátku.

„Ne!“ odsekl. „Byla jste poslední v řetězu nespravedlností. Nebylo by fér, abyste vyvázla bez trestu. Kde je to lejstro?“

„V šanonu s letošním rokem,“ řekla sklesle.

Obr ji nechal sedět nad propastí a odešel ke skříně, odkud se vrátil se šanonem. Rozevřel jej a prostudoval si poslední lejstra.

„Vida, je to tady,“ řekl spokojeně. „Soudce Igor Novák jako předseda... a všichni pěkně pohromadě... Ujišťuji vás, že bych to zjistil tak jako tak, ale tohle bylo rychlejší. Je tu těch případů víc, vezmu si celý letošní šanon. Vy už ho potřebovat nebudete. Mám s sebou velkou nůši, tam se to vejde i s vámi.“

„I se mnou?“ vyjekla. „Chcete mě snad někam odnést?“

„Do slibovaného vězení, odkud se ještě nikdo a nikdy živý nedostal,“ ujistil ji. „Ale nebojte se, mrtvoly už jsou uklizené.“

„Podrazáku!“ vykřikla zhnuseně. „Grázle!“

„A to mi řekne exekutorka!“ vzdychl si obr. „Od vás to zní zvlášť pikantně! Tak půjdeme, vážená paní! Pěkně do nůše, hezky nožičkama napřed, nesnažte se mi vzpírat, stejně tam skončíte! Vidíte? Že je tam ještě dost místa! A půjdeme! Můžete si být jistá, že si po vás důkladně umyju ruce. Sahat na exekutora je jako sahat na malomocného.“

„Nactiutrhači! Podrazáku! Hnusný barbare! Kriple!“ ozvalo se ještě z nůše, ale to už se víko zavřelo.

„Tak pozor, držte se, hodím si vás na záda!“ varoval obr svou kořist, než znenadání zmizel i s nůší.

Na podlaze zůstala jen pistole...

Čistka

Paní exekutorku vsadila do ženského vězení Kateřina.

Nezdržovala se s ní. Přinesla ji v nůši do »ženské věznice«, vytáhla ji ven, postavila na zem a zavolala na sekretářku, zatím jedinou obyvatelku těchto prostor, aby spoluvězeňkyni seznámila se zdejším prostředím. Však si ty dvě už nějak řeknou, co a jak...

A ty dvě trpaslice se dokonce poznaly! Znaly se z jakéhosi společného jednání, i když sekretářka u toho byla jako poskok, zatímco exekutorka jednala s jejím šéfem jako rovný s rovným. Mohou si teď jedna druhé poplakat na ramínku a postěžovat si na barbary, kazisvěty, podrazáky a kriply, co je sem zavřeli. A hrozit se, jakou mají čarodějové mládež, když se účastní takových podrazů. Co z nich asi jednou vyroste!?!

Čistě ze zvědavosti si Kateřina z »Dějin Knih a Kouzel« druhý den vytáhla, o čem si ty dvě potají špityly. Díky Merani to měla bez fixačního zpoždění, i když ji Merani varovala, že tu výhodu má jen dočasně a neměla by si na ni zvykat.

Možnost nahlížet do minulosti měla čaroděje vést k tomu, aby se nespoléhal, že se na jejich podrazy a levoty nepřijde a aby nezkoušeli své prohřešky zatajovat a raději ani dělat. Zbytky této možnosti dodnes mezi lidmi přetrvávají v podobě varování »Bůh to vidí!«, i když tomu dnes už málokdo doopravdy věří. Nebyla chyba mimozemšťanek, že se to neujalo.

Už ty první opice této možnosti využívaly, aby si navzájem strojily úklady. Mimozemšťanky proto úmyslně zavedly »fixační zpoždění«, aby to nemohlo být aktuální. I tak mohli čarodějové jeden druhého sledovat, ale s měsíčním zpožděním už se nedají tak snadno chystat připady ze zálohy.

První dvě ženy v podzemí pod farou se samozřejmě mezi sebou dojemně shodly, že se jim stala donebevolající křivda, pro kterou by byl pro ty čaroděje i trest smrti málo. Samozřejmě se to

dalo pochopit. Kdo se žíví podrazy, prostě si je musí zdůvodnit, aby před zrcadlem nevypadal jako svině. To je přece »morálně nepohodlné«. Lepší je podívat se po okolí, koho jiného očernit. Největší zrůda je pro zloděje ten, kdo na zlodějny upozorňuje. Proto se nikdo neodvažuje ohlásit zlodějny na svém pracovišti a vystavovat se nebezpečí, že poletí z práce dříve než ten zloděj. Nikdo nemůže dát ruku do ohně za to, že i jeho šéf nekrade a ze solidarity k jinému zloději nevyužije své pravomoci. Budiž čest ojedinelým výjimkám. Říká se, že na jednoho čestného právníka či politika celosvětově statisticky připadá 19 bílých vran. A kdo z vás viděl někdy v životě bílou vránu? Také se říká, že politiku a práva by měli vykonávat jen lidé čestní a spravedliví. Bohužel, tyto profese nejvíce lákají lidi právě opačných vlastností. Začíná to podvody při přijímacích zkouškách na Právnické fakulty²⁸. Nelze se divit, jak ta spravedlnost i politika ve světě vypadá...

Svět vězeňkyň se teď smrškl na půlku farského sklepa, kde neměly ani nejmenší příležitost nějakou pomstu vymyslet, natož uskutečnit. I ta půlka sklepa představovala bludiště, jenže se dalo projít během dvou – tří dnů. Pár dní si mohly vzájemně vykládat drby z dřívějšího života, ale pak už nastoupila – nebetyčná nuda.

Bývalý geolog a dnes už také bývalý továrník Jan Hiller si ponechal z celého šanonu jen lejstro, které se ho týkalo. Zbytek šanonu dal bratranci učiteli Hillerovi, aby se podíval na zbývající případy. Dalo se čekat, že mezi nimi bude hora právnické špíny a bude třeba podívat se na všechny. U Augiášova chléva nestačilo vyházet hnůj jen z malé části. Jako v té starodávné pověsti, i tady bude zapotřebí celá řeka.

Tenkrát to ale dělal Herkules.

Jen on takový úkol zvládl...

28 Nejen v Plzni, ale i v Praze byly odhaleny podvody u přijímacích zkoušek

Od exekuce Hillerovy továrny nebylo o podnikatelovi vidu ani slechu. Prostě zmizel. A stejně tak i dva členové exekutorské komory. S prvním záhadně zmizel jeho policejní doprovod, druhá chyběla na nejbližší schůzi spolku místních feministek, kde měla funkci předsedkyně. Případy si převzala kriminální policie, jenže nikde nebyly žádné stopy a výslechy svědků také nikam nevedly.

Když ráno přišla do kanceláře exekutorčina zapsatelka, účetní a sekretářka v jedné osobě, nedostala se ani do předsíně. Klíče její šéfky totiž byly v zamčeném zámku zevnitř. Zavolala záchranku a pro jistotu Policii, ale když přivolaný zámečník dveře otevřel, stáli všichni před velkou záhadou. Dveře zamčené, okna zavřená, klíče v zámku zevnitř, a prázdná místnost. Jedinou, byť značně podivnou stopou byla pistole, ležící na podlaze kanceláře. Podle výrobního čísla tu zbraň legálně držela zmizelá exekutorka. Proč ale ležela na podlaze? Chtěla se snad paní doktorka touto zbraní bránit? Proč z ní ale nevystřelila? A hlavně – jak a kudy se dostala ze zamčené kanceláře ven?

Všechno nakonec zůstalo předmětem různých spekulací.

Tím to však ani zdaleka neskončilo. Postupně mizeli další a další členové celostátní exekutorské komory. Kriminalisté se mohli přetrhnout, ale na nic nepřišli. Pět až osm dalších případů týdně a všechny si podobné jako vejce vejci. Žádní svědkové ani stopy a příliš často klasické »záhady zamčeného pokoje«.

Policejní prezident marně přiděloval exekutorům ochranku. Exekutoři mizeli, i když je bodyguardi střežili v bytě. Nejčastěji mizeli na záchodě. Nepomohlo, když je bodyguard doprovázel až na záchod. Jediný rozdíl byl, že v takovém případě zmizeli oba.

A aby toho nebylo dost, stejně záhadně začali mizet soudci.

Nejprve soudci okresního soudu, pak krajského, ale na nich se to nezastavilo. V Praze zmizelo i několik soudců Nejvyššího soudu a v Brně stejně záhadně zmizela většina soudců Ústavního soudu, který se tím stal neusnášeníschopným. Policie byla terčem

nevybíravých novinářských útoků, jako by za to mohla! Jedinou chybou policistů i kriminalistů bylo, že záhadné případy neuměli objasnit. Ale což některý případ objasnili novináři? Tváří v tvář »záhadě zamčeného pokoje« měli být všichni krotcí a pokorní, to by však ani nebyli novináři, schopní zkritizovat kdekoho a kdeco.

Pak za podobných okolností v rychlém sledu zmizeli i čtyři poslanci. Dva bývalí, kteří už v Poslanecké sněmovně neseděli, ale dva tam měli zajištěná místa i s významnými funkcemi, neboť šlo současně o předsedy dvou opozičních politických stran.

To už byla kromě Policie na nohou i Armáda. S mnohými zmizelými se ztráceli i lidé z jejich ochranky a ministr vnitra se pokusil zacpat tyto díry armádou.

Marně.

Prostory sklepů pod farou se rychle zaplňovaly.

Učitel Hiller zpočátku odhadoval, že by se sem mohlo vejít deset cel běžné velikosti po dvou věznicích, tedy nejvýše dvacet vězňů. Avšak lidé zmenšení až na velikost kočky potřebují i méně prostoru. Redukce rozměrů v poměru jedna ku devíti umožňuje jedenaosmdesátkrát lepší využití plochy. Sklep pod farou by pak měl neuvěřitelnou kapacitu až tisíci šesti set vězňů.

Merani přišla s vylepšením. Kdysi dávno v jejich hvězdné lodi dosahovali ještě lepšího využití prostoru. Šlo zejména o kóje na spaní, vzdáleně podobné včelímu plástu. Bylo v nich kupodivu dost místa a přitom zabíraly méně podlahové plochy než klasické vojenské patrové palandy, obvyklé při požadavku na co nejvyšší využití světnic. Při úpravě sklepů umístila Merani tyto kóje kde se dalo. V dolním sklepě jich byly tři tisíce, v horním polovina. Čarodějům se to zprvu nezdálo, ale pak si kóje sami vyzkoušeli ve skalním »domě paní Nikové«. Zjistili, že jsou pohodlnější než vojenské palandy, jen potřebují intenzivnější větrání. Ve sklepním vězení to však nebylo nutné. Stačil prostý výpočet: devítinásobně

zmenšení rozměrů znamenalo úsporu plochy v poměru jedna ku jedenaosmdesáti, ale na objem byl poměr úspor dokonce jedna ku sedmi stům dvaceti devíti. Prostoru tu tedy bylo dost.

Jan Hiller se v »domu paní Nikové« ubytoval natrvalo, i když tam jen přespával, když právě nebyl na »trestné výpravě«. Byl tam v naprostém bezpečí. Dům bez vchodu nemůže odhalit nikdo, kdo neovládá prostorovou fluktuaci. A tu možnost nejenže Policie nemá, ale každému soudnému člověku by připadala tak absurdní, že si ji ani nepřipustil. Pan Hiller tam měl naprostý klid na odpočinek, ale jinak všechen čas věnoval »spanilým jízdám za spravedlností«. Často spolupracoval i s Katkou, Kryštofem nebo Martinem.

Ten trojlístek nejenže zahájil novou éru čarodějů v Evropě, ale byl nejšíkovnější i při dálkové spolupráci. Kateřina, Martin i Kryštof vedli pana Hillera při skocích do neznáma skrz stěny, odhalovali mu nebezpečná místa, kde by ho mohli spatřit nežádoucí svědci a naváděli ho k jeho »obětem«. Mohl pak vystupovat naprosto přesně a přitom překvapivě.

Záhady se vršily jedna na druhou...

Po exekutorech a soudcích přišli na řadu i bankéři. Nejprve ti, kdo měli prsty v potopení firmy »Hiller a spol«. Jenže Hiller přitom objevil tisíce dalších »levot« s odíráním lidí nevýhodnými půjčkami, že měl dostatek důvodů přidat mezi vězně ve farském sklepě i pěknou řádku bankéřů.

To se ví, že si nevšímal úředníků na přepážkách, tak jako nechával na pokoji zapisovatelky a jiné drobné zaměstnance. Do farského sklepa se dostali i zaměstnanci exekutorů. Podle pana Hillera bylo zlem už to, že se na tak zvrhlou práci dali najmout.

Jenže počty vězňů nedosáhly ani stovky a projevilo se ještě něco jiného. Populárně se to nazývá »ponorková nemoc«, neboť se nejvíc projevovala u posádek ponorek. Právníci jsou totiž sorta

lidí, která sama sebe považuje za »něco lepšího« než ostatní lidé. Proto také pro sebe vyžadují různé výhody, které odůvodňují tím, že »lepší lidé potřebují lepší podmínky a víc rozletu«.

Tísnit se s ostatním »plebsem«? Nikdy!

Policisté by se spokojili s málem, ale právníci ne.

A při jednom návratu pana Jana Hillera se na něho vězni sesypali se stížnostmi, jako kdyby čekali, že jim musí vyhovět. Stěžovali si na všechno. Na jednotvárné jídlo, na nedostatek místa a zejména na nudu. Požadovali procházky na čerstvém vzduchu, které jsou ve světě přece právem všech vězňů.

Jan Hiller měl tisíc chutí poslat je tam, kam se obvykle kverulanti posílají, ale pak si řekl, že jsou k nim až příliš tvrdí. Po materiální stránce se jim vedlo lépe než bezdomovcům, které právě oni často obrali o domov, jenže bezdomovci mívají více svobody. I když je na druhé straně pravda, že svobody se člověk nenají a možnost svobodně někde zmrznout není záviděníhodná.

Pokusil se zavolat na pomoc Merani a když se mu objevila, přednesl jí tento problém.

Kde bydlela Merani, nikdo přesně nevěděl. Všichni věděli, že je zbytečné po tom pátrat. Merani se na »mapě čarodějů« neobjevovala a nikdo, dokonce ani její oblíbenkyně Katka, o tom neměli ani potuchy. Považovali to však za správné. Merani by to privilegium mít měla. Ambíjankám přece vděčili za všechno.

Merani se zamyslela jen krátce.

„Dej to jako úkol Kryštofovi,“ poradila mu. „Ať jim tam zavede televizi, postačí jediný kanál. Kryštof bude vědět, jak na to.“

Pak zmizela a Janovi Hillerovi nezbylo než jít za Kryštofem. Ten vyslechl, o čem pan Hiller uvažuje, ale ještě se ho začal vyptávat, jak si tu televizi představuje.

„Předpokládám, že to nemyslíš tak, že bychom jim dali do vězení klasické televizní přijímače,“ odpověděl na otázku, zda to zvládne. „Pro mě by bylo jednodušší udělat to pomocí lumuximů. Analyzovat pozemský televizní signál je pro ně hračka a vytvořit obraz na libovolné ploše úplná maličkost. Potíž je, že ti zavření nemají telepatii, aby to mohli ovládat. Ale dá se to obejít, jako se dala obejít distribuce jídel. Co kdybych jim udělal ovládač, který zajistí zobrazení televize na nejbližší volné ploše?“

„To by asi bylo nejvhodnější,“ mínil pan Hiller.

„Jenže je tu malá potíž,“ pokračoval Kryštof. „Mají tam dost volných ploch, na které se dá promítat, jenže nikde nemají dveře. Když si jedni spustí sportovní přenos a druzí do toho úplně jiný pořad, budou se navzájem rušit.“

„Vždyť i Merani říkala, že jim postačí jeden jediný kanál,“ namítl pan Hiller. „Tak by se přece nemohli rušit.“

„Pak ti televizní fandové budou rušit ty, kdo si chtějí v klidu a v tichu meditovat,“ pokrčil rameny Kryštof.

„V tom případě by ti, kdo chtějí mít klid, museli zalézt do svých spacích kóji,“ řekl Hiller. „Ty přece mají jakési »dveře«, či spíš poklop, aby se daly zvukově i vizuálně oddělit od okolí.“

„To by možná šlo,“ zamyslel se Kryštof. „A co takhle udělat to obráceně? Ať si každý pustí televizi ve své kóji! Nikoho rušit nebude a sám bude mít na to klid.“

„Jenže v té kóji to může sledovat jen vleže,“ namítl Hiller. „To by tam všichni jen leželi a tučněli!“

„Nelitujte je,“ řekl Kryštof. „Jak často televizi sledujete vy?“

„Já na nějakou televizi nemám čas,“ odvětil Hiller.

„Já už jsem to zkoušel,“ řekl Kryštof. „A řeknu vám, koukat se celé dny jen na televizi, asi bych z toho zblblnul.“

„Myslíš?“ zarazil se pan Hiller.

„No Jéžiš!“ přikývl Kryštof. „Z některých televizních pořadů blbost až stříká! Zbytečně se televizorům neříká »debilizátory«! Na některé pořady jsem se vydržel dívat sotva pár minut a vážně lituji ty, kdo to vydrží do konce. To aby měl člověk inteligenci houpacího koně. Myslím si, že nechat jim jeden jediný kanál by byl horší trest než nedat jim vůbec nic.“

„No dobře, nechám to na tobě,“ ustoupil pan Hiller. „Ale něco pro ně udělej, než tam zcvoknou!“

„Televizi proti zcvoknutí?“ ušklíbl se Kryštof. „Není to trochu protimluv? Spíš naopak, ne?“

„Mysli si o tom co chceš, ale nechci, aby se tam z nudy začali navzájem vraždit!“ ukončil hovor Hiller.

A pak vyrazil na další »spanilou jízdu«...

Srdce hada

Rozvratem firmy »Hiller a spol« se proces přeměny České republiky v bezjadernou zemi nezastavil, ba ani nezpomalil.

Tak, jako se »odnikud« vynořila firma »Hiller a spol«, tak se stejně »odnikud« objevila firma »Stehlík a spol«. Její hlavou byl manžel učitelky Stehlíkové, shodou okolností právě inženýr elektrotechnik. Od chvíle, kdy se díky své ženě stal čarodějem, snažil se být co nejbliž panu Janovi Hillerovi. Nové elektrozdroje mu učarovaly a nebylo divu, elektřina byla jak jeho zaměstnáním, tak ji měl současně jako hobby. Po zákeřném útoku na Hillerovu firmu se ti dva snadno dohodli na dalším postupu. Hiller už toho nechá, je příliš známou osobou a bude lépe, když se odsune do ilegality a pustí se do těch, kdo se pokusili jeho dílo zničit. Firmu nebude držet zuby nehty, nechá ji exekučně zabavit. Vlastně tím přijde jen o starou otlučenou budovu. Štafetu měla převzít nová firma »Stehlík a spol«. Neměla sice do začátků ani ušmudlanou budovu, ale vlastně ji ani nepotřebovala. Na úvěr z čínské banky si dala urychleně postavit prostou halu, kde nebylo opět nic než velký portálový jeřáb, určený k nakládání zboží na kamiony. Naštěstí měl již Jan Hiller nápad oddělit montážní a údržbářské podniky od mateřského, takže všechno pokračovalo jako dřív. Provoz se zastavil jen na necelý týden, kamiony přestaly zajíždět do vrat bývalého Hillerova podniku a pokud jely od Prahy, pak odbočovaly ze silnice na příjezdovou cestu o pár kilometrů dřív. Nakládání probíhalo ještě rychleji a elektrifikace Čech pádila dál mílovými kroky.

Firma »Stehlík a spol« vyřešila problém s bankami velice elegantně. Namísto toho, aby měla svá konta u všech bank, které Čechám vládly a na podrazu nepohodlné české firmy se v případě potřeby rychle dohodly, měla jediné konto u čínské banky, která neměla své vládce v pobočce Afro-indické čaroříše ve Spojených

státech, ale v Indicko-asijské čaroříši. Mankuzgó prostřednictvím svého vyslance Zulugacha věděla o Merani a nepokoušela se dělat Čechům naschvály. Merani jí a Sibiřské čaroříši Fasyray nechala na oplátku lumuximy. Obě čaroříše však věděly, kdo v Čechách ve skutečnosti vládne a snažily se příkrčit a chovat se nenápadně, nestavěly se na odpor jako Afro-indická, Australská, Jihoafrická a Severoindiánská. I Jihoamerická čaroříše se chovala nenápadně, ale ta se tak nenápadně chovala pořád.

Důležité bylo, že čínské banky neměly zájem novou českou firmu potápět a ostatní banky v Čechách měly až nad hlavu svých starostí se zmizelým managementem.

Transformátorů i nových elektrických lokomotiv v Čechách přibývalo dostatečnou rychlostí, aby nahradily veškeré výpadky. Česká republika se i bez jaderek stala opět vývozcem elektrické energie do všech sousedních zemí.

Ani Rakousko nemohlo protestovat.

I když Jan Hiller pročistil Čechy důkladně, nezapomínal, odkud podraz na firmu »Miler a spol« původně přišel. Uvažoval o tom, že co nejdřív podnikne »spanilou jízdu« i do Ameriky.

Taková výprava ovšem nebude tak snadná jako v Čechách nebo v Německu, kde zatím jen trochu pocuchal bankovní špičky, které měly prsty v útoku na jeho firmu. Ti ten podraz nezosnovali, byli pouhými pěšáky na velké šachovnici.

Němci měli ve věznicích pod farou odlišnou pozici než Češi. Na jednu stranu jim mnozí vězňové nepokrytě podlézali. Bodejť, vždyť to byli ještě donedávna jejich šéfové! Na druhé straně jim vadila neznalost českého jazyka. Ve vězeňské televizi bylo deset českých kanálů a žádný v německém nebo v anglickém jazyce. Přesto se i ve vězení Němci cítili Čechům nadřazení.

Jak by se v Čechách chovali Američané?

Hiller ten nápad prohodil i s Merani. Schválila to a slíbila mu podporu »dálkovým vláknem« lumuximu z Čech, které dovolí používat kouzla i tam, kde jsou lumuximy vypnuté.

Dalo se čekat, že to tamní čaroděje nepříjemně překvapí.

Na druhou stranu si musel Hiller uvědomit, že policisté jsou v Americe pohotovější než jejich evropští kolegové. Tam, kde policisté v Evropě před davem ustupují, Američané bez váhání střílí. A jsou v tom po čertech dobří.

Bude tam potřebovat víc opatrnosti...

Konečně došlo na oba čarodějné kluky, Martina s Kryštofem! Měli od počátku smůlu, že byli teprve školáci. Prototyp jejich prvního auto-letadla musel Martin zničit, aby se nedostal do rukou Policie, když vezl do Prahy pana účetního Hozdeckého. Jejich cesta byla neúspěšná ve všech směrech, přišli o auto, v bance pan Hozdecký zjistil, že to zabavené konto myslí jak banka, tak i exekutorka až příliš vážně a na závěr museli prchat před Policií.

Klukům ztráta auta příliš nevadila. Co jednou vytvořili, to dokázal nejbližší lumuxim zopakovat i tisíckrát, ale pan učitel Hiller jim hodně elánu sebral.

„Podívejte se, kluci,“ zhodnotil jejich společné dílo, když mu je předváděli. „Má to být auto nebo letadlo? Je hezké, že to na silnici vyvine rychlost jako formule F-1. Problém je, že ta není na našich silnicích povolena. Dáte tím nezodpovědným hazardérům do rukou jen další hračku. Většina řidičů bude rychlost dodržovat, ale pár frajerů se bude mezi nimi motat dvojnásobnou rychlostí, předjíždět kde se dá i kde se nedá a jen zbytečně stoupnou počty nehod. Povolit tři sta za hodinu všem by dopadlo ještě hůř. Naše silnice nejsou na tyhle rychlosti stavěné. Dovedu si představit ty hromadné havarie, kdykoliv někde trochu zaprší.“

„Naše auto nezná, co je smyk!“ holedbal se Martin. „Kola se jen odvalují po silnici, pohání i brzdí je antigravitace.“

„Viděl jsem kdysi – už je to také pěkných pár let – autobus, který se zařadil do tankové kolony²⁹,“ pokusil se je zchladit pan Hiller. „Tankový pluk dostal poplach a tanky jely jako o závod, aby byly v časovém limitu na místě určení. Vjet mezi ně mohl jen sebevrah, jenže řidič autobusu spěchal a riskl to. Pak tank vpředu znenadání prudce zabrzdil a tank za autobusem brzdit »nestihl«. Pak už vůbec nezáleželo, zda autobus brzdil nebo ne, dopadl jako zrnko obilí mezi dvěma mlýnskými kameny. Když hřmot plechů utichl, vypadal autobus jako harmonika, byl o polovinu kratší. Naštěstí jel bez cestujících, jen s řidičem, a v okamžiku srážky jeho kabina vybočovala trochu vlevo, takže se zachovala. Jenže autobusák měl najednou vedle sebe místo předních dveří zadní část tanku a věřím tomu, že se ještě dlouho potom modlil, i kdyby to byl ateista.“

„V takovém případě bych vzletěl nahoru,“ kasal se Martin.

„Jenže hoši, umíte si představit, jak složité je povolovací řízení u nových typů letadel?“ sýčkoval učitel. „Určitě budou po vás chtít výsledky lámacích zkoušek křidel...“

„Naše auto-letadlo přece nemá křídla!“ upozornil ho Kryštof.

„To nevádí, byrokrati budou lámací zkoušky vyžadovat už protože je mají v předpisech, tak jako zátěžové zkoušky motoru na brzdě a ofukování modelu v aerodynamickém tunelu. Říká se, že dokumentace vyžadovaná k novému typu letadla váží víc než to letadlo. Nebylo by jednodušší přestavět nějaký existující typ auta, třeba nějakou škodovku?“

„To by nás podnik Škoda Auto zažaloval pro plagiát,“ řekl s odporem Martin. „Ba ne, my musíme mít něco, co nikdo nemůže napadnout jako opajcnuté.“

29 Skutečná událost – to byl ale pohled!

„Tak převezměte aspoň siluetu,“ radil jim učitel. „Všimněte si, že všechna moderní auta mají velice podobnou siluetu. Dřív jste na dálku rozeznali trabanta od mercedesu, dnes podle siluety nerozeznáte dacia od porsche. Po dlouhých zkušenostech podoba aut vykryštovala do optimálního tvaru, kdy je každá odchylka nevýhodná. A přitom nikdo od druhých nic nekopíroval, všem to tak prostě vyšlo.“

„O tom by se dalo uvažovat,“ připustil Martin. „Nejvíc by nás teď zajímalo, kde se to bude »vyrábět« a pod jakou značkou. Víme, že o nás přitom nebude ani zmínka, nemáme na to věk, ale docela by nás to zajímalo.“

„Vy dva to vést nebudete,“ řekl učitel. „Není to jen kvůli věku. Vy dva jste potřebnější jinak. Pomáháte pronikat do srdce hada Afro-indické čarodějky, přesněji její Americké odnože, kromě toho budete užiteční i jinak, než abyste se starali o rutinní správu nějaké továrny, která ani továrnou není. A uvědomte si, že majitel má u takové továrny jen roli firemního štítu, který se dá snadno nahradit jiným. Místo firmy »Hiller a spol« máme firmu »Stehlík a spol« a co se změnilo? Jméno na vývěsním štítu a formálně též osoba fiktivního majitele. Obojí se dá kdykoliv změnit. Důležité je, že obě továrny ve skutečnosti patří naší obci čarodějů.“

„No dobře,“ přijal to Martin. „Tak my dva, já s Kryštofem, si teď na to sedneme a vymyslíme auto, které nerozeznáte od škodovek jinak než podle odznáčku na kapotě. Jenže bude jezdit na baterky. Máte ještě nějaké námítky?“

Učitel Hiller už žádné neměl...

Jan Hiller se mezitím orientoval za Atlantikem. Jenže tam už byli čarodějové. S vypnutým lumuximem ztratili kouzla, nicméně měli pořád schopnost ovládat lidi pomocí peněz. Nebyli proto ani zdaleka neškodní. I bez kouzel měli své bodyguardy, kdykoliv schopné a ochotné střílet.

Nikde jinde ve světě se nepořádá mistrovství v americkém národním sportu »rychlotašbě«, jen ve Spojených státech. Nejde přitom o přesnost střelby, ale o to, jak rychle sportovec na signál tasí a vystřelí. Napodobují se tím podmínky typicky amerických pistolnických soubojů, které se nejčastěji odbyvaly v barech na tak krátké vzdálenosti, že se prakticky nebylo možné netrefit. Tam platilo, kdo vystřelí první, vyhrává. Američané se pokoušeli tento »sport« protlačit i do Olympijských her, naštěstí je odmítli s tím, že Olympijské hry mají podporovat mírové sporty a ne krvavé hospodské rvačky.

Jenže pan Hiller byl vždycky o zlomeček vteřiny rychlejší. Telepatický příkaz je rychlejší než ruce a přimražení rukou může rozhodnout spolehlivěji než kulka ze Smith-and-Wessonu.

A Hillerovi nešlo o drobné darebáčky, kterých tu bylo jako naseto. U Američanů platí více než jinde heslo »Chceš-li se mít jako prase v žitě, musíš být svině!« Největší problém vždy bylo zjišťování, kdo v daném oboru skutečně vládne a kde bydlí. Pak už byla převaha na straně čaroděje, který dokáže procházet zdmi a používat neviditelnost. Do věznice »Pod farou« začaly přibývat opravdu znamenité přírůstky. A někteří byli známí i v Čechách. Pan Hiller šel najisto podle »Forbesova žebříčku nejbohatších lidí světa«. Za týden jich vybral dvacet, skoro tři denně. Nebylo to úplně snadné, ale pan Hiller v tom brzy získal zběhlost.

Zajímavé bylo pozorovat, jak se k sobě chovají samotní vězni. Prvními vězni ve věznici »Pod farou« byli drobnější čeští grázlové, exekutoři, bankéři a soudci okresního formátu. Když se později mezi nimi objevila větší »zvířata«, tihle drobní jim začali projevovat až nezaslouženou úctu.

»Ano, pane poslanče... Jistě, pane ministře...«

Jenže pak se mezi nimi objevila i ta největší esa a malí čeští poslanci a ministři se mohli přetrhnout úslužností.

»Ano, pane Rotschilde... Jistě, pane Rockefeller...«

Kdo mohl, lovil ze své chatrné zásoby americké angličtiny devótní slovíčka, aby se »těm velkým« zavděčil, i když tady ve vězení neměli žádná uznávaná privilegia. Museli se pohybovat mezi těmi devótními Čechy a jediné místo, kde měli jakž takž své drobné soukromí, byly uzavíratelné kóje na spaní. A tak se jejich největší výhodou stala telepatie, kterou se mohli domlouvat mezi sebou a kterou »ti smradlaví Češi« nevnímali.

Ale ouha! Telepatie jim nepomáhala s kouzly! Občas by rádi někoho příliš vlezlého odkázali do patřičných mezí a při větší drzosti »semleli masomlýnkem«, jenže ten se jim tady nepodařilo spustit. A přitom se tu pohybovali čarodějové, kteří kouzla dříve ovládali bez problémů!

Správně to odhadl až velký počítačový teoretik Bill Gates, který se jako jeden z největších boháčů planety dostal do věznice »Pod farou« mezi prvními. Vyšel z toho, že u stěhování čarodějů jde především o stěhování Knih.

„Když se Kniha, Svitek nebo Kámen dostane mimo účinný dosah svého lumuximu, zamkne se a musí se znovu iniciovat v dosahu jiného lumuximu,“ tvrdil. „Po dobu zamčení nefungují kouzla nikomu, kdo je s danou knihou spojený. Klíčový problém je, že na území Spojených států se lumuximy uzamkly všechny. Tím na ně ztratily spojení všechny Knihy. Bylo by třeba některou knihu iniciovat tady, v dosahu činného lumuximu. Pak by se nám všem, kdo jsme k ní připojení, kouzelná moc vrátila.“

Byl to správný výklad, jenže byl Američanům platný jako mrtvému zimník. Ve vězení byla možnost iniciování Knih nulová, neboť zůstávaly zamčené v univerzitních knihovnách ve Státech, kde byly lumuximy vypnuté. Američané s telepatii se sice mohli telepaticky spojit se svými známými čaroději ve Státech, jenže to nestačilo. Nevěděli totiž, kde se oni sami nacházejí. Podle toho, že tu bylo nejvíc vězňů z Čech, by mohli usuzovat, že jsou někde v Čechách, ale kde? A navíc to nebylo jisté. Nikdo z českých

věžňů neměl nejmenší tušení, kde se nachází. Odhadovali, že jsou v Čechách, ale stejně tak dobře mohli být v Polsku, Německu, v Rakousku anebo kdovíkdě.

Nejhorší bylo, že netušili, kdo za tímhle podrazem skutečně vězí. Že je to podraz, na tom se shodli rychle. Ale která čarořiše za tím vězí? Podezřelé byly hned dvě, Sibiřská Fasyray a Indickoasijská Mankuzgó, jenže od nich se tu nikdo neobjevil. Všichni čarodějové, jejichž kouzla fungovala i tady ve věznici, byli Češi. Jenže Evropská čarořiše Galadech zanikla. Že by ji obnovili?

Američané však nejsou hlupáci a Billy Gates dostal nápad. Zavolal telepaticky svého známého miliardáře a zkusil ho získat pro svůj plán.

»Poslyš, Marku, snad už víš, že se děje něco nebezpečného! Někdo jde po nás, čarodějích. Jo, mě už taky unesli. Jsme zavřeni v nějaké obrovské podzemní hale, kam neproniká radiový signál, takže nemůžeme zjistit, kde jsme. Ale to je vedlejší. Čarodějům kolem nás kouzla fungují, někde tu musí být funkční lumuxim. Nám je to k ničemu, protože máme zamknuté Knihy. Dostal jsem ale nápad. Vnímáš mě? Nedělej si iluze, že bys jim unikl. Taky jsem si to myslel, ale převezli mě. Doufal jsem, že jachta je bezpečná. Nebyla. Půjdou i po tobě a nejspíš se sejdeme tady. Jo, už jsou tu i nejvyšší z naší Velké Rady Čarodějů, ale bez kouzel, takže je to tu na nic. Ne, nevím, co proti tomu dělat, nevím, jak na mě přišli. Mám ale plán. Vytáhni z knihovny naši společnou Knihu, ty to přece dokážeš. Pokud vím, je zmenšená, což se nám hodí. Udělej si na ni pouzdro a nos ji při sobě. Ano, i v posteli. Je to naše naděje. Nevěříš? Vzpomeň si, jak se Knihy stěhovaly po světě. Vždycky musely být vypnuté, zamčené, jako teď. Kdyby tě šoupli k nám, budeš i s Knihou v dosahu zdejšího fungujícího lumuximu. Pak stačí, aby ses opět »zasvětil« a kouzla se obnoví po celém světě nám všem. Je nás tu dost na to, abychom okolní čarořiši udělali peklo, rozumíš? Ale musíme na to mít aspoň

jednu Knihu! Bez kouzel jsme stejné nuly jako »keidové« kolem nás. Zkusím přemluvit ještě pár dalších. Čím nás bude víc, tím budeme mít větší údernou sílu a tím spíš se dostaneme na koně.«

»Jo, skoč tam hned. Nevíš, jestli tě nemají v pořadí! Mohlo by se stát, že tu budeš už zítra s námi, jenže bez Knihy.«

»Povídám, neváhej, nebo to prošvihneš!«

»To se rozumí, že jim to pak spočítáme!«

Byl by to určitě výborný plán a měl by naději na úspěch, kdyby v Čechách pořád ještě nedobíhala akce »hledání Knih«.

Pátrání organizovala Matinka. Přišla nedávno s nápadem přijmout mezi čaroděje několik středoškoláků, aby mezi čaroději nebyli výhradně dospělí středního věku. To by podle ní nedělalo dobrotu a Matinka to považovala za chybu. Pochopitelně dostala za úkol objevit ve škole vhodné adepty a nedalo jí to ani mnoho práce. Její výběr, tak jako výběr dospělých uchazečů, schvalovala Merani, která jako jediná dokázala »přečíst« myšlenky i u lidí bez telepatie a mohla tak zabránit získání kouzel »lidem nehodným«, jak o nich kdysi psala paní Niková.

Katka trochu brblala, že noví čarodějové jsou »moc staří«, ale její návrh přibrat pár bývalých spolužáků narazil. Problém byl v tom, že školáci »neměli dosud vyvinutou osobnost« a mohli se snadno obrátit na špatnou cestu. Kateřině zalichotilo, když Matinka nejmladší čarodějny trojlístek chválila, ale současně tvrdila, že je příliš šťastnou náhodou, že »dům paní Nikové« objevili právě ti tři a ne sigři jako Olda, Pavel nebo Zdeněk. Co by mohli s kouzly napáchat ti tři, raději nemyslet!

„Až trochu vyrostou a vyvane z nich klackovitost, můžeme o nich jednat znovu,“ utěšovala Matinka Katku. „A navíc se mi nezdá, že by o to stáli. Odtahují se od vás, jako byste měli mor!“

Kateřina to musela uznat. Je pravda, že se svým spolužákům hodně odcizili. A oni jim. Jakže to říkal pan učitel?

»Tyhle děti už si nikdy nebudou hrát...«

Matinka proto »zalovila« mezi nastávajícími maturanty. Ti byli podle ní vhodnější. Byli a rozumnější, ale ještě nezkažení.

Učitelé ve škole nepěstovali moderní vylomeniny, které po nich občas nadřizení vyžadovali. Nikdo se veřejně neangažoval ve prospěch politických stran a když se odstěhovaly problémové rodiny Veselých a Kádárovci, učitelé i žáci si oddychli. Kdyby záleželo jen na učitelích, byla by škola pohodová.

Televizní propaganda bohužel **radikalizovala** mnoho žáků z vyšších tříd, naštěstí jen kvůli ekologii. Nastávající maturanti jezdili do školy zásadně na kole, i když bydleli pouhé dva bloky od ní, propagovali veganství a pohrdali těmi, kdo do školy nosili svačiny se šunkou nebo se salámem. Ve dnech, kdy na jídelničku školní jídelny nebylo žádné bezmasé jídlo, se demonstračně od obědů odhlašovali a před jídelnou si provokačně ve velké míse připravovali zeleninové saláty.

Učitelé to považovali za výstřelek, ale nestavěli se pro ani proti. Učitel Hiller poznamenal, že mají nárok na vlastní názor, i když není ani zdaleka originální. Vegetariáni byli odjakživa. Po Třicetileté válce byla vegetariánská většina obyvatelstva Evropy, neboť vojáci všechno vyrabovali a maso prostě nebylo. Kromě vegetariánství se nebezpečně rozšířila i anorexie neboli hladovění a žádný div, že většina vegetariánů i anorektiků z hladu pomřela.

Vegani to považovali za znevážení ideologie a provokačně nabídli učiteli Hillerovi ochutnat z mísy bramborového salátu. Neodmítl, dokonce jim salát pochválil, ale podotkl, že mu k tomu chybí kousek vepřového řízku.

„Můj táta sedlák vždycky říkal, »brambory jsou nejlepší jen propasírované přes prase«,“ dodal dobrácky. „A v pětadevadesáti letech má pořád nejraději svíčkovou!“

Zajistil si tím jen to, že už ho nikdy na salát nepozvali...

Matinka s Merani zjistily, že právě ti nejaktivnější jsou ze všech nejvíce pokrytečtí. Ekologie byla pro ně jen prostředek ke vzbuzení pozornosti. Zajímavější byli naopak tišší, kteří se drželi od honosných akcí stranou. Právě ti byli rozumnější a televizní propagandou nezkažení, jak jí ostatně potvrdila i Merani.

Zakrátko tedy Matinka velela partě osmi studentů, kteří se kromě přípravy na maturitu věnovali vlastivědným výletům po různých hradech a zámcích, odkud čas od času přinášeli vzácnosti v podobě Knih. Nebyly to krádeže, vždyť na místě zanechávali dokonalé kopie, neodlišitelné od originálu ani odborníky – pokud nezkoumali jejich magickou stránku. Byl to však závod o čas. V Čechách se stále častěji objevovali nezvaní návštěvníci, vyslaní Afro-indickou čaroiší. I když přišla o »vrchní velení«, pořád měla velké množství čarodějů a i když je Merani zbavila kouzel, měli Viponové dost peněz, kterými se dál snažili vládnout světu. Arabové, vysílání do Čech, měli teď často střelné zbraně, legálně zakoupené v Německu, kde jim nikdo nekladl překážky, a občas se utkali s českými čaroději, zejména když se obě party vypravily pro tutéž Knihu nebo Kámen.

Dvakrát se dokonce stalo, že Arab vystřelil první a čaroděje před smrtí zachránila jen rychlá přeměna ve zvíře a zpět. Naštěstí čarodějové chodili vždy ve dvojici a druhý útočníka zpacifikoval. Nepoužívali už »masomlýnek«, stačilo částečné přimrazení rukou a následně devítinásobné zmenšení.

Vězení »Pod farou« bylo k Arabům krutější než k Čechům nebo Američanům. Jednak tam jimi všichni pohrdali, i pro Čechy byli »póvl« a »barbaři«, natož pro Američany. Za druhé, většina jídel na jídelníčku byla deklarována jako vepřové a žádné nebylo »halak«. Za třetí se zde marně dožadovali Koránu, na který měli podle svých představ nezpochybnitelný nárok. Za čtvrté tu nikdo neměl ponětí o světových stranách, natož kterým směrem se nachází Mekka, ke které musí být každý muslim při modlitbách

obrácený čelem. Za páté, záchody byly natřené zelenou barvou, což je ovšem urážka islámu. A kdyby ještě – za šesté – věděli, že jsou zajatci čarodějů, které by měli jako pravověrní muslimové bez milosti zabít, to by teprve skřípali zuby! Ostatní trpěli jen ztrátou svobody, ale tihle měli ještě větší důvod k nenávisti.

Ke všem okolo, i ke spoluvězňům.

Podle očekávání se ve věznici »Pod farou« brzy setkali dva miliardáři. Williamův přítel Mark však měl pod košilí nevelké pouzdro a v něm – Knihu.

„Měl jsi pravdu,“ přiznal příteli. „Neunikl jsem jim. Ani nevím, jak mě dostali. Knihu ale mám. Vyzkoušíme ji?“

„Byl bych raději, kdyby nás tu bylo víc,“ prohlásil William. „Je nás málo, většina byla připojená k jiným Kniham. Až oživíme tu naši, zůstanou ostatní bez kouzel.“

„Říkal jsi, že dáš vědět ještě jiným!“ namítl Mark.

„To se ví, dal jsem,“ přikývl William. „Jenže s těmi nejsem v dobrém vztahu, jako s tebou. Nakonec, co si budeme povídat, i my dva jsme byli přece konkurenti. Nevěřili mi. Larry z Googlu se mi na dálku vysmál – a teď je tu a může si o kamennou stěnu třeba hlavu umlátit, nenapraví to. Slíbil mi to Steve z Microsoftu, ale ten tu ještě není. Až se tu objeví, uvidíme!“

„Ale vyzkoušet to snad můžeme,“ dychtil Mark.

Vzhledem k tomu, že se setkali v jídelně, měli stolky hned po ruce. Mark položil Knihu na stůl, dal na ni obě ruce, otevřel ji na první stránce a začal číst. Na konci stránky Kniha zasvítla modravým světlem spolu s Markovýmma rukama.

„Počkej,“ zarazil přítele William Gates. „Kouzla by už měla poslouchat i mě! A dáme si oba pořádný biftek, jsi pro?“

Kouzla ho skutečně poslechla a před oběma čaroději se objevily dva velké talíře s krásnými krvavými bifteky, jako by je servíroval číšník pětihvězdičkového hotelu.

„Čarodějové!“ vykřikl stranou jakýsi Arab, který tu byl též internovaný. „Alláhu akbár!“

A vrhl se k oběma čarodějům s příborovým nožem v ruce – nic lepšího neměl, ale byl zřejmě odhodlaný zabít čaroděje třeba holýma rukama.

„Srichit!“ ukázal na něho Mark prstem. V této chvíli neměl správnou hůlku »kérto«, ale doufal, že to postačí.

Jenže se stalo něco, s čím ani jeden z těch tří nepočítal.

Marka znenadání popadla jakási příšerná síla a zkroutila ho, jako když se ždímá prádlo. Do stran vystříkly pramínky krve, pak i kusy masa a bílý mozek z rozdrcené lebky. Postříkaly nejen Williama, ale i Araba, který se zděšením zastavil ve svém útoku. Z miliardáře, před kterým se klaněli i vévodové, byla v okamžiku na dlaždicích společně jídelny jen krvavá hromádka.

„Good heavens!³⁰“ vykřikl jiný Američan, sedící stranou. „Co se tu, probůh, stalo?“

William se vzpamatoval jako první. Hbitě vložil Knihu do kapsy svého saka a až pak se obrátil na vyjeveného Američana, ve kterém poznal dalšího miliardáře, Sheldona.

„Kdo toho prašivého Araba chrání zrcadlem?“ vybuchl jako kdyby šlo o neodpuštělný faul.

„Tady někdo čaruje?“ změnil otázku Američan. „Jak to?“

„Yes, někdo tu čaruje,“ odvětil William. „Podívejte se, jak! Tohle někdo udělal z mého přítele!“

Krvavá hromádka na podlaze jídelny vypadala příšerně, ale jak se zdálo, všichni ten pohled vydrželi. Kdo se chce udržet ve vrcholovém byznysu a v politice, toho nesmí rozházet pohled na krev, i když si na »špinavou práci« najímá jiné. Arabové jsou na krev zvyklí už od dětství, odmalička se při »krvavých svátcích« brodí krví dobytčat, takže se v jídelně pozvracelo jen pár Čechů.

30 Dobrá nebesa!

Soudci, exekutoři, finanční úředníci a bankéři se s tak krvavými plody své práce obvykle nesetkávají.

William asi jako jediný pochopil, co se vlastně stalo. Jistě, bylo to »zrcadlo« »suricho«! Jeho přítele Marka to stálo život, ale kouzlo »srichit« neboli »masomlýnek« si vyslal on sám. Mířil ho sice na toho Araba, ale zrcadlo mu ho vrátilo. A ten Arab nejspíš nemá ani tušení, kdo ho ochraňuje. Nicméně »zrcadlo« »suricho« se dá obejít. Kdyby Mark nebyl tak zbrklý... je pozdě plakat nad rozlítým mlékem... Důležité je, že i tady kouzla fungují.

A William není zbytečně jarlem Základů kouzel !

Kluci se nad návrhem svého nového auta několikrát zdravě pohádali, než došli k názoru, že na to sami dva nebudou stačit.

Návrh úplně nového automobilu není nikdy věcí jednotlivce a kluci na to brzy přišli také. Nešlo o základy, tam se brzy shodli, šlo o příslušenství. Martin přišel s nápadem zamontovat přímo do palubní desky nějakou slušnou navigaci a to nejen jako poradní záležitost, ale přímo ovlivňující jízdu. Dnešní navigace oznamují řidičům nejvyšší povolenou rychlost v daném místě. Martin chtěl, aby tato rychlost byla prostě maximální, jakou auto dovolí řidiči v tomto místě jet. Takový automatický tempomat, který nedovolí řidiči předjíždět, ale nebude to potřebovat, protože všichni v tom úseku pojedou touto maximální rychlostí a nebudou se navzájem zdržovat. Martin tvrdil, že pokud to někdo neoblafne, přinese to mezi řidiče pohodu, konec nevraživosti a zbytečných karambolů.

Kryštof byl v tomto směru pesimista a tvrdil, že lidi už jsou takoví neřádi, že někdo určitě přijde na to, jak to ošálit. A budou zase šílenci, co předjíždějí i přes dvě plné čáry v místě, kde není rozhled. Kamionáči taky nejsou svatí a když ne tihle, pak budou cirkus plechový na silnici určitě dělat motorkáři.

„Po osobních autech vymyslíme podobné řízení kamionů,“ plánoval Martin. „Merani říkala, že máme spěchat, než něco udělá s palivou,“ připomínal Kryštofovi.

„A taky říkala, ať si ji zavoláme, než s tím začneme, že nám předá něco nového z jejich technologie,“ dodal Martin.

Nakonec uznali, že pomoc budou tak jako tak potřebovat. Vypravili se tedy s dalším prototypem hledat lidi, ochotné přidat se k jejich partě. A vybrali si študácké koleje, kde bydlí študáci technických oborů – strojaři, elektro a dalších.

Jejich auto samo někoho přiláká.

Sergej vyslechl telepatický rozhovor s Williamem pozorně.

Také se mu zdálo, že něco není už delší dobu v pořádku. Nad Amerikou, kam utekl z Ruska, se stahovala nějaká mračna. Začalo to tím, že v celých Státech zmizela čarosíla, jako kdyby tu někdo naráz vypnul lumuximy, později se to projevovalo tím, že začali mizet jeho známí čarodějové. Což o to, zdejší čarodějové kouzla ani nepotřebovali, ani je nepoužívali, ale přece jen to bylo něco, co je odlišovalo od okolních »mužiků«, jak Sergej s oblibou postaru nazýval okolní nečaroděje.

Telepatickým dotazem vytáhl ze svého dávného souseda-čaroděje, že v Rusku tenhle problém nemají. Jejich lumuximy se nevyypnuly. A co Maxim věděl, i v Číně kouzla fungují jako by se nechumelilo. Ale když se obrátil na Prochora, který se usadil v Austrálii, dozvěděl se, že je bez kouzel i Austrálie.

Nebylo přece jen rozumnější zůstat v Rusku?

Radší ne, tam se všechno sypalo. A může za to ten Gruzínek Džugašvili, zvaný hrdě Stalin. Místo aby byl rád, že mu umožnili »zasvěcení«, začal vyvádět, jako kdyby on sám byl Vyvolený a ne ti, kdo ho mezi sebe milostivě přijali. Nechtěli z něho přece dělat svého vladaře, přijali ho na špinavou práci, aby jim pomohl s tou neochotnou rodinou Romanovců! To byli taky přivandrovalci, ale

ne z Afro-indické, odvozovali svůj původ z Evropské čaroříše, takže měli dostat jen nějaké menší knížectví a prohánět mužiky... místo toho se kdovíjak stali cary. Afro-indická to přece nemohla nechat jen tak! Džugašvili nakonec Romanovce vyvraždil se vsí parádou, jenže když se ostatní čarodějové pokusili odstranit jeho, ukázal se schopnějším než čekali a nadělal mrtvoly i z těch, kdo ho nedávno zasvěcovali. Přece jen platí, když se všichni chrání »zrcadly«, rozhodují mausery.

Sibiřská čaroříše Fasyray se tak postavila proti Afro-indické čaroříši. Samozřejmě navzdory vyhrůžkám, navzdory embargům a navzdory vojenským akcím. Už to vypadalo, že mužiky rozdrťí nejsilnější armáda Germánů, poskoků Afro-indické čaroříše, jenže Stalin se držel jako klíště. Až po válce ho otrávil věrný stoupenec Vipunu Lavrentij, jenže toho vzápětí vyřídil ruský maršál Žukov se svou tankovou armádou mužiků, která v Ljubljance způsobila v hrozně řeži Afro-indickým čarodějům obrovské ztráty. Fasyray zůstala nezávislá a i když v ní má dodnes většina čarodějů Afro-indický původ, chovají se jako nepřátelé Afro-indické. Kdo ví, že Afro-indická financovala Germány, ten se tomu nediví.

Sergej udělal jistě dobře, když v Rusku nezůstal. Nakonec, čaroděj se může mít dobře kdekoliv na světě a když Američané uznali jeho Afro-indický původ, byl rázem »jejich«, i když měl zasvěcení od Moskevského lumuximu.

Ted' tedy telepaticky vyslechl Williamův návod, co by měl dělat dál, ale nepotěšil ho.

»Uvědom si, Billy, můj Svitek leží v Moskvě,« připomněl mu, když po něm William chtěl, aby našel svou Knihu a nosil ji ve dne v noci na svém těle. »A tam se mi nechce, víš, jak jsou na nás naježení! To raději nosím u sebe dva užitečnější kolty. Kdyby se mi stalo to co tobě, přidám se ke tvé armádě. Můj svitek je jistě v Moskvě v pořádku a stačí mi dostat se do vlivu jakéhokoliv fungujícího lumuximu. Jestli vám tam kouzla fungují, nebudu ani

potřebovat »přezasvěcení«. Ale nejde mi z hlavy vaše vězení. Jak je možné, že se tak obrovský objekt v Evropě úplně ztratí? Zkus se ještě zeptat Elona ze SpaceX, ať po něm nechá pátrat z družic, má tam konexe. Ale já si myslím, že nic nenajde. Víš, připadá mi to, jako kdybyste byli uvězněni v nějaké nenápadné budově, jenže vy sami jste trvale zmenšení! Proto se vám to zdá obrovské! Ale jestli ti fungují kouzla, můžeš se o tom snadno přesvědčit!«

»Jak? Jak? Divím se, že jsi na to nepřišel sám! Říkáš, že ti tam kouzla fungují! Tak si tam vyhlédni nějakého mužika, nejlépe Araba, ti jsou v takových situacích beztak nebezpeční, a prostě ho zmenši! I kdyby byl chráněný »zrcadlem«, zmenšení není útočné kouzlo a zrcadlo ti je nevrátí. Ano, prostě ho zmenši! Jsou potom dvě možnosti. Buď to nepůjde a místní lumuxim tě upozorní na nepřípustnost dvojitého zmenšování, pak jste už zmenšení, jen o tom nevíte. Nebo to půjde, Arabáš se zmenši na velikost kočky, ale pak jsou opět jen dvě možnosti. Buď to mu to nebude vadit, nanejvýš padne čelem k zemi a začne zděšeně vzývat Alláha, pak bych se mýlil. Nebo padne mrtvý, jak bývá u lumuximů, které nevarují před nepřípustností dvojitého zmenšování, ale provedou to. Člověk to ovšem nepřežije. Australské lumuximy jsou takové a o starých lumuximech Evropy toho víme ještě méně. Ale aspoň bys věděl, na čem jsi. Zkus to, uvidíme!«

»Jo, počítej se mnou, ale jen kdybych měl tu smůlu a dostal se mezi vás. Raději se pokusím postarat o své bezpečí v Mountain View. Tady jsem doma a mám tu důkladné protiatomové kryty.«

»No, zatím se měj jak umíš a kdybychom se setkali, můžeš se mnou počítat.«

...

Čtyřl chlapi, pomyslela si Merani...

Elektroauta

Zmocněte se padesáti nejbohatších židovských finančníků,
neprodyšně je izolujte – a zastavíte tím všechny války.

Henry Ford v Cleveland News, 20.9.1923

Pan Jan Hiller probral špičky miliardářů Spojených států. Postupoval podle málo známé věty Henryho Forda pěkně podle majetku a pro jistotu nevynechal žádný větší finanční dům. Občas si zaskočil i do Evropy, neboť i největším bankám Evropy vládli finančníci, kteří se ochotně podíleli na financování kdejaké války.

Postupem času se v podzemním vězení »Pod farou« sešel světový výkvět finančníků. Přibýlo k nim i několik nejbohatších bankéřů z Ruska, pár Japonců, Číňanů a dalších.

Banky, zbavené majitelů, fungovaly dál. Ale když některá zafinancovala zbrojařskou firmu, přišla o manažery, kteří tuto transakci schválili. Zbylí pokračovali v započatém díle, ale nikdo už si netroufl tuto chybu zopakovat.

Zbrojařské firmy se nepochopitelně ocitly bez financí. Do této doby jim stačilo kývnout prstem a přivolat si najaté politiky, jenže řady těch ochotných prudce prořídly. Po jednom hlasování v Americkém Kongresu zmizela za týden většina kongresmanů, přesněji všichni, kdo hlasovali pro zbrojní zakázky.

Generálové se přesto pokusili naplánovat tažení, tentokrát do Jižní Ameriky. Jenže pak se stalo něco, co Merani z opatrnosti až dosud odkládala. V celé severní Americe se během dvou dnů zastavily všechny motory na tekutá paliva. V palivech se náhle rozmnožily jakési neznámé bakterie a rychle je měnily v nevábně vyhlížející šedivý rosol, naprosto nevhodný pro spalovací motory. Netekl, ucpával potrubí i čerpadla, motory ho prostě nedokázaly zpracovat. Lhostejno zda šlo o benzínové, diesely nebo spalovací turbíny, všechny se do dvou dnů zastavily.

Pro Spojené státy, bytostně závislé na automobilismu, to byl nejčernější týden. A byl by ještě horší, kdyby z Číny právě touto dobou nepřiplula loď s nákladem nových čínských elektromobilů, vyráběných podle »licence z České republiky«.

Všechna auta byla jednoho typu. Klasické osobní vozidlo, jakých po Státech do té doby jezdily miliony. Přece jen však byla něčím pozoruhodná. A nejen tím, že byla všechna bez výjimky jasně červené barvy, takže zákazníkům nedávala na výběr barvu. V dané chvíli byly nejzajímavější použité zdroje. Byly to nevelké kvádry se dvěma důkladnými stříbrnými vývody a vývodem pro signál do palubního počítače.

Podmínkou Číňanů bylo, že v případě zničení auta havarií vyžadují vrácení i poškozených baterií. Přesněji řečeno, zatímco automobil je určen k prodeji, baterie zůstávají majetkem podniku a jsou jen zdarma pronajímány. Podle návodu jsou však naprosto spolehlivé, takže na ně výrobní podnik dává dvacetiletou záruku a v případě jakékoliv poruchy je i po dvaceti letech bezplatně nahradí novými. Jsou však neopravitelné a proto se nájemcům výslovně zakazují pokusy o jejich opravu. Rozebírání baterií je totiž nebezpečné a je proto zakázáno. Exploze rozebírané baterie je srovnatelná s explozí nádrže benzínu »otevřené« autogenem.

„Jak dlouho trvá nabíjení do plné kapacity?“ byla obvyklá otázka zájemců.

„Nenabíjejí se,“ zněla odpověď. „Dodávají proud po celou dobu životnosti auta.“

„A co je to za divnou hmotu, ze které je to auto vyrobené?“ stáral se další. „To nevypadá na běžný plech!“

„A co je to za divnou hmotu, ze které je to auto vyrobené?“ stáral se další. „To nevypadá na běžný plech!“

„To je paměťový krystal,“ odvětil Číňan. „Když tím autem vrazíte do zdi nebo do jiného auta, deformuje se stejně jako plech, až na to, že se netrhá. Přitom pohlcuje energii nárazu stejně jako

běžné plechy. Na rozdíl od plechů si pamatuje svůj původní tvar a když ponecháte úplně zmačkané auto pár dní v garáži, postupně se narovná do původního tvaru, až nepoznáte, že bylo nabourané. Jen přitom žhne, jak uvolňuje energii pohlcenou při nárazu.“

„A co když bude auto po nárazu tak deformované, že budou muset hasiči posádku vystříhat?“

„Vystříhání nepřipadá v úvahu, jen by si zničili hydraulické nůžky. Mohou to jen hydraulicky rozevřít.“

„A co když auto slisují do balíku a vhodí do vysoké pece?“ chtěl vědět další. „U nás se tak stará auta likvidují.“

„To právě zakazujeme,“ odvětil Číňan. „Při destrukci zdroje se náraz uvolní energie srovnatelná se sedmitunovými bombami, známými pod jménem »sekačka kopretin«. Má to účinky menší atomové hlavice a z vysoké pece by zbyl jen kráter. Proto trváme na vyjmutí zdrojů a jejich ekologickou likvidaci, ale tu umíme jen my. Trváme na vrácení všech použitých a poškozených zdrojů.“

„Nevadí vám pouštět mezi lidi něco tak nebezpečného?“ zeptal se kdosi hodně jízlivě.

„Proč? Plné tlakové láhve vodíku dělají něco podobného,“ řekl klidně Číňan. „Koho napadne ta pitomost, hodit je do vysoké pece plné? Zásada je – vracejte i poškozené baterie nám, umíme je zpracovat. Vy nemáte prostředky ani lidi, kteří s nimi dokáží manipulovat. Prozradím vám drobné tajemství, které vlastně není tajemstvím, jen to nikoho nezajímá. V Číně jezdí těchto aut už šest milionů. A neměli jsme jediný případ, aby bylo nutné odepsat havarované auto. Paměťové krystaly obnovily všechno, dokonce i po čelní srážce s protijedoucím kamionem, kterou řidič nepřežil. Dědicové si přišli pro vrak, nechali vyčistit vnitřek od krve, pak do auta nasedli a odjeli.“

„Nedá se to auto nabarvit jinak? Rudá se vám možná líbí, ale nám představa našich silnic v rudé barvě vadí...“

„Jistěže dá,“ usmál se Číňan. „Stačí běžným autoemilem. Ovšem počítejte s tím, že barva nemá vlastnosti základní hmoty. Nařuknete-li si někde nárazník, obvykle se do rána vyrovná, ale barva při nárazu odprýskne a kdyby ne, teplo vyvíjené při rovnání ji ožehne, takže nezbývá, než to dát přestříkat.“

„A kolik těch aut jste přivezli?“

„Na této lodi je v kontejnerech čtyři tisíce aut,“ řekl Číňan. „Víme, jací jste vy Američané patrioti, budete naše auta přehlížet a pomlouvat, ale naše auta mají tak vynikající užitkové vlastnosti, že je doufáme prodat všechny.“

„A slyšeli jste něco o »šedém rosolu«?“

„Ne, co to má být?“ zeptal se naopak zvědavě Číňan.

„Kalamita, která by vám umožnila prodat u nás třeba i šest milionů vašich aut,“ odvětil Američan. „Díky »šedému rosolu« jezdí ve Spojených státech jen elektroauta a auta na plyn. Vašich pět tisíc aut je málo. Můžeme u vás objednat auta po milionech?“

„Výrobně by to šlo,“ odvětil Číňan. „Ale má to ještě jeden háček. Licence na elektroauta platí jen pro oblast Číny. Na vývoz do Spojených států je uvalené embargo. Máme povolenou kvótu čtyř tisíc aut ročně. Letos už další auta nedostanete.“

„Cože? Embargo...? Proti Spojeným státům...?“

„Ale o tom prý vaši představitelé vědí!“ opáčil Číňan. „Mě se na to neptejte, já jen říkám, co mi řekli. Nám by vyhovovalo vyvážet cokoliv, ale proti Spojeným státům jsou uvalené sankce a my si je nedovolíme nedodržet, přišli bychom o licence. Je nám to opravdu upřímně líto...“

„Sankce proti Spojeným státům...? To je snad jen zlý sen!“

„Asi by bylo nejlépe probudit se,“ řekl Číňan. „Zeptejte se na to vašich představitelů. Sankce snad mají své důvody.“

„Důvody? Drzost!“ vybuchl Američan.

„Já to nerozsoudím,“ pokrčil rameny Číňan. „Pochopte mě, nechci přijít o licenci...“

Martin s Kryštofem se nakonec uznání přece jen dočkali. Auta pro Čechy »výráběla« nová továrna – opět jen prázdná hala, ve které byl jediným strojem velký portálový jeřáb, i když z ní denně vyjížděly tisíce nových naleštěných automobilů. Oficiálně patřila rodičům malých konstruktérů, takže nesla i jejich jméno. Kluci se nakonec na rodiče obořili a přesvědčili je, aby se do spolku čarodějů přidali také. Nebylo to jednoduché, ale nejvíc tomu napomohlo právě jejich nejnovější auto. Rodiče nakonec chtě nechtě uznali, že jejich synové dělají něco užitečného. Auto snů zviklalo jejich otce a matka se k němu nakonec také přidala. Zejména když jim kluci nabídli tomu zázraku šéfovat!

„Vždyť na tom nemáme žádnou zásluhu!“ namítal otec.

„Tak ji získáte,“ odrazil ho Martin. „My nejsme plnoletí, my to řídit nemůžeme. Zaměstnáte nás jako konstruktéry, chceme teď stvořit pořádný kamion. A pak se zkusíme prosadit v letecké technice, ale na to bude nutná jiná továrna.“

„Jenže na tom nemáme žádnou zásluhu a přece chcete, aby se továrna vedla naším jménem!“ zpěčoval se jeho otec.

„Nebude se přece jmenovat po vás, ale po vašich synech,“ uvedla ho na pravou míru Katka. „Vy jste jen její ředitel.“

S tím už nebyl problém a brzy z nové továrny vyjely nejen tisíce aut, ale zakrátko se k nim přidaly i kamiony. Zdroje pro ně byly sice větší, ale to nebyl problém.

Merani pomohla lidem řešit nejen znehodnocení atomových elektráren, ale i vyřazení tekutých paliv. Odborníkům bylo jasné, že bakterie, znehodnocující tekutá paliva, časem překročí Atlantik a budou stejně rychle postupovat i v Evropě.

Jenže ta na to již byla připravená.

Až na Američany.

Některé korporace ve Spojených státech jako kdyby měly devět kočičích životů. I když těm hydrám Jan Hiller uťal hlavu, neuškodilo jim to a fungovaly dál. Žezlo ve společnosti převzal po zmizelém někdo jiný a na životě korporace se to neprojevalo.

Musel unášet další a další členy této rodiny a zdaleka ne jen muže. Ukazovalo se, že mnoha korporacím ve skutečnosti vládly od samého začátku ženy. Nedalo se dělat nic jiného, Hiller musel unášet i je. Vypadalo to sice divně, aby ženy řídily zbrojovky, ale bylo tomu tak. Mnohde byl muž, deklarovaný jako majitel, jen reprezentativní figurkou, ve skutečnosti vládla jeho manželka, která do řízení podniku rázně zaučovala dceru a někdy i vnučku. Tak se zaplnilo i »horní patro« věznic »Pod farou« a Hillerovi se zdálo, že už je v obou dost plno.

Nakonec se mu v některých korporacích podařilo vyhubit celý rod původních vlastníků natolik, že podnik zůstal beze svého vedení a ani mazaným advokátům se nepodařilo vyšťárat žádného legitimního dědice, který by jim za své nalezení štědrě zaplatil. Podnik v takových případech zdědil stát. Obvykle se brzy rozhodl zbavit se neočekávaného dědictví prodejem zájemci z příbuzného oboru, jenže počet zájemců o mamutí podniky rychle klesal, jak mizeli i ze svých podniků.

Ze zbrojařských podniků však začali mizet i manažeři, kteří podnik jen spravovali. A co hůř, mizeli přímo v době vyjednávání o nějaké lukrativní vojenské zakázce, které pak nebylo možné ani vyhodnotit, natož vyhlásit vítěze. A co hůř, mizely i špičky na straně armády, které by měly o vojenské dodávky zájem.

Velící špičky armády Spojených států jsou pověstné snahou mít vždy ty nejlepší a nejnovější zbraně na světě. A protože vývoj nepřetržitě postupuje i v oboru zbraní, mají pořád co nakupovat. Starší výtvořené válečné techniky pak putují do armádních skladů a snahou velení je »občas vyprázdnit sklady«, aby bylo místo pro novější zbraně. Netřeba dodávat, že »vyprázdnit vojenské sklady«

znamená v americké vojenské hantýrce válku. Spojené státy válčí prakticky pořád, neboť vždycky si najdou země, kterým »je třeba zkrotit ruce, aby dělaly to, co Amerika potřebuje³¹«.

Jenže velící špičky všech armád USA postupně mizely jako když venku na jaře mizí zástupy sněhuláků, až se stalo, že před schvalováním federálního rozpočtu nikdo nepřišel do Kongresu lobovat za požadavky armády. Armáda beztak už dávno nebyla bojeschopná, protože bojeschopnost armád USA neurčují početní stavy pěšáků, ale motory letadel, aut a tanků, které teď na celém území Severní Ameriky umlkly. Jediné bojeschopné jednotky byly na základnách na území jiných států. A i když nikde na světě nezůstala jediná funkční atomová hlavice, v případě konfliktu by i bez letadlových lodí rozhodovala klasická palebná síla. Kolos byl na svých hliněných nohou pořád ještě těžce vyzbrojený, aby mohl zasazovat smrtelné rány.

Zatím...

Do podzemního vězení vstoupil obr. Tak všem připadal pan Hiller, protože mu nikdo nedosahoval ani ke kolenům. Hiller se kupodivu ve vězení dobře vyznal a rovnou zamířil ke kóji, kde odpočíval William Gates, bývalý majitel nejznámější softwarové firmy na světě.

„Pane Gatesi, nebyl to špatný nápad,“ řekl a působilo to od něho skoro jako obdiv. Jenže pak neurvale sáhl do Gatesovy kóje, vytáhl zděšeného softwarového magnáta ven a druhou rukou z kóje vylovil nevelkou knihu.

„Ta kniha vám nepatří!“ vybuchl Billy Gates zlostně a jak se zdálo, i trochu zoufale.

„Vám přece také ne,“ řekl pan Hiller a postavil polehoučku trpaslíka Gatese na kamennou podlahu. „Beztak je vypnutá, takže by vám byla k ničemu. Jen jste si díky ní do dneška dopřával vaše

31 Proslulá věta nositele Nobelovy ceny míru (!) Baracka Husseina Obamy

bifteky a ledacos jste se dozvěděl. Třeba to, jak jste vlastně ve skutečnosti mrňavý. Ale zkoušet to tím, že se pokusíte ještě víc zmenšit »nějakého Araba«, to nebylo zrovna lidské! Naštěstí má zdejší lumuxim poměrně novou kopii systému od Číňanů, takže vám jen sdělil, že dvojí zmenšování není možné.“

„To je pomluva!“ zaječel William.

„Pomluva by to byla, kdyby to nebyla pravda,“ řekl Hiller. „Jenže ona to pravda je. Ale Knihu vám nenechám, beztak jste ji měli podvodně. Tento exemplář patřil původně Španělsku, vlastně Evropské čarofiši Galadech, má to v nesmazatelných datech.“

„Ta kniha je naše! Jsme k ní připojeni!“ křičel vztekle na obra Gates, ale nebylo mu to nic platné.

„Do Ameriky se nevrátí a vy už ji potřebovat nebudete,“ ujistil ho Hiller.

„Chcete nás snad zabít, či co?“

„To nemáme v úmyslu,“ řekl pan Hiller. „Vlastně jste pro nás byl velice užitečný. Vaše přesvědčování svých spolupachatelů přineslo nečekané ovoce. U tří jsme našli další Knihy, nemusíme je ani vytahovat z jejich úkrytů. Sami jste nám je přinesli!“

„Aby vám na prach shořely!“ zaklel Billy Gates.

„Bohulibé přání!“ ušklíbl se pan Hiller. „Jenže nereálné.“

„A co tedy s námi chcete dělat, když nás nechcete zabít?“ zeptal se nečekaně William.

„Já vlastně nevím,“ řekl pan Hiller. „V každém případě vás mezi čaroděje nevrátíme. Na to máte vy Američané příliš mnoho másla na hlavě, zejména podporou a vedením válek.“

„Nikdy jsem nebyl v armádě!“ namítal William. „Války jsou mi k ničemu, jsem radši pro mír!“

„A proto jste ve volbách podporoval George Bushe, který válčil jako smyslů zbavený,“ řekl pan Hiller ironicky. „Nebo toho dalšího válečníka Obamu, který dokonce dostal Nobelovu cenu

míru! Tím tato cena spáchala morální sebevraždu, ale musel jste vědět, že jejich podporou podporujete hned několik válek!“

„Válčil každý prezident!“ namítl William.

„Bohužel,“ přikývl pan Hiller. „Každého jste co nejhlasitěji podporovali. No nic, zeptám se Merani, jaké má s vámi úmysly. Zabíjení mohu vyloučit, to by se nestarala, aby se vám nic zlého nestalo. Ale stejně bych vyloučil, že by vás chtěla vrátit do vašich přepychových sídel a aby vám vrátila moc! S tím nepočítejte!“

„Já jsem začínal z mála,“ řekl Billy.

„Tím hůř!“ řekl Hiller. „Uměl jste si to tedy představit. Jen škoda, že jste si neuměl představit válku z té druhé strany.“

„Z jaké strany?“ nadskočil Gates.

„Ze strany vražděných,“ řekl Hiller.

Jakmile se na českých silnicích objevily první elektrické kamiony, nastal o ně pochopitelně velký zájem v celé Evropě. Ale i když se zdálo, že poměrně malá »fabrika« nestihne dodávat pro tak obrovský zájem, předpovědi škarohlídů se neplnily. Elektrické kamiony brzy vrátily pohyb na dálnice Evropy, tak jako dceřiná továrna na lokomotivy vrátila do normálu provoz na železnicích.

Všechno vypadalo nadějně, dokud se nestala katastrofa na americké vojenské základně v německém Böblingenu. Došlo tam k atomovému výbuchu menší ráže, který nejenže úplně zničil vojenskou základnu, ale navíc značně pocuchal nedaleké město.

Postiženou oblast armáda USA okamžitě uzavřela a nikoho nepouštěla dovnitř, dokonce ani hasiče a záchranáře ne. Vojenská policie USA povolovala jen průjezd jedinou silnicí do městečka, i když tu hořelo několik domů. Počet lidských obětí ve městečku přesáhl dvacítku, kdežto údaje o základně byly od počátku přísně tajné, což živilo různé spekulace.

Na atomovém výbuchu bylo nejpozoruhodnější, že v okolí základny nikdo nenaměřil zvýšenou radiaci. To by vlastně výbuch

atomové hlavice vylučovalo, nicméně veřejnost věděla, že hlavice na základně jsou, takže nikoho nenapadlo o tom pochybovat. Síla výbuchu totiž, podle jiných expertů, bezpečně vylučovala výbuch konvenční trhavin. Ledaže by jí tam bylo několik tisíc tun, ale to nevypadalo pravděpodobně, nevybuchla by asi všechna naráz, ale vybuchovala by postupně.

Německá vláda vznesla na velitelství Američanů zdvořilý dotaz o vysvětlení této události, neboť při ní došlo i k civilním obětem na straně Německa. Američané oficiálně odpověděli, že území všech vojenských základen USA nepodléhá pravomoci Německa, takže do toho Německu nic není.

Pak se objevily spekulace o tom, že atomový výbuch mají na svědomí Rusové. Místní média se toho chopila jako jediného možného vysvětlení a i když mluvčí Bundeswehru trval na tom, že se v inkriminované době k základně nemohlo nepozorovaně nic přiblížit, fáma měla opravdu tuhou kořínku a šířila se po celém Německu jako lavina. Korunu tomu nasadila vláda Spojených států, která vyhlásila další zpřísnění sankcí proti Ruské federaci z důvodů »napadení základny Böblingen« blíže neurčenou zbraní hromadného ničení. Vláda Velké Británie se ihned připojila a po krátkém váhání se přidala i Evropská Komise v Bruseli.

Situaci se nakonec pokusila vyřešit Rada bezpečnosti OSN, kde všichni stálí členové požadovali jednomyslně po delegátovi Ruska okamžité vydání viníků tohoto »bezprecedentního útoku« justici Spojených států, omluvu vládám Německa a Spojených států jakožto obětí a v neposlední řadě odškodnění poškozených. Jako důkaz poskytli Američané značně neostré foto jakýchsi dvou chlapů, údajně ruských agentů, pořízené dálničnickým radarem třicet kilometrů od Böblingenu, když údajně prchali kamionem z místa činu, samozřejmě s mnoha podrobnostmi, získanými kopírováním z jejich pasů během hraniční kontroly.

Konference se konala prostřednictvím televizního mostu, protože se delegáti nemohli do stálého sídla OSN v New Yorku žádným běžným dopravním prostředkem dopravit. Ve Spojených státech nelétala letadla, nejezdily jiné než elektrické automobily a automobily na plyn a mimo elektrické lokomotivy nefungovala ani železnice. V přístavech se na kotevních lanech bezmocně houpalo množství lodí, kterým nepracovaly motory. Bylo možné poslat lodě ze zbytku světa do přístavů ve Spojených státech, ale už ne zpět, takže se tam lodě v přístavech hromadily jako mouchy na mucholapkách. Další lodě už nepřiplouvaly, protože rejdařské společnosti pochopily, že cesta do Spojených států nevede zpět.

Odpověď ministra zahraničí Ruské federace, přenášena do celého světa, však způsobila šok nejen v Radě bezpečnosti OSN, ale hlavně u světové veřejnosti.

„Ruská federace odmítá nařčení z útoku proti Američanům na území Německa,“ začal zástupce Ruska. „Výbuch si způsobili sami Američané neodbornou manipulací s »arachdlitem«, zdrojem lokomotivy Deutsche Bundesbahn, které se protiprávně zmocnili. Akce byla dobře připravená, protože se na místo již předem sjeli experti, aby odhalili výrobní tajemství »arachdlitů« české firmy »Stehlík a spol«. Navzdory vícejazyčnému varování umístěnému na »arachdlitech«, že nejsou mimo výrobní podnik opravitelné a rozebírání je životu nebezpečné, pokusili se získaný »arachdlit« rozebrat. Při mimořádně silné explozi zahynuli nejen experti, ale s nimi i většina posádky vojenské základny.“

„To nemáte ničím podložené!“ protestoval ihned zástupce Spojených států.

„Ruská federace nemá na incidentu nejmenší vinu,“ ujistil ho zástupce Ruska. „Máme zjištěno, že experty ze Spojených států přivezla soukromá jachta, která současně dovezla do Evropy americkou nákazu kapalných paliv, neboli »šedý rosok«. Tato nákaza se z přístavu Hamburg začala šířit do okolí a zastavuje teď

všechny běžící motory na kapalná paliva, jak se nedávno stalo na americkém kontinentu. Lodě Námořních sil Spojených států teď bezmocně visí na kotvách nejen ve Spojených státech, ale už i v Evropě.“

„To je ale sabotáž!“ vybuchl Američan.

„Ano, správně to nazýváte,“ připustil Rus. „Jenže ta sabotáž je vaše, sami jste to do Evropy dovezli. Armádu Spojených států to ochromí i na zahraničních základnách. Nevzlétne jediné její letadlo, nevyjede jediné auto, ba ani tanky. Vaši vojáci jsou v této chvíli přišpendleni na území základen. Pokud se nacházejí mimo, musí se do nich dopravit sami pěšky.“

„A Rusové auty jezdí?“ načepýřil se Američan.

„Nám to nevadí,“ odvětil Rus. „Naše auta jezdí na elektřinu z »arachdlitů«. Navíc jsme stáhli své vojáky ze všech základen na naše území a nemáme o ně nejmenší obavy.“

„Pak jste ale o tom museli vědět dopředu!“ vybuchl Amík.

„Stejně jako vy,“ opáčil Rus. „Vždyť vás Merani nedávno varovala, stejně jako nás!“

„Merani?“ vykřikl Američan, ale o poznání krotším tónem.

„Jistě, Merani!“ opakoval to Rus.

„Probůh, kdo je to Merani?“ zeptal se pateticky Američan.

„Nultá velmoc,“ odvětil Rus.

Jurský park

Merani zřejmě usoudila, že je čas ukončit její zapírání.

Poslední dobou se přestala objevovat jak ve škole, tak i ve všech továrnách, řízených čaroději. A pokud jim radila, dělala to zásadně telepaticky na dálku. Čarodějům nezbylo než to přijmout. Byla přece »nultou velmocí«, naštěstí se k čarodějům v Čechách chovala lépe než všichni dosavadní spojenci v dějinách. Narážku na »nultou velmoc« chápali všichni. Merani byla suverénem na celém světě. A to, že Spojené státy v poslední době nepřepadly žádnou jinou zemi, byla hlavně její zásluha, i když jí Jan Hiller ze všech sil pomáhal. Merani zásluhy o změny přenechávala lidem, zejména dětem, které jí v pravý čas vzbudily. Všichni však věděli, že bez ní by to dopadlo podstatně hůř.

Svět se obrovským způsobem změnil. Další dceřiná továrna firmy »Stehlík a spol« začala v Novorossijských loděnicích stavět nepotopitelné lodní trupy. Paměťové krystaly trupů se při nárazu deformovaly, ale netrhaly a brzy se vrátily do původního tvaru. Výbuchy torpéd a zásahy protilodních raket, které by jiné lodě bezpečně poslaly ke dnu, nenarušily ani jejich vodotěsnost. Lodní »arachdlity«, tak jako lokomotivní, nevyžadovaly nabíjení.

Firma »Stehlík a spol« prodávala lodní trupy loďařským společnostem všech zemí, kde nebyly umístěné válečné základny Spojených států. Další využití záleželo na tom, jak si loď majitelé upraví. Mohli ji předělat na luxusní osobní i na nákladní nebo kontejnerovou.

Některé typy lodí z oceánů zmizely nenávratně. Předělávat trup »od Stehlíků« na tanker nikoho ani nenapadlo, »šedý rosol« brzy udělal tečku za dalším používáním ropy, stejně jako čas již odzvonil bachratým uhelným lodím. O uhlí byl totiž zájem jen ve Spojených státech.

Na zasedání OSN, stále ještě vedeném pomocí televizního mostu, si zástupce Spojených států rozhořčeně a uraženě stěžoval na diskriminaci své země a na »protiprávní sankce«, uvalené na »velmoc číslo jedna« malinkatou zemičkou z Evropy, kterou by jinak američtí Marines obsadili během jediné noci. Některé země mezitím obnovily lodní dopravu i do Spojených států a v samém New Yorku jezdily pestrobarevné čínské elektromobily, nicméně televizní most měl hlavně tu výhodu, že delegáti OSN se ve vlastních zemích necítili jako rukojmí Spojených států, jako tomu bylo, dokud OSN sídlilo v New Yorku.

„Vy jste už zapomněli na podmínku od Merani?“ zeptal se delegáta USA delegát Ruska. „Připomenu vám ji. Merani vám slíbila sankce, dokud nestáhnete na vlastní území všechny vojáky, rozmístěné ve světě, a nevzdáte se válek. Merani uznává, že v současné době žádnou válku nevedete, i když to přičítá spíš vaší neschopnosti vést za současné situace jakékoliv trestné výpravy, nicméně máte pořád ve světě množství vojáků. Stáhněte je domů a sankce tentýž den skončí!“

„Stahovat armády není tak snadné,“ oponoval mu zástupce Spojených států. „Naše lodě nejsou schopné pohybu, lodě firmy »Stehlík« podléhají embargu a kromě toho nemáme čím vojáky odvozit ani do přístavů. V Afghánistánu začali domorodci naše základny přepadat a v současné době je tam jen jediná. Drží se z posledních sil a nemůžeme jí ani doplnit munici!“

„Nedoplňujte jí munici, ale sjednejte s Afghánci příměří na dobu odsunu. Merani vám slíbila ochranu pro odsun, ale ne pro nepřátelské akce. A stejně tak stáhněte i ostatní vojska. Vojenské základny na cizím území máte už jenom vy.“

Potíž byla, že zástupce Spojených států nebyl kompetentní člověk, ale ne-čaroděj. A když přestal dostávat pokyny shora, neuměl se rozhodnout. Rozhodl se nakonec trvat na dosavadním

postoji – asi si představil tresty, které by mu hrozily, kdyby ho jeho nadřízení povolali k soudu za neplnění jejich rozkazů.

Nevěděl, že už nemá nadřízené...

Saúdskoarabské středisko Afro-indické čarořiše Vipon bylo na suchu. Saúdská Arábie dovážela vše, co potřebovala, ale nikdy nevyvážela nic jiného než Korán, džihád a ropu. Jenže o ropu ani o ostatní artikly nebyl ve světě zájem. Saúdové vždy rozhazovali petrodolary plnými náručemi, nechali si kdysi postavit v poušti i krytý chlazený lyžařský svah s umělým sněhem, teď byl s nimi konec. Neměli nic, čím by za dovážené produkty platili. A když se jim rozutekli dělníci, kterým už nemohli platit za práci, zbyli v Saúdské Arábii jen milionáři, neschopní ani zarazit hřebík do zdi. Luxusní automobily, některé dokonce pozlacené, nedokázaly vyjet z přepychových podzemních garáží a jediným dopravním prostředkem tam zůstali staří dobří velbloudi.

Drzost, s jakou se v rezidenci Saúdského prince objevil cizí člověk z Evropy, způsobila, že Saúdský princ zůstal překvapením chvíli stát s otevřenými ústy.

„Posaďte se!“ pokynul mu vetřelec klidně. „Muži mají při jednání sedět!“

„Jednání?“ vzpamatoval se princ. „K jednání musí být dva! Co když vás teď dám stáhnout z kůže, narazit na kůl a nakonec vám nechám pro výstrahu uříznout hlavu?“

„Zkuste to!“ přikývl klidně vetřelec. „Budu se ovšem bránit a nemusím vám snad vysvětlovat, jak se projeví příkaz »srichit«, neboli »masomlýnek«. Věřím, že byste ho rád použil i proti mně, ale v tomto paláci kouzla poslouchají jen mne. Na vaše přání ani rozkazy tady nikdo není zvědavý. Pro vás bude lepší, když mě uposlechnete a posadíte se. Využijte toho, že já jednat chci.“

Saúdskoarabský princ zesinal, ale poslechl a posadil se na zkřížené nohy, stejně jako jeho návštěvník.

„Dobrá,“ zachrčel. „O čem chcete jednat?“

„O tom, že vám tu chci zajistit částečně bezstarostný život,“ řekl pan Jan Hiller. „Vaši současnou situaci znám. Ropu nikdo nechce, ostatně už i sem mohl dorazit »šedý rosol«, takže ji ani nedostanete z hlubin, kde už zůstane. Jistě ne navěky, ty »divoké bakterie« nejsou nesmrtelné, ale můžeme najisto počítat s tím, že to nějakou dobu potrvá. Možná rok, možná sto let. Ale mohl bych vám za ni něco nabídnout. Něco, z čeho byste mohli poměrně slušně žít. Upřesním to – zajistím vám poměrně slušný turistický ruch, na kterém budete vydělávat.“

„To snad můžeme i sami!“ zavrčel princ.

„Jistě, to můžete i sami,“ připustil pan Hiller. „Jenže kde máte ty tisíce turistů z celého světa? Dubaj zeje prázdnotou, lidé se odstěhovali. Vaše atrakce nikoho netáhnou. Kolik lidí vám sem jezdí zalyžovat si, když mají možnost navštívit nějaké středisko zimních sportů v Evropě?“

„Vy to snad hodláte změnit?“

„Máme možnost,“ přikývl Hiller. „Nainstalujeme vám tu atrakci, za kterou sem budou jezdit turisté z celého světa. Číňané, Japonci, Evropané... Když se o tu atrakci budete slušně starat – ale tím myslím opravdu slušně, žádné výstřelky – budete zde mít každoročně turistů celé mraky. Co by za to jinde dali!“

„Jinde tu atrakci neuděláte?“ zeptal se podezíravě princ.

„Máte pro ni velice dobré předpoklady,“ odvětil pan Hiller. „Především poušť. Kdybyste o ni nestáli, najdeme si jiné místo. Saúdská Arábie je momentálně nejvhodnější, proto jdu za vámi.“

„A co to bude za atrakci?“ zajímal se princ.

„Postavíme vám podle amerického návrhu »Jurský park«,“ řekl pan Jan Hiller. „Nebude to však na ostrově, ale v poušti, je to výhodnější. Budete se tu starat o prehistorická zvířata, budete je krmit a ošetřovat a vodit sem turisty, aby je obdivovali.“

„Neumíme to,“ zavrčel princ.

„Bude to jednoduché,“ ujistil ho pan Hiller. „Nemusíte to dělat sám, jistě na to máte dost lidí. Potrava pro jurská zvířata se na určených místech objeví pomocí kouzel, budete se starat pouze o jejich ošetřování. A pochopitelně o pohodlí a bezpečí turistů.“

„Kde ale hodláte vzít ta jurská zvířata?“ zašklebil se princ. „Chcete je, jako v tom filmu, naklonovat z kapek krve v jantaru?“

„To není nutné,“ řekl pan Hiller. „Slyšel jste o Ambíjanech, kteří tu kdysi přistáli s kosmickou lodí a založili zde civilizaci?“

„Mám takovou knihu pohádek,“ připustil princ.

„Ta prehistorická zvířata jsou »formy«, které si Ambíjané na Zem přivezli z vesmíru.“

„Zajímavé,“ vzpamatoval se princ. „Takže nám tu chcete zařídit atrakci »Jurský park«? Ale co když nebudeme souhlasit?“

„Jak říkám, pak ji zařídíme v Egyptě a kdyby neměli zájem, kontaktujeme i Libyi. I když jak v Egyptě, tak v Libyi mají své starověké pamětihodnosti... Někde po tom rádi skočí! Pak byste se tam ale odstěhoval i vy. Ne jako ošetřovatel, ale jako exponát.“

„Exponát?“ zarazil se princ. „Jak tomu mám rozumět?“

„Jednoduše,“ usmál se Hiller. „Merani nemá ráda zabíjení, vymyslela proto něco jiného. Všechny válečné zločince, zapletené do válek na Zemi, změní v jurské bestie. Nezabije je, ale odebere jim lidskost, beztak žádnou nemají. Nechá jim život, ale jen jako zvířata. Budete se tady starat o své kolegy čaroděje z říše Vipon, rozumíte? Američané budou žít změněni ve stegosaury, allosaury, smečku hadrosaurů a ti, kdo byli v lidské říši největší »zvířata«, budou jako největší apatosauri i tady. Jasně?“

„To je... to je přece horší, než kdybyste jim uřezali hlavy!“ vykoktal ze sebe princ, bledý jako nikdy v životě.

„Ano, bude to trest,“ řekl Hiller. „Možná horší než naražení na kůl, nechci to až tak moc srovnávat. Ale co chcete? Vedli jste tenhle svět od války k válce, vy sám máte také nějaké máslo na hlavě, ale Merani vám nabízí život člověka, kdežto ti, kdo mají

větší vliv a tím také kolosálnější vinu, budou sloužit lidem jako atrakce a současně jako odstrašující případ. A vy sám si můžete vybrat – život ošetřovatele nebo život exponátu. Podle stupně vaší viny byste byl nejspíš stegosaurem nebo alkylosaurem. Máte ale na výběr, i když jen toto. Zvolte si!“

„To je pak snadný výběr, člověk nebo zvíře!“ odvětil princ.
„Jak to ale chcete udělat?“

„Postavíme vám tu vysoké ohrady,“ řekl pan Hiller. „Do nich vypustíme exponáty, oddělené od sebe podle druhů tak, aby predátoři nemohli ohrožovat býložravé. Budete v pancéřovaných elektromobilech vozit turisty. A kdybyste zjistili, že vám některý exponát onemocněl, přivoláte nás, my je vyléčíme. Jak to zařídíte s turisty, to nechám na vás. V přestávkách, večer nebo ráno, si můžete s bývalými kolegy popovídat. Přesněji, povídat můžete jen vy, oni mohou jen souhlasně nebo nesouhlasně vrtět hlavami, nanejvýš hrábnou kopytem nebo spárem. Ale můžete je oslovovat jménem, jistě si brzy zjistíte, kdo byl kdo. »Jistě, pane Rotschilde, samozřejmě, pane Rockefeller, pane Bushi, nekopejte pořád do pana Clintona, jste tady na jedné lodi...« ... a tak podobně...“

„A oni na to budou slyšet?“

„Slyšet budou, rozumět vám také,“ řekl Hiller. „Neručím za to, že budou mít zájem. Ale to není moje starost, to si zařídíte vy. To je podle mě vše. Vlastně... moment... málem bych zapomněl ještě na něco důležitého... zbouráte mešity a všichni přestoupíte na křesťanskou víru.“

„To po nás přece nemůžete chtít!“ vyskočil princ.

„Můžeme,“ nehnul brvou pan Hiller. „Rozumějte mi, nám je jedno, jestli u křesťanství setrváte nebo ne, ale Mohamedova víra se projevila jako nejkrvavější vedle Indiánské Kukulkanovy, která však už neexistuje. Vzdáte se jí tedy. Nesnažte se mě tady na tomto místě přesvědčit, jak fanaticky věříte v Mohameda, když oba dobře víme, že jste čaroděj. Myslím, že byste měl nebetyčně

problémy se svými poddanými, kdyby se to dozvěděli. Nechám teď na vás, jak je uchlácholíte, ale v Alláha přestanou věřit i oni, je vám to jasné? Můžete začít odhalením, že Mohamed byl vrah, pedofil a vůbec darebák. Je to ostatně pravda.“

Princ seděl jako hromádka neštěstí. Tohle bylo horší, než mohl čekat i v nejhorším snu. Jeho říše, dosud protěžovaná všemi čaroději kolem i ze Spojených států, měla dostat takovou ránu? Ale výběr byl jednoznačný. Člověk nebo zvíře, ošetřovatel nebo exponát, jiné možnosti nejsou a nebudou...

„Dobrá, postavte nám tu ten Jurský park!“ svolil.

Karlštejnské tajemství

Kluci se konečně pustili do svého dávného snu, projektu letadla. Létání na koštěti je krásné, ale jen za pěkného počasí. Za deště a za vichřice to není žádná slast. Letadlo, to je pohodlí!

Katka se toho neúčastnila. Jejich poslední společnou akcí byl odsun zajatců do Saúdské Arábie. Nestěhovali tam s panem Hillerem všechny, ale jen ty největší darebáky. Z Američanů to byli všichni čarodějové – milionáři, neboť buď války financovali, nebo se na nich značným dílem přižívovali. Z Čechů se k Saúdům stěhovali jen exekutoři a soudci, ti měli podle pana Hillera viny největší. Policisty, asistenty, sekretářky a finanční úředníky se rozhodli propustit v Čechách pod podmínkou, že se už nesmí na něčem takovém podílet.

Kateřina se uvolila starat se o »Jurská zvířata«. Umožňovala jí to »teleportová značka« v sídle Saúdského prince, a druhá přímo v areálu »Jurského parku«. Léčení »jurských zvířat« bylo snadné. Když některé onemocnělo, nebo se poranilo, stačilo změnit je na okamžik v člověka a hned zase zpět ve zvíře. Nesvedl to nikdo jiný než čarodějové z Čech, napojení vlákem na český lumuxim. Na »jurská zvířata« neúčinkoval ani příkaz »lapals«, ani obvyklé válení sudů nebo kotrmelce. Merani tak zajistila, že se z trestu nevyvlečou, ani jim to neumožní nikdo z čarodějů ze Spojených států, kde jich ovšem mnoho nezbylo.

Afro-indická čarořiše Vipon se rozpadla na tři. Na pevnině Severní Ameriky zůstala část v podobě Severoamerické čarořiše »Yankee«, Severní Afrika zůstala pod téměř původním názvem »Africká čarořiše Vipon«, od níž se oddělila i »Arabská čarořiše Bagdád« na Arabském poloostrově. Dosavadní centrum moci Afro-indické čarořiše dokonale zničila zásahem »gorrigysů« letka »giroltů«, původně vyslaných proti Lhase, sídlu Indicko-asijské čarořiše Mankuzgó. Výsledkem byl hluboký »Izraelský záliv«

rozkládající se na území bývalého státu Izrael. Mimo jiné se tím definitivně vyřešily i všechny arabsko-izraelské spory, které v dané oblasti kazily ovzduší po celá staletí.

V Evropě jsme obnovili Evropskou čaroříši »Galadech« se sídlem v Praze, i když tam bydlel jen pan Jan Hiller. Zbývající čaroříše zůstaly beze změn, až na to, že vystoupily z utajování. Číňané s hrůzou zjistili, že jim vládnou čarodějové z Tibetu, ale jinak nešlo o tak velká překvapení. Hranice čaroříší byly podobné hranicím velmocenských bloků, lidé na ně byli zvyklí. A že menší část lidstva má jakási privilegia, to bylo ve světě odedávna. Teď to jen přestalo být spojené s jakousi »urozeností«. Mezi čaroděje se mohl dostat každý, v Čechách pod podmínkou, že bude čestný a nebude kouzla zneužívat.

Hlavním úkolem, který na sebe čarodějové v Čechách vzali, bylo vypakování cizinců z Evropy a z Afriky. V Evropě již byla připravená muslimská armáda Afro-indické čaroříše, dopravená sem jejím starým velitelstvím, rozdrčeným na dně Izraelského zálivu. Jeho ovoce se ale mohlo každým okamžikem projevit.

Náznaky toho, co se chystá, už začínaly. Migranti napadli Americkou leteckou základnu Spangdahlem v Německu, kde se chtěli zmocnit zbraní. Letci bez nepohyblivých letadel jsou téměř bezbranní tvorové, takže se migrantům podařilo v noční řeži pobít téměř polovinu vojáků, včetně německého personálu a civilních »kontraktorů«. Pak tam dorazily jednotky Bundeswehru, které svou lepší pěchotní výzbrojí masakr otočily. Po ránu už byl klid na spočítání ztrát. Zahynulo tři tisíce Američanů, osm set Němců a skoro pět tisíc migrantů ze střední Afriky.

Skoro jako kdyby to bylo organizované zvenčí, podobná akce migrantů se odehrála na Americké letecké základně Aviano poblíž Benátek. Čtyři a půl tisíce migrantů se pokoušelo zmocnit třiceti atomových hlavíc, uskladněných na základně. Organizátoři migrantů nevěděli, že všechny střely jsou neškodné, ale přepadení

základny zorganizovali dobře. Když na místo dorazila armáda Itálie, stáhli se do nedalekých kopců, kde ještě týden pokračovali v terorizování místních obyvatel, zapalování domů a vraždění. Italové nasadili na jejich rozprášení dva prapory pěchoty, jenže bojovníci migrantů se nevzdávali, útočili ze zálohy i s pouhými noži, takže zajatci nebyli ani na jedné straně. Jen mrtví – čtyři tisíce na straně migrantů, tři tisíce Američanů a skoro osm set Italů, to byla bilance této krvavé akce.

Evropská Komise tento incident odsoudila a pohrozila Itálii hospodářskými sankcemi, pokud se nebudou Italové chovat vůči migrantům »přívětivěji«. Z toho ovšem bylo patrné, že Evropský svaz vůbec neví, co se na území jeho států děje.

V té chvíli se do událostí vložila Merani a vyřešila to rázně.

Čarodějové, pocházející ze staré Afro-indické čarořiše, ale nacházející se v Evropě, zde byli proti dohodám a nemohli si stěžovat, když proti nim místní něco podniknou. Ne-čarodějové sem přišli nelegálně, takže pro ně platí totéž. Merani požádala Sibiřskou čarořiši o spolupráci na rychlé akci. Češi spolu s Rusy při ní vymetli všechny čaroděje z Brusel do »Jurského parku« v Saúdské Arábii. Byla to velice hektická akce, při níž se čeští čarodějové, jediní užívající dálkových teleportů, hodně zapotili, ale výsledkem bylo, že v orgánech Evropského svazu zůstala jen necelá třetina úředníků, pouze ne-čarodějové. Dostali okamžitou výpověď a příkaz, aby se vrátili do své vlasti hledat si jinou práci, protože Evropský svaz v této noci zanikl.

Jurský park se dostal na své maximum. Teď teprve bylo vidět, že jeho rozlohu plánovala Merani a nepočítala přitom jen s množstvím Američanů. Chyběli v něm ještě ruští oligarchové, kteří vlastně nebyli Rusové, ale měli původ v Afro-indické, ale to netrvalo dlouho. Sibirjaci se jich zbavili s chutí, vždyť je nejprve přivedli do zničující války s Germány a později do málem ještě horší války se Spojenými státy.

Mezitím ovšem v Evropě pokračovala výměna automobilů, kamionů, traktorů a lokomotiv za výrobky firmy »Stehlík a spol« včetně filiálek v Sibiřské Fasyray i v Indicko-asijské Mankuzgó. Evropa a Asie byly brzy nasyceny, teď pokračovalo vybavování dalších čaroříší. Nové kontejnerové lodě Novorossijské loděnice dosahovaly rychlostí obvyklých spíše pro válečné torpédovky, ale ani potom nestačily brázdit moře mezi pevninami.

Zvláštní byly kontejnery, kterým se v Čechách přezdívalo »postrkové«, neboť byly určené k vracení migrantů »postrkem« do jejich původních domovů. Podobaly se stavebním obytným buňkám a byly i podobně vybavené, jenže lůžka v nich byla po trojicích nad sebou a na podlaze byly i další matrace, aby se do jednoho kontejneru vešlo běžně dvacet lidí. Důležité na nich však bylo, že dveře neměly zevnitř kliku. Tyto kontejnery vyráběla ve velkém Sibiřská čaroříše, v Novosibirsku je nakládala na lodě a posílala do Evropy. Zrušená Evropská Komise nevyhrožovala nikomu sankcemi, když do nich starousedlíci nakládali migranty ve velkém a pořádali na ně hotové hony.

I teď si ještě mohli migranti vybrat různé cílové přístavy. Tripolis v Libyi, Houmt Souk na tuniském ostrově Džerba, nebo Lagos, největší město Nigérie. Vykládání probíhalo vyložením kontejnerů, které pak migrantům zůstaly jako nouzové obydlí. Na místě určení namontovali obyvatelům »postrkových kontejnerů« na vnitřní strany dveří kliky a tím se jejich nedobrovolný pobyt změnil na dobrovolný. Ve všech těch přístavech byly připravené i kamiony s návěsy, schopné přepravit kontejnery i s lidmi na zvolené místo. Mohly tak vznikat celé nové vesnice, jen se museli dohodnout s místní samosprávou, kde pro ně vyčlení místo.

Vstřícnější to ani nemohlo být, přesto nakládání migranti pořádali při nakládání plačtivé scény, jako kdyby je měly lodě odvážet do vyhlazovacích koncentračních táborů.

Někteří tomu dokonce říkali »holokaust«.

Jenže s jejich odchodem nastupovala úleva obyvatel Evropy od neustálého napětí, kriminality a terorizování.

Úplně stačili místní raplové.

Čas se samozřejmě nezastavil ani pro čarodějný trojlístek.

Katka si čas od času vyměnila »formu«, aby se nevracela ze zvířecí podoby do podoby malé školačky, ale po pravdě řečeno, zvířecí podobu si už dlouho nevychnutala. Nebylo proč.

A tak, jak ubíhal čas, kluci i Kateřina dorostli. Touto dobou by za normálních okolností měli dělat s ostatními maturitu, ale kde byly časy, kdy se mořili se školními úkoly! Kluci vypiplávali operační systém leteckého počítače, aby zabráňoval haváriím, až bude vzduch přeplněný jejich letadly, zatímco Katka se věnovala odsunu nežádoucích nelegálních migrantů z Evropy.

Až jednoho dne ji zavolala sama Merani.

„Máš čas, Katuško?“ zeptala se jí na úvod.

„Pro tebe vždycky, Merani!“

„Můžeš mě navštívit v mém doupěti?“ navrhla Merani.

„Jistě... jen nevím, kde to je!“ odvětila Kateřina.

„Udělej si tedy malý výlet na hrad Karlštejn!“ poradila jí Merani. „Tam mě zavolej a povím ti, co dál.“

To se rozumí, že Kateřina vyskočila. Meranino doupě! Nikdo na světě nevěděl, kde je, dalo se jen čekat, že je někde v Čechách. A byla by první, koho si tam Merani pozve!

Netušila, že bude na hodně dlouhou dobu i poslední...

A hned se sháněla, jak se na to oblékne. Nepůjde přece na takovou návštěvu jako vagabund, v džínách a ve svetru! Naštěstí jí maminka nedávno koupila svěží letní šatičky, ty by se na to asi hodily nejlépe.

Rozhodování ani samotné oblékání jí netrvalo dlouho. Za čtvrt hodiny vylétala na »teleskopickém koštěti« směr Karlštejn. Ještě z výšky viděla příjíždějící autobus, nejspíš s turisty, k nimž

by se mohla připojit. Přistála pod hradem za rohem, kam nebylo od autobusové zastávky vidět, složila své teleskopické »koště« a jakoby nic vyšla vstříc turistům.

Ti měli svého profesionálního průvodce, který je svolával do houfu, aby se nikdo neztratil a prohlídku hradu dokončili bez shánění opozdílů. Kateřina se k nim připojila aniž by si jí všimli. Všichni natěšeně kráčeli strmou cestou od autobusu ke vchodu do hradu, Kateřina se zamíchala do druhé půlky pochodující skupiny. Děti mezi turisty nahlas štěbetaly a těšily se na prohlídku.

„Ty k nám ale nepatříš!“ oslovil najednou Kateřinu kluk, mohl být zhruba ve věku, jako byl čarodějný trojlístek na počátku.

„Jak se to vezme,“ usmála se na něho.

Cítila proti němu velkou převahu zkušeností, o znalostech ani nemluvě. Zdálo se jí, že je proti němu až příliš dospělá. Vždyť ale nebyla o mnoho starší! Jen zatím prošla hodně významnými událostmi, ve kterých nehrála jen roli diváků.

„Půjdeš s námi, že?“ pokračoval kluk.

„Nejspíš,“ souhlasila s ním.

„I kdybysme nechtěli?“ sondoval kluk.

„A proč byste neměli chtít?“ podívala se na něho nevinně.

„Vždyť k nám nepatříš!“ připomněl jí.

„Možná nepatřím k vašemu výletu,“ připustila Katka, „ale zato bych vám tam mohla dělat průvodkyni. Karlštejn znám nejen z turistické trasy, ale i z míst, kam se návštěvníci nedostanou.“

Byla to pravda. Za letu si v hlavě vyvolala »Dějiny Knih a Kouzel« a nechala se poučit o historii i o místopisu Karlštejnu, takže by mohla opravdu dělat profesionální průvodkyni. Navíc měla tušení, že to pořád není všechno. Někde na hradě bude tajná místnost, nezanesená v žádných plánech, ani v nejpodrobnějších »Dějínách Knih a Kouzel«.

Meranino »doupě«.

„A nelžeš?“ podíval se na ni kluk opatrně.

„Nemám ke lhaní důvod,“ řekla. „Mám zaměření na dějepis a to se občas podívám i do míst, ostatním lidem skrytých.“

„Ty už máš zaměření na dějepis?“ změřil si ji pohledem. „Pak ale studuješ nejvýš prvním rokem a to ještě nic neznamená.“

Přeradil si ji tedy ze středoškolačky mezi vysokoškolačky, ale nanejvýš do prvního ročníku. I to byl ale posun.

„Já už jsem byl s rodiči v Egyptě!“ chlubil se kluk.

„Jo?“ sehrála údiv. „A viděl jsi tam pyramidy?“

„Jistě!“ vypjal se hrdě kluk. „Vlezli jsme do jedné! Nešlo přece být v Egyptě a nevlézt do pyramidy! Škoda, že tam už nic nebylo, jen prázdný sarkofág.“

„Tam jsem nebyla,“ přiznala Kateřina. „Byla jsem v sousední, v té stupňovité Džóserově, v Sakkaře. Byla mnohem zajímavější. Jednak je starší a za druhé, má uvnitř spletitější chodby, kde by se dalo při troše smůly i zabloudit.“

„Páni!“ vydechl kluk. „A viděla jsi tam faraóna?“

„Viděla,“ přikývla. „Ale jen namalovaného na stěně. Byl to jen takový obarvený basreliéf, ale byl velice významný, protože označoval tajnou chodbu.“

„Tajnou chodbu?“ vydechl kluk ohromeně.

„Tajnou chodbu,“ zopakovala to. „Do Džóserovy pyramidy jsme vlezli hlavním vchodem a vyšli jsme ze sousední pyramidy Tetiho, přes půl kilometru vzdálené.“

„Páni!“ vzdychl si kluk. „Taky bych se tam chtěl jednou podívat! Zajímalo by mě, jak tenkrát lidé žili. Asi se dám zapsat na vejšku na egyptologii.“

„Třeba se ti to podaří,“ povzbudila ho Kateřina.

Mezitím došli k vstupní bráně. Průvodce zaplatil vstupné za celou skupinu, ale Kateřina si zaplatila zvlášť. Mladé paní pokladní to ani nepřipadalo divné, nebude to asi neobvyklé, že se někdo připojí ke skupině.

Vstoupili do hradu. Tady by už přece měla navázat spojení s Merani, ale kluk se Kateřiny pořád držel jako klíště.

„Drž se radši rodičů, ne mě,“ napomenula ho. „Správně jsi řekl, že k vám nepatřím. Jsem tu totiž služebně, víš?“

„To teda kecáš!“ vyčetl jí. „To by sis nekupovala lístek!“

„Mám tu jistě posláni,“ řekla. „To neznamená, že si nesmím koupit lístek. Třeba ho mám jako doklad, že jsem tu byla.“

„Hele, houpat mě můžeš, ale o zem se mnou netřískej, to už je trochu moc!“ vyčetl jí.

„Nevěříš mi to posláni, že?“ podívala se na něho pobaveně.

„Ani slovo!“ potvrdil jí to.

„Poslyš, nemám dost času, abych ho směla utrácet s tebou,“ řekla už trochu vážněji. „Nevěříš mi mé posláni? Pak pojď, otoč se ke mně zády a dobře se dívej!“

Otočila si ho zády k sobě, objala ho kolem pasu a vznesla se s ním pozvolna tři metry do výšky. Zastavila se tam s ním, pak stejně pomalu klesla dolů, až postavila kluka zase na dlažbu. Při tom se rozhlížela, jestli se někdo z turistů nedívá, ale zřejmě si toho nikdo nevšiml.

„Viděl jsi?“ obrátila si pak kluka obličejem k sobě.

„Jak jsi to dokázala?“ vyhrkl.

„Jak? Prostě jsme maličko letěli. Jsem totiž čarodějnice.“

„Jůů!“ vydechl. „Pravá čarodějnice!“

„Pravá,“ potvrdila mu vážně. „A jsem tu služebně, protože Karlštejn je hrad přímo nabitý magií. Už mi to věříš?“

„To snad ani nejde, nevěřit!“ uznal.

„Tak vidíš!“ řekla.

„A mohl bych k vám jít do učení?“ napadlo kluka.

Kateřina se na něho podívala. Skoro jako kdyby viděla Martina v jeho mladším vydání. Tenhle kluk je zvědavý... neznáme ho, ale mohl by být dobrý. Chtěl by být egyptologem... to v tomhle věku nebývá ještě obvyklé.

„Tak víš co?“ vzchopila se. „Jestli budeš mít aspoň trochu slušné vysvědčení, bez trojek a čtyřek, přihlas se u učitele Hillera v naší staré škole. Řekni mu, že tě za ním posílá Katka, on už bude vědět. Ale to ti povídám, ani jedna trojka!“

„Mám jen dvě dvojky!“ kasal se honem kluk.

„Lepší by bylo, kdyby sis je vylepšil,“ řekla Katka. „Ale dvě by se ještě snesly.“

Popsala mu, jak si má udělat výlet do jejich města, třeba i bez rodičů, zato s vysvědčením v kapse. Nejlepší by bylo, kdyby si ho proklepla Merani, uvědomila si. Měla bych ji zavolat.

„Já vás přece vidím,« ozvalo se jí v hlavě.

„Merani!« zvolala Kateřina radostně, i když jen telepaticky.

„Víš co?“ navrhla jí Merani. »Oddělte se od návštěvníků a seběhněte ke Studniční věži. Kluka vem s sebou, i mně se líbí!«

Studniční věž! V Kateřině se na okamžik zastavilo srdce. Tak je to tedy! Meranino »doupě« je ve studni hradu Karlštejna!

„Hele, jak ti mám říkat?“ obrátila se na kluka.

„Třeba Zdeněk, tak se jmenuju,“ odvětil kluk vážně.

„Brrr!“ otrásla se. „Máš jméno jako nejhorší gauner z naší třídy. Jméno za to ale nemůže. Tak tedy, Zdeňku, vážně tě zajímají tajemné místnosti, chodby a tak? Chtěl bys nějakou vidět?“

„Že váháš!“ nadskočil.

„Vezmu tě někam, kde ještě žádný člověk nebyl!“ řekla.

„To těžko, lidi už byli všude,“ opravil ji pedantsky.

„Někam, kde ještě žádný člověk nebyl!“ trvala na svém.

„Na světě jsou místa, kam lidská noha ještě nev kročila. Já tam jdu jako první a ty budeš druhý, rozumíš?“

„Nějaká tajná místnost?“ rozumoval. „Ale tam přece museli být lidé, když ji stavěli!“

„Tajná místnost, kterou nestavěli lidé, platí?“

„Je to vůbec možný?“ zarazil se.

„Je,“ ujistila ho. „Tak mi tedy vyskoč na záda, chytني se mě kolem krku a drž se jako klíště, uvidíš něco, co do této chvíle ještě žádný člověk neviděl! Dokonce ani já ne!“

Uposlechl ji. Shrbila se, aby mu umožnila naskočit jí na záda. Je to opravdu prcek, řekla si, ani moc neváží. Ale nebyla jsem větší, však on ještě vyroste.

Odrazila se a vznesla se s ním do zatačky za nejbližší roh. Nikdo z turistů si jich nevšiml, teď už byli úplně mimo jejich dohled. Kateřina se vznesla ještě výš, až nad hradby. Studniční věž je stranou od hradu a z turistické trasy sem není vidět. Přesně tak to potřebovala! Kluk se jí držel jako klíště, ani nepípl, když zamířili přímo do věže. Staré šlapací kolo tu stálo, nikdo u něj nebyl.

„Teď se drž ještě pevněji,“ vybidla přes rameno kluka. „Tajná chodba je ve studni, sletím s tebou dovnitř. Je tam hloubka, ale neboj se, dokud se mě držíš, nic se ti nestane. Já umím velice dobře létat.“

„Já se držím!“ pípl kluk.

Přehoupla se s ním vedle obrovského okovu – a pak klesali kolmo dolů do černé tmy. Ve studni bylo, jak jinak, tma a vlhko. Kateřina si posvítila »riwbirem«, ale najednou se jí zdálo, že pocítila na tváři závan tepla. Zabrzdila klesání a podívala se na kamennou stěnu studny ostřeji. Slabé modravé světélkování označovalo rozměrný obdélník se zaoblenými okraji. Vchod k Merani!

Jenže vchod neměl dveře. Kamenná stěna studny zde byla jednolitá, před staletími vydlabaná do pevné skály. Znamenalo to, že musí proskočit skálu. Bude to metr, nebo raději dál?

„Teď musíme projít skálou,“ varovala svého pasažéra. „Jen se mě pořádně drž, my čarodějové to umíme!“

„Držím se!“ pípl odhodlaně.

A byli na druhé straně. Raději proskočila skrz dva metry, ale skála byla silná jen metr a za ní vedla dlouhá chodba dál do skály – a do tmy.

Tajná chodba k Merani!

Kateřina si opět rozsvítila mimozemské světélko »riwbir«. Na obou stranách chodby ozářilo řadu umrlčích lebek. V Džóserově pyramidě varovaly rušitele těch prostor hieroglyfy, tady si Merani vystačila s lebkami. Také varování...

„Co znamenají ty lebky?“ špitl Zdeněk.

„Varování pro ty, kdo tu nemají co dělat,“ vysvětlila mu ochotně, i když tišším hlasem. „V Egyptě, v Džóserově pyramidě, tam bylo dlouhé povídání v hieroglyfech, které vetřelce varovalo, aby se otočili a prchali, jinak bude zle... Tady jsou jen ty lebky. Jako varování jsou stejně dobré.“

„Vážně jsi tam byla?“ vydechl s vážností. „A četla jsi to? Ty umíš hieroglyfy?“

„Umím hieroglyfy a četla jsem to,“ ujistila ho. „A teď mi seskoč ze zad, dál půjdeme oba po svých. Tady to jde i pěšky!“

Shýbla se, aby mu seskočení usnadnila. Neváhal a ihned stál vedle ní. Podala mu ruku a šli pak spolu chodbou podél řady lebek na stěnách. Konečně přišli na konec chodby, kde byla na stěně jediná obrovská, plochá lebka.

»Jen pojd'te dál,« ozvala se jí v hlavě Merani.

Lebka se začala odspodu vypařovat a otevřela jim vchod do velké místnosti. Byli tu někde pod hradem, jenže v hloubce aspoň padesáti metrů. Nad nimi bylo tedy padesát metrů kompaktní, pevné skály. Opravdu tajné doupě!

„Vítám vás!“ ozvalo se jim v ústrety.

„Jůžiš!“ vydechl Zdeněk. „Žába! A obrovská! Vlastně ne, to není žába! To je... to je... dinosaur! Malý dinosaur!“

„To je Merani,“ upřesnila mu to Kateřina. „Nesnaž se ji zařadit mezi naši vyhynulou faunu. Merani je mimozemšťanka.“

„Mimozemšťanka!“ vydechl kluk. „A ty jsi čarodějnice! Jak to jde spolu dohromady?“

„Jednoduše,“ usmála se Kateřina. „Říká se, když se ti podaří odlišit nějakou hodně pokročilou technologii od černé magie, pak ještě nebyla dost pokročilá. Merani je mimozemšťanka a ovládá tak pokročilé technologie, že už je od černé magie neodlišíš.“

„Takže ty, jako čarodějnice, využíváš nějaké mimozemské technologie?“ spojil si to Zdeněk. „A my je od sebe neodlišíme?“

„Tak nějak,“ přikývla Kateřina. „Ale teď jsme tu na návštěvě u pravé mimozemšťanky. Jmenuje se Merani. Ahoj, Merani!“

„Ahoj, Merani!“ vyhrkl Zdeněk.

„Vítám vás,“ přivítala je mimozemšťanka. „Poslyš, Káťo, Zdeněček je opravdu nezkažený kluk. Vezměte ho mezi sebe.“

„To jsem chtěla tak jako tak,“ odvětila Katka. „Chtěla jsem si to nechat od tebe potvrdit.“

„Dobře děláš,“ schválila jí to Merani. „Nejsou ještě všichni lidé upřímní, aby se jim dalo věřit. Ale trochu tě potěším, trochu zklam. Vezmi si támhle tu Knihu a otevři si ji na první stránce. A ty, Zdeněčku, posad' se a mlč, ani nepípní! Tomu, co se tu bude dít, možná časem porozumíš, ale dnes ještě ne. Neboj se, nebudeme ti nadávat. Ale hlavně – neruš!“

„Nebudu!“ pípl Zdeněk.

Kateřina si mezitím podala Knihu. Byla jako ostatní velká, těžká. Kateřina rozepnula spony na jejích deskách a otevřela ji.

„Svakuengerábe – ovlivňování vědomí i podvědomí živých tvorů,“ přečetla nadpis. „A sakra, tohle už je hodně černá magie!“

„Je,“ souhlasila Merani. „Pořid' si kopii formátu »bozcuš«! Ano, vím, ubere ti to padesát let života, ale tuhle oběť podstoupíš jistě ráda. Je to v zájmu celého lidstva, neváhej!“

Kateřina zbledla jako papír, ale poslušně odříkala formuli, aby se kopie této knihy usídlila v její vlastní hlavě. Vyskočila na ni výstraha, že má již v sobě knihy dvě a třetí tudíž není dovolená, ale překonala ji slůvky »ano, chci!«. S těmi slovy si sama lehala do kupy polštářků, které tu měla Merani zřejmě právě kvůli ní.

„A co ty, chlapče?“ obrátila se Merani, když Kateřina ztratila vědomí a jen nehybně ležela. „Nebojíš se?“

„Trochu,“ přiznal.

„Dobře, že nelžeš!“ pochválila ho mimozemšťanka. „Já to totiž poznám, čtu lidem myšlenky. Ale ty nelžeš a to se mi líbí. Co kdyby sis podal támhle tu druhou knihu?“

„Ale... co je jí?“ ukázal na nehybně ležící Kateřinu.

„Však ona se z toho probere,“ řekla Merani. „Podej si tu druhou knihu, nebudu to nabízet dvakrát!“

Zdeněk zmlkl a podal knihu, kterou mu Merani ukázala.

„Umíš číst?“ zeptala se ho mimozemšťanka. „Jistěže umíš, tak tu knihu otevři a začni.“

Když Zdeněk dočetl stránku, kniha zasvítla a jeho ruce též. Chlapce to pochopitelně zarazilo a chvíli si svítící ruce prohlížel.

„Teď pěkně nahlas řekni: Noxyfpu koláč!“ poručila mu.

Poslechl a v té chvíli se mu na dlani objevil krásný makový koláč, jen se do něj zakousnout.

„Tímto je z tebe také čaroděj,“ oznámila mu Merani. „Když přijdeš do tamté školy za panem učitelem Hillerem, předved' mu tohle a vezme tě bez ptaní. A když mu navíc řekneš, že to máš od Merani, bude k tobě ještě vlídnější. I když on je vlídný ke všem... A zatím – dobrou chuť!“

To mu nemusela říkat dvakrát. Kluk se zakousl do koláče, který si sám vyčaroval.

„A to světlo na rukách, to je co?“ vyzvídal Zdeněk s plnou pusou, zřejmě nedokázal potlačit zvědavost.

„To tě Kniha přijala za svého žáka,“ odpověděla mu klidně Merani. „Knihy jsou prostředníkem mezi lidmi a lumuximy, ale to se budeš učit až s panem Hillerem. Zatímco jsi to četl, Kniha ti trošku pozměnila mozek. Především jsi získal telepatii, takže se můžeš s jinými čaroději bavit na dálku. Řekni si Kateřině, ona ti to jistě ochotně vysvětlí. Však už se probouzí.“

Kateřina zvedla obě ruce ke své hlavě a promnula si oči.

„Ježkovy zraky,“ obrátila se k mimozemšťance. „Merani, to je ale příšerná Kniha!“

„Někdo z vás musí mít schopnost číst lidem myšlenky!“ řekla Merani. „Budeš to umět jen ty. I v Lexikonu je ovlivňování lidí, ale ty budeš umět všechno. Někdy je opravdu lepší udělat z některých lidí dočasně loutky, než trvale mrtvolky. Budeš jediná na světě, rozumíš? Jednou jsme udělaly chybu, že jsme to daly celému národu. Pochopitelně ne všem, jen asi každému pátému... takovou chybu už nikdy nezopakujeme. Používej to výjimečně, nesmiš toho zneužít – ale jak už tě znám, u tebe to nehrozí. A teď – teď se rozloučíme navždy.“

„Už?“ zamračila se Kateřina. „Ještě jsme to nedokončili...“

„Už jsem vám věnovala dost svého života,“ řekla Merani. „Lidstvo ještě není takové, abychom se mohly objevit všechny a hodit za hlavu budoucnost. Myslím si však, že se nám ledacos podařilo. Zažehnali jsme spolu nebezpečí války a to rozhodně není málo. Ale dál to bude záležet opět na vás.“

„Jdeš zase spát?“ zeptala se Kateřina, ale nečekala odpověď.

Co by to mohlo být jiného?

„Kdybyste mě ještě někdy potřebovali, víš, jak mě vzbudit, ale nech to raději pozdějším. Buďto potřebnějším, anebo těm, kdo mě probudí do veselejšího světa, než je tento. Byla jsi opravdu na svém místě, Katuško, buď pořád upřímná a bude vám dobře. A ten nový malý čaroděj je šikovný kluk a podle mě

i zodpovědný. Vyčaruj mu »bekenru« a nauč ho létat, ať ho odsud nemusíš odnášet na zádech.“

„Provedu!“ řekla Kateřina.

„Tak – a jděte!“ ukázala jim Merani na dveře. „Zakuklím se už sama. Pamatuj si – sem smíte jen ve dvou případech: buď když budete opravdu nutně potřebovat mou pomoc, nebo když se vám podaří vytvořit opravdu šťastný celý svět. Jinak mě nebud’te, také mi nepříjemně odtikávají hodiny života. Inu – mějte se!“

„Ty také, Merani!“ řekla Kateřina, jenže už skrz slzy.

Loučit se navěky s přítelkyní, to snad bez slz ani nejde. . .

Pak popadla Zdeňka za ruku a vyvedla ho dveřmi na chodbu. Dveře se za nimi zavřely trochu zvláštním způsobem – vypadalo to, jako když shora dolů narůstají a přitom se ani nepohnuly. Zvláštní dveře, pomyslel si Zdeněk.

„Jo, to máš pravdu,“ souhlasila s ním Kateřina.

„Vždyť mlčím!“ ohradil se.

„No jo, promiň!“ řekla omluvně. „Ale já ti čtu myšlenky, víš? Všechny! I to, že máš starost, jestli už tě rodiče nehledají. Neboj se, ti ještě sledují výklad průvodce. Ale mám tě ještě něco naučit. Vezmi si tohle, to je »bekenr«, naše náhrada koštěte pro létání. Jde to i bez něj, ale radši si ho roztáhni na dva metry, nasedni na něj a zkus se pomalu vznést. No vida, jak ti to jde!“

„Ježkovy zraky, já vážně nestojím na zemi!“ řekl potěšeně.

„Merani z tebe udělala čaroděje,“ řekla mu Kateřina. „To přece víš, sama ti to řekla. Tak pojď, musíme ven ze studny, než po nás – vlastně hlavně po tobě – vypukne sháňka! Vyskoč mi na záda! Musíme projít stěnou a nevím, jak bys ji zvládl proskočit nad dvacetimetrovou hloubku, když jsi na koštěti seděl poprvé. Ale nejdřív si ještě vyzkoušíme telepatii. Zavolej na mě, říkej mi Katko, ale neotvírej přitom pusy! Vidiš, že to jde!“

Trochu nezvyklá dvojice, osmnáctiletá dívka a dvanáctiletý chlapec, se vynořila ze studny krátce předtím, než sem dorazil

houfec turistů s průvodcem, který jim začal zasvěceně vyprávět o největším tajemství hradní studně – že ji nenaplňuje pramen vody, ale šachta z potoka. Kdyby toto tajemství znali obléhatelé, byli by hrad snadno dobyli, neboť by mu zkazili vodu. Proto to tajemství směli znát jen vybraní lidé – purkrabí a jeho zástupce. Jen ti čas od času tajně napouštěli do studny vodu z potoka, aby měl hrad zásobu a vydržel dlouhé obléhání.

Jen dva lidé – a průvodce to nebyl – ale věděli, že studna má teď ještě jedno, pro celý svět mnohem důležitější tajemství.

Odhmotněnou velitelku Ambíjské hvězdné lodi Merani, která tu čeká na své další probuzení. A která se opět odhmotnila s touhou, aby její další probuzení bylo už konečně to poslední. Zatím se jí to ještě nespělo, náš svět do toho stavu nedorostl. Lidé mají pořád ještě blíže k zákeřným opicím než ke stavu, kdy by mohli být Ambíjankám rovnocennými partnery.

Hrad Karlštejn má tajemství více. Některá jsou známá, jiná dosud utajená, nebo i zapomenutá. To největší tajemství znají jen dva lidé. I když to jsou oba čarodějové.

„Zdeněčku! Kde se couráš?“ zavolala na chlapce paní středních let, očividně jeho matka. „Pojď sem, ať na tebe vidím!“

„Jen jdi!“ postrčila chlapce Kateřina. „Mě si můžeš zavolat, kdy se ti zachce. Znáš moji telepatickou »lapikyku«, to je skoro jako kdybys znal mé telefonní číslo. Vyzkoušel sis to zatím jen na blízko? Stejně je to i na dálku. Ale teď jdi za rodiči. A neříkej jim to hned, vždyť ještě skoro nic neumíš. Létat na koštěti, vyčarovat si koláč a telepaticky se domluvit se mnou – co je to? Nic! Pořád jsi jen hloupé »páže«, rozumíš?“

„Ty už nejsi »páže?“ podíval se na ni.

„Já už jsem hodně dlouho jarl, zolgípo, a dnes už blikirč,“ řekla Kateřina. „Taky jsem byla malé »páže«. Jenže od té doby mám v hlavě tři Knihy, víc než kdo jiný! Až se mezi námi otkáš,

také si zvolíš svou Knihu. Ale do té doby ještě hodně vody proteče českými řekami...“

„Tak se měj!“ loučil se Zdeněk a pohledem sjel po své nové kamarádce. Ty krásné letní šatičky... jako by před chvilkou ani nevylezla ze studně, vůbec si je nezašpinila... Tím lépe, mamka aspoň nic nepozná...

A odběhl, aby se připojil ke svým rodičům.

„Ještě malé páže,“ zhodnotila si ho Kateřina s úsměvem.

Pak si ale uvědomila, čím se ten kluk od ostatních pážat liší.

Zná tajemství Karlštejna!

Kdyby to rozkecal, musela by si Merani hledat jiné útočiště. Ale tenhle kluk bude mlčet jako hrob. Merani ho ohodnotila jako zodpovědného. To v tomhle věku ještě nebývá jisté, ale Merani se málokdy mylí.

Půjdeme tedy dokončit prohlídku hradu. Poslechneme si zasvěcený výklad, rozpomeneme se na nádherný film o jedné památné Noci na Karlštejně, pak se sebereme a půjdeme domů.

Ale Kateřina si nemohla pomoci. Už vždycky při pohledu na Karlštejn pocítí smutek, i kdyby to byl jen jeho obraz. Lidstvo je příliš zkažené a není velká šance, že by směla Merani probudit s dobrou zprávou, že je svět opravdu šťastný. A na druhou stranu by bylo krajně nezodpovědné nechat lidstvo tak zpustnout, aby ji musela volat na pomoc. Až ji při tom zamrazilo.

Znamená to, že ona sama už nikdy v životě Merani neuvidí!

Jenže Merani to teď nechala na nich, na lidech. No dobrá, na čarodějích, ale i my jsme přece lidé! Jen jsme dostali důvěru, kterou většina čarodějů hanebně zklamala. A co »většina«, když prakticky všichni! Jen někteří víc, jako čarodějové z Afro-indické čaroříše, kteří se přes stovky milionů mrtvol hnali za světovládou, jiní snad méně, jako ti z Indicko-asijské čaroříše, kteří na svém území též počítali mrtvé na miliony, nebo beznadějní lemplové ze Severoindiánské čaroříše Keoguas, ti se na lidi vykašlali úplně...

Proč je asi na titulní straně »Dějiny Knih a Kouzel« napsáno jasně: **»Tatufal lony sabůcých«** – vraždit nikomu nedovolte!

Kateřina se přistihla, jak sama rozvažuje.

Jaké asi bude lidstvo, až někdo opět slétne do Karlštejnské studny, projde skálou i tajnou chodbou a na jejím konci zavolá:

»Probud' se, Merani!«

© 2019 Václav Semerád, Praha

Anotace

Trojlístek školáků objeví prastarý poklad. Poklady se mají v Čechách odevzdávat, jenže tenhle je příliš vzácný, než aby se s ním dokázali jen tak rozloučit. Zejména když je v něm varování, že nesmí v žádném případě padnout do nepovolaných rukou!

Tím pokladem je totiž Kniha. A rozhodně ne obyčejná! Dá se v ní číst, ale při tom čtení se dějí věci, až jim vstávají vlasy na hlavě... A to je ještě to nejmenší...

Jenže není všechno zlato, co se třpytí a trojlístek školáků brzy zjistí, že probudit spící Knihu jim jen tak neprojde...

Nezbude jim než hledat spojení. Až se hlavní hrdinka v knize dočte, že nejmocnější ochranu najde v Egyptě, v podzemí nejstarší Džóserovy pyramidy...

Slovník

- adymy** = tisíc novoluní (asi 76 let)
agrču = zrušení účinků některého kouzla
Ambija = tak si sami návštěvníci říkali
arachdlit = zdroj elektřiny na bázi mimozemské technologie
»arachdl«
Atneta = Příručka základů kouzel (kniha)
bekenru = teleskopická vyvažovací tyč (=náhrada koštěte)
black-out = úplný výpadek elektřiny (všude je tma)
blikirč = baron (hodnost)
bolyrow = zvětši (příkaz)
Borčuš = Přímé telepaticky vložené zobrazení knihy v hlavě
chympra = záchranný obal s extrémní výdrží
čomlyc = skryj (příkaz)
daramild = skok prostorovou fluktuací na cíl
darazaru = mozkové holografické pole
Dubhyrui = kniha Dějiny Knih a kouzel
dunza = označení cíle daramildu, skoku prostorovou fluktuací
ekeid = beznadějný hlupák, jeliman, idiot, ne-čaroděj
eljodgóši = vazalské povinnosti podřízených mágů
epiryje = vytvoří oblast, kde se kovy změny v izolaci
Fasyray = Sibiřská čarořiše
fršizdi = svědění kůže osoby i zvířete
Galadech = Evropská čarořiše (zaniklá)
gazlac = génius, mudrc, učenec, vyvolený, čaroděj
gealylhea = podřízenost: páže – jarl – tasgel/zolgípo – blikirč
Gegergok = Jihoamerická čarořiše
girolt = letadlo, známé jako UFO
gorrigys = zbraň, štěpící pevninské bloky, která může způsobit roztržení pevnin a potopení ostrovů.
Hévubcine = Příručka konstrukce kouzel (kniha)

jarl = mistr magie, guru, učitel nováčka
jiktóch = »prosakující krev« (ničivé kouzlo)
Keoguas = Severoindiánská čarořiše
kérto = kouzelné ukazovátko
kluapusé = ochranné silové pole
kojmhu = telekineze (pohybování předměty na dálku)
lapals = návrat do lidské podoby (příkaz)
lapikykja = identifikace umožňující dálkovou telepatii
lumuxim = inteligentní měniče hmoty
malasik = kouzlo cizích jazyků
Mankuzgó = Indicko-asijská čarořiše
matvof = kvóta, povolené nebo předepsané množství
mlógrak = kouzlo neviditelnosti
mrachoc = sledování (let v závěsu)
mraypo = zmrazit (příkaz) – sníží naráz teplotu o cca 39 stupňů
Celsia
nelhyn = cíl kouzla (nejčastěji určený hůlkou »kérto«)
noxyfpu = vytvoř (příkaz)
platgaico = kouzlo umožňující průchod skrz hmotu pevné
překážky
plešigó = přimražení osoby i zvířete
puwico = znehybňující silové pole, nutné pro snímání darazaru
Rawechit = kniha Lexikon kouzel
riwbir = čarovné světlo namodralé barvy, vysílané ukazovací
hůlkou »kérto«
rodzot = nejsilnější palubní zbraň »giroltů«
sagimyr = proměna (ve zvíře, jinou osobu...)
samádhí = hrobky světců se označují jako samádhí (Wiki)
srichit = masomlýnek (ničivé kouzlo)
suhuigar = zmenši (příkaz)
suricho = odrazivé kouzlo (čím kdo zachází, tím sám schází)

suslgar = spalující oheň, schopný za pár vteřin člověka i zvíře
odspodu zpopelnit

svakuegerábe = ovlivňování vědomí i podvědomí živých tvorů

tasgel = komtur (hodnost)

Tatufal lony sabůcych = lidi vraždit nikomu nedovolte (příkaz
Ambíjanů)

telesge = zdroj síly (Kniha, kámen apod.)

tičomlyc = odkryj (příkaz)

utagalij = zmiz, odstraň se, znič se (příkaz)

Uveratad = Australská čarořiše

Vipon = Afro-indická čarořiše

Xoigay = Jihoafrická čarořiše

zbuž = zobrazuj (příkaz)

zhavae = přírodní délková jednotka (přibližně 21 cm = vlnová
délka záření vodíku)

zolgípo = vyšší vědma (hodnost)

zrapchu = spalující blesk (ničivé kouzlo)

Obsah

Trojlistek.....	4
Okované dřevo.....	10
Kamenné schody.....	17
Knih.....	25
Kamarádi.....	32
Dědictví.....	38
Pohřeb.....	48
Čáry ve škole.....	61
Žehlení.....	70
Zklamání.....	78
Učitel Hiller.....	85
Novoluní.....	92
Zpověď.....	102
Školní potíže.....	113
Záhadné stránky.....	124
Bertík.....	133
Zulugach.....	143
Černá magie.....	152
Duplikáty.....	166
Odyssea Ambijů.....	172
Osudové rozhodnutí.....	178
Strasti s kalendářem.....	186
Obranná linie.....	194
Čaroříše Mankuzgo.....	209
Přímluva.....	230
Slunovrat.....	236
Neobvyklý kompas.....	251
Matinka.....	258
Žulová pevnost.....	270
Plíživá invaze.....	276

Válka čaroříší.....	283
Pyramidy.....	290
Cesta do lví tlamy.....	297
Merani.....	309
Nejvzácnější host Čech.....	317
Vyjednávání.....	324
Nultá velmoc.....	333
Spojenci Merani.....	340
Osudový omyl.....	347
Merani ex machina.....	355
Chympra a samádhí.....	361
Kraj chřestýšů.....	377
Nukleární hrátky.....	392
Podpásovka.....	412
Podivná válka.....	422
Proti všem.....	431
Čistka.....	441
Srdce hada.....	449
Elektroauta.....	466
Jurský park.....	478
Karlštejnské tajemství.....	485
Anotace.....	503
Slovník.....	504
Obsah.....	507